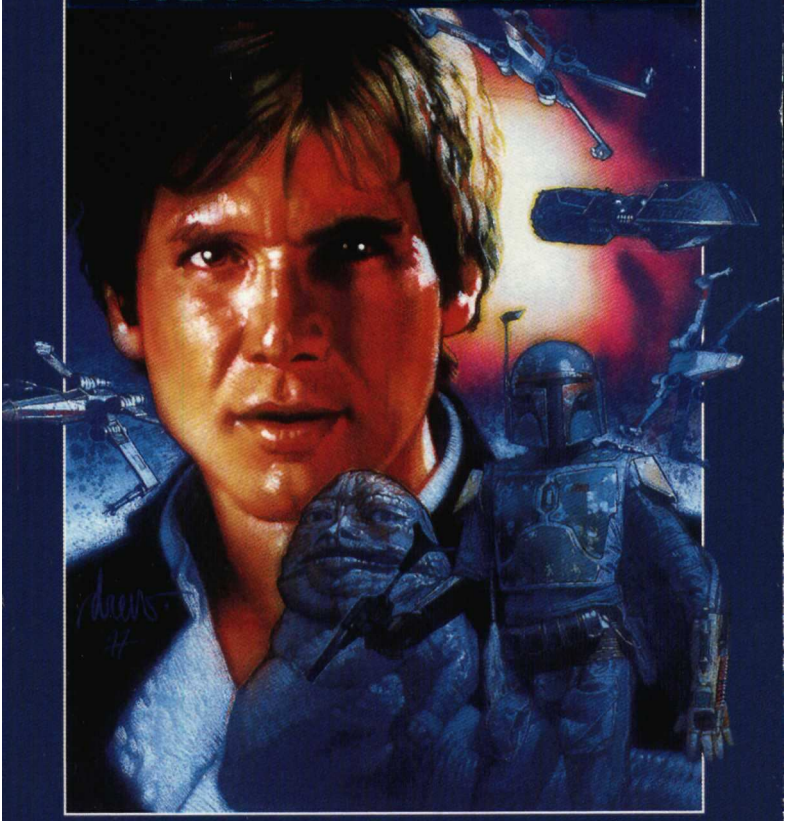
TRILOGIE O HANU SOLOVI, DÍL DRUHÝ

STAR WARS®

HUTTSKÝ GAMBIT

A. C. CRISPINOVÁ

STAR WARS®

Druhý román trilogie, která odkrývá dosud nevyprávěný příběh o mládí Hana Sola. Tyto knihy, časově spadající do doby před klasickou filmovou trilogií Star Wars®, zachycují dospívání nejslavnějšího podvodníka, pašeráka a zloděje v galaxii.

HUTTSKÝ GAMBIT

Han Solo, kdysi nejzářivější hvězda Imperiální akademie, je nyní v očích Imperiálního loďstva vyvrhelem. Nalezl však věrného přítele v bývalém wookieeském otrokovi jménem Chewbacca, který se Hanovi zavázal dluhem života. A Han bude potřebovat veškerou pomoc, kterou se mu podaří získat, neboť ylesianští Huttové vyslali obávaného námezdního lovce Bobu Fetta, aby muže, který zklamal jejich důvěru, vystopoval a dopadl. Han a Chewie se však ocitnou v mnohem větším nebezpečí, když pronajmou své služby huttským zločineckým bossům Jiliacovi a Jabbovi. Tento krok je totiž vrhne přímo doprostřed zápasu mezi Impériem a gangem stojícím mimo zákon, v němž i vítězství může znamenat smrt!

EGMONT

ISBN 80-252-0166-X

9 788025 201664

www.egmont.cz

www.egmont.cz EGMONT

TUTO KNIHU VĚNUJI SVÉMU DOBRÉMU PŘÍTELI A KOLEGOVI, SPISOVATELI KEVINU J. ANDERSONOVI, S PODĚKOVÁNÍM ZA VŠECHNU POMOC A POVZBUZENÍ.

© 1997 Lucasfilm Ltd. & TM All Rights Reserved
Used under authorization
Translation copyright © 2005 Lucasfilm Ltd. Cover art copyright © 1997 Lucasfilm Ltd.
Poprvé vydalo nakladatelství Bantam v září 1997.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, archivována nebo přenášena v jakékoli formě a jakýmikoli prostředky, ať už elektronicky, mechanicky, fotograficky, zvukově nebo jinak, bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o. v Praze roku MMV jako svou 1286. publikaci
Ilustrace na obálce Drew Struzan
Z anglického originálu *Star Wars: Han Solo Trilogy Volume Two. The Hutt Gambit* přeložila Jana Jirásková
Redigoval Milan Pavlíček
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art-D, s.r.o. První vydání. Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

ISBN 80-252-0166-X

Navštivte www.starwars.com a www.egmont.cz

Poděkování:

Jak jsem už uvedla ve svém předešlém románu, *Léčce v ráji*, moci psát o světě *Star Wars* je jako stát se členem jedné velké rodiny. Spisovatelé a fanoušci si navzájem vyměňují informace, anekdoty a příběhy o tom, kolik zábavy si se *Star Wars* za všechna ta léta užili.

Jsem poctěna, že jsem první spisovatelka, která napsala knihu na základě nových informací a obrazového materiálu, jež poskytla speciální edice původní filmové trilogie. Zhlédnutí obnovených filmů s přidanými scénami, a zejména pak scény, kde se Jabba pohybuje vlastními silami, mi hodně pomohlo.

S upozorněním, že za veškeré chyby v knize jsem zodpovědná já, bych ráda poděkovala za pomoc následujícím lidem:

V první řadě svému příteli Stevu Osmanskému, který mi pomáhal s vojenskými, strategickými a technickými záležitostmi, trpělivě mi odpovídal na stovky otázek a zas a znovu procházel bojové scény.

Mé přítelkyni Mary Freyové, Stevově manželce, za to, že mi dovolila si jejího manžela „půjčovat“ na dlouhé hodiny, během kterých jsme plánovali bitvy a procházeli strategie.

Timu O’Brienovi, expertovi na veškeré aspekty imperiálního vojska, který mi odpovídal na otázky a trpělivě mi radil.

(Steve a Tim O’Brien sestavili plán bitvy o Nar Shaddaa a já jsem oběma za jejich odborné rady v oblasti vedení vesmírných bitev ve *Star Wars* nesmírně zavázána.)

Billovi, Peterovi a Paulovi z West End Games, kteří mi zodpověděli bezpočet otázek o světě *Star Wars* a o jeho obyvatelích.

Michaelu Capobiancovi, tajnému fanouškovi *Star Wars,* který využil svých zkušeností prezidenta Svazu amerických spisovatelů science fiction a fantasy, aby mi pomohl zosnovat huttské intriky. Michael rovněž pomáhal udržovat mé starožitné počítače v chodu.

Patu LoBruttovi a Tomovi Dupreemu, kteří tuto knihu redigovali. Děkuji vám, pánové, za veškerou pomoc a za vaši trpělivost a pochopení. Děkuji také Evelyn Caintové, která zajišťuje, že v oddělení *Star Wars* v nakladatelství Bantam šlape všechno jako hodinky.

Nancy Wiesenfeldové, špičkové korektorce.

Sue Rostoniové z Lucafilmu za to, že text knihy s takovou pečlivostí prohlédla.

Mým spoluautorům podílejícím se na psaní příběhů ze světa *Star Wars,* kteří pomohli, poradili a laskavě mi „zapůjčili“ své postavy, abych je mohla v této knize

použít: Vondě McIntyrové, Michaelu A. Stackpoleovi, Kristině Kathryn Ruschové a Kevinu J. Andersonovi.

Vám, fanouškům *Star Wars* za to, že jste už od samého počátku jevili o tento projekt tak velký zájem.

A jako vždy Georgi Lucasovi, že to před dvaceti lety všechno začal.

Síla buď s vámi!

KAPITOLA PRVNÍ

Noví přátelé, staří nepřátelé

Han Solo, bývalý imperiální důstojník, seděl sklesle za ulepeným stolem v jednom špinavém baru na Devaronu, upíjel nekvalitní alderaanské pivo a přál si, aby byl sám. Ne že by mu vadili ostatní zákazníci v baru – rohatí devišští muži, srstí porostlé devišské ženy a navíc ještě různorodý houf cizinců z jiných světů. Han byl na cizince zvyklý; vyrůstal mezi nimi na palubě *Trader's Luck*, velké obchodní lodi, která brázdila vesmírné koridory napříč galaxií. Už když mu bylo deset, rozuměl půltuctu cizích jazyků a taky se jimi dokázal domluvit.

Ne, nebyli to cizinci kolem něj, kdo mu vadili. Byl to ten cizinec *vedle* něj. Han si lokl pořádného doušku piva, ušklíbl se nad jeho kyselou pachutí a potom úkosem pohlédl na příčinu všech svých potíží. Obrovské, chlupaté stvoření mu svýma modrýma očima pohled účastně oplatilo. Han si ztěžka povzdechl. *Kdyby tak jel domů!* Ale navzdory Hanovu opakovanému naléhání se ten Wookiee – Chew-něco – vrátit domů na Kashyyyk rezolutně odmítal. Cizinec tvrdil, že je bývalému imperiálnímu poručíkovi Hanu Solovi zavázán něčím, čemu říkal „dluh života".

Dluh života… skvělý. Přesně tohle potřebuju, pomyslel si Han kysele. *Obrovskou chlupatou chůvu, která za mnou poleze, bude mi radit, dělat paniku, když toho moc vypiju, a vykládat mi, že se o mě postará. Skvělý. Prostě skvělý.*

Han se zamračil na svoje pivo a světlá, vodnatá břečka mu ukázala odraz jeho tváře s tak pokřivenými rysy, že vypadal skoro tak cizokrajně jako ten Wookiee. Jak se to vůbec jmenoval? Chew-něco. Wookiee mu to sice řekl, ale Hanovi výslovnost wookieeštiny nikdy moc nešla, ačkoliv řeči samotné rozuměl perfektně.

A jméno tohohle konkrétního Wookieeho se stejně dozvědět *nechtěl*. Kdyby to udělal, nejspíš by se toho chlupatého stínu už nikdy nezbavil.

Han si roztřesenou rukou promnul obličej a ucítil několikadenní strniště. Od té doby, co ho vyhodili z flotily, se často zapomínal holit. Když byl ještě kadet, pak podporučík a posléze řádný poručík, tak o svůj vzhled úzkostlivě pečoval, jak by důstojník a džentlmen měl… ale teď… co na tom záleželo?

Han mírně se třesoucí rukou zvedl sklenici a hodil do sebe trpké pivo. Položil prázdný korbel a rozhlédl se po baru, jestli nezahlédne obsluhu. *Potřebuju další pivo. Ještě jedno a budu se cítit mnohem líp. Ještě jedno…*

Wookiee tiše zakňučel. Han se ještě víc zamračil. „Nech si svý názory pro sebe, ty chlupatá koule," zavrčel. „Poznám, až budu mít dost. Poslední, co potřebuju, je Wookiee, co mi bude dělat chůvu."

Wookiee – Chewbacca, tak se jmenoval – tiše zabručel a v modrých očích se mu zračila starost. Han ohrnul ret. „Dokážu se o sebe dokonale postarat sám, to si dobře zapamatuj. Že ti díky mně nepropálili tu tvoji

chlupatou kůži, neznamená, že mi něco dlužíš. Jak jsem řek – kdysi dávno jsem byl jedný Wookiee dlužnej. Vděčil jsem jí za svůj život, a to ani zdaleka ne jednou. Takže jsem tě zachránil, protože jsem jí to dlužil…“

Chewbacca vydal zvuk, který byl něco mezi zaúpěním a zavrčením. Han zavrtěl hlavou. „Ne, to znamená, že mi nedlužíš ani ň, rozumíš? Já jsem byl zavázanej jí, ale nemoh jsem se jí odvděčit. Takže jsem ti pomoh a tim jsme vyrovnaný… kvit. Takže, sebral by sis *prosím tě* ty kredity, co jsem ti dal, a vrátit se na Kashyyyk? Tim, že se mnou zůstaneš, mi žádnou laskavost neprokážeš, chlupáči. Seš mi platnej, asi jako kdybych měl na zadku spáleninu od blasteru.“

Uražený Chewbacca se vztyčil do své plné wookieeské výšky. Z hloubi hrdla se mu vydralo zavrčení.

„Jo, vim, že jsem zahodil kariéru a vůbec celej svůj život v ten den na Coruscantu, kdy jsem veliteli Nyklasovi zabránil, aby tě zastřelil. Já otroctví *nenávidím* a dívat se, jak se Nyklas ohání energetickým bičem, neni zrovna příjemnej pohled. Vim, jaký Wookieeové jsou, chápeš. Když jsem byl ještě kluk, jedna Wookiee byla moje nejlepší přítelkyně. Věděl jsem, že se na Nyklase vrhneš, dřív než ty – stejně jako jsem věděl, že Nyklas hmátne po svým blasteru. Nemoh jsem tam prostě stát a dívat se, jak tě zastřelí. Ale nesnaž se mě líčit jako nějakýho hrdinu, Chewie. Parťáka nepotřebuju a přítele *nechci.* Moje jméno mluví za všechno, brácho. Solo.“

Han trhnutím ukázal palcem na svou hruď. „Sólo. V mý řeči to znamená já, jedinej, sám. Rozumíš? Tak to prostě je a tak to mam rád. Takže… bez urážky, Chewie,

ale proč prostě *neodtáhneš?* To znamená *jdi pryč. Natrvalo.“*

Chewie na Hana dlouhou chvíli upřeně hleděl, pak si opovržlivě odfrkl, otočil se a vypochodoval z baru ven.

Han bez přílišného zájmu uvažoval, jestli se mu toho velkého chlupatého troubu opravdu podařilo přesvědčit, aby zmizel nadobro. Pokud ano, byl to důvod k oslavě. Aby si dal další pivo…

Jak se tak rozhlížel po baru, spatřil, že o kus dál v rohu se kolem jednoho stolu shromažďuje několik štamgastů. Scházeli se na partii sabaccu. Han zapřemýšlel, jestli by neměl zkusit přidat se. V duchu si přepočítal obsah váčku s kredity a usoudil, že by to nemusel být špatný nápad. Obvykle mu v sabaccu hodně přálo štěstí a v dnešní době se každý kredit počítal.

V dnešní době…

Han vzdychl. Kolik času už uběhlo od toho osudného dne, kdy ho poslali pomoct veliteli Nyklasovi s četou wookieeských dělníků, kteří dostali za úkol dokončit nové křídlo Imperiální síně slávy? Počítal, a když si uvědomil, že tady v jednom kuse promarnil nejspíš celé dny, udělal kyselý obličej… dny, které pravděpodobně strávil v temném oparu alkoholu a hořkých výčitek. Za dva dny to budou dva měsíce.

Han pevně stiskl rty, když si třesoucí se rukou prohrábl své nepoddajné hnědé vlasy. Za posledních pět let je měl ostříhané nakrátko podle předepsaného vojenského stylu, ale teď pomalu dorůstaly a začínaly vypadat zpustle. Náhle mu na mysli vytanul ostrý obraz sebe sama, jak vypadal tenkrát – pečlivě upravený, insignie vycíděné, blyštící se boty –, a pak se podíval na sebe.

Jaký to byl rozdíl, mezi tehdejškem a současností. Měl na sobě zašpiněnou, šedivou košili, která kdysi bývala bílá, zašpiněnou šedou vestu z neokůže, kterou koupil z druhé ruky, a tmavě modré kalhoty vojenského střihu s rudými corellianskými lampasy, táhnoucími se po celé délce vnějšího švu. Jen boty byly ty samé. Každému kadetovi, jemuž byla propůjčena důstojnická hodnost, byly šité na míru, a tak je Impérium nechtělo vrátit. Bylo to něco přes osm měsíců, kdy Hana povýšili, a žádný podporučík nebyl na svou hodnost – nebo na své nablýskané boty – hrdější.

Boty teď byly odřené a obnošené. Han zkřivil rty, když se na ně podíval. Odřené a obnošené životem, veškerý lesk a sláva dávno pryč… to v současnosti zhruba vystihovalo i jeho.

Han si v okamžiku bolestivé upřímnosti přiznal, že i kdyby ho z armády nepropustili za záchranu a vysvobození Chewbaccy, pravděpodobně by u Imperiální flotily zůstat nemohl. Svou kariéru začal s velkými nadějemi, ale rychle se dostavilo rozčarování. S předsudky vůči cizincům bylo pro někoho, kdo byl vychováván tak jako Han, obtížné se smířit, ale on jen zaťal zuby a zůstal zticha. Ale ta nekonečná, nesmyslná byrokratická nařízení, do očí bijící stupidita tolika důstojníků – Han si už předtím začínal klást otázku, jak dlouho to vydrží.

Ale nikdy by nepočítal s propuštěním pro ztrátu důvěry, ztrátou penze a výslužného, a co bylo ze všeho nejhorší, že se jako pilot ocitne na černé listině. Licenci mu sice nevzali, ale Han brzy zjistil, že ho žádná legitimní společnost nezaměstná. Celé týdny se plahočil po permabetonu Coruscantu, potácel se mezi

alkoholickými flámy, hledal práci – a zjistil, že jsou pro něj všechny poctivé dveře zavřené.

Pak, jedné noci, když v sekci celoplanetárního města poblíž cizineckého ghetta střídal krčmy, se z hloubi stínů uličky vyloupl chlupatý stín a stanul Hanovi tváří v tvář.

Hanův alkoholem zatemněný mozek dlouhou chvíli nemohl ve Wookieeovi poznat toho, kterého zachránil. Teprve když Chewbacca promluvil a začal Hanovi děkovat za to, že mu zachránil život a vysvobodil ho z otroctví, Han pochopil, kdo to je. Chewie byl celkem přímočarý – jeho druh mluvil bez obalu. On, Chewbacca, se Hanovi zavázal dluhem života. Kamkoliv Han od této chvíle půjde, on ho bude následovat.

A taky ho následoval.

Když jim Han konečně zajistil odlet z Coruscantu na palubě lodi, se kterou přepravoval náklad pašovaného zboží na Tralus (náklad byl magneticky zapečetěn v nákladovém prostoru – Han neměl vybavení ani sílu k tomu, aby se vlámal dovnitř a zjistil, co pašuje), Chewbacca šel s ním. Během týdne, který cesta trvala, začal Han Wookieeho učit základy pilotování. Cestování vesmírem bylo zdlouhavé a alespoň měl vedle hořekování nad zmařenou budoucností něco na práci…

Když dorazili na Tralus, předal loď i náklad a začal se poohlížet po dalším úkolu. Skončil v bazaru se starými loděmi Pravdomluvného Toryla a požádal Durose o práci. Toryl byl starý známý a věděl, že Han je spolehlivý a zkušený pilot.

Impérium celou tu dobu zesilovalo svůj stisk a zbavovalo své světy i občany jejich práv. Duro mělo rozvinutý průmysl lodního stavitelství, který se téměř vyrovnal tomu corellianskému, ale nedávno na něj byl

imperiálním nařízením uvalen zákaz umisťovat na vyrobené lodě zbraňové systémy. Z Hanova tajného nákladu se vyklubala zásilka součástek použitelných k dovybavení lodí zbraněmi.

Než dorazili na Duro, pomalu se z Chewieho stával docela dobrý kopilot a střelec. Han doufal, že když Wookieeho těmhle dovednostem naučí, snáze se ho potom na nějakém světě zbaví. Kdyby věděl, že by se Wookiee mohl dát najmout jako zručný pilot nebo kopilot, neváhal by ho vyložit v nějakém přístavu a zvednout kotvy – nebo si to aspoň namlouval.

Když se ocitli na Duru, Han část výdělku propil, zatímco čekal, až ho najmou na další pilotní zakázku. Jeho trpělivost byla jednoho dne odměněna, když s ním navázal kontakt jakýsi Sullustan a nabídl, že mu dobře zaplatí za odvezení jedné lodi z Dura na Kothlis, Bothany kolonizovaný svět vzdálený třetinu cesty napříč galaxií, přičemž se měl vyhnout všem imperiálním přístavům.

Elegantní a rychlé malé plavidlo bylo samozřejmě „horké zboží“ – ukradené svému bohatému majiteli přímo z přistávací plochy. Han si musel připomenout, že už nebylo jeho povinností dodržovat zákon – teď bylo jeho úkolem ho porušovat.

Jen zaťal zuby a odletěl s kradenou lodí do jejího nového domova na Kothlisu. Pak se vydal za další zakázkou a nakonec na jednu narazil. Na první pohled vypadala tahle prácička poctivě. Han měl z Kothlisu na Devaron přepravit velký nalargon.

Han nikdy předtím o nalargonu neslyšel, což nebylo vzhledem k tomu, že se působení hudby vystavoval jen omezeně, nijak překvapivé. Ukázalo se, že nalargon je obrovský nástroj, na který se hrálo klávesami a pedály.

Píšťaly a generátory subharmonických rezonancí vyluzovaly zvuky mnoha vlnových délek. Po hudebním nástroji byla kvůli jizzovému šílenství, které zachvátilo celou galaxii, velká poptávka.

Obrovský nástroj byl tedy naložen na palubu lodi, kterou Hanovi přidělili, přišroubován k podlaze a potom uzavřen v nákladovém prostoru.

Jakmile byli s Chewiem v bezpečí hyperprostoru, vydal se Han nástroj prozkoumat. Poklepával, strkal a šťouchal do něj, zapnul ho a pak zkusil stisknout klávesy a šlápnout na pedály. Žádný zvuk se neozval, až na ty, které vydával on, když se na něj pokoušel hrát.

Ale poklepávání prokázalo, že nástroj není dutý. Han si sedl na paty a upřeně na něj hleděl. Ta věc byla očividně atrapa – schránka s něčím uvnitř. Ale s čím?

Z doby svého omezeného působení u Imperiální flotily Han věděl, že Devaron byl svět procházející bouřlivými časy. Nedávno tam skupina vzbouřenců povstala proti imperiálnímu guvernérovi a požadovala nezávislost na Impériu. Han zkřivil rty opovržením. Naivní hlupáci, myslet si, že měli proti Impériu nějakou šanci. Sedm set povstalců bylo zajato, když imperiální vojáci před pár měsíci obsadili starobylé posvátné město Montellian Serat. Všichni byli bez soudu na místě popraveni, bez milosti povražděni. Zbylí povstalci se stále ukrývali v horách a podnikali partyzánské útoky, ale Han věděl, že je jen otázkou času, než i je Palpatinova železná pěst rozdrtí a jejich svět se ocitne pod tuhou imperiální nadvládou, jako se to stalo s tolika jinými.

Pozoroval nalargon a v duchu provedl několik hrubých odhadů založených na předpokladu, že je hudební nástroj dutý. Jasně… malorážní mobilní laserové

dělo by se dovnitř té schránky vešlo akorát. Zbraň se dala připevnit na zadní část pozemního skimmeru a menší cíle – budovu nebo imperiální stíhačku krátkého doletu – dokázala rozstřílet na malinkaté kousíčky.

Taky to samozřejmě mohly být blasterové pušky. Pokud byly šikovně zabalené, mohlo se jich tam vejít deset až patnáct.

Ať už bylo uvnitř nalargonu cokoliv, Han měl z úkolu, který přijal, špatný pocit. Rozhodl se s lodí přistát, potom od ní odejít a nevracet se. Měl padělané přistávací kódy, které mu Bothani dodali. Použije je a pak odtamtud vypadne tak rychle, jak jen to půjde…

Přistál včera, a pokud bylo Hanovi známo, loď pořád seděla na ploše i s nalargonem v nákladovém prostoru. Měl ale tušení, že devaronští povstalci nemarnili čas…

Han poněkud roztřeseně zavrtěl hlavou a přál si, aby si byl tu poslední sklenici piva nedával. V ústech pořád cítil kyselou pachuť a v hlavě mu hučelo. Zkusmo se rozhlédl ze strany na stranu. Místnost zůstala nehybná. Dobrý. Nebyl tak opilý, aby si nemohl zahrát sabacc a nevyhrát. *Tak do toho, Solo. Každej kreditíček se počítá…*

Pašerák se zvedl na nohy a jakž takž pevným krokem se vydal napříč místností ke stolu. „Zdravíčko, vážený," řekl v basiku. „Máte místo pro dalšího hráče?"

Bankéř, devaronianský muž, otočil hlavu s navoskovanými, naleštěnými rohy a tázavě na Hana pohlédl. Zřejmě usoudil, že je nově příchozí v pořádku, protože pokrčil rameny a ukázal k prázdné židli. „Vítejte, pilote. Dokud vám vydrží kredity, jste vítán." Zakřenil se a odhalil ostré dravčí zuby.

Han přikývl a usadil se.

Sabacc se naučil hrát, když mu bylo asi čtrnáct. Složil vsazené kredity do hlavního banku, takzvaného „sabaccbanku“, pak zvedl dvě karty, které mu rozdali, a prohlédl si je, přičemž své protihráče celou dobu pokradmu pozorně sledoval. Když sázka na hru oběhla stůl a dorazila k němu, také do ní vhodil požadované množství kreditních kotoučků.

Dostal tyčovou šestku a Královnu vzduchu a temnot, ale bankéř mohl kdykoliv stisknout tlačítko a hodnoty všech karet by se změnily. Pozoroval ostatní hráče: malého Sullustana, chlupatou Devaronianku, devaronianského bankéře a mohutnou Barabelku, ještěří stvoření z Barabu Jedna. Tohle bylo poprvé, co Han viděl Barabela takhle zblízka, a byl to působivý pohled. Barabelové, přes dva metry vysocí a s tělem pokrytým tvrdými černými šupinami, které by dokázaly odrazit i omračující paprsek, měli tlamu plnou zubů špičatých jako dýky a válcovitý ocas, který z nich v souboji údajně činil nepříjemné protivníky. Tahle, která se představila jako Shallamar, ale vypadala celkem mírumilovně. Zvedla nejnovější karetní čip, který dostala, a přivřenýma štěrbinovitýma očima soustředěně studovala karty, které držela v ruce.

Cílem sabaccu bylo dostat karty na hodnotu rovnající se, ale nepřekračující, dvacet tři bodů – ať už kladných nebo záporných. V případě remízy vyhrával kladný součet nad záporným.

Teď měly karty v Hanově ruce hodnotu plus čtyři. Královna vzduchu a temnot měla hodnotu minus dva. Han tu kartu mohl vhodit do interferenčního pole a „zmrazit“ tak její hodnotu a pak doufat, že dostane Idiota a kartu s nominální hodnotou tři. Jelikož měl Idiot

hodnotu nula, získal by tak „Idiotův šik“, což by přebilo dokonce i čistý sabacc… to jest karty, jejichž hodnota by dávala součet buď plus nebo minus dvacet tři.

Zatímco Han váhal a upíral pohled na svou Královnu, karetní čipy se zavlnily a změnily se. Místo Královny teď měl Mistra šavlí. Z tyčové šestky se stala lahvová osma. Jeho celkový součet byl… plus dvacet dva. Čekal, až ostatní hráči prozkoumají své karetní čipy. Barabelka, Devaronianka a bankéř znechuceně zahodili své karty – „přestřelili“, když překročili hranici třiadvaceti bodů.

Sullustan zvedl sázku, Han dorovnal a ještě zvedl. „Vykládám,“ řekl drobný cizinec a okázale položil své karty. „Dvacet,“ oznámil.

Han se zakřenil a vyložil své vlastní. „Dvaadvacet,“ oznámil nonšalantně, když pokládal karty na stůl. „Obávám se, že tenhle bank je můj, kámo.“

Ostatní hráči mírně zabručeli, když shrábl jejich peníze. Barabelka zasyčela a věnovala mu pohled, který by roztavil titan, ale neřekla nic.

Další hru vyhrál Sullustan a tu následující devaronianský bankéř. Han po očku sledoval rostoucí sabaccbank a rozhodl se, že se pokusí získat hlavní výhru.

Několik dalších kol pokračovali ve hře. Han opět vyhrál sázku na hru, ale sabaccbank se nikomu získat nepodařilo. Vhodil do interferenčního pole mincovou trojku a Idiota a štěstí mu přálo – po další výměně karet mu v ruce zůstala lahvová dvojka.

„Idiotův šik…“ řekl Han nonšalantně a odhodil dvojku k ostatním kartám do interferenčního pole. „Sabaccbank je můj, dámy a pánové…“

Naklonil se dopředu, aby shrábl bank, a Barabelka zařvala: „Je to podvodník! Má skifter, musí ho mít! Nikdo nemůže mít takové štěstí!“

Han se odtáhl a pobouřeně na ni zíral. V sabaccu podváděl už mnohokrát, s využitím skifterů – karet, které zaujímaly různé hodnoty, když se lehce poklepalo na jejich rohy – i jinak. Ale tentokrát vyhrál poctivě!

„Strč si to svoje obviňování do ucha!“ vyrazil ze sebe Corellian rozhořčeně. Barabelka pochopitelně Žádné viditelné uši neměla, ale význam slov jí neušel. Han nechal pravou ruku klesnout ke stehnu a pak potichu rozepnul pásek na vršku pouzdra s blasterem. Vehementně zavrtěl hlavou a dodal: „Nepodváděl jsem! Prostě jsem hrál líp, dámo!“

Han se levou rukou natáhl přes stůl, popadl plnou hrst kreditů a nacpal si je do kapsy. Nikdo se nepohnul ani nepromluvil, a tak se natáhl po zbylé hromádce. Devaroniančina ruka v zákmitu rezavé srsti vystřelila, popadla ho za zápěstí a přišpendlila mu ruku ke stolu. „Shallamar má možná pravdu,“ řekla v basiku se silným přízvukem. „Pro jistotu bychom ho měli prohledat.“

Han ji propaloval pohledem. „Dej tu pracku pryč,“ řekl velmi tiše. „Nebo budeš vážně litovat.“

Něco v jeho očích a hlase na ni muselo zapůsobit, protože ho pustila a stáhla se.

„Ty zbabělá!“ zavrčela Shallamar na Devaronianku. „Je to jen mrňavý člověk!“

Devaronianka zavrtěla hlavou a ustoupila; dávala najevo, že se do nadcházejícího střetu nechce nechat zatáhnout.

Han se samolibě usmál a natáhl se po zbylých kreditech. Když ten úsměv Barabelka viděla, znovu

zařvala. Jednou obrněnou rukou s ostrými drápy švihla shora dolů v mocném úderu, který rozlomil stůl ve dví a vymrštil hrací desku, kredity a karetní čipy do vzduchu. Vztekle zavrčela a přiblížila se k Hanovi. „Ne! Ukousnu ti hlavu a uvidíme, jak dobrý budeš *potom*!“

Hanovi stačil na její doširoka otevřenou tlamu jediný pohled, aby si uvědomil, že je dost velká na to, aby svou hrozbu dokázala splnit. Sáhl po svém blasteru. Jeho pravá ruka se bleskurychle spustila ke stehnu a potom v dlani ucítil důvěrně známý tlak ošoupané rukojeti.

Ruka, stále se pohybující mimořádnou rychlostí, vystartovala vzhůru, jak začínal tasit –

– a náhle se zarazila, když se blaster zasekl v pouzdře!

Han si ve zlomku vteřiny sotva stačil uvědomit, že muška blasteru, upevněná na konci hlavně, se zadrhla na dně pouzdra. Škubnutím se snažil zbraň uvolnit.

Barabelka po něm skočila. Han uskočil zpátky, ale ne dost daleko. Shallamar ho obrovskými, ostrými drápy popadla za předek vesty a prosekla látku jako nic. Han stále škubal za zaseklý blaster, když ho zdvedla vstříc své doširoka otevřené tlamě, tak rychle, až se mu zamlžil zrak. Přidušeně vydechl, když ho ovanul horký, páchnoucí plazí dech.

Náhle koutkem oka zachytil rozmazaný pohyb hnědé srsti a následný hlasitý řev ho málem připravil o sluch. Kolem Shallamařina krku se ovinula dlouhá, chlupatá paže a škubnutím Barabelku od Hana odtrhla.

„Chewie!“ zaječel Han. Za celý svůj život nikoho neviděl tak rád.

Barabelka na Wookieeho zařvala, a jak se otáčela, aby popadla útočníka, Corelliana pustila.

„Podrž ji na moment, Chewie!“ vykřikl Han, zatímco škubal za dno pouzdra a kroutil rukojetí blasteru. Konečně! Vytáhl blaster a namířil ho na Barabelku zápasící s Wookieem, ale nemohl pořádně zamířit.

Obě obří, vrčící a syčící stvoření běsnila po místnosti a porážela stoly a židle. Ostatní hráči sabaccu a štamgasti u baru se před rvačkou rozprchli, přičemž v několika jazycích pokřikovali rady a kletby.

Sullustanský hráč položil ruku na vlastní blaster, ale když spatřil, že Han je nyní ozbrojený, otočil se a vrhl se za barový pult.

Shallamar a Chewbacca, zaklesnutí v hrozivé parodii mileneckého objetí, se kolébali sem a tam, měřili síly a snažili se vyvést toho druhého z rovnováhy. „Chewie, no tak!“ zakřičel Han. „Vypadnem odsud!“

Chewbacca a Shallamar kroužili ve víru hnědé srsti a černých šupin. Pak Shallamar sklonila hlavu a rafla po Wookieeho paži. Svými zuby ostrými jako nože vyrvala pořádný kus srsti a masa. Wookiee zařval bolestí a v návalu síly popadl Barabelku za paži a strhl ji s ohromující prudkostí, až jí podklouzly nohy. Zatímco padala k zemi, Chewie ji popadl také za ocas a máchl s ní tak prudce, že se ocitla ve vzduchu.

S finálním vítězoslavným zavytím uvolnil Chewbacca sevření a vrhl obří ještěřici na opačný konec místnosti, zatímco se ostatní tvorové hnali pryč, aby se jí dostali z cesty. Shallamar přistála na zádech mezi zbytky židlí, stolků a sabaccových karetních čipů.

Ochromení nezabere, zabít ji nechci – Hanovou myslí probíhala změť myšlenek, když palcem přepnul nastavení blasteru, zamířil a vystřelil na omráčenou Shallamar. Zasáhl ji na poloviční výkon přesně pod

velkým kolenním kloubem. Zasyčela bolestí a zhroutila se. Z černých šupin stoupal kouř a pára.

„Dělej, Chewie!“ vykřikl Han a vystřelil od boku omračující výboj po sabaccovém bankéři, který na Wookieeho mířil blasterem. Devaronian padl bez hlesu na zem. Chewie, ze kterého kapala krev, byl Hanovi v patách. Oba se řítili k východu a po cestě převraceli židle a stoly.

Devaronianská majitelka baru jim zastoupila cestu a ječela na ně kletby a hrozby, ale Han ji hlavní blasteru srazil stranou a běžel dál. Ramenem vrazil do dveří a odrazil se. Zamčeno!

Han zaklel v šesti cizích jazycích, palcem přepnul nastavení zbraně na nejvyšší výkon a dveře rozstřílel. Majitelka zavytím zaprotestovala, ale Corellian s Wookieem už byli pryč.

Han a Chewbacca se prohnali špinavou uličkou a pak vyběhli do ulice lemované rustikálními budovami postavenými z místního modrého dřeva a štukovaného permabetonu. Corellian se v chladném vánku roztřásl. Na jižním polárním kontinentu Devaronu právě začínalo jaro.

Han rychle zasunul blaster do pouzdra a zpomalil na rychlou chůzi. „Co ruka, brácho?“

Chewie vydal zasténání, které přešlo v zavrčení. Han si zranění prohlédl. „No, sám ses rozhod, že se vrátíš,“ podotknul. „Ne že by mě mrzelo, žes to udělal, samozřejmě. Totiž… Chtěl jsem říct… uch… dík, žes mi zachránil kejhák.“

Wookiee vydal tázavý zvuk. Han pokrčil rameny. „No, jasně, řek bych…“ zamumlal. „Nikdy předtím jsem žádného partnera neměl, ale… no jo, proč ne? Myslim,

že dlouhý cesty vesmírem dovedou bejt tak trochu nudný, když nemáš s kym mluvit.“

Chewie vzdor bolesti spokojeně zabručel. „Hele, nepřeháněj to,“ řekl Han suše. „Poslouchej, na tu ruku by se ti měl někdo podívat. Přes ulici je pohotovost s lékařským droidem. Pojď.“

O hodinu později byli oba zpátky na ulici. Chewieho paže byla po ošetření bactou převázaná ochranným obvazem, ale lékařský droid je ujišťoval, že Wookieeové se uzdravují rychle.

Wookiee právě dořekl, že má hlad, když Han od nedalekého zastřešeného vchodu zaslechl tiché volání. „Pilote Solo…“

Han se zarazil uprostřed kroku, ohlédl se tím směrem a spatřil nějakého Durose, jak ho láká k sobě. Rozhlédl se ze strany na stranu, ale okolí devaronské ulice bylo tiché a poklidné. Tato část města, ležící blízko náměstí, byla pěší zónou. „Jo?“ odpověděl tlumeným hlasem.

Duros s modrou kůží Hanovi pokynul, aby ho následoval do sousední uličky. Corellian došel k jejímu ústí, zahnul za roh a stanul zády ke zdi s rukou připravenou na rukojeti blasteru. „Tak jo, ale dál už nejdu ani krok, dokud mi neřeknete, co chcete.“

Durosův truchlivý výraz posmutněl ještě víc. „Nejste důvěřivý tvor, pilote Solo. Byl jste mi doporučen naším společným přítelem, Pravdomluvným Torylem. Říkal, že jste vynikající pilot.“

Hanovo napětí mírně polevilo, ale ruku z blasteru nesundal. „Jsem dobrej, to jo,“ řekl. „Jestli vás posílá Pravdomluvnej Toryl… dokažte to.“

Duros na něj zpříma pohlédl svýma klidnýma očima barvy měsíčního kamene. „Řekl, že vám mám vyřídit, že *Talisman*, který jste mu přinesl, už není.“

Han se uvolnil a odtáhl ruku z blasteru. „Fajn, přesvědčil jste mě, že vás poslal,“ řekl. „Co mi chcete?“

„Potřebuju dopravit jednu loď na Nar Hekku v huttském systému,“ řekl Duros. „Jsem ochoten dobře zaplatit… ale pokud narazíte na nějakou hlídku, *nesmíte* císařským dovolit, aby se dostali na palubu.“

Han si povzdechl. Další intriky. Ale Durosova nabídka ho zaujala. Celou dobu plánoval najít si nakonec cestu na Nar Shaddaa, „Pašerácký měsíc“, který obíhal kolem Nal Hutty. Teď na to byla stejně příhodná doba jako kdykoli jindy. Z Nar Hekky by mohl snadno chytit loď na Nal Huttu nebo Nar Shaddaa.

„Řekněte mi víc,“ vyzval ho.

„Jen pokud budete schopen zvednout kotvy do dvou hodin,“ řekl Duros. „Pokud ne, řekněte mi to rovnou a já budu hledat pilota jinde.“

Han o tom chvíli uvažoval. „No… možná bych moh změnit plány… za odpovídající cenu.“

Duros uvedl obnos, pak dodal: „A stejná částka při dodání.“

Han si odfrkl a zavrtěl hlavou, ačkoliv byl v duchu zaskočen, jak vysoká počáteční nabídka je. „Jdeme, Chewie,“ řekl, „S takovým skrblíkem nebudeme ztrácet čas.“

Duros až příliš rychle jmenoval další, vyšší sumu.

Ten musí bejt vážně zoufalej, pomyslel si Han, zatímco předstíral, že na jeden úder srdce zaváhal. Zavrtěl hlavou. „Já nevim… nestojí mi za to riskovat krk, jestli císařský tu vaši loď hledaj. Co převáží?“

Durosův výraz se nezměnil. „To vám říct nemůžu. Řeknu vám ale, že pokud loď a její obsah dopravíte v pořádku Tagtovi Huttovi, bude potěšen, a potěšit huttského lorda se obvykle pokládá za věc hmotnému blahobytu velmi prospěšnou. Tagta je nejvýše postavený podřízený Jiliaca Hutta na Nar Hece."

Han nastražil uši. Jiliac Hutt byl vskutku významný huttský lord. Možná by mu tenhle Tagta mohl dát doporučení pro svého šéfa…

„Hmmmmmmmm…" Han se poškrábal na hlavě a pak vyslovil částku. „Všechno předem," dodal.

Durosova bledě modrá pleť se zdála ještě víc zblednout, ale pak přikývl. „S částkou souhlasím, ale předem polovinu. Zbytek obdržíte od Tagty, pilote Solo."

Han to zvážil a pak přikývl. „Dobrá, právě jste uzavřel obchod. Chewie," otočil se a oslovil Wookieeho, který postával poblíž a pozorně naslouchal, „buď tak hodnej a vrať se k tý úschovně, kde jsme si nechali věci, a vyzvedni je, zatímco já tady s našim přítelem dojednám podmínky."

Wookiee tiše zamručel na souhlas.

„Díky. Sejdeme se za hodinu na severní straně náměstí, oukej?" Chewbacca přikývl a vydal se ulicí pryč.

Han přistoupil k Durosovi blíž a řekl: „Tak jo, právě jste si najal pilota. Odletíme do dvou hodin. Řekněte mi zbytek. Kde najdu tohohle Tagtu Hutta?"

V následujících minutách se Han dozvěděl všechny podrobnosti. Duros mu předal svazek kreditních šeků, dal mu zabezpečovací kód k lodi a sdělil její polohu. Pak se modrý cizinec rozplynul do šera uličky.

Hanovi zbývalo do srazu několik minut, a tak se zastavil v levné restauraci hned vedle, aby něco zakousnul. Musel si na devišské kuchařce vyhádat, aby mu objednané maso *uvařila.* Ale stálo to za to. Jídlo zahnalo poslední zbytky alkoholické otupělosti navozené pivem. Takhle posilněn a s jasnou hlavou Han cítil, že se mu nálada značně zvedla.

Cestou na náměstí se zastavil v levném obchodě, který nabízel použité zboží pro vesmírné cestovatele všech druhů. Tam si koupil odřenou vestu z černé plazí kůže jako náhradu za tu, kterou roztrhala Barabelka. Opět slušně oblečený se vydal ulicí k místu, kde měl sraz s Chewbaccou.

Tušil, že se něco děje, dlouho předtím, než na náměstí dorazil. Hluk velkého davu byl nezaměnitelný. Jako kdyby křičeli jedním hlasem. Hanovi se náhle zježily chloupky na zátylku, když si uvědomil, že je mu na těch slovech něco *povědomého.* Nebylo to v basiku, ale už tyhle jednoduché, repetitivní fráze předtím slyšel.

Ale kde?

Z tohohle mam špatnej pocit… pomyslel si, když zahnul za roh a ten dav spatřil. Zpívali. Zpívali, kolébali se a v náboženském zápalu sebou zmítali. Většinou to byli pochopitelně Devaroniané, ale byl mezi nimi i různorodý houf lidí a dalších druhů. Han přelétl dav pohledem a sledoval ho až k jeho čelu. Tam stálo narychlo vztyčené pódium a na něm, řídící probuzení, byla postava z Hanovy minulosti.

Ale ne! blesklo mu hlavou. *Tohle je ylesijský probuzení a ten misionář je Veratil! Nesmí mě tu vidět!*

Han před pěti lety strávil téměř šest měsíců na zapařeném, plísněmi zamořeném světě jménem Ylesia.

Ještě než se zúčastnil přijímacích zkoušek na Akademii, pracoval tam jako pilot, aby si procvičil a zdokonalil své pilotní dovednosti. Ylesia ležela na hranici huttského prostoru, kde bytosti jménem ťlanda Tilové – vzdálení příbuzní Huttů – nabízeli „poutníkům“ domnělé náboženské útočiště.

T‘landa Tilové vysílali misionáře na mnoho světů, aby tam zvěstovali o Jediném Všehomíru. Han o tom věděl už léta, ale dosud neměl takovou smůlu, aby na nějaké ylesijské probuzení narazil.

V jednom prchlivém okamžiku měl Corellian chuť vytáhnout blaster, zastřelit Veratila a zařvat na shromážděný dav potenciálních poutníků: „Jděte domů! Všechno je to jeden velkej podvod! Chtěj vás jenom proto, aby vás mohli zotročit, vy pitomci! Zmizte odtud!“

Ale jak by je přesvědčil, aby mu uvěřili? Ylesia byla většinou bytostí v galaxii vnímaná jako náboženské útočiště, kde se shromažďovali věřící a kde mohli ti, kteří se chtěli ukrýt před svou minulostí, nalézt azyl.

Skutečnost, že ylesijské „útočiště“ se posléze ukázalo být pastí, byla známa jen několika málo šťastnějším – mezi něž patřil i Han –, kterým se podařilo uniknout. Veratil měl nepochybně připravený transport, do kterého hodlal poutníky naložit. Nešťastní tvorové, kteří ho budou následovat, neměli ani ponětí, že je cesta na Ylesii zavede jen do otroctví v továrnách na koření, a až příliš zeslábnou nebo onemocní a nebudou moci pracovat, čeká je smrt v dolech na koření na Kesselu. Ylesia byla bájný sen pro věřící, ale ve skutečnosti to byl svět otroctví a nekončící dřiny.

Teroenza, Veratilův šéf, byl na Ylesii velekněžem. Ještě než Han z kolonie uprchl, okradl ťlandatilského

vůdce o nejcennější kousky z jeho rozsáhlé a vzácné sbírky. Teroenzu tam nechal zraněného, ale naživu.

Han unikl z Ylesie v Teroenzově osobní jachtě jménem *Talisman.* Záhy po svém útěku zjistil, že ťlanda Tilové a jejich huttští vládci vypsali na hlavu „Vykka Drayga“ – což bylo Hanovo falešné jméno – tučnou odměnu. Han si musel změnit totožnost, dokonce i sítnicový vzor, aby se vyhnul odhalení a zajetí.

Když tam teď Veratila viděl, schýlil hlavu, otočil se a přál si, aby měl kápi, kterou by si mohl stáhnout do obličeje. Han věděl, že pokud ho sakredot spatří a pozná, je s ním konec.

Zpívání, které ho obklopovalo, se zintenzívnilo. Han se navzdory chladnému devaronskému počasí začal potit, protože věděl, co přijde.

Na opačném konci náměstí zahlédl vysokou, chlupatou postavu, jak stojí na kraji davu a zvědavě ceremonii sleduje. *Chewie! Nesmim ho do toho nechat zatáhnout! Blaženost nastane každou chvíli!*

Han se ponořil do davu a se skloněnou hlavou se probíjel zástupem, jako by se prodíral skrze silné vlnobití. Když se k Wookieemu konečně dostal, ztěžka oddychoval a bolela ho žebra. „Chewie!“ vykřikl a popadl velkého tvora za paži. „Padáme odsud! Každou chvíli se to tu zvrhne v davovou scénu!“

Wookiee tázavě zakňučel. „To je fuk, jak to vim!“ Han se snažil překřičet zpěv. „Prostě to vim! Věř mi!“

Chewbacca přikývl. Otočil se a začal svou obří velikostí rozdělovat dav před sebou. Han se ho chystal následovat, ale pak koutkem oka cosi zahlédl a otočil tím směrem hlavu. Byl to záblesk… záblesk rudozlaté uvolněné kadeře.

Han ji zahlédl jen letmo, ale celá jeho mysl a tělo se otřesem zastavilo, jako kdyby plnou rychlostí narazil do kamenné zdi. *Bria? Brio!*

Zachytil jen ten jediný krátký záblesk bledého, dokonalého profilu a uvolněný rudozlatý pramen vlasů, ale i to stačilo. Stála uprostřed davu, oblečená v černém plášti s kápí.

Rázem na něj dolehly vzpomínky, tak silné, že ho až vyděsily…

Bria, otrokyně v továrně na koření na Ylesii, bledá jako stín. Bria, vyděšená, ale odhodlaná, když obírali Teroenzu o jeho poklady. Bria, sedící vedle něj na zlaté pláži na Togorii, její ústa měkká a rudá a toužící po polibku. Bria, ležící pozdě v noci v jeho náručí…

Bria, která ho opustila se slovy, že potřebuje bojovat se závislostí na ťlandatilské blaženosti sama…

Han strávil posledních pět let přesvědčováním sebe sama, že na ni zapomněl. Po čtyřech letech ná Imperiální akademii a dalším neúplném roce aktivní služby byl přesvědčený, že už mu na ní nezáleží. Ale teď si v jediném spalujícím okamžiku pochopení Han Solo uvědomil, že sám sobě lhal.

Bez váhání se otočil, vrhl se zpátky do davu a zamířil k ženě v černém plášti. Byl v půli cesty, když dav zasáhla blaženost a zástupy bytostí se zhroutily na dlažební kameny náměstí, jako by byly zasaženy omračujícím paprskem.

Han už zapomněl, jak silná může blaženost být. Vlny intenzivní rozkoše se mu převalily myslí, stejně jako tělem. Nebylo divu, že byli ylesijští poutníci přesvědčeni, že mají ťlanda Tilové božský dar! I když Han věděl, že blaženost je vyvolávána vysíláním

empatických vln spojených s podprahovými vibracemi, které vyvolávaly vlny rozkoše a působily na nervová centra většiny dvounohých bytostí, musel napnout všechny síly, aby tomu odolal.

Aniž to viděl, věděl, že se vak pod Veratilovou „bradou“ nafoukl a že sakredot tyto vibrace „vyluzuje“, zatímco se soustředí na hřejivé, pozitivní emoce. Pro každého, kdo nebyl na sílu blaženosti připraven, byl výsledný efekt podobně opojný jako jakákoli psychotropní droga. Vytvářet blaženost byla schopnost, kterou sdíleli všichni ťlandatilští samci – ve skutečnosti to byla biologická schopnost spojná s pohlavním pudem, kterou ve svém přirozeném prostředí užívali k vábení ťlandatilských samic.

Celý dav se kolem Hana svalil na zem jak široký tak dlouhý a většina bytostí se svíjela rozkoší. Hanovi se z toho pohledu dělalo zle. účinky blaženosti už ze sebe setřásl, a zatímco se prodíral k ženě v černém plášti s kápí, dával pozor, aby nešlápl na některé z těl. Do tváře jí už neviděl. Neviděl ani ten pramen vlasů, který ji prozradil.

Jeho prsty si pamatovaly hedvábnou hebkost těch vlasů… hrával si s Briinými kadeřemi, díval se, jak zachytávají světlo, které probouzelo rudozlatou barvu k zářivému životu…

Zatímco se dav vzdouval ve vlnách extáze blaženosti, žena v černém plášti s kápí zmizela za kamennou lavičkou. Han ztěžka polkl. Bria od něj odešla, protože byla na blaženosti závislá. Tohle tedy bylo, co dělala celých těch pět let? Ochotná otrokyně na Ylesii, připoutaná ke svým ťlandatilským pánům, protože

potřebovala svou denní dávku rozkoše? Zvláštní… myslel by si, že je Bria silnější…

Han se dostal ke kamenné lavičce. Zastavil se a rozhlížel se kolem sebe. Žena v černém plášti nebyla nikde v dohledu. *Kam zmizela? Brio!* honilo se Hanovi hlavou, když se divoce rozhlížel kolem. Ze všech stran slyšel prudké oddychování a sténání davu, které zaplnilo vzduch.

Vyskočil na lavičku, napínal zrak a snažil se zahlédnout jakoukoli stopu té ženy v černém plášti. Jak obrovskou chybu udělal, si uvědomil, teprve když zjistil, že se dívá přes celý dav přímo do Veratilových očí.

Mohutný, čtyřnohý tvor s drobnýma rukama a širokou hlavou s jedním rohem na něj upřeně zíral. Malé, červenavé oči měl doširoka otevřené překvapením.

Corellian nepochyboval o tom, že Veratil v něm právě poznal „Vykka Drayga“, člověka, který proměnil továrnu na glitterstim v trosky, ukradl Teroenzův poklad a způsobil smrt nejvyššího ylesijského huttského vládce, Zavvala.

Sténání rozkoše kolem Hana náhle přešlo ve výkřiky zdrcení a zmaru – Veratilova soustředěnost byla narušena a blaženost vzala rychlý konec.

Někteří v zástupu hlasitě kvíleli, další sebou křečovitě škubali. Jiní se s výkřiky úzkosti a hněvu zvedali na nohy. Han sklonil hlavu a vrhl se kupředu, odhodlaný ztratit se v davu. A pak, přímo před sebou, zahlédl odlesk černé.

Bria!

Zapomněl na Veratila, zapomněl na nebezpečí a vrhl se vpřed, naráženje přitom do rádobypoutníků, zakopával o nohy, lokty odstrkával ostatní bytosti stranou.

„Brio!“ zařval. „Stůj!“

Nasadil prudké tempo a dostal se na kraj davu. Žena teď běžela, ale Han se za ní rozeběhl ze všech sil a po několika rychlých krocích ji dostihl.

Natáhl se po ní a podařilo se mu uchopit černou látku. Trhnutím ji zastavil, pak ji popadl za loket a otočil čelem k sobě –

– a zjistil, že žena, kterou pronásledoval, je někdo úplně cizí.

Jak si ji jenom mohl splést s Briou? Tahle žena nebyla nijak obyčejná, dokonce byla i svým poněkud omšelým způsobem hezká… ale Bria – Bria byla ta nejkrásnější žena, jakou Han kdy spatřil. Tahle měla špinavě blond vlasy, nikoliv zlatavé s teplými rudými tóny.

Bria byla vysoká. Tahle žena byla malé postavy.

Taky byla rozzlobená. „Co si sakra myslíte, že děláte?“ dožadovala se basikem. „Nechte mě na pokoji, nebo zavolám bezpečnost!“

„To… Promiňte…“ zakoktal Han, udělal krok zpět a obě ruce zvedl před sebe v tak uklidňujícím gestu, jakého byl jen schopen. „Myslel jsem, že jste někdo jinej.“

„No, tak to je mi ho teda líto,“ řekla žena podrážděně. „že má ve svém životě takového nevychovaného, odrbaného hulváta!“

„Heleďte…“ Han se zdviženýma rukama pokračoval v ústupu. „Řek jsem, že se omlouvám, dámo. Už mizim, jo?“

„To byste teda měl,“ řekla jízlivě. „Myslím, že ten kněz zavolal bezpečnost.“

Han se ohlédl přes rameno a zaklel. Vzal nohy na ramena a zamířil pryč, co nejdál od davu. Viděl Chewbaccu, jak na něj čeká, a mávl na něj.

Přidal do kroku a ohlédnutím po pronásledovatelích se ubezpečil, že je skoro setřásl.

Moc piju… usoudil, zatímco běžel. *To bude tim. Odteďka už budu opatrnější… mnohem opatrnější…*

* * *

„Podařilo se Hanovi uniknout?“ zeptala se Bria, když do místnosti vešla její přítelkyně Lanah Malo s Briiným černým pláštěm pod paží. Bria seděla v laciném pokoji, který si pro svůj krátký pobyt na Devaronu pronajaly, na jediné židli tvarované pro lidi.

„Myslím, že ano,“ odvětila Lanah Malo a hodila své přítelkyni plášť. Pak zvedla cestovní brašnu a položila ji na postel. „Naposledy jsem ho viděla, když s tím velkým Wookieem, který s ním byl, naskočil do veřejného skimmeru. Bezpečnost jim ještě byla v patách. Řekla bych ale, že to zvládl.“

„Teď už nejspíš bude mimo planetu,“ řekla Bria tichým, melancholickým hlasem. Vstala a přešla k oknu. Nějakou chvíli tam stála a vzhlížela ke korálově červené obloze Devaronu. V modrozelených očích se jí hromadily slzy. *Nikdy bych si nepomyslela, že ho znovu uvidím. Nikdy bych si nepomyslela, že to bude tak bolestivé…*

Bolest, kterou cítila, úplně zastínila triumf, který by měla prožívat. Dnes čelila blaženosti a úspěšně jí odolala. Po letech boje se svou závislostí konečně s jistotou věděla, že je volná. Na tenhle den se dlouho těšila – ale

veškerá radost, kterou cítila, byla přehlušena žalem nad tím, že znovu spatřila Hana a že nemohla být s ním.

„To sis s ním nemohla promluvit?“ zeptala se menší žena, jako by Brie četla myšlenky. Bria se otočila od okna a sledovala svou přítelkyni a družku ve zbrani, jak si obléká svou obnošenou vestu barvy khaki. Lanah rychle nacpala poslední ze svých osobních věcí do malého cestovního zavazadla. „Co by ti to udělalo?“ zeptala se a věnovala Brie pronikavý, tázavý pohled.

Bria se zachvěla a přitáhla si plášť kolem ramen. Teď, když se slunce nacházelo nízko nad horizontem, začínalo být chladno. „Ne,“ řekla tichým hlasem. „Nemohla jsem si s ním promluvit.“

„Proč ne?“ zeptala se Lanah. „Nevěříš mu?“

Bria se pohybovala opatrně a metodicky jako droid: zkontrolovala zásobník blasteru, který nosila připevněný ke stehnu – nízko u pasu, jak ji to před pěti lety naučil Han, když byli partneři, společníci… milenci. „Ne,“ řekla po chvíli. „*Já* mu věřím. Věřím mu ve všem, co se týká mě. Ale to, čeho se snažíme dosáhnout – to se netýká jen mě. Týká se to nás všech. Zrada by v tomhle okamžiku mohla znamenat konec celého hnutí. To nemůžu riskovat.“

Lanah přikývla. „Solo nám tím svým výstupem rozhodně udělal čáru přes rozpočet,“ řekla. „Kdoví, kdy se nám zase podaří dostat Veratila na mušku. Nejspíš pomaže zpátky na Ylesii a vyklopí Teroenzovi, že zahlédl tvého bývalého přítele.“

Bria unaveně přikývla a rukama si prohrábla vlasy. *To Han dělával tak rád,* pomyslela si s náhlým přívalem vzpomínek tak živých, že byly jako sůl do rány. *Ach, Hane…*

Lanah Malo si ji přeměřila napůl soucitným, napůl cynickým pohledem. „Sesypat se můžeš potom, Brio. Právě teď musíme stihnout transport zpátky na Corellii. Velitel bude očekávat úplné hlášení. I když se nám nepodařilo dostat Veratila, alespoň jsme úspěšně navázali kontakt s devaronskou skupinou… takže tenhle výlet nebyl úplná ztráta času.“

„Já se nezhroutím,“ řekla Bria otupěle a zasunula blaster do pouzdra, aniž na něj pohlédla – jak ji to Han naučil. „Přes Hana jsem se přenesla už dávno.“

„To jistě,“ přitakala Lanah, nikoliv nelaskavě, když obě ženy zvedly svá zavazadla a zamířily ke dveřím. „To jistě…“

KAPITOLA DRUHÁ

Cesta pašeráka

Han Solo se do malé řídící kabiny duroské lodi došoural s hrnkem stim-čaje v dlaních. Vrhl rychlý pohled k průzoru, který ukazoval uklidňující vzory hvězdných čar hyperprostoru, a pak kalným zrakem zamžoural na Wookieeho, který si hověl v sedadle kopilota. „Zaspal jsem," řekl obviňujícím tónem. „Nezavolals mě."

Chewbacca cosi krátce poznamenal. „No, to jo, asi jsem ten odpočinek fakt potřeboval," připustil Han. „Ale tys byl ten, koho zranili. Co dělá ruka?"

Wookiee Hana ujistil, že se hojí výborně. Corellian se podíval na ránu a přikývl. Pak klesl do sedadla pro pilota. „Dobrý. Ale řeknu ti, brácho, že to byla klika, když ses včera právě včas ukázal. Ta Barabelka rozhodně nežertovala. Mohlo to bejt fakt zlý."

Chewie celkem správně podotkl, že to nakonec zlý bylo. Han pokrčil rameny. „Máš pravdu. Což mi něco připomíná." Zvedl se ze sedadla, přešel ke skříňce s nářadím, která patřila ke standardnímu vybavení každé lodi, a vrátil se s malou laserovou pájku a jehlovým pilníkem. Vytáhl z pouzdra blaster, opatrně odřízl mušku na konci hlavně a pak začal to místo vyhlazovat.

Chewbacca se nahlas podivil, co to Han provádí. „Upravuju si zbraň, aby se mi už nikdy v pouzdře

nezasekla,“ vysvětloval Corellian. „Bylo to pár hodně nepříjemnejch vteřin, tam v tý putyce, když jsem nemoh zbraň vytáhnout. Střílet umim dobře – i když upiluju mušku, moji přesnost to nijak neovlivní.“

Chewie pozoroval Hana při práci. Po chvíli člověk opět promluvil. „Že jsem nemoh vytáhnout blaster, bylo už tak dost zlý. Kdyby to místo rvačky byla přestřelka, myslim, že by z toho ani jeden z nás nevyváz živej. Ale řek bych, že to mohlo bejt i horší. Ve skutečnosti jsme byli ve větším nebezpečí na tom ylesijským shromáždění. Kdyby nás Veratilova ochranka čapla… věř mi, kamaráde, s těmahle ťlanda Tilama neni radno si zahrávat. Kdyby nás chytli, byli bysme v pěkný hromadě humbabího hnoje, příteli.“

Chewie vydal tázavý zvuk. „Jo, řek bych, že ti k tomu dlužím vysvětlení,“ řekl Han s povzdechem. „Víš, asi před pěti lety jsem potřeboval nabrat zkušenosti s řízením velkejch lodí, protože jsem doufal, že bych se moh dostat na Akademii. Tak jsem vzal práci pilota pro ťlanda Tily na Ylesii. Už jsi o ní slyšel?“

Chewie vydal hrdelní zakňučení. „Přesně tak. Kolonie poutníků. Až na to, že to nic takovýho neni, brácho. Neni to nic jinýho než obrovská bouda, kolosální past. Ovládaj to tam Huttové. Poutníci tam odcestujou v naději, že splynou s kosmickým veškerenstvem nebo tak něčim, ale oni tam z nich udělaj otroky a donutěj je pracovat v továrnách na koření. Většina z těch ubožáků dlouho nevydrží. Když jsem tam ještě byl, měli na Ylesii tři kolonie, ale slyšel jsem, že se mezitím rozrostli na pět nebo šest.“

Chewbacca smutně zakroutil hlavou.

Han se podíval podél hlavně svého blasteru a kysele se zatvářil. „Někdo by tam měl vlítnout a těm všivákům to zatrhnout, Chewie. Byl jsem už zloděj, pašerák, podvodník, hazardní hráč a několik dalších věcí, na který nejsem zrovna hrdej, brácho… ale otroctví – to *nesnáším.* A otrokáře zrovna tak. Spodina vesmíru. Za pár kreditů bych je všechny rozstřílel na cucky…“

Chewbacca přirozeně vyjádřil Hanovu postoji vehementní podporu. Corellian se křivě pousmál a přejel palcem po teď už hladkém konci hlavně. Spokojeně zasunul zbraň zpět do pouzdra. „No jo, tak nějak jsem zapomněl, s kym mluvím. Ale stejně je to na dlouhý povídání. Konečnej výsledek byl takovej, že jsem se rozhod, že odtamtud musím vypadnout, a tak jsem veleknězi ukrad pár věcí. Měl velkou sbírku uměleckejch předmětů, zbraní vykládanejch drahejma kamenama a tak podobně. Jediná potíž byla, že Teroenza a jeho huttskej šéf Zavval se objevili ve fakticky nevhodnou dobu. Rozpoutala se přestřelka a Zavval to nepřežil.“

Chewbacca vydal tázavý zvuk.

Han vzdychl. „Ne, nezastřelil jsem ho. Ale dalo by se říct, že to byla moje vina, že to schytal.“

Chewie poznamenal, že z toho, co o Huttech věděl, si myslí, že čím je jich míň, tím líp. ‚Jo, to si taky myslim,“ řekl Han. „Ale nakonec můžeme skončit tak, že budeme pro nějakýho Hutta pracovat, takže by sis měl svůj názor radši nechat pro sebe, brácho.“ Usrkl trochu stim-čaje a ztracený ve vzpomínkách se dlouze zahleděl ven na ubíhající hvězdné linie. „No, každopádně jsem se dostal pryč. Ale přál bych si, aby mě byl Veratil včera nezahlíd. Mám z toho špatnej pocit. T‘landa Tilové dovedou bejt hodně nebezpečný…“

Chewie vyřkl otázku. Han sklopil pohled a odkašlal si. „Tak proč jsem se vracel do toho davu a dovolil Veratilovi, aby mě zahlíd? No, brácho… znal jsem jednu holku…“

Wookiee zabručel jedinou větu. V překladu to znamenalo: „To mě teda nepřekvapuje.“

„No počkej, tahle byla… výjimečná,“ řekl Han poněkud defenzivně. „Bria Tharen. Myslel jsem si, že včera v tom davu…“ Pokrčil rameny a přes tvář mu přelétl stín. „Myslel jsem si, že jsem ji zahlíd. Přísahal bych, že to byla ona, kdo v tom davu stál. Před pěti lety jsme byli… přátelé. *Blízký* přátelé.“

Chewbacca pokýval hlavou. Stačil pouhý měsíc s Hanem Solem, aby Wookiee poznal, že lidské ženy takřka bez výjimky shledávaly Corelliana přitažlivým.

Han opět pokrčil rameny. „Ale šálil mě zrak. Když jsem ji konečně dohonil, nebyla to Bria. Bylo to fakt trap –“ rozpačitě si odkašlal. „Ech, totiž… byl jsem tak trochu zklamanej. Vážně jsem doufal, že jsem ji zase našel.“ Polkl další doušek chladnoucího čaje. „Včera v noci se mi o Brie zdálo,“ zamumlal jakoby sám pro sebe. „Měl jsem na sobě uniformu a ona se na mě usmívala…“

Chewbacca vydal soucitný zvuk. Han zvedl k Wookieemu oči. „Ale co, Bria patří minulosti. Musim se dívat do budoucnosti. Co ty, brácho? Máš nějakou přítelkyni?“

Wookiee zaváhal. Han se vědoucně zakřenil. „Někdo výjimečnej? Nebo někdo, u koho bys *chtěl*, aby byl výjimečnej?“

Chewie nervózně osahával tlačítko nadepsané OVLÁDÁNÍ STABILIZÁTORU. „Opatrně, ať to nezmáčkneš,“ řekl Han. „Fajn, nemusíš mi to říkat. Ale

hele… *já* se *tobě* svěřil. Jestli z nás maj bejt parťáci, nemělo by to znamenat, že bysme měli jeden druhýmu věřit?“

Jeho chlupatý společník nad tím chvíli dumal. Nakonec přikývl a začal mluvit – nejprve zdráhavě, pak s rostoucí sebedůvěrou. Opravdu tu byla jedna mladá Wookiee, Mallatobuck, která Chewieho přitahovala. Několikrát se stavila na návštěvu, aby pomáhala pečovat o staré členy Chewieho „obce“ vysoko na stromech na Kashyyyku a pomáhala Chewbaccovi starat se o jeho otce Attichitcuka, velmi starého a poněkud popudlivého Wookieeho.

„Takže se ti líbí,“ řekl Han. „Líbíš se ty jí?“

Chewbacca si nebyl jistý. Nikdy spolu nestrávili dost času o samotě. Ale v jejích modrých očích byla vřelost, na kterou si pamatoval…

„Tak jak je to dlouho, cos ji viděl naposledy?“ naléhal Han.

Chewbacca se na okamžik zamyslel, pak zabručel odpověď.

„Padesát let!“ vykřikl Han. Věděl, že Wookieeové se dožívají mnohonásobně vyššího věku než lidé, ale i tak…

Polkl další doušek. „Poslyš, brácho… tohle ti říkám nerad, ale Mallatobuck už teď může bejt vdaná a mít šest malejch Wooků. Vážně toho chceš hodně, když doufáš, že na tebe holka bude čekat *takhle* dlouho.“

Chewbacca souhlasil, že by se možná měl vrátit na Kashyyyk a znovu se s ní spojit, jak nejdříve to bude možné.

„Víš co?“ řekl Han. „Až budeme mít vlastní loď, koupenou a zaplacenou, Kashyyyk bude naše první zastávka, oukej?“

Velký Wookiee nadšeně zaburácel na souhlas.

Han po něm hodil očkem a přistihl se při myšlence, že skutečně bylo příjemné mít si během cesty s kým povídat. Jakmile jste provedli skok do hyperprostoru, dovedlo být cestování vesmírem dost jednotvárné.

„Viděl jsem ten balík, cos vzal na palubu," řekl, aby změnil téma. „Co sis to koupil?"

Chewbacca donesl ranec a vrátil se do sedadla kopilota. Otevřel balíček. Uvnitř byla hromada různě dlouhých kusů kovu a dřeva, pažba a mohutně vyhlížející pružinový mechanismus.

Han celý sortiment zmateně obhlížel. „Co to je?"

Wookiee zamručel odpověď. „Bude to samostříl," zopakoval Han. „No, přeju ti hodně štěstí, až to budeš dávat dohromady. Ta pružina je tak silná, že by žádnej člověk takovou zbraň nedokázal natáhnout."

Chewie s tím souhlasil. Vytáhl skříňku s nářadím a začal svůj nový samostříl sestavovat.

„Umíš dobře střílet?" zeptal se Han.

Chewbacca skromně připustil, že mezi svými lidmi byl považován za dost dobrého střelce. „Bezva," řekl Han. „Máme namířeno na Nar Shaddaa, takže budeme muset jeden druhýmu krejt záda. Je to měsíc, kterej obíhá kolem huttský planety Nal Hutta. Už jsi o něm někdy slyšel?"

Chewie neslyšel.

„No, já tam nikdy nebyl, ale z toho, co jsem slyšel, to tam může bejt trochu drsný. Dokonce ani Impérium si s Nar Shaddaa nic nezačíná. Jestli jseš hledanej nebo chceš uzavřít nějakej obchod, kterej by úřadům nešel pod vousy –, zamíříš na Nar Shaddaa. Takový to tam je."

Han začal s kontrolou ovládání, aby se ujistil, že všechno šlape, jak má.

Nedlouho předtím, než se měli nedaleko Nar Hekky vynořit do reálného prostoru, na něj Chewbacca upřel své zářivě modré oči a pak se tiše zeptal.

Han vzhlédl. „*Snažil* jsem se Briu najít," připustil po delší odmlce. „Nejdřív jsem na ni byl naštvanej, že mě opustila, no ale… hodně toho zkusila. Před pár lety, když jsem byl z Akademie venku na dovolený, jsem si našel jejího tátu, Renna Tharena. Řek mi, že o ní celej rok neslyšel. Neměl ani ponětí, kde je." Han vzdychl. „Měl jsem jejího tátu rád. Zbytek rodiny byl jak osina v zadku, ale Renna jsem měl rád. Pomoh mi, když jsem byl v bryndě. Většina z mý vejplaty za prvních šest měsíců, když mě povýšili na důstojníka, šla jemu jako splátka za peníze, který mi půjčil. Byl to –"

Lodí se rozezněl hyperprostorový alarm. „Vystupujeme z hyperprostoru," řekl Han a sáhnul rukama po ovládání. „Příští zastávka: Nar Hekka.

Musíme najít jednoho huttskýho lorda jménem Tagta, brácho."

* * *

Když s duroskou lodí přistáli ve vesmírném přístavu, který ten cizinec určil, posbírali Han a Chewbacca svůj skrovný majetek a opustili ji; nedělali si žádné iluze, že by mohla být ještě na místě, až se vrátí. Společně nastoupili do metro-spídru veřejné dopravy, který je měl dopravit do města, kde Tagta Hutt sídlil.

Han byl už předtím na Nal Huttě a shledal ten svět nepříjemným… byl vlhký, slizký a páchnoucí – tak

trochu jako samotní Huttové. Připravil se, že na Nar Hekce bude muset snášet to samé, ale byl příjemně překvapen. Byla to studená planeta obíhající kolem slabé červené hvězdy na okraji systému Y'Toub, ale huttské kredity a kolonie rozmanitých druhů ze všech koutů galaxie ji přeměnily v učiněný technologický div. Nad obrovskými vyhřívanými kupolemi se klenula zářící modrá obloha se slabým fialovým nádechem. Ačkoliv měla planeta jen málo původních rostlinných druhů, byla tu vysazena a pečlivě udržována vegetace z mnoha světů. Byly tu četné parky, botanické zahrady a arboreta. Kamkoliv se Han s Chewiem podívali, všude byly záhony rozkvetlých rostlin, které se pyšnily velkými a nádhernými květy rozličných barev.

Když dorazili do města, Han a velký Wookiee se vydali na procházku a kochali se pohledem na okolí. Umělý proud teplého vzduchu vytvářel lehký vánek, který je hladil po tvářích. Být za mírného počasí „venku" byla po stísněném prostoru lodi příjemná změna, prohlásil Han a Chewie hrdelním zavrčením souhlasil.

Zdálo se jim, že se snad až příliš brzy přiblížili k impozantní budově z bílého kamene, která, jak jim bylo řečeno, byla domovem a podnikatelským centrem Tagty Hutta. I když Tagta pracoval pro Jiliaca, byl to pořád sám o sobě prominentní a bohatý Hutt.

Vystoupali po rampě (huttská architektura ze zjevných důvodů nevyužívala schodů) a zastavili se před obrovskými dveřmi, dost velkými na to, aby jimi mohl projet i korpulentní Hutt na antigravitačních sáních. Drobná Sullustanka tam sloužila jako majordomka. Laloky se jí zatřásly, když se Han představil a požádal o audienci u lorda Tagty.

Sullustanka odešla, údajně aby ověřila jejich doporučení, a za několik minut se vrátila. „Lord Tagta vás přijme. Chtěl, abych se vás zeptala, zda jste již jedli. Právě se chystá zasednout k obědu.“

Han hlad *měl,* a měl podezření, že Chewie taky, ale pomyšlení na stolování s Huttem nijak lákavé nebylo. Huttský tělesný pach byl dost silný na to, aby se z něj citlivějšímu člověku zvedl žaludek. „Právě jsme jedli,“ zalhal. „Ale velice lordu Tagtovi děkujeme za jeho laskavost, že se nás optal.“

Po několika dalších minutách byla dvojice pašeráků za doprovodu tří olivrejovaných gamorreanských stráží uvedena do Huttovy soukromé jídelny. Místnost se honosila vysokým, klenutým stropem, který Hanovi připomínal katedrály, jež dosud navštívil. Velké okno táhnoucí se od podlahy ke stropu propouštělo dovnitř červenavé světlo, což dodávalo bílým stěnám lehce narůžovělý nádech. Jejich hostitel ležel rozvalený (Huttům jejich anatomie koneckonců neumožňovala sedět) za stolem a ochutnával jednotlivé „pokrmy“.

Hanovi stačil jediný pohled na kroutící se a svíjející stravu, která tvořila polední chod, a odvrátil zrak. Nedal ale své nutkání ke zvracení najevo, když s Chewbaccou k huttskému lordovi přistoupili.

Han se huttštinu naučil během svého působení na Ylesii a rozuměl jí dobře. Nedokázal tím jazykem ale mluvit, protože řeč závisela na subharmonických tónech, které vytvářely jemné nuance ve významu, a lidské hrdlo nebylo stavěné na to, aby takové zvuky mohlo vytvářet. Zajímalo ho, zda budou potřebovat tlumočnického droida. Rozhlédl se, ale žádného nespatřil.

Tagta ležel na vznášejících se antigravitačních sáních, ale Han měl dojem, že by se ten Hutt mohl pohybovat sám, kdyby chtěl. Jak věděl, někteří Huttové ztloustli tak, že už se nemohli plazit vlastními silami, ale Tagta se nezdál být ani tak starý, ani tak tlustý.

Když však sledoval, jak Hutt ze skleněného akvária naplněného viskózní kapalinou delikátně vybral dalšího svíjejícího se tvorečka a nacpal si ho do úst, došel Han k závěru, že Tagta se „plně korpulentního“ stádia huttského života s největší pravděpodobností dožije. Jak Tagta převaloval živou laskominu v ústech, než ji konečně spolkl, v koutcích jeho úst se hromadily zelené sliny.

Han se přinutil neodvrátit pohled.

Po několika dalších nenasytných minutách se zdálo, že se Tagtův hlad konečně utišil. Vzhlédl k návštěvníkům a řekl huttsky: „Rozumí některý z vás mluvené komunikaci jediných skutečně civilizovaných bytostí?“

Han věděl, že má na mysli huttštinu, a tak přikývl a řekl v basiku: „Ano, lorde Tagto, rozumím jí. Příliš dobře tou řečí ale nemluvím.“

Hutt zamával boubelatou ručičkou a překvapením zamrkal bulvovitýma očima. „To vám tedy slouží ke cti, kapitáne Solo. Rozumím vašemu primitivnímu basiku, takže pro naši konverzaci nebudeme potřebovat tlumočníka.“ Mávl k Wookieemu. „A váš společník?“

„Můj přítel a první důstojník jazyk vašeho vznešeného lidu neovládá, lorde Tagto,“ řekl Han. Nesnášel, když musel každou větu prokládat lichotkami, ale měl velkou motivaci k tomu, aby byl s tímhle Huttem zadobře. Při jednání s Hutty to byl všeobecně nejlepší postup – a Han nezapomínal na to, že od tohohle konkrétního Hutta chtěl, aby mu prokázal laskavost.

„Tak dobrá, kapitáne Solo,“ řekl Tagta. „Přivezl jste mou loď, jak jste měl za úkol?“

„Ano, Vaše Excelence,“ odpověděl Han. „Je v kotvišti číslo třicet osm, přístavní komplex Q-7.“ Nar Hekka se pyšnila obrovským vesmírným přístavem, neboť to byla hlavní obchodní křižovatka na pomezí huttských systémů.

„Výtečně, kapitáne,“ řekl Tagta. „Vedl jste si dobře.“ Mávnutím ruky je propustil. „Máte naše svolení k odchodu.“

Han se ani nehnul. „Ech, lorde Tagto, ještě mi dlužíte polovinu odměny.“

Tagta se překvapením mírně vztyčil. „Co? Vy očekáváte, že mám odměnu vyplatit já?“

Han se zhluboka nadechl. Jedna jeho část chtěla jednoduše prásknout do bot. Rozhněvat mocného huttského lorda pravděpodobně nestálo za to. Ale neustoupil a přinutil se zůstat navenek klidný. Měl pocit, že ho Tagta zkouší. „Ano, Vaše Excelence, druhá polovina odměny mi byla přislíbena, až úspěšně dopravím loď na Nar Hekku – a podaří se mi vyhnout všem imperiálním plavidlům, která by se mohla o loď zajímat… nebo o její náklad. Bylo mi řečeno, že mi vyplatíte druhou polovinu odměny, až se s vámi setkám.“

Tagta rozhořčeně zasupěl. „Jak se opovažujete naznačovat, že bych uzavřel tak směšnou dohodu? Okamžitě odsud odejděte, člověče!“

Han se začínal dostávat do varu. Založil ruce na prsou, zapřel se nohama a zavrtěl hlavou. „V žádným případě, Vaše Excelence. Vim, co mi bylo slíbený. Zaplaťte.“

„Vy si troufáte požadovat odměnu *ode* mě?“

„Když jde o kredity, troufám si docela dost věcí," řekl Han chladnokrevně. „Hrrrrrmmmmmpf!" Tagta byl plný opovržení. „Tohle je vaše poslední šance, Corelliane," varoval. „Odejděte, nebo zavolám stráže!"

„Myslíte, že já a Chewie nedokážeme zvládnout hrstku Gamorreanů?" řekl Han pohrdavě. „Tak to byste si to měl pořádně rozmyslet!"

Tagta upíral na Corelliana zlověstný pohled, ale stráže nepřivolal.

„Poslouchejte, Vaše Excelence, chcete, abych všem ostatním pilotům řek, že Tagta Hutt se vyhejbá plnění svejch závazků?" dodal Han a ohrnul ret. „Až s tim skončím, budete to mít fakt těžký, až budete někoho shánět, aby pro vás pracoval."

Huttský lord vydal hrdelní zvuk, jakési „hrrrrmmmmmmmpppppfffffff!", při kterém Hanovi vyschlo v ústech. Zašel snad příliš daleko?

Vteřiny v Hanově hlavě ubíhaly. Čekal a nutil se zůstat nehybný a klidný.

Pak se Tagta kupodivu rozesmál. Byl to hluboký, ale nezaměnitelný zvuk. „Kapitáne Solo, jste vskutku statečný tvor! Odvahu obdivuju!" Zašmátral mezi změtí předmětů roztroušených mezi svíjejícími se potravinami a hodil Hanovi váček. „Tady. Myslím, že je to přesně."

Ten parchant! pomyslel si Han napůl obdivné. *Celou dobu to měl u sebe. VÁŽNĚ mě jen zkoušel…*

S tím pochopením se dostavila vlna sebevědomí. Han se uklonil. „Prosím přijměte naše díky, lorde Tagto. A rád bych vás požádal o laskavost, Vaše Excelence…"

„Laskavost?" zahřímal Hutt a prudce zamrkal bulvovitýma očima. „Vy jste vskutku smělý tvor! Co to má být za laskavost?"

„Domnívám se, že znáte lorda Jiliaca, pane.“

Obrovské oči se štěrbinovitými zřítelnicemi opět zamrkaly. „Ano, obchoduju s Jiliacem. Patříme ke stejnému klanu. Co má být?“

„No, slyšel jsem, že na Nar Shaddaa je práce pro dobré piloty. A že lord Jiliac velkou část Pašeráckého měsíce vlastní nebo ovládá. Jsem dobrý pilot, pane, opravdu. Kdybyste mohl, ocenil bych vaše doporučení lordu Jiliacovi. Chewie a já bychom pro něj rádi pracovali.“

„Ahhh…“ Masivní hrudník zaduněl hlubokým zvukem. „Chápu. Co mám svému klanovému vůdci vyřídit? Mám mu říci, že jste drzý a chamtivý, kapitáne Solo?“

Han, najednou troufalý, se zazubil. Začínal zjišťovat, že Huttové mají smysl pro humor – zvrácený, ale zcela určitě smysl pro humor. „Když myslíte, že to pomůže, lorde Tagto.“

„Ho hó!“ Huttský vůdce propukl v mocný výbuch smíchu. „Nu, rád bych vám řekl, kapitáne Solo, že existuje nemnoho lidí s dostatečnou inteligencí, aby pokládalo tyto vlastnosti za ctnosti. Ale mezi mými lidmi – tam to jsou vskutku ryzí atributy.“

„Když to říkáte, pane,“ zamumlal Han, nejistý, jak by měl na tohle odpovědět.

Huttský lord zařval v huttštině: „Písař!“ a zpoza drapérií v prostorném sálu přicupital dvounohý droid. „Ano, Vaše Impozantnosti?“

Tagta mávl na droida rukou a dal mu v huttštině příkaz tak rychle, že měl Han potíže porozumět. Něco o „pečetích“ a „zprávách“.

Droid se vzápětí objevil s malou krychlí, která by se vešla do dlaně. Poté, co ji předal Huttovi, uctivě poodstoupil. Tagta malou krychli převzal, důkladně si zprávu, kterou obsahovala, přečetl a spokojeně chrochtl. Potom Hutt docela úmyslně olízl jednu její stěnu a zanechal na ní mastnou zelenou skvrnu.

Chvíli holokrychli podržel, pak jednu její stěnu aktivoval a zelenou skvrnu překryl tenký povlak. „Tu máte, kapitáne Solo," řekl Hutt a podal holokrychli Hanovi. „Podle toho lord Jiliac pozná, že vás posílám já. Dobré piloty skutečně potřebuje. Pracujte pro něj pilně a budete odměněn. My Huttové jsme pověstní svou štědrostí a dobročinností k příslušníkům podřadnějších forem života, když nám dovedně slouží."

Han krychli převzal poněkud opatrně, ale vlhká už nebyla. Pohlédl na zelenou skvrnu a uvědomil si, že Jiliac bude moci provést senzorovou analýzu a ověřit si tak, že holokrychle skutečně pochází od jeho příbuzného. *Šikovný, i když nechutný*, pomyslel si.

Hluboce se uklonil a šťouchl do Chewbaccy, aby se uklonil také. „Děkuji vám, Vaše Excelence!"

Potom, svíraje holokrychli v rukou, Han huttského vládce opustil. Když před huttským sídlem scházeli dolů po rampě, trval Han na tom, aby si kredity za cestu rozdělili. „Jenom pro případ, že by někoho z nás okradli," vysvětlil, aby umlčil Chewbaccovy protesty. „Takhle bude mít nějaký peníze aspoň jeden z nás."

Jakmile byli zpátky na ulici, Han navrhl, aby se šli někam najíst, než zamíří do přístavu pro raketoplány, aby chytili příští loď na Nar Shaddaa. Han se zastavil u stánku s květinami a zeptal se prodavače, vytáhlého humanoida s dlouhými, drátovitými vousky a střapatýma

ušima, jestli je někde poblíž dobrá restaurace. Tvor ho nasměroval k bistru Hvězdný poutník o několik bloků dál.

Byli v půli cesty, volně se procházeli a povídali si, když se Han v půlce věty náhle zarazil a poplašeně se otočil – aniž věděl proč. Koutkem oka letmo zahlédl bledého humanoida se dvěma dlouhými masitými výrůstky na hlavě namísto vlasů. Twi‘lek právě vycházel ze dveří za ním. V ruce držel vytasený blaster. Jakmile se Han otočil, vykřikl Twi’lek akcentovaným, ale srozumitelným basikem: „Oba stůjte, nebo vás na místě zastřelim!“

Han instinktivně věděl, že pokud ten příkaz poslechne a zastaví, skončí stejně dřív nebo později mrtvý. Neváhal ani vteřinu. Corellian se s ohlušujícím řevem vrhl na bok, dopadl na zem, překulil se a zvedl se na jedno koleno s blasterem v ruce.

Z Twi‘lekovy zbraně vylétl modrozelený zášleh. Han uskočil.

Omračující výboj!

Han zamířil, vystřelil a červený paprsek zasáhl útočníka doprostřed hrudi. Ten se skácel na zem, mrtvý nebo v bezvědomí. Corellian se ujistil, že Twi’lek hned tak nevstane, a pak se otočil, aby se poohlédl po Chewbaccovi. Omámený Wookiee se ztěžka opíral o zaparkovaný spídr. Omračující paprsek se ho evidentně dotknul. Han se k němu rozeběhl a srdce mu přitom pod návalem adrenalinu tlouklo. „Neublížil ti, brácho?“

Chewbacca tlumeným zamručením svého parťáka ujistil, že bude v pořádku. Han upřel zrak do Wookieeho srstnatého obličeje a spatřil, že má oči nezakalené a zorničky nejsou rozšířené. Teprve tehdy dlouze vydechl

úlevou. Až dosud si neuvědomoval, že už si pomalu zvykl mít toho velkého chlupatého balíka nablízku. Kdyby se Chewiemu něco stalo…

Han přešel k Twi‘lekovi a poklekl. Jediný pohled na obrovskou ránu z blasteru, která proměnila Twi’lekův hrudník ve zčernalou strusku, mu prozradil, že je mrtvý. Han zakusil krátké hryznutí svědomí – zabíjel už předtím, ale nedělal to rád.

Zaťal zuby a přinutil se mrtvého tvora prohledat. Na vnitřní straně rukávu měl připnutý vibronůž, na lýtku další. Na vnitřní straně druhého Twi’lekova zápěstí byl „náramkový vrhač“, zařízení, které mohlo po stisknutí spouště do protivníkových životně důležitých orgánů vystřelovat malé, smrtící nože.

Zastrčený za pasem a překrytý tunikou byl uspávač. Zbraň s krátkým dosahem, ale velice účinná. Twi’lek mohl jednoduše přijít k Hanovi zezadu, vrazit mu uspávač do zad a pak stisknout spoušť a poslat Corelliana do říše snů.

Han zíral na zbraň a v ústech mu vyschlo. *Nájemnej lovec. Skvělý. Proč mě to nepřekvapuje? Tohle musí bejt Teroenzova práce. Zjistil, že žiju, a chce mě dostat…*

Věděl, že kdyby nebylo jeho instinktu a rychlých reflexů, právě v tuhle chvíli by byl v limbu a na cestě zpátky na Ylesii, kde na něj čekala strašlivá pomsta…

Slyšel, jak Chewbacca vydal zvuk plný obav. Vzhlédl a zjistil, že střetnutí přilákalo dav.

Nechal Twi’leka tam, kde ležel, a s blasterem stále ostentativně drženým v pravé ruce vstal. Dav zamumlal a ustoupil. Corellian se pohyboval bokem s elegancí tanečníka a nikdy se ke srocení neotočil zády, až nakonec stáli s Chewbaccou bok po boku. Věděl, že někdo musel

zavolat planetární pořádkové síly, ale věděl také, že jelikož byl Twi'lek nájemný zabiják, stál víceméně mimo zákon planety. Předpokládalo se, že nájemný lovec je schopen se o sebe postarat sám. Pokud se budoucí kořist bránila… inu, smůla.

Han a Wookiee pomalu, krok za krokem ustupovali před davem, dokud se nedostali k nejbližší postranní uličce. Pak jako jediná bytost s jednotnou myslí skočili stranou a rozběhli se.

Nikdo je nesledoval.

* * *

Teroenza, velekněz a neoficiální vládce parné planety Ylesie, světa, který produkoval drogy a otroky v impozantním množství, si hověl v závěsném sedátku ve svém přepychovém apartmá, zatímco mu jeho zisianský majordomus Ganar Tos masíroval mohutná ramena.

T'landa Tilové byli obrovití tvorové, na svých čtyřech sloupovitých nohách téměř stejně vysocí jako lidský muž. Se svými válcovitými těly, drobnýma rukama a obrovskými hlavami, kterými se tak trochu podobali svým vzdáleným příbuzným, Huttům – až na obrovský roh, vyrůstající zprostřed obličeje –, se ťlanda Tilové pokládali za nejkrásnější stvoření v galaxii. Valná většina ostatních bytostí by s jejich hodnocením asi nesouhlasila.

Teroenza zvedl jednu svou malou, téměř křehkou paži a prsty si rozetřel chladivý olej po kožnaté pleti. Jemně si promnul oblast kolem bulvovitých očí. Slunce na Ylesii bylo často schované za mraky, ale mělo dost síly na to, aby mu vysušilo kůži, pokud by se o ni

nestaral. Časté bahenní koupele pomáhaly, stejně jako tato drahá zvláčňující látka. Začal si olejem natírat roh a vzpomínal na dobu, kdy byl naposledy na Nal Huttě. Přivábil tam k sobě družku jménem Tilenna a strávili spolu dlouhé hodiny, natírali se navzájem olejem…

Velekněz si povzdechl. Plnění povinností vůči svému domovskému světu a huttskému klanu, kterému jeho rodina sloužila, si žádalo oběti. Jednou z nich bylo to, že na Ylesii bylo k zajišťování blaženosti zapotřebí jen mužských kněží, takže tu nebyly žádné ťlandatilské ženy. Žádné družky, žádné potenciální družky…

„Silněji, Ganare Tosi," zamumlal Teroenza ve svém jazyce. „V posledních dnech jsem pracoval příliš tvrdě. Příliš mnoho práce, příliš mnoho stresu. Musím se naučit zvolnit, víc relaxovat…"

Teroenza toužebně pohlédl na obrovské dveře své komnaty, které vedly k dalším dveřím, k jeho sbírce pokladů. Velekněz byl horlivý sběratel všeho vzácného, neobvyklého, krásného. Skoupil a „přisvojil si" rarity a umělecké předměty ze všech koutů galaxie. Na tomhle zapařeném, zapadlém světě, který obývali většinou otroci a podřadné druhy, mu jeho sbírka byla jedinou radostí.

Trvalo mu téměř čtyři roky, než svou sbírku znovu obnovil – poté, co ji ta ohavná, mrzká, ubohá imitace inteligentního tvora jménem Vykk Draygo vyplenila a ukradla většinu nejvzácnějších a nejcennějších kusů. Před několika dny Teroenza zjistil, že „Vykk Draygo" stále žije. Kontrola záznamů Devaronské přístavní správy ukázala, že *skutečné* jméno toho corellianského darebáka je „Han Solo".

Když si Teroenza vzpomněl na tu příšernou noc, kdy byla jeho sbírka znesvěcena, bezděky zaťal své malé ruce

v pěst a sklonil hlavu s touhou nabodnout oběť na svůj roh. Prsty Ganara Tose se zabořily do náhle napjatých svazků svalů a ťlanda Til sebou v reakci škubnul a zaklel ve své řeči. Solo střílel v pokladnici z blasteru a několika Teroenzovým nejlepším kusům tak způsobil nenapravitelné škody. Fontánka z bílého jadeitu byla sice tím nejlepším sochařem v galaxii opravena, ale už nikdy nebude jako dřív…

Teroenza byl vytržen ze vzpomínání, když se přední dveře od jeho komnat otevřely a dovnitř se vevlnil Kibbick Hutt. Mladý Hutt nebyl zdaleka tak starý ani korpulentní, aby potřeboval antigravitační sáně – dokázal se docela dobře pohybovat vlastními silami, postrkávaje se kupředu v sérii klouzavých pohybů tak, že stahoval svůj silný dolní konec těla a svaly v ocasu.

Teroenza věděl, že by se měl ze závěsného sedátka zvednout a uctivě svého formálního pána pozdravit, ale neudělal to. Kibbick byl mladý Hutt, který sotva přesáhl věk huttské plnoletosti, a tady na Ylesii vůbec nechtěl být. Byl to synovec mrtvého Zavvala, Teroenzova bývalého huttského dohlížitele. Zavvalův sourozenec, mocný klanový vůdce lord Aruk, byl jeho strýc.

Velekněz přesto pozvedl ruku a dostatečně zdvořile sklonil hlavu. Rozhodně si Kibbicka nechtěl znepřátelit. „Buďte pozdraven, Vaše Excelence. Jakpak se vám dnes daří?“

Mladý Hutt se doklouzal k veleknězi a pak se zastavil. Byl stále dost mladý, aby měl světle hnědou barvu. Postrádal zelenkavou pigmentaci podél páteře a ocasu, kterou často získali starší, nepohybliví Huttové. Jelikož nebyl tlustý, jak bylo u Huttů obvyklé, nebyly Kibbickovy oči ukryté v kožnatých záhybech, ale místo

toho lehce vyčnívaly, což mu dodávalo vykulené, zvídavé vzezření. Teroenza měl ale dobrý důvod věřit, že ten vyvalený, zvědavý pohled je zavádějící.

„Ty nalovníkové žabičky, co jste mi slíbil," spustil Kibbick v huttštině. Jelikož postrádal rozložitý hrudník starších Huttů, měl hluboký hlas, ale nepříliš zvučný. „Ten náklad nedorazil, Teroenzo! Dnes jsem měl mít nalovníkové žabičky k večeři a obzvlášť jsem se na ně těšil." Teatrálně si povzdechl. „Na tomhle neosvíceném světě je toho tak málo, na co se lze těšit. Můžete to zařídit, Teroenzo?"

Velekněz svýma drobnýma rukama zahýbal v konejšivém gestu. „Samozřejmě, Vaše Excelence. Své nalovníkové žabičky dostanete, nestrachujte se. Mně samotnému nechutnají, ale vím, že Zavval je miloval. Okamžitě dám vypravit skupinu stráží, aby ještě dnes nějaké nasbíraly."

Kibbickovi se viditelně ulevilo. „To je mnohem lepší," řekl. „Ach, a ještě jedna věc, Teroenzo. Budu potřebovat nového otroka do koupele. Ta stará otrokyně si poranila záda, když mi zvedala ocas, aby ho mohla natřít olejem, a tak jsem ji poslal zpátky do továren. To její fňukání už mi lezlo na nervy… a jak víte, já mám nervy velice citlivé."

„Ano, jsem si toho vědom," řekl Teroenza konejšivě. Velekněz v duchu zaskřípal kousacími destičkami. *Musím mít na paměti, že Kibbick, i když je to kňourající protiva, mi ponechává úplnou samostatnost. Pokud už musím mít za svého vládce Hutta, on je ta nejlepší volba…* „Hned to zařídím."

Teroenza ve skrytu duše věděl, že by celý ylesijský podnik produkce koření a otroků dokázal řídit i bez

huttské účasti. Během roku, který následoval po Zavvalově „předčasné“ smrti v rukou Hana Sola, to velekněži došlo. Ale zločineckému syndikátu Besadii, kajidicu, vládl mocný starý Hutt jménem Aruk, který se držel tradic. Pokud měl besadiiský podnik prosperovat, musel být v čele Hutt z jejich příbuzenstva, z klanu Besadii.

A tak Teroenzovi hodili na krk Kibbicka. Velekněz potlačil vzdychnutí. Dávat svou nechuť najevo by nebylo moudré. „Přál jste si ještě něco, Vaše Excelence?“ zeptal se a nutil se k úslužnému, takřka podlézavému chování.

Kibbick chvíli usilovně přemýšlel. „Když o tom tak uvažuju, ano, přál. Dnes ráno jsem mluvil se strýčkem Arukem, právě když kontroloval účty za minulý týden. Rád by věděl, co má být ta odměna pět tisíc kreditů, kterou jste vypsal na toho člověka, Hana Sola.“

Teroenza si promnul své malé, křehké ruce. „Řekněte lordu Arukovi, že jsem právě před několika málo dny zjistil, že Vykk Draygo, kterého jsme posledních pět let pokládali za mrtvého, se znovu objevil! Jeho pravé jméno je Han Solo a přesně před dvěma měsíci byl s hanbou vypovězen z Imperiální flotily.“ Teroenzovy vypoulené oči byly najednou vlhké a leskly se očekáváním. „Když se nabídne značná odměna a nařídí ‚žádná dezintegrace‘, určitě nám toho nestvůrného vraha Huttů přivedou zpátky na Ylesii, kde za své zločiny zaplatí.“

„Chápu,“ řekl Kibbick. „Arukovi to vysvětlím, ale nemyslím si, že bude souhlasit s vyplacením dodatečných kreditů za ‚žádnou dezintegraci‘. Za těchto okolností to vážně není nutné. Prostý důkaz, že se jedná skutečně o

Solovo tělo – například genetický materiál –, by stačil, ne?“

Teroenza se neohrabaným, prudkým pohybem vyšvihl ze svého závěsného sedátka. Začal po své prostorné, přepychové komnatě přecházet sem a tam a dlouhým štíhlým ocasem švihal do vzduchu. „Vaše Excelence, vy nechápete povahu Solova zločinu! Kéž byste tu tehdy byl a viděl, co Solo vašemu strýci udělal! Jeho smrtelná muka byla strašlivá! Ten nářek! Ty agonické křeče! A to všechno kvůli tomu bídnému člověku!“

Velekněz se zhluboka nadechl a uvědomil si, že se celý třese hněvem. „Musí být exemplárně potrestán, a to takovým způsobem, který bude na dlouhé věky připomínkou každému příslušníku podřadných druhů, který by se opovážil jenom *uvažovat o* tom, že by Huttovi ublížil! Solo musí zemřít, zemřít v agónii, zemřít a škemrat o milost!“

Teroenza se zarazil uprostřed svého pokoje. Prudce oddechoval vzteky, ručičky měl sevřené v pěst. „Zeptejte se Ganara Tose!“ vykřikl vášnivě. Věděl, že dělá před Kibbickem scény, ale nedokázal se zastavit. „Zeptejte se ho na Solovu troufalost, na jeho aroganci! Zaslouží si zemřít, že?“

Velekněžův hlas vystoupal až k hysterickému ječení. Starý zisianský majordomus se pokorně uklonil, ale jeho oči v uslzených důlcích také jiskřily. „Můj pane, to je naprostá pravda. Han Solo si nezaslouží nic než smrt, smrt tak bolestivou a pomalou, jakou jen dokážete vymyslet. Ublížil mnoha bytostem, včetně mě. Unesl mou družku, mou nevěstu, mou spanilou Briu! Těším se na den, až ho nějaký nájemný lovec přivleče před váš

zrak, živého a čekajícího na vaše rozhodnutí o jeho osudu! Budu tančit radostí, až bude skučet!“

Kibbick stál vztyčený v mírném záklonu a s určitým zděšením třeštil oči na to zanícení, které jeho společníci projevovali. „Á… chápu…“ řekl nakonec. „Udělám, co bude v mých silách, abych strýčka Aruka přesvědčil.“

Teroenza pokýval hlavou a pro jednou byla jeho vděčnost nepředstíraná. „Přesvědčete ho, prosím,“ řekl procítěně hlubokým, pronikavým hlasem. „Už téměř jedno desetiletí pro klan Besadii a jeho kajidic tvrdě pracuju. Vy sám jste si až příliš dobře vědom toho, jak je život na tomto světě plný strádání, Vaše Excelence. Nežádám mnoho… ale Hana Sola – Hana Sola mít musím. Zemře mou rukou a bude umírat dlouho, velice dlouho.“

Kibbick sklonil masivní hlavu. „Vysvětlím to Arukovi,“ slíbil. „Han Solo bude váš, velekněz…“

KAPITOLA TŘETÍ

Nar Shaddaa

Ještě než Han koupil pro sebe a Chewbaccu letenku na Nar Shaddaa, strávil nějaký čas ve zpustlé sekci kosmického přístavu Nar Hekka a horečně zahlazoval stopy. Několik uvážlivých rozhovorů v několika špinavých putykách mu vydalo jméno nejlepšího padělatele identifikačních průkazů na planetě.

Z padělatele se vyklubala Tsyklenka z Tsyku, oblá bezvlasá bytost s napnutou, bledou kůží. Pro svou zvolenou profesi se dokonale hodila; měla velké oči, které jí dávaly výjimečný zrak, a na každé ruce sedm tak tenkých a jemných prstů, až připomínaly chapadla. Se dvěma protilehlými palci na každé ruce mohla dokonce ovládat dva holografické zapisovače naráz! Han fascinovaně sledoval, jak vyrábí identifikační průkazy na jméno Garris Kyll pro něj a Arrikabukk pro Chewbaccu. Han netušil, jestli Teroenza ví i o Chewbaccovi, ale nehodlal nic riskovat.

S padělanými průkazy v kapse a se zásobou kreditů podstatně ztenčenou nastoupili oba na palubu *Stellar Princess,* která měla namířeno na Nar Shaddaa.

Cesta uběhla bez zvláštních událostí, i když se Han nedokázal zbavit své přehnané ostražitosti. Být znovu štvancem nebylo něco, s čím by se chtěl během své nové pašerácké kariéry potýkat už takhle záhy. Přestože se Nar

Hekka nacházela sotva za okrajem systému Y'Toub, trval let něco přes jeden standardní den, jelikož musel být vykonán podsvětelnou rychlostí. *Princess* bylá letitá loď a její starý navigační počítač nebyl schopen propočítat hyperprostorový skok tak blízko gravitačních studní vytvářených y'toubskou hvězdou a šesti planetami. Gravitační studny, jak každý pilot dobře věděl, propočítávání skoků hyperprostorem značně komplikovaly.

Tu noc, když spal v úzké spací kóji na palubě transportu, se Hanovi zdálo, že je znovu kadet a že je zpátky na Akademii na Caridě. V tom snu spěšně dokončoval čištění bot a potom nastupoval do řady na přehlídkovém shromáždišti, v uniformě bez poskvrny, každý vlásek na svém místě, boty zářící tak, až se v nich viděl.

Stál tam s ostatními kadety, bok po boku, přesně jako ve skutečnosti, a vzhlížel k noční obloze, kde spatřil malý měsíc Akademie, který sloužil jako její maskot, jak svítí mezi hvězdami. Díval se vzhůru na něj, když tu najednou ve strašidelném tichu měsíc vybuchl v ohnivou kouli, která ozářila noční oblohu. Z řad shromážděných kadetů se zvedl mohutný výkřik překvapení a zděšení. Han zíral na žlutobílou ohnivou kouli a spatřil rozpínající se prstenec žhavého plynu, který doprovázely úlomky vyvržených trosek. Kataklyzma připomínalo miniaturní vybuchující hvězdu…

Zatímco kadet Han zíral do ohnivé koule, s nepředvídatelností pro sny příznačnou se najednou ocitl jinde – stál před vojenským tribunálem složeným z vysoce postavených imperiálních důstojníků. Jeden z nich, admirál Ozzel, předčítal bezbarvým, monotónním

hlasem rozsudek, zatímco jeden mladý poručík z Hanovy slavnostní uniformy metodicky strhával každičkou vojenskou hodnost a insignii a nechal ho tam stát v roztrhané tunice, která na něm visela v cárech. Mladý poručík, neosobně bezvýrazný, obřadně vytáhl Hanovu ceremoniální důstojnickou šavli a přelomil ji přes koleno (ostří již bylo předtím oslabeno laserovým řezem tak, aby se snadno zlomilo).

Potom ten poručík, stále s výrazem prázdným jako nějaký droid (třebaže Tedris Bjalin graduoval o rok dřív než Han a byli to dobří přátelé), Hanovi chladnokrevně uštědřil políček do tváře; byla to štípavá rána, která měla vyjádřit výsměch a pohrdání. Nakonec, jako závěrečné gesto opovržení vůči někomu, kdo byl pokryt hanbou, Tedris plivl a jeho plivanec přistál Hanovi na botě. Han hleděl dolů na lesknoucí se povrch, viděl, jak se stříbřitě bílý pramínek slin pomalu plazí ke špičce a hyzdí blyštící se povrch jeho pravé boty…

V době, kdy se tohle skutečně odehrálo, byl Han tak trochu vděčný za to, že mu Tedris ve skutečnosti neplivl do obličeje, na což měl právo, kdyby se tak rozhodl. Corellian to tehdy všechno snesl, aniž hnul brvou, zapřel se, aby nedal najevo žádnou reakci, ale tentokrát, ve svém snu, divoce, vzdorovitě vykřikl – „NE!“ – a vrhl se na Tedrise –

– a probudil se, propocený a roztřesený, ve spací kóji.

Posadil se a rozechvělou rukou si prohrábl vlasy. Říkal si, že to byl jenom sen – že to ponížení je dávno pryč, že to má za sebou, že už nikdy ničím takovým nebude muset projít. Už nikdy.

Vzdychl. Tolik se snažil, aby se dostal na Akademii, aby se tam udržel. Navzdory nedostatkům svého předchozího vzdělání (a že jich bylo) na sobě Han Solo pracoval, aby se zdokonalil, aby z něj byl ten nejlepší kadet, jaký jen mohl být. Hanovi se stáhla ústa, když si vzpomněl na slavnostní závěr akademického roku. Akademii absolvoval s vyznamenáním a ten den byl jeden z nejšťastnějších v jeho životě.

Zakroutil hlavou. *Žít minulostí je k ničemu, Solo…* připomněl si. Všichni ti lidé – Tedris, kapitán Meis, admirál Ozzel (a to byl pořádný hlupák!) – všichni jeho kolegové důstojníci z jeho života zmizeli. Han Solo pro ně neexistoval, byl pro ně mrtvý muž. Už nikdy Tedrise neuvidí…

Han polkl a zabolelo to. Když nastupoval na Akademii, měl tolik snů, tolik nadějí na slibnou a zářivou budoucnost. Chtěl nadobro opustit starý život kriminálníka, chtěl se stát váženým člověkem. Celý život v sobě živil tajný sen, představu sebe sama jako imperiálního důstojníka, všemi váženého a obdivovaného. Věděl, že je chytrý, a usilovně se snažil, aby měl dobré známky, aby si zaplnil mezery ve vzdělání. Ve svých představách viděl sám sebe někdy v budoucnu v uniformě imperiálního admirála velícího flotile, anebo generála, kdyby se nechal přeložit k velení perutě stíhačů TIE.

Generál Solo… povzdechl si Han. Znělo to hezky, ale bylo načase se z toho probrat a vyrovnat se se skutečností. Jeho šance stát se váženým občanem byla pryč, zmizela, když odmítl nechat Chewbaccu chladnokrevně zastřelit. Svého rozhodnutí ale nelitoval. Během let strávených na Akademii a u imperiálního

vojska spatřil zblízka a na vlastní oči rostoucí bezcitnost a krutost imperiálních důstojníků i těch, kdo pod nimi sloužili.

Jejich oblíbeným terčem byli cizinci, ale v dnešní době se zvěrstva rozšířila i na lidi. Zdálo se, že se císař začíná pomalu měnit z relativně benevolentního diktátora v nelítostného tyrana, odhodlaného srazit světy, kterým vládl, do naprosté servility.

Han beztak pochyboval o tom, že by u Imperiální flotily vydržel o mnoho déle. Jednou by mu nějaký důstojník nařídil zúčastnit se některé z „demonstrací síly“, které měly nespokojené světy přimět ke kapitulaci, a Han by ho poslal někam. Věděl, že by se nikdy nemohl účastnit jednoho z těch Impériem nařízených masakrů, o kterých slyšel – jako byl ten na Devaronu. Sedm set bytostí zahynulo, nelítostně skoseno.

Han dokázal zabíjet ozbrojené protivníky, chladnokrevně a aniž přitom hnul brvou. Ale postřílet neozbrojené zajatce? Zavrtěl hlavou. Ne. Nikdy. Byl na tom lépe jako civilista, jako pašerák nebo zloděj.

Začal se oblékat. Nejprve si natáhl tmavomodré kalhoty vojenského střihu s přerušovaným červeným corellianským lampasem táhnoucím se po celé délce vnějšího švu. Když byl propuštěn ze služby, napůl očekával, že ho připraví i o jeho lampas, jako to udělali s ostatními odznaky a insigniemi, ale nechali mu ho. Han se domníval, že to bylo proto, že lampas nebyl imperiální vyznamenání. Obvykle se uděloval za zásluhy ve vojenské službě a byl to symbol neobvyklého hrdinství, ale uděloval se Corellianům a ti ho dostávali od corellianské vlády.

Těch pár dnů bylo opravdový peklo, to teda jo, pomyslel si Han, když si přesně vybavil, jak si to vyznamenání vysloužil. Pravým palcem přejel po lampasu, zatímco si natahoval botu. Lampas byl navržen tak, že mohl být sejmut a znovu upevněn na nové kalhoty. Han zjistil, že většina ne-Corellianů neměla ani ponětí, o jakou poctu jde – většina lidí si jednoduše myslela, že je to obyčejná ozdoba.

Což Hanovi celkem vyhovovalo. Nosil ho, protože to bylo jeho jediné vojenské vyznamenání, které mu zbylo, ale nikdy se nebavil o tom, kde a jak ho získal.

O některých věcech bylo lepší nemluvit.

Dokončil oblékání, navlékl si světlešedou košili a tmavošedou vestu. Pospíchal, protože věděl, že touhle dobou se už musejí blížit k Nar Shaddaa.

S malým cestovním tlumokem přehozeným přes rameno vyšel na chodbu a vyrazil k vyhlídkovému salonku. Tenhle transport převážel jak pasažéry, tak i náklad, takže cestujícím skýtal jen omezené pohodlí, ale velký vyhlídkový průzor mu nechyběl. Pozorování hvězd bylo něco, co většinu bytostí těšilo a uklidňovalo, a téměř každý transport nějaký takový průzor měl.

Když Han do salonku dorazil, zjistil, že Chewbacca už tam je a dívá se ven na hvězdy. Přešel k průzoru, postavil se vedle něj a pohlédl na jejich cíl.

Řítili se plnou rychlostí k velké planetě, větší než Corellia, která se pyšnila hnědými pouštěmi, nezdravě zelenou vegetací a břidlicově modrými oceány. Han ji okamžitě poznal. Kdysi, před pěti lety, už tam jednou byl. Šťouchl do Chewbaccy. „Nal Hutta," řekl svému společníkovi. „V huttštině to znamená ‚Nádhernej klenot', ale věř mi, brácho, neni na ní nic pěknýho.

Hromada bažin a močálů a páchne to tam jako stoka uprostřed skládky.“ Corellian při té vzpomínce nakrčil nos.

Zatímco se oba parťáci dívali, opsala *Stellar Princess* oblouk kolem huttské domoviny a s využitím gravitace planety snížila rychlost. Chewie tázavě zakňučel. „Ne, na Nar Shaddaa jsem nikdy nebyl,“ odpověděl Han. „Když jsem tady byl před pěti lety, ani jsem se na ni nemoh podivat zblízka.“ Teď už viděli okraj velkého měsíce, jak se plíživě zvedá nad horizont.

Chewie vydal tázavý zvuk. „Jo, měsíc a planeta tvořej gravitačně spjatou dvojici, takže jsou k sobě vždycky obrácený stejnejma polokoulema,“ odvětil Han. „Synchronní oběžná dráha.“

Jak *Princess* kolem velkého světa pomalu prolétala, Han spatřil, že prostor na téhle straně planety je posetý poletujícími troskami. S tím, jak se přibližovali, se ze smetí vyklubaly zchátralé vesmírné lodě všech tvarů a velikostí. Hanův imperiální výcvik mu umožnil mnoho z nich identifikovat, ale byly tam i takové, které nikdy v životě neviděl.

„Pašerácký měsíc“ byl velký měsíc, jeden z největších, s jakými se Han doposud setkal. Byl obklopený troskami lodí, kterých bylo tolik, že *Princess* musela několikrát změnit kurz, aby se jim vyhnula. Bylo mezi nimi hodně vyhořelých vraků nebo vnějších plášťů lodí s velkými otvory vypálenými v trupu.

Podle míry poškození bylo Hanovi jasné, že mnoho z nich tu bylo celá desetiletí, ba dokonce staletí. Uvažoval, proč jich je tolik, ale pak zachytil slabý odlesk světla z planety – od efemérního pole, které čekající

měsíc obalovalo. V následujícím okamžiku nějaký kus kosmického smetí vzplanul v jasné explozi.

„Hele, Chewie… to vysvětluje ty vraky," ukázal Han. „Vidiš to jiskření, co Nar Shaddaa obklopuje? Měsíc je pod štítem. Tyhle lodě přilítly na neohlášenou návštěvu, a když je nechtěli nechat přistát, prostě odmítli štít spustit a pak na ně použili iontový dělo, aby je rozstříleli na cucky. Řek bych, že si asi od pirátů a nájezdníků užili svoje, co?"

Chewbacca vydal tlumený zvuk, který zněl jako „Hrrrrrnnnn…" a znamenal „To jo."

Slabý opar vyvolaný štítem měsíce ztěžoval rozeznání konkrétních detailů blížícího se cíle jejich cesty. Ale Han poznal, že celá krajina je téměř úplně pokrytá zástavbou. Štíhlé komunikační věže trčely ze změti budov jako jehly. *Jako zchátralá verze Coruscantu*, pomyslel si Han, když si vzpomněl na svět, který byl jedním obrovským městem – svět obestavený jednou vrstvou budov nad druhou tak, že původní krajina byla s výjimkou polárních oblastí úplně zakrytá.

Jak se tak Han díval na pověstný Pašerácký měsíc, přistihl se, že znovu myslí na svůj sen. V tom snu se díval na jiný, úplně odlišný měsíc. Zamračil se. Zvláštní – ta věc kolem měsíce-maskotu, ta se doopravdy *stala*. Han stál v řadě s ostatními kadety a díval se, jak malý měsíc na pozadí caridské noční oblohy prudce vybuchuje.

Možná mu jeho podvědomí poslalo ten sen, aby mu připomnělo něco důležitého, na co zapomněl. Povytáhl si cestovní tlumok výš na rameno. „Mako," zamumlal.

Chewbacca mu věnoval tázavý pohled. Han pokrčil rameny. „Právě jsem myslel na to, že bysme se možná měli pokusit najít Maka.“

Chewbacca naklonil hlavu a zamrrrrmmmněl otázku.

„Mako Spince. Znal jsem ho, když to byl kadet ve vyšším ročníku. Mako a já jsme starý známý,“ vysvětlil Han.

Mako Spince byl starý přítel, a když o něm Han naposledy slyšel, měl nějaké vazby k Nar Shaddaa. Dokonce se říkalo, že tam čas od času žije. Neškodilo by Maka vyhledat a zjistit, jestli by svému starému kamarádovi Hanovi nemohl pomoct najít práci…

Mako Spince byl o deset let starší než Han a jejich dětství už ani nemohla být odlišnější. Han byl dítětem ulice, dokud se ho neujal krutý, sadistický Garris Shrike a neuvedl ho do světa zločinu. Mako byl synem vlivného imperiálního senátora. Vyrůstal se všemi výsadami – ale chybělo mu Hanovo odhodlání. Makovým hlavním cílem na Imperiální akademii bylo užívat si.

Mako byl starší student, o dva ročníky výš než Han. Navzdory jejich rozdílnému původu se z obou stali dobří přátelé. Závodili spolu na swoopech, pořádali tajné divoké večírky a vymýšleli na upjaté instruktory různé taškařice. Mako byl vždycky hlavní strůjce všech jejich neplech. Han býval ten opatrný, který nikdy nezapomínal, jak tvrdě musel dřít, aby se na Akademii dostal. Mladší kadet si dával pozor, aby se nikdy nenechal chytit – ale Mako se spoléhal na to, že ho konexe jeho otce ochrání před následky, a troufl si v honbě za dosažením dokonalého šprýmu a nejtroufalejšího husarského kousku cokoli.

Jako imperiální kadet uskutečnil Mako svůj největší kousek, když zničil měsíc-maskot Akademie. Potom už imperiálním kadetem nebyl.

Han v té době tušil, že se něco chystá, něco velkého. Mako naplánoval vloupání do fyzikální laboratoře a snažil se ho přemluvit, aby se k němu připojil. Ale Han se musel připravovat na test, a tak odmítl. Kdyby věděl, co Mako chystá, snažil by se mu to rozmluvit.

Zatímco tu noc Han zakresloval oběžné dráhy a připravoval si prezentaci „Ekonomická stránka hyperprostorového přesunu pěchoty“, Mako se vloupal do fyzikální laboratoře profesora Cal-Mega. Ukradl jeden gram antihmoty, potom z hangáru Akademie malý jednomístný raketoplán a kosmický skafandr a vzlétl.

Když Mako přistál na malém planetoidu, který byl nejbližší ze tří oběžnic Caridy, nastražil kapsli s antihmotou doprostřed obrovského znaku Akademie, který byl do satelitu vyrytý laserem už před mnoha desítkami let, když byla ještě Carida výcvikovým střediskem pro vojáky Republiky. Mako, který zamýšlel znak z povrchu malého měsíce odpálit, spustil z bezpečné vzdálenosti ve vesmíru výbuch antihmoty.

Jenže sílu ukradené antihmoty podcenil. Celý satelit vybuchl v kataklyzmatické explozi, které byli Han a ostatní kadeti na povrchu planety svědky.

Mako byl okamžitě jeden z hlavních podezřelých. Za celou dobu spáchal tolik vylomenin a způsobil tolik škod, že ho důstojníci začali vyšetřovat skoro ještě dřív, než se trosky z roztříštěného satelitu buď zřítily na planetu, nebo se postupně shlukly a zformovaly se kolem Caridy v nesouvislý prstenec.

Han byl rovněž mezi podezřelými, ale naštěstí pro něj se za ním v době vloupání stavil přítel kvůli nějakému doučování z astrofyziky. Hanovo alibi bylo neprůstřelné.

Ale Makovo nebylo.

U výslechu obžaloba uváděla, že Mako je terorista, který se vetřel na Akademii. Han se sám dobrovolně přihlásil, že bude svědčit pod vlivem drogy pravdy, aby svého přítele od tohoto obvinění očistil – a jeho slova, že Mako jednal sám a měl v úmyslu pouze vyvést další žertík, museli přijmout. Tak byl Mako zproštěn obžaloby z terorismu. Nakonec to dopadlo tak, že staršího kadeta prostě vyloučili.

Makův otec naposledy zasáhl a poskytl mu dost kreditů, aby si mohl zařídit živnost. Senátor však sotva mohl tušit, že Mako ty kredity utratí za loď a kontraband, kterým ji naložil. Potom Mako zmizel, ale Han věděl, že Mako není ten typ, co by jen tak tiše zmizel v pozadí. Mako ne. Kde se dalo zažít dobrodružství a přijít ke kreditům, tam jste na Maka Spince určitě mohli narazit.

Han by se vsadil, že někdo na Nar Shaddaa bude vědět, kde se jeho přítel nachází.

Sledoval, jak se *Princess* sune stále blíž a blíž k velkému měsíci. Nar Shaddaa byla ve skutečnosti veliká zhruba jako malá planeta a dosahovala skoro třetinové velikosti Nal Hutty. Skrze štít bylo obtížné rozeznat detaily, ale bylo možné spatřit blikající světla.

Zatímco se *Princess* k Pašeráckému měsíci přibližovala, úsek oparu, který značil štít, náhle zmizel, a Han poznal, že štít sklopili, aby jejich loď vpustili dovnitř. Transport proletěl za štít a v následujícím okamžiku vstoupili do atmosféry.

Han teď viděl, co je zdrojem těch blikajících světel – byly to obří reklamní holoplochy, které propagovaly zboží a služby. Když se přiblížili, dokázal jednu z nich přečíst. „Bytosti všech druhů – račte dál! Dopřejte si to! Za příslušný obnos dodáme, kohokoli – nebo cokoli – si přejete!“

Fakt fajnovej flek, pomyslel si Han sarkasticky. Na reklamy na vykřičené domy narazil už dřív, ale nikdy neviděl nic tak okatého.

Jak *Princess* klesala „dolů“ k velké prázdné ploše na vrcholu masivní hromady permabetonu, Han si uvědomil, že to musí být jejich zamýšlené místo přistání. Rozhlédl se po nějakém sedadlu, do kterého by se připoutal, ale pak si uvědomil, že nikdo z ostatních cestujících si zřejmě podobné starosti nedělal. Jenom se chopili madel připevněných zevnitř k trupu a pevně se drželi. Han pokrčil rameny, ohlédl se po Chewbaccovi a oba udělali totéž. Corellian zjistil, že je mnohem obtížnější přestát komplikované přistání jako pasažér než jako pilot. Když jste loď řídili, byli jste příliš zaměstnaní, než abyste mohli myslet na potenciální nebezpečí.

O chvíli později přišel slabý otřes a ocitli se na pevné zemi.

Han s Chewbaccou následovali ostatní cestující k přetlakové komoře a ocitli se ve frontě bytostí čekajících na to, až budou moci vystoupit. Han si nemohl nevšimnout, jak otrle a zpustle ostatní cestující vypadali. Drsní, vesmírem protřelí muži a hrstka ještě drsněji vyhlížejících žen. Byli mezi nimi zástupci různých druhů, ale žádné rodiny, a nikdo nebyl starý.

Ta Barabelka by mezi ně zapadla, pomyslel si, vědom si uklidňující váhy svého blasteru na stehně.

Přetlaková komora se otevřela a cestující začali jeden po druhém vystupovat po rampě na přistávací plochu. Han se zhluboka nadechl místního vzduchu a znechuceně nakrčil nos. Chewie vedle něj tiše zaúpěl.

„Já *vim,* že to tu smrdí," řekl Han na půl úst. „Jen si zvykej, brácho. Nějakou dobu tu zůstanem."

Chewbaccův povzdech byl dostatečně výmluvný a nebylo třeba ho překládat.

Han nechtěl moc vypadat jako někdo, kdo je tu nový, a tak se usilovně snažil nevyvalovat oči, když scházeli dolů po rampě. Konečně se mu naskytl dobrý výhled na okolí.

Nar Shaddaa mu na první pohled připomínala Coruscant – otevřená krajina nebyla nikde v dohledu. Všude byly jen budovy, věže, vížky, pohyblivé chodníky, přistávací plochy pro raketoplány, tohle všechno se slévalo v nekonečné panoráma zástavby vybudované rozumnými bytostmi. Připomínalo to permabetonový les ozdobený křiklavými reklamními holotabulemi.

Když ale s Chewbaccou pomalu přecházeli přes přistávací plochu, Han si brzy uvědomil, že ačkoli se nacházeli na nejsvrchnější úrovni měsíce, tady se to od nejsvrchnějších vrstev Imperiálního Centra, jak se dnes Coruscant oficiálně nazýval, zásadně lišilo.

Nejsvrchnější úrovně Coruscantu byly čisté, vkusně osvětlené divy honosné a elegantní architektury. Pouze pokud člověk sestoupil níž, stovky podlaží dolů, do hlubinných úrovní celoplanetárního města, se Coruscant zdál špinavý a zpustlý.

Nejsvrchnější úrovně Nar Shaddaa vypadaly jako nejhlubší úrovně Coruscantu. *Jestli je tohle nejvyšší patro,* pomyslel si Han, když koutkem oka zahlédl

závratnou propast umělého kaňonu mezi dvěma masivními budovami ozdobenými graffiti, *pak ani nechci myslet na to, jak to musí vypadat tam dole…*

Han už kdysi v nejspodnějších patrech Coruscantu byl. Nebyl to zážitek, který by si chtěl zopakovat.

Jak se tak pokradmu rozhlížel kolem po městském panorámatu Nar Shaddaa, Han si v duchu poznamenal, aby se do spodních úrovní Pašeráckého měsíce NIKDY nevydával.

Nebe nad jejich hlavami mělo prazvláštní barvu, jako kdyby se dívali na normální modrou oblohu skrze tmavě hnědý filtr. Nal Hutta visela nad nimi, obrovská a nafouklá jako slimákovitá stvoření, která ji nazývala domovem. Zabírala minimálně deset stupňů oblohy. Han si uvědomil, že Nar Shaddaa musí mít dvojí noc. První byla ta běžná, dlouhá noc, kdy byla jedna strana měsíce odvrácená od slunce. Ta druhá, relativně krátká „noc" nastávala, když se slunce dostalo do zákrytu za ohromné těleso Nal Hutty. Úplné zatmění pravděpodobně trvá několik hodin, pomyslel si Han, když z hlavy provedl pár přibližných výpočtů.

Chewie zaúpěl a zakňučel. „Máš pravdu, brácho," řekl Han. „Na Coruscantu aspoň vysazovali stromy a okrasný keře. Nemyslím si, že by na tyhle hromadě špíny mohlo cokoliv růst. Ani lubellijská houba."

Oba zamířili k rampě, která vedla z přistávací plochy dolů. Rampa se pořád stáčela a nebyla moc dobře osvětlená. I když přistáli za denního světla, věže čnící do výše a stavby, které lemovaly budovu s přistávací plochou na střeše, bránily většině slunečního světla tím víc, čím hlouběji sestupovali. Uzavřená rampa se brzy stala potemnělá a plná stínů. Zbytek cestujících už dávno

odešel a oni zůstali sami v rozléhajícím se tichu obezděné, zastřešené rampy. Han se držel zády ke stěně a stísněně myslel na to, že by tohle bylo ideální místo pro přepadení.

Jeho ruka klesla k rukojeti blasteru –

– právě v okamžiku, kdy najednou zdánlivě odnikud přiletěl modrozelený pleskanec energie omračujícího paprsku!

Hanovy reflexy byly vždycky rychlé a týdny života na útěku je vybrousily k dokonalosti. Ještě než se paprsek rozprskl o zeď, mrštil sebou z jeho dráhy a přistál na břiše. Bokem se kutálel dolů po permabetonu. Když se zvedal na nohy, měl už blaster v ruce.

Han letmo zahlédl útočníka – byl to podsaditý humanoid se spoustou srsti ve tváři. Pravděpodobně Bothan. Zcela určitě nájemný lovec. Corellian za ním poslal jeden výstřel, ale minul a udělal do permabetonové zdi díru. Přikrčil se u protilehlé stěny a čekal, až se zabiják znovu objeví.

Chewbacca zavyl. Han pohlédl přes rampu na svého parťáka, který se krčil za ohybem zdi, kde byl v tento okamžik v bezpečí. Naléhavě udělal rukou znamení „nehýbej se!“. Chewbacca se do něj zavrtával pohledem a výmluvně potěžkal svůj samostříl.

Co se mi to snaží říct? přemýšlel Han. Chewie zaburácel a ten zvuk, který ze sebe vydal, se každému, kdo neuměl wookieesky, musel zdát jen zuřivým zavytím. Ale Han pochopil. Kývl na Chewieho, potom se po hlavě vrhl dolů po rampě a přitom naslepo střílel. Dva výstřely se se zasyčením zabodly do zdi a do okolí se rozlétly úlomky permabetonu.

Omračující paprsek mu znovu zasvištěl kolem ucha. Han se zhluboka nadechl, potom zařval bolestí, zlomil se v pase a upustil blaster.

Dopadl na permabeton a zůstal tam ležet, jako by byl omráčený. *Doufám, že to zabere…*

Slyšel blížící se kroky, rychlé a rozhodné –

– a pak se ozvalo *vrnk* výstřelu ze samostřílu. Následoval hlasité, trhavé *prásk* a krátký, zadušený výkřik.

Han se překulil a vyskočil na nohy právě včas, aby spatřil, jak útočník klesá na kolena a v každém chlupatém rysu jeho tváře se zračí muka. Bothan, samozřejmě. Rukama si svíral kouřící díru v hrudi.

Bothanský nájemný lovec. Han poznal ten typ, když už ne konkrétního jedince.

Zatímco si ho prohlížel, Bothan padl na obličej. Zazmítal se, vydal bublavý zvuk, naposledy sebou škubnul a pak zůstal nehybně ležet.

Han se ohlédl po svém parťákovi a přikývl. „Dobrá rána, Chewie. Díky.“

Přistoupil k mrtvému Bothanovi a špičkou boty ho otočil na záda. Chlupaté rysy ve smrti ochably. Han si prohlížel ránu. „Nevypadá to moc jako rána z blasteru. Tady na Nar Shaddaa nebude tolik Wookiů, takže myslim, že budeme muset zamaskovat, jak tenhle chlápek skončil.“

Han vytáhl blaster, zamířil, odvrátil hlavu a vypálil z něj na plný výkon do Bothanova hrudníku. Když na něj znovu pohlédl, Bothan nějaký hrudník stěží vůbec *měl* a všechny stopy po Chewieho charakteristické zbrani byly zahlazeny.

Han nájemného lovce prohledal. V jeho kapsách objevil několik kreditů a leták nadepsaný HLEDÁ SE s popisem jistého „Hana Sola“ plus informací, že oběť má pravděpodobně namířeno na Nar Shaddaa. Odměna vypsaná na Hana byla sedm a půl tisíce kreditů. Odměna pouze za živého zajatce, žádné dezintegrace.

Han si fólii pečlivě přečetl a pak ji strčil do kapsy. „Vypadá to, že nás čekaj zajímavý časy, Chewie,“ řekl. „Měli bysme zůstat ve střehu.“

„Hrrrrrrnnnn…“

Han přemýšlel, co s Bothanem udělat. Měli by se pokusit tělo zničit? Měli by ho tu nechat jako varování? Nebo by měli najít nějaké místo, kam ho uložit, kde by nějakou chvíli trvalo, než by ho našli?

Po krátké úvaze se rozhodl, že Bothana nechá ležet tam, kde je. Pokud by pohled na jednoho mrtvého nájemného lovce mohl odradit jiného, tím líp. Vyrazil s Chewbaccou na poslední úsek rampy. Han napůl očekával, že ten zabiják bude mít společníka, ale nikdo je neobtěžoval.

O několik minut později se vynořili do ulice Nar Shaddaa. Han nastoupil na kodrcající se pohyblivý chodník a nechal se jím vézt, zatímco se rozhlížel kolem.

Nar Shaddaa připomínala trojrozměrné bludiště, které postavil nějaký šílenec. Pavučina lávek a strmé rampy spojovaly jednu budovu s druhou. Architektonické slohy a designy desítek světů tu existovaly těsně vedle sebe. Kupole, vížky, oblouky, mohutné čtyřstěny, paraboly… z té směsice tvarů se mu zatočila hlava. Duraocel, permabeton, glasin a další stavební materiály, které Han vůbec nedokázal identifikovat, pokrýval

povlak špíny a graffiti. Některá načmáraná jména a obrazy se táhly přes několik podlaží.

Mnoho z větších staveb bylo zřejmě postavených před desítkami let, když byla Nar Shaddaa ještě spořádaný vesmírný přístav, výletní měsíc, kam se bohatí tvorové přijížděli bavit. Honosné budovy, které kdysi bývaly luxusními hotely, byly nyní poničené a staly se z nich pouhé mnohapodlažní příbytky, poskytující přístřeší živému humusu z desítek světů. Ulice a uličky byly vystaveny neustálému bombardování jedovatého a zhoubného odpadu vylévaného z horních pater. Vzduch byl stejně zkažený jako v leckterém močálu na Nal Huttě – anebo ještě horší.

Vůně jídla z mnoha světů soupeřila se zápachem neutěsněných stok, mísila se s pronikavými pachy opojných koření a dalších drog. Pronikavý zápach lodních výfukových plynů byl všudypřítomný, stejně jako lodě samotné. S řevem jim přelétaly, klouzaly a svištěly nad hlavami, v nekonečném fantastickém baletu přistávaly a vzlétaly.

Některé hotely a kasina se stále ještě držely nad vodou – nejspíš to byly ty, které vlastnili huttští lordi, soudil Han. Ulice byly plné tvorů z desítek světů, kteří se vyhýbali očnímu kontaktu, ale byli neustále ve střehu, neustále připravení objevit něčí chybu nebo slabost a těžit z ní. Skoro každý, koho Han viděl, byl ozbrojený, s výjimkou droidů.

Han měl hlad, ale nic ze zboží, které pouliční prodavači nabízeli, nepoznával. „Prej je tu někde corellianskej sektor," zamumlal k Chewiemu. „Tam bysme asi měli zamířit." Ze strachu, že k sobě přitáhne zloděje nebo ještě něco horšího, nechtěl přiznat, že se

ztratil, ale o pár minut později spatřil vývěsní štít visící z plátěného přístřešku (většina průčelí budov a stánků měla přístřešky – pomáhaly chránit obyvatele od škodlivých splašků padajících shůry), který v šesti jazycích a basiku uváděl: ZPROSTŘEDKOVATEL INFORMACÍ.

Han sestoupil z pohyblivého chodníku a s Chewiem v patách zamířil ke stánku. „Zprostředkovatelem informací“ se ukázala být twi’lecká žena značně pokročilého věku, tak stará, že její provazcovité hlavové výrůstky byly scvrklé a uzlovité věkem. Upřela na Hana pronikavý pohled a pak promluvila ve svém jazyce: „Co si přeješ vědět, pilote?“

Han vytáhl půlkreditovou minci, položil ji na kraj stánku a ostentativně na ní držel ukazováček. „Dvě věci,“ řekl ve své řeči s vědomím, že ta žena musí ovládat basik. „Popis, jak se dostat do corelíianskýho sektoru, nejbezpečnější a nejkratší cestou –“ odmlčel se, zatímco vyťukávala nějaké informace do zastaralého datapadu před sebou, a když opět zvedla zrak – „a… kde najdu Maka Spince?“

Stará Twi‘lečka se široce usmála a odhalila skvrnité a polámané zuby. „Na první,“ křikla, „vem todle.“ Vrazila mu do ruky arch fólie. Han na něj zamžoural a zjistil, že je to kus mapy. Jedna blikající červená tečka říkala: „Nacházíte se zde“. Popis cesty do corellianského sektoru Nar Shaddaa byl zřetelně vyznačen.

Han přikývl. „Oukej. A co Mako?“

Věnovala mu pobavený pohled. „Tam, do corelíianskýho sektoru, pilote. V barech se ptej, v bordelech, v hráčskejch doupatech. Maka nenajdeš, to ne. Ale potom *von* najde *tebe.*“

Han se zdráhavě usmál. „Jo, to je Makovi podobný. Fajn, řek bych, že jste si to zasloužila.“ Zvedl ukazováček z mince a ona ji nechala zmizet tak rychle, jako kdyby to bylo nějaké kouzlo.

Dívala se na něj a její malá oranžovočervená očka ve zvrásněné tváři zajiskřila. „Pilot pěknej,“ řekla a vyloudila svůj nejlepší pokus o koketní úsměv. Výsledek byl vzhledem ke stavu jejích zubů otřesný. „Oodonnaa stará, ale furt je v ní hodně života. Pilot by chtěl?“ Konec jednoho hlavového výrůstku se jí odlepil od svraštělého ramene a vyzývavě sebou ke Corellianovi škubl.

Han vytřeštil oči. *U všech přisluhovaců Xendorovejch, ona mi dělá návrhy!* Špička hlavového výrůstku se pohnula ve vábivém gestu. Han se odtáhl, zavrtěl hlavou a cítil, jak se mu do tváří nahrnul ruměnec. „Ech, ne, děkuju, madam,“ řekl upjatě. „Jsem poctěnej, ale, uch… složil jsem… slib. Zdrženlivosti. Jo. Slib zdrženlivosti.“

Vypadala, že ji jeho rozpaky spíš pobavily než rozhněvaly a mávla mu na rozloučenou. Han se otočil čelem vzad a odkráčel pryč. Chewbacca vedle něj propukl v nezaměnitelný wookieeský řehot. „Běž do háje,“ odsekl Han. „A nemysli si, že kvůli tobě ještě někdy budu riskovat krk.“

Chewie se jen rozesmál ještě víc.

O dvě hodiny později se dostali do corellianského sektoru. Mapa staré Twi’lečky a popis cesty se ukázaly být přesné, ale tabulky s názvy ulic často chyběly, nebo je nějací uličníci zpřeházeli. Hanovi se ulevilo, když vstoupil do corellianského sektoru a spatřil architekturu, která byla očividně modelovaná podle té na jeho rodném světě. Vůně stoupající z kaváren lemujících chodníky,

důvěrně známé a uklidňující, ho doslova trýznily. „Pojďme si dát něco k jídlu," řekl Han a pobídl Chewieho k jednomu bistru, které vypadalo o trochu čistěji než ostatní. Židle a stoly, kdysi bílé, byly srovnané pod jedním z všudypřítomných plátěných přístřešků, tentokráte zeleným a červeným.

Han si objednal traladoní guláš a s potěšením zjistil, že je vynikající, skoro jako domácí. S chutí se pustil do porce na svém talíři, zatímco Chewbacca se vrhl na velký salát a talíř krvavých traladoních žebírek.

Když Han dojedl, opřel se, upíjel místní pivo a snažil se určit, jestli mu chutná. Když se objevil droid, aby jim vystavil účet, zeptal se Han: „Mako Spince. Chodí sem někdy? Je střední postavy, má široký ramena, krátký tmavý vlasy, u spánků prošedivělý."

Droidova hlava se otočila ze strany na stranu. „Ne, pane, osobu odpovídající vašemu popisu jsem neviděl."

„Řekni svýmu šéfovi, že jsem se tu na něj ptal, jo?" řekl Han. Dopil poslední sklenici piva a potom s Chewbaccou zamířili ulicí směrem k nejvykřičenějším barům. Hvězdu Y'Toub zastínila masa Nal Hutty a rychle se snášela krátká noc. Pravá noc měla nastat až za mnoho hodin a ta měla trvat víc jak čtyřicet standardních hodin. Když naskočilo umělé osvětlení, Han se sám sebe ptal, jestli si na tak dlouhé noci vůbec zvykne. Nejspíš to bylo jedno, protože měsíc, který byl jedním velkým městem, ve skutečnosti nikdy nespal.

U Pašerákova útočiště se Han opět optal na Maka Spince a přirozeně o něm nikdy nikdo neslyšel. To samé zopakovali ve Šťastné hvězdě, ubohém zbytku kdysi elegantního kasina, a pak v dalších dvou nebo třech

barech. Han už si pomalu začínal zvykat na odpověď „ne“. Povzdechl si a plahočil se dál.

Pašerácká skrýš.

Kavárna Corellia.

U Zlaté koule.

Exotické exhibice (Tanečníci a představení NAŽIVO!).

Kasino Kometa.

U Opilého bubeníka.

V té době už Hana od trmácení se po permabetonu a stoupání a scházení po rampách začínaly bolet nohy. Dostat se na některá místa na Nar Shaddaa bylo často frustrující, pokud jste neměli křídla nebo nenesli na zádech tryskový pohon. Mohli jste stát na balkonu a mít svůj cíl, který byl od vás jen deset metrů, přímo před očima, a přesto jste museli jít čtvrt hodiny nahoru a dolů po rampách, abyste se k němu dostali.

Některé budovy mezi sebou měly natažené provazy nebo drátěná lana, ale Han nebyl zoufalý ani ztřeštěný natolik, aby si troufl po nich ručkovat nad propastí vysokou dvacet nebo čtyřicet nebo stovky podlaží.

Lávky mezi budovami byly často ve špatném stavu, a když je Han pohledem zhodnotil, často se rozhodl vzít to raději oklikou. Některé z nich by ho možná unesly, ale pochyboval, že by vydržely wookieeskou váhu.

Začal si klást otázku, jestli by své pátrání neměli raději vzdát a zkusit najít nějaký hotýlek, něco bezpečného, kde by si mohli na pár hodin zdřímnout. Han si zpětně uvědomil, že už je to skoro dvanáct hodin od chvíle, co se na *Princess* probudil.

Když procházeli kolem ústí jedné páchnoucí uličky, otočil hlavu, aby to Chewbaccovi navrhl, když vtom se z

uličky natáhla ruka a popadla ho za krk. V příští půlvteřině se Han ocitl přitisknutý k pevnému lidskému tělu. Ucítil, jak se mu ke spánku tiskne hlaveň blasteru.

„Ani krok," ozval se mu přes rameno hluboký, příjemně znějící hlas, který promlouval k Chewbaccovi, „nebo mu zamíchám mozek, až mu poteče z uší."

Wookiee se zarazil. Hrozivě vrčel a cenil zuby, ale očividně nebyl ochotný riskovat útok tváří v tvář takové hrozbě.

Han ten hlas *znal*. Zajíkl se, ale nemohl popadnout dech, aby promluvil. Ruka jako ze železa se mu sevřela kolem krku ještě pevněji. „Mako!" pokusil se říct.

„Maa –" bylo všechno, co ze sebe dostal.

„Nesnaž se volat maminku, mladej," řekl hlas. „Kdo ve jménu Xendorově jseš a proč ses po mně ptal?"

Han polkl, zalykal se, ale pořád ze sebe nemohl vydat ani hlásku.

Chewbacca zavrčel a ukázal na Makova třesoucího se zajatce. „Haaaaannnn," řekl Wookiee s velkými obtížemi, div si nad tím lidským jménem nezlomil jazyk. „Haaaannnn…"

„He?" řekl ten hlas ohromeně. „Hane?"

Náhle ten člověk Hana pustil a potom ho otočil. Zatímco se Han s rukama na hrdle snažil popadnout dech, jeho věznitel, kterým byl opravdu Mako Spince, ho sevřel v tak nadšeném objetí, že mu ten dech znovu vyrazil. „Hane! Chlapče, tak rád tě vidim! Jak se máš, ty starej darebáku?" Tvrdá pěst zabušila mladšímu Corellianovi do zad mezi lopatky.

Han ztěžka vydechl a zasípal, když znovu ztratil dech. Mako ho ve snaze pomoct plácl do zad, což Hanovi nijak nepřilepšilo.

„Mako…“ dostal ze sebe konečně. „Dlouho jsme se neviděli. Změnil ses.“

„Ty taky,“ řekl jeho přítel.

Stáli tam a pozorovali jeden druhého. Makovy vlasy byly teď tak dlouhé, že mu sahaly až na ramena, a mezi černými prameny teď bylo víc šedých. Pyšnil se hustým, rozježeným knírem a trochu zmohutněl, většinou kolem ramen. Podél čelisti se mu táhla tenká jizva. Han usoudil, že může být rád, že je Mako na jeho straně. Nevypadal jako někdo, koho by Han chtěl mít za nepřítele. Měl na sobě odřenou kombinézu z kosmické kůže, materiálu tak tenkého a pružného a přitom tak pevného, že se povídalo, že dokázal udržet vnitřní tlak i ve vakuu.

Oba přátelé hleděli jeden na druhého, měřili se vzájemně pohledem a potom ze sebe oba začali chrlit příval otázek. Se smíchem se zarazili. „Jeden po druhým!“ řekl Mako.

„Tak jo,“ řekl Han. „Ty první…“

O pár minut později už seděli všichni v krčmě, popíjeli, povídali si a sypali jednu otázku za druhou. Han Makovi vyprávěl svůj příběh a zjistil, že jeho přítele nijak nepřekvapilo, že od flotily odešel. „Věděl jsem, že by ses nikdy s otroctvím nesmířil, Hane,“ řekl Mako. „Pamatuju si, jak jsi vždycky skřípal zubama, už když jsi imperiální otrokářský týmy jenom *viděl*. Pěkně ti to zvedalo žluč, chlapče. Věděl jsem, že jakmile se tě pokusej donutit dohlížet na otroky, bude to konec tvý zářný kariéry.“

Han měl ve tváři rozpačitý výraz, když zvedal k ústům druhý korbel alderaanského piva. „Znáš mě až moc dobře,“ přiznal. „Ale co jsem moh dělat, Mako? Nyklas se chystal Chewieho zabít!“

Makovy jako led modré oči se usmívaly s nezvyklou vřelostí. „Nic jinýho jsi ani udělat *nemoh*, chlapče," řekl.

„Tak jak se ti daří, Mako?" zeptal se Han. „Jak jdou obchody?"

„Jen kvetou, Hane," řekl Mako. „Imperiální zákazy z nás všech dělaj boháče, v současný době pašujeme kontraband všeho druhu. Koření, to je pořád velkej hit. Ale dneska si vyděláme skoro stejně pašováním zbraní, zbraňovejch komponentů, energetickejch zásobníků a podobně. Taky luxusního zboží jako parfémy a askajianský látky. Něco ti řeknu, Hane, starej Palpatine by neměl tak klidný spaní, kdyby věděl, jak některý světy začínaj bejt s jeho vládou *nespokojený*."

„Takže by tu byla práce?" zeptal se Han dychtivě. „Práce pro piloty? Víš, že jsem dobrej, Mako."

Mako dal obslužnému droidovi znamení, aby donesl další rundu. „Chlapče, ty jseš jeden z nejlepších a já zařídím, aby to všichni věděli," řekl Mako a poplácal Hana po rameni. „Badure ti neříkal ‚Machr' jen tak pro nic za nic! Víš co, nechtěl bys pracovat pro mě, aby ses trochu otrkal? Dobrýho kopilota bych potřeboval, a zatímco budeš lítat se mnou, ukážu ti pár nejlepších tras. Taky tě představim ostatním pašerákum. Některý z nich budou určitě potřebovat pomoc."

Han zaváhal. „Může tady Chewie zůstat se mnou?"

Mako pokrčil rameny a pořádně se napil piva. „Umí střílet? Dobrej střelec se mi vždycky hodí."

„Jo," řekl Han a dopil vlastní korbel s větší sebedůvěrou, než jakou cítil uvnitř. Chewie byl se svou kuší neomylný střelec, ale na lodního střelce se trénoval teprve asi měsíc. „Střílet umí."

„Takže vyřízeno,“ řekl Mako. „Poslyš, chlapče, už sis našel přistávací plochu?“

„Přistávací plocha“ znamenala v pašerácké hantýrce pokoj nebo byt. Han zavrtěl hlavou a cítil, jak se místnost lehce zhoupla. „Doufal jsem, že bys mi moh doporučit nějaký slušný místo,“ řekl. „Ne moc drahý.“

„Jasně že můžu!“ řekl Mako a hlas se mu trošičku zadrhával. „Ale proč byste vy dva nezůstali den nebo dva u mě, než se tu usadíte?“

„No…“ Han zalétl pohledem na Chewieho, „jasně, to bysme moc rádi, že jo, brachu?“

„Hrrrrrrnnnnnnn!“

Mako trval na tom, že zaplatí útratu, a potom všichni tři odešli a zamířili k Makovu kvartýru. Oba lidé byli po tom množství piva, které vypili, tak trochu namol, ale Mako je ujišťoval, že to není daleko. Měli namířeno o několik pater níž, kde byly budovy špinavější a oprýskanější. „Tim se nenech voblbnout,“ řekl Mako a máchl rukou po okolí. „Mam tam spóoóustu místa a můj kvartýr je slušně zařízenej. Ale když žiješ tady dole, nejseš pro zloděje a lupiče tak lákavej cíl jako lidi, co žijou tam nahoře.“ Škubnul palcem vzhůru.

Han obhlížel okolí a došel k závěru, že v dobách, kdy se ještě živil jako lupič, by se téhle oblasti zdaleka vyhnul. Nevyhlíželo to tu vábně. Po permabetonu se potáceli opilci a pohyblivé chodníky byly na téhle úrovni trvale rozbité. Žebráci a kapsáři je sledovali očima, ale nikdo se k trojici nepřiblížil. Han usoudil, že to bylo pravděpodobně kvůli tomu, že Chewbacca nasadil svůj nejdivočejší výraz, který říkal „Nezahrávejte si se mnou, nebo vám utrhám ruce“.

Ale najednou se to, co Han zprvu považoval za hromadu starých a špinavých hadrů, pohnulo. Z hadrů se vynořila kostnatá lidská ruka a Han letmo zahlédl takřka bezzubý obličej se zobanovitým nosem. Byla to stará babizna, jejíž oči jasně zářily… čím? Drogami? Šílenstvím?

Ale ne! Už ne! Co to jenom do všech těch starejch ženskejch na Nar Shaddaa vjelo? Nemůžou se dočkat, až si šáhnou na mladýho pilota?

Han se pokusil odtáhnout, ale alkohol zpomalil jeho reflexy a nebyl dost rychlý. Z hromady cárů vystřelila druhá pařátovitá ruka a popadla ho za zápěstí. „Chcete předpovědět budoucnost, dobří lidé? Chcete předpovědět budoucnost, velkomožní páni?“ Měla pronikavý, pištivý hlas. Han ani nedokázal určit její přízvuk. „Prapradcera Vimy Sunrider předvídá budoucnost, dobří lidé! Za kredit vám řekne, co vás čeká.“

„Pust mě!“ Han se snažil vyškubnout ruku z toho špinavého pařátu, ale stařena měla překvapivě silný stisk. Zašmátral po nějakém kreditu, jen aby ji přiměl ho pustit. Nechtěl tu stařenu omráčit – v jejím věku by ji omračující paprsek mohl zabít. „Tady. Vem si ten kredit a nech mě napokoji!“ Upustil jí peníz do klína.

„Vima není žebračka!“ tvrdila stařena rozhořčeně. „Svůj kredit si vydělá! Předvídá budoucnost, annooo! Vima ví, annnooooo…“

Han se s povzdechem zastavil a obrátil oči v sloup. Aspoň že mu nedělala návrhy. „Tak jo, mluv,“ vyštěkl.

„Á, mladý kapitáne…“ zpola zakvílela. Násilím mu otevřela ruku a zírala na jeho dlaň, pak mu pohlédla do tváře. „Tak mladý… tolik toho leží před tebou. Dlouhá cesta, nejprve cesta pašeráka, potom úděl válečníka.

Sláva tě čeká, annooo. Ale nejprve budeš muset čelit strašlivému nebezpečí. Zradě, annooo… zradě těch, kterým věříš. Zradě…“ Její oči na okamžik spočinuly na Makovi a starší muž si s Hanem vyměnil popuzené pohledy.

„Takže budu zrazenej,“ řekl Han netrpělivě. „Budu bohatej? To jediný mě zajímá.“

„Achhhhhhh…“ kdákavě se zasmála. „Můj mladý kapitáne, annooo… bohatství k tobě přijde, ale teprve tehdy, až ti na něm nebude záležet.“

Han se rozesmál na celé kolo. „Až naprší a uschne! Babčo, bejt bohatej je to JEDINÝ, na čem mi záleží!“

„Annooo, to je pravda. Mnoho toho uděláš pro peníze. Ale víc uděláš pro lásku.“

„Skvělý,“ zavrčel Han a znovu se pokusil vytrhnout se jí. „To stačí, už mam těch žvástů dost,“ zavrčel a silným ohnutím zápěstí se vymanil z jejího sevření. „Dík za nic… ty zcvoklá stará čarodějnice. Víckrát už mě nevotravuj.“

Han se nejistě otočil na patě a zamračeně vykročil pryč s Chewbaccou a Makem těsně za sebou. Slyšel, jak se Mako pochechtává, a Chewie se pořád tiše smál. Han se zamračil. Ta bláznivá stará ženská z něj udělala pitomce!

Permabeton se pod jeho nohama mírně houpal a Han dokázal myslet jedině na to, jaký to bude úžasný pocit natáhnout se na Makovu pohovku, nebo na podlahu, a trochu si zdřímnout.

Za sebou slyšel, jak se ta stařena tiše kdákavě směje a brouká si pro sebe nesmysly.

Han si stěží pamatoval, jak vystoupal po rampě k Makovu bytu, a už vůbec si nepamatoval, že by se svalil

na pohovku. Okamžitě usnul a tentokrát neměl žádné sny.

Když se druhý den ráno probudil, na stařenu a její „věštění“ úplně zapomněl.

* * *

Aruk Hutt dělal to, co v celém vesmíru dělal nejraději… sčítal zisky. Mocný huttský lord, hlava klanu Besadii a jeho kajidicu, se sklonil nad datapadem a krátkými, tlustými prsty hbitě přístroji zadal, aby spočítal procentuální zisk na základě dvacetiprocentního ročního růstu produkce s výhledem na tři roky dopředu.

Výsledný graf a doprovodná čísla ho přiměla tiše se zasmát dunivým smíchem „He, he, he…“, který se rozléhal v samotě jeho obrovské pracovny. Žádný další živý tvor nebyl přítomen, byl tu pouze Arukův oblíbený písař, který stál bez hnutí v rohu, kovově se leskl a čekal, až ho jeho pán povolá z jeho umělého spánku.

Aruk si znovu prohlédl graf a zamrkal bulvovitýma očima. Byl to už starý Hutt, táhlo mu na devět set a dosáhl korpulentního stádia, do kterého většina Huttů dorostla na přelomu středního věku. Pohybovat se vlastními silami pro něj představovalo takovou námahu, že už se tím zřídkakdy obtěžoval. Ani varování jeho osobního lékaře před hrozícími problémy s oběhovým systémem ho v téhle době nepřinutila cvičit. Místo toho se spoléhal na své antigravitační repulzorové sáně. Na nich se mohl dostat kamkoliv. Arukovy sáně byly špičkové kvality, ty nejlepší, jaké si mohl za peníze koupit. Koneckonců, proč by si hlava besadiiského kajidicu měla něco odpírat?

Ale Aruk nepatřil k těm požitkářským Huttům, kteří si libovali v tělesných rozkoších. Pravda, byl sice labužník, a často i nenasyta, ale nevydržoval si celé paláce plné otroků, kteří by plnili jeho nejtajnější – nebo nejperverznější – choutky, jako někteří Huttové.

Arukovi se doneslo, že Jiliacův synovec Jabba si u sebe věčně držel na vodítkách několik humanoidních tanečnic – humanoidních, ještě ke všemu! Aruk považoval takové požitky za výstřední a nechutné. Klan Desilijic měl pro tělesné rozkoše vždycky slabost. Jiliacův vkus byl o něco lepší než Jabbův, ale užíval si hedonistických excesů ve stejné míře jako jeho synovec.

A proto nakonec zvítězíme, pomyslel si Aruk. *Klan Besadii je ochoten snášet trochu strádání, je-li to nutné, aby dosáhl svých cílů…*

Aruk však věděl, že to nebude snadné. Jiliac a Jabba byli vychytralí a nelítostní a jejich klan byl stejně bohatý jako ten jeho. Dva nejbohatší a nejmocnější huttské klany mezi sebou soupeřily o nejlukrativnější podniky už celé roky. Žádný z klanů se nevyhýbal prostředkům jako vraždy, únosy či terorismus, aby dosáhl svého.

Aruk věděl, že Jabba a Jiliac by udělali téměř cokoliv, aby Besadii zničili. Ale cesta k absolutní moci vedla přes peníze a Aruk byl potěšen tím, kolik kreditů ylesijský projekt klanu Besadii každý rok vynášel.

Už brzy, pomyslel si Aruk, *už brzy budeme mít tolik kreditů, že budeme schopni je vymazat z povrchu Nal Hutty, vyhladit je jako plíseň na úrodě nebo mor mezi našimi lidmi. Už brzy bude Besadii Nal Huttě bez jakýchkoli námitek vládnout…*

Aruk a jeho mrtvý sourozenec Zavval byli ti, které napadlo založit na Ylesii kolonie a využít zbožné

poutníky jako otrockou pracovní sílu k přeměně surového koření ve finální produkt. Jediná věc, které se obávali, byla vzpoura otroků a byl to Aruk, kdo přišel s koncepcí jednoho, veškerenstva a blaženosti, která to měla všechno zastřešit.

Většina Huttů věděla o schopnosti ťlanda Tilů vysílat hřejivé, příjemné emoce a pocity do myslí většiny humanoidních druhů. Ale žádalo si to Arukovu bystrou mysl a chytrost, aby přišel s nápadem blaženosti jako mysl otupující „odměny“ za celodenní dřinu v továrnách na koření.

Jakmile si uvědomil, jak by mohla být schopnost ťlanda Tilů využita, bylo už pro Aruka jednoduchou záležitostí vymyslet nějakou doktrínu, složit pár chvalozpěvů a napsat několik žalmů a litanií. A to bylo všechno, co stačilo k vytvoření „náboženství“, které mohli důvěřiví hlupáci patřící k podřadným druhům přijmout.

Produkce v továrnách byla vynikající – byla vynikající celou dobu. Pouze jedinkrát, před pěti lety, ylesijský podnik nevykázal čistý zisk. To bylo v tom roce, kdy ten podlý Corellian, Han Solo, zničil továrnu na výrobu glitterstimu. A zahubil i Zavvala, ačkoliv finanční ztráty želel Aruk nejvíc. Nepovažoval se za nadměrně tvrdého nebo bezcitného, že ho pramálo zajímalo, že jeho sourozenec zemřel. Ne, reagoval jako každý správný Hutt.

Aruk hloubal nad jednou položku v rozpočtu projektu ylesijské kolonie. Částka sedm tisíc pět set kreditů určená k vyplacení osobě nebo osobám, kteří se zasadí o zajetí Hana živého. „Žádné dezintegrace“ zněl prvořadý pokyn. „Zajmout živého a předat“.

Sedm a půl tisíce kreditů. Nárůst o dva a půl tisíce kreditů od doby, co byla odměna vypsána poprvé. Solo evidentně dělal problémy. Nu, tahle nová odměna byla rozhodně dost velká na to, aby zlákala mnoho lovců, třebaže už Aruk viděl vyšší. Ale přesto, na tak mladého muže to byla vysoká odměna.

Bylo to opravdu nutné, platit navíc za to, že ho „zajmou živého“? Sám Aruk na mučení dohlížel už mnohokrát, chladně a bez emocí, ale na rozdíl od mnohých z jeho lidu si v mučení bytostí za účelem dosažení svých cílů nijak neliboval. Kdyby byl ten Corellian Solo předveden před něj, Aruk by se s mučením neobtěžoval a nařídil by ho rovnou popravit.

Ale Teroenza byl něco jiného. T’landa Tilové byli mstiví a Arukovi bylo jasné, že ylesijský velekněz nebude mít klid, dokud nebude osobně svědkem dlouhé a nesmírně bolestivé smrti Hana Sola. Minuta za minutou, výkřik za výkřikem, sten za stenem, Solo zemře v té nejintenzivnější agónii, zatímco Teroenza si vychutná každičkou vteřinu.

Bylo však opravdu v Arukově zájmu platit navíc, aby mohl být Teroenza spokojený? Aruk to uvážil. Nad bulvovitýma očima se štěrbinovitými zřítelnicemi se utvořily vrásky soustředění. Po chvíli vypustil v krátkém, rozhodném ‚huf’ vzduch z plic. Dobrá, schválí tedy vyplacení odměny. Ať se Teroenza těší na svou zábavu. Očekávání dělalo velekněze šťastným a šťastní podřízení byli produktivní podřízení.

Arukovi ve skutečnosti dělal Teroenza trochu starosti. T’landa Til měl ylesijskou operaci pevně v rukou bez ohledu na to, jak moc se on a ten idiot Kibbick snažili tuhle skutečnost zastřít. Aruk se zamračil. Ylesia

byla huttská operace. Nebylo vhodné, aby tam poroučel kdokoli jiný než Hutt. A přesto… Kibbick byl jediný vysoce postavený Hutt z klanu Besadii, kdo byl zrovna v tuto chvíli k dispozici, aby místo na Ylesii převzal. A Kibbick, a o tom nebylo pochyb, byl hlupák.

Kdybych si tak mohl dovolit poslat Durgu, pomyslel si Aruk. *Tomu nechybí vůle a inteligence k tomu, aby Ylesii řádně vládl, aby Teroenzovi připomněl, kdo jsou jeho páni…*

Durga byl Arukovým jediným potomkem. Stále ještě to byl velmi mladý Hutt, který stěží překročil věk právní odpovědnosti a opravdového uvědomění sebe sama; bylo mu pouhých sto standardních let. Byl ale bystrý, desetkrát chytřejší a inteligentnější než Kibbick.

Když se Durga narodil, všichni ostatní Huttové na Aruka naléhali, aby bezmocné novorozeně zalehl a zadusil ho, kvůli tmavému mateřskému znaménku, které se jako nečistá skvrna táhlo od jeho čela dolů přes jedno oko a tvář. Říkali, že takový ohyzdný vzhled učiní mladého Hutta společensky nepřijatelným, a spekulovali o tom, že bude celý život slaboduchý. Starodávné pověsti se zmiňovaly, že taková mateřská znaménka představují zlé znamení, a starší Huttové předpovídali rozličné hrůzy, ke kterým dojde, bude-li Durga ponechán naživu.

Ale Aruk pohlédl dolů na svého maličkého, svíjejícího se potomka a vycítil, že jeho děťátko vyroste v důstojného Hutta, inteligentního, prohnaného a, kdykoli to bude to nutné, nelítostného. A tak vzal malého Durgu do náruče a s vážnou tváří prohlásil, že toto je jeho potomek a dědic, a varoval odpůrce, aby mlčeli.

Aruk dohlédl na to, aby se Durgovi dostalo dobrého vzdělání a aby měl všechno, co si dospívající Hutt mohl

přát. Mladý Hutt na zájem svého rodiče zareagoval kladně a mezi oběma se vytvořilo silné pouto.

Aruk pohlédl na grafy zobrazující finance Ylesie a v duchu si poznamenal, že se o svá zjištění musí později během dne podělit s Durgou. Svého potomka vychovával k tomu, aby se jednoho dne, až on zemře, ujal vedení klanu.

Tahle čísla jsou natolik povzbudivá, pomyslel si Aruk, *že bychom měli část zisku investovat do založení ještě další ylesijské kolonie. Sedm kolonií vyprodukuje mnohem víc zpracovaného koření než šest. A své misionářské úsilí můžeme zvýšit tak, že najmeme víc ťlandatilských samců a vyšleme je, aby nalákali víc „poutníků“.*

Arukovým největším snem bylo jednoho dne rozšířit jejich podnik produkce koření a otroků na druhý svět ylesijského systému. Věděl, že se dne, kdy by mohl mít dva světy pracující na plný výkon, pravděpodobně nedožije, ale Durga určitě ano.

Byl tu jen jediný problém, a tím byl Desilijic. Aruk věděl, že Jiliac s Jabbou sledovali každý krok, který on a vysoce postavení členové jeho klanu udělali, a při sebemenším projevu slabosti byli připraveni udeřit. Byli nelítostní, tihle Desilijicové, a žárlili na klan Besadii a jeho úspěch na Ylesii. Aruk věděl až příliš dobře, co by Jabba a Jiliac dali za to, aby je všechny zničili a mohli ylesijský podnik převzít sami.

Přesto to nebylo nic jiného než známka neuvěřitelného úspěchu a výkonnosti klanu Besadii, že byl terčem takové závisti. Život Huttů byl plný tahů a protitahů. Tak to zkrátka chodilo, a upřímně řečeno, Aruk

si v těch intrikách, v tom nebezpečí, přímo liboval. I kdyby mohl, nic by na řádu věcí neměnil.

Se spokojeným povzdechem vypnul datapad, protáhl se a promnul si bulvovité oči. Achhhh… poctivá odpolední práce. Byl čas na večeři a na příležitost strávit nějaký čas se svým potomkem. Jak příjemné, že mu mohl sdělit takové příznivé zprávy!

Naváděje své repulsorové sáně nepatrnými doteky tlustých prstů vyplul Aruk z místnosti a vypravil se za jídlem a společností…

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zvyšování sázek

O pět měsíců a šest nájemných lovců později se Han a Chewbacca nastálo usadili na Nar Shaddaa. Han pro ně našel malý byt v corellianském sektoru přibližně megablok od Makova kvartýru a jen o jednu úroveň níž. Nevelký byt byl postaven jako malý apartmán, měl dvě malé ložnice s rozkládacími lůžky, obývací pokoj s kuchyňským koutem a koupelnu. Moc času doma ale netrávili. Jakmile Mako představil Hana svým kolegům, našel mladý Corellian stabilní zaměstnání. Dobří piloti byli na Nar Shaddaa vždy vysoce cenění.

Během prvního měsíce Han zaskakoval jako pilot linkového raketoplánu na trase Nar Shaddaa-Nal Hutta a přepravoval Hutty a jejich podřízené z Pašeráckého měsíce na huttský domovský svět a zpátky. Han doufal, že takhle bude mít příležitost setkat se buď s Jabbou, nebo s Jiliacem, ale oba nejvyšší huttští lordi klanu Desilijic měli své vlastní, soukromé raketoplány a nemuseli cestovat veřejnými. Han se spoléhal na doporučení, které mu dal Tagta, ale rozhodl se, že se nejdřív raději seznámí s prostředím, než se bude ucházet o zaměstnání pilota u Huttů. Bylo těžké je uspokojit.

Zhruba v době, kdy Hanovi vypršela smlouva na jeho stávající místo, vyrazil mladý Corellian s Makem na několik tahů, kdy přepravovali náklady koření z

twi'leckého domovského světa Rylothu na překladiště na Roonu. Tam se Han setkal s Makovým starým známým, stárnoucím pašerákem se zvrásněným obličejem jménem Zeen Afit. Zeen měl s nákladem potravin namířeno do Pašeráckého tahu, a když se zmínil o tom, že by uvítal společnost, Han a Chewbacca se nabídli, že poletí s ním.

Pašerácký tah byl útočiště pro tvory na útěku, kteří byli ještě „žádanější" než obyvatelé Nar Shaddaa. Pašerácký tah byl skupina úkrytů – ve skutečnosti umělých prostředí vyhloubených v několika velkých balvanech ležících uprostřed rozsáhlého pásu asteroidů. Ten hlavní úkryt byla smradlavá díra vyvrtaná do velkého asteroidu známého jako Zálet 1.

Zeen Afit ukázal Hanovi cestu do Tahu. Vedla zrádným, neustále se měnícím pásem asteroidů. Svůj starý frachťák, *Coronu*, ho ale Zeen řídit nenechal. „Až jindy, mladej," slíbil svým chraptivým, sípavým hlasem, zatímco prsty kmital po ovládání. „Slibuju. Teď se jenom hezky dívej, jak to strejda Zeen dělá, a užij si cestu."

Han hlasitě polkl, když se *Corona* těsně vyhnula srážce se zubatým, kupředu se valícím kusem skály, který by je i s lodí rozdrtil na molekuly. „Jestli budu ještě pořád naživu, až přijde to jindy," poznamenal a bezděčně se přikrčil, když jim další asteroid málem škrábl o průzor. „Zatraceně, Zeene, zpomal! Zbláznil ses?"

„Jedinej způsob, jak prolítnout pásem asteroidů, je rychle a jak to zrovna vyjde, mladej," řekl Zeen Afit, aniž vzhlédl od přístrojů. „Jestli to dovnitř zkusíš vzít po špičkách, nejspíš se rozmázneš dřív, než si stačíš utřít nos. Já pokaždý vlítnu dovnitř rovnou, mam voči dokořán a jsem furt tady."

Když dorazili do pověstného Pašeráckého tahu, Han a Chewbacca ostražitě následovali Zeena Afita do Záletu 1, aby se seznámili s „partou“, jak říkal svým přátelům. Han byl představen sinalému, hubenému muži s jizvami ve tváři jménem Jarril a dalšímu, staršímu muži s řídnoucími vlasy, který byl známý pod nesmyslným jménem „Kid DXo’ln“.

Zálet 1 byl hotové bludiště místností, jídelen, hráčských doupat, barů a drogových skrýší. Han byl zjevně celý nesvůj, když si uvědomil, že tady, ještě víc než na Nar Shaddaa, neplatil žádný zákon. Vůbec žádný.

Mohl by tady umřít a nikdo kromě Chewieho (za předpokladu, že by Wookiee sám zůstal naživu, což byl předpoklad dost nepravděpodobný) by se to nikdy nedozvěděl, nebo by se o to nestaral. Han si dával pozor, aby nedal nic ze své nervozity najevo. Sám mezi zločinnými lidmi vyrostl, a než mu bylo deset, viděl už spoustu zkažených jedinců. Jenom zkrátka ještě nikdy předtím nenarazil na tolik krvežíznivých, zoufalých ztracených existencí na jednom místě.

Když se s Zeenem vydali k baru, všiml si Han potůčku zelenožluté mazlavé kapaliny protékající kanálkem vyřezaným uprostřed kamenné podlahy. Chewbacca začenichal a pak zamručel odporem. „Jo, vážně to páchne,“ řekl Han, kterému se nad tím chvěly nozdry. „Co je to sakra zač, Zeene? Je to taky na stěnách…“

„Ale, to je jenom sliz, se kterým tu musíme žít, mladej,“ řekl mu pašerák. „Smrdí to, že jo? Každou chvíli přemejšlíme vo tom, že bysme měli zjistit, vodkaď to de, a zahradit to. Říká se, že je to nějakej druh protoorganický směsi, promíchaný se sírou.“

Han nakrčil nos. Sliz páchl jako zkažené maso smíchané se shnilou zeleninou, proložené pořádnou dávkou síry. Už cítil i horší věci, ale bylo to dávno.

Když překročili kanálek se slizem a zamířili k baru, upoutala Hanovu pozornost krásná žena s dlouhými černými vlasy, která mezi nevábnou směsicí typických pašeráků rozhodně vyčnívala. Měla na sobě krátkou sukni, která dávala vyniknout nádherným nohám, a svršek, který byl jen o něco málo víc než zkrácená košile těsně upnutá tak, aby zdůrazňovala její ňadra a bříško. Han na ni zíral a pomyslel si, že je to jedna z nejkrásnějších žen, které kdy spatřil. Najednou si uvědomil, že mu pohled oplácí. Rychle nasadil svůj nejkouzelnější úsměv.

Vyrazila k nim. Hanovo srdce na jeden úder vynechalo, ale pak si uvědomil, že se na něj dívá s ostentativním nezájmem, jako kdyby byl kus traladoního masa, které na okrajích zezelenalo. Hanovi ztuhl úsměv na rtech. *Přitažlivost zřejmě neni vzájemná…*

„Hane, rád bych tě představil svý známý," řekl Zeen a posunkem ukázal na ženu. „Houževnatá Ana Modrá. Patří mezi nejvejš postavený místní pašeráky. Taky provozuje nebezpečnej sabaccovej stůl. Modrá, tohle je Han Solo, novej kluk, kterýho jsem přibral cestou. A tohle je jeho parťák Chewie."

Han srdečně kývl hlavou. „Rád tě poznávám –"

Když si všimla jeho váhání, jak ji oslovit, usmála se a odhalila zářivě modrý křišťálový přední zub. „Řikej mi Modrá," řekla hlasem, který snad ani nemohl být jiný než smyslný. „Han Solo, řikáš? A –" otočila se k Hanovu společníkovi „– Chewie?"

„Chewbacca," doplnil Han.

„Těší mě, Chewbacco,“ řekla. „Už ses potkal s Wynni?“ Chewie naklonil hlavu a tiše zakňučel otázku.

Houževnatá Ana Modrá se na něj usmála. „Až na ni narazíš, poznáš ji,“ slíbila tajemně.

„Takže,“ řekl Han, „můžu tě pozvat na skleničku… Modrá?“

Upřela na něj pohled. Zdálo se, že o tom uvažuje, ale potom se slabě usmála. „Ne, myslím, že ne,“ řekla. „Jseš roztomilej, ale nejseš můj typ, Solo. Mám radši trochu… vyzrálejší.“

Zeen se zachechtal. „Je vybíravá, ta naše Modrá,“ řekl, když si všiml Hanova zklamání nad otevřeným odmítnutím. „Vy mladý, svobodný týpci jí nenabízíte dost… povyražení. Má ráda kouzlo lovu, zvlášť když je součástí toho i ukrást, co ti nepatří.“

Houževnatá Ana Modrá věnovala Zeenovi dlouhý pohled odshora dolů. „Zdá se, že tě omrzel život, co?“ řekla pomalu. Pak se znovu otočila k Hanovi čelem. „Hraješ sabacc, Hane Solo?“

Han přikývl. „Zkoušel jsem to,“ řekl opatrně.

Věnovala mu pomalý, svůdný úsměv. „Tak se stav. Ráda bych měla ve hře nějakou čerstvou krev.“

Naposledy kývla k Chewbaccovi, otočila se a odešla. Han sledoval, jak se vzdaluje, a obdivně zavrtěl hlavou. „U všech přisluhovačů Xendorovejch… to je ale pořádná kočka.“

„Čistej sabacc,“ souhlasil Zeen. „Prvotřídní ruda.“

„A letí jenom na ženatý?“

„Řekněme, že dává přednost vzrušení z lovu,“ řekl Zeen. „Každej, kterej je moc přístupnej, moc dychtivej nechat se chytit, neni dost vyzývavá kořist.“

„Popisuješ ji, jako by to byl devaronskej srstnatej pavouk,“ řekl Han a sledoval, jak neobyčejně sympatické pozadí Houževnaté Any Modré mizí v davu hovořících, smějících se a popíjejících pašeráků.

„Nejseš daleko vod pravdy, mladej,“ řekl Zeen, uchechtl se a mrkl na něj. „Naše Modrá je z těch, co jsou jim docela podobný. Má –“

Zarazil se a prudce se otočil, protože se barem rozezněl hlasitý řev. Han se otočil na patě a uviděl, že ve dveřích stojí Wookiee. Na wookieeskou ženu byla velká, stejně vysoká a svalnatá jako Chewie. Modré oči upírala bez jediného mrknutí na Hanova společníka, který se usilovně díval všude kolem, jen ne na nově příchozí.

„Kdo je to?“ ptal se Han Zeena.

„Wynni,“ odpověděl starší pašerák s mrknutím a potměšilým pohledem.

Han a Chewbacca sledovali, jak jde Wookiee k nim. Z hloubi hrdla zavrčela na Chewieho pozdrav a jeho lidského společníka dočista ignorovala. Potom natáhla jedhu chlupatou tlapu a obdivně jí přejela po Chewbaccově dlouhé paži.

Han se otočil k Zeenovi. „Myslim, že se jí líbí,“ řekl suše v basiku.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Zeen. „Řek bych, že tvůj kámoš dostal nabídku, kterou ty ne, příteli. Až na to, že nevypadá, že by z toho byl zrovna vodvázanej.“

Pašerák se zvrásněným obličejem se nemýlil. Chewbacca se divoce rozhlížel, když se na něj ta Wookiee přitiskla a svůdně zavrčela.

Chewie zachytil Hanův pohled a nepatrným, leč výmluvným pohybem zavrtěl hlavou. Han se nad svým

přítelem slitoval. „Hele, Chewie,“ řekl nahlas, „musíme jít.“

Wynni se k němu otočila a hrozivě na něj zavrčela. Evidentně se jí nelíbilo, že se jí někdo plete do pokusu o svádění. Han se na ni podíval a pokrčil rameny. „Lituju,“ řekl. „Musíme ještě někam zajít. Už to máme dohodnutý.“

Wynni mu očividně nevěřila. Vydala hluboké hrdelní zavrčení.

Han si uvědomil, že přitahují pozornost davu. Kid DXo’ln, Zeenův plešatějící přítel, vystoupil dopředu. „Neni slušný obviňovat lidi ze lži, Wynni,“ řekl wookieeské dámě. „Tady Han říká pravdu. Právě jsem ho i s jeho wookieeským parťákem najal na palubu *Starfire* jako kopilota a střelce na cestu na Kessel. Když už jsme u toho, moji droidi by touhle dobou měli dokončovat nakládání, Solo. Vyrážíme.“

Han se na Wynni sladce usmál a pokrčil rameny s výrazem „Co naděláš?“ Chewbacca se ani neobtěžoval zamaskovat, jak je vděčný, že dravé ženě unikne.

Zatímco mířili chodbou k přistávacímu doku Záletu 1, Han Kidovi věnoval vděčný úsměv. „Díky,“ řekl. „Jednu chvíli už to vypadalo, že odtamtud nebudu moct Chewieho dostat, aniž bych ji rozběsnil.“

Kid DXo’ln se zazubil. „Jo, a rozčílit roztouženou Wookiee není zrovna nejchytřejší. Takže, co máš teď v plánu? Nechtěl bys se mnou letět na Kessel doopravdy?“

„Jasně,“ řekl Han. „Vždycky jsem se chtěl na Kessel podívat. Vydáš se potom na Cestu, až tam vyložíš náklad?“

„Nevím,“ odvětil Kid. „Možná, jestli tam na mě bude čekat náklad k vyzvednutí. Ale určitě tam bude

někdo, ke komu se budeš moct přidat, kdo tě na Cestu vezme.“

Han o Kesselské cestě, vrcholné zkoušce každého pilota-pašeráka, slyšel už dřív. Průlet Kesselskou cestou pilotovi umožnil vzít to zkratkou přes rozlehlou, liduprázdnou oblast vesmíru, jejíž oblétnutí by plavidlu obvykle trvalo víc jak dva dny. Ale přímá cesta z Kesselu zpátky na standardní obchodní trasy vedla nebezpečně blízko Chřtánu, masivního shluku černých děr, který zakřivoval prostor i čas. Ve Chřtánu se už ztratilo mnoho lodí s veškerou posádkou na palubě.

Jakmile byli bezpečně na palubě *Starfire,* Kid mávl rukou k ovládání. „Slyšel jsem, že jseš docela dobrej, Solo. Chtěl bys ho zkusit vyvíst skrz pás?“

Han, kterému najednou vyschlo v ústech, přikývl. Připomněl si Zeenovu radu a donutil se sebevědomě zamířit do pásu, místo aby se držel zpátky. Pamatoval si příběhy, které vyprávěli piloti, co byli na palubě *Trader’s Luck,* a ty naznačovaly, že měl Zeen pravdu – kdo měl nervy z ocele a rychlé reflexy, mohl většinou pásů asteroidů proletět. Han zadržel dech, a aniž snížil rychlost, manévroval otlučeným malým frachťákem ze strany na stranu.

Kid se opřel do pilotního křesla a jen přihlížel. Zasáhl jenom jednou, když o stupínek zvýšil rychlost lodi, aby se vyhnuli menšímu asteroidu, který obíhal kolem jednoho velkého. Větší asteroid za sebou svého malého souputníka skrýval.

Starfire kolem něj prosvištěl tak blízko, až se aktivovaly deflektorní štíty a loď se na protest otřásla. Srážce se ale vyhnuli.

Han se kousl do rtu, když už se ten kus kamene, který byl z poloviny tak velký jako loď, valil v dálce za nimi. „Promiň, Kide. Měl jsem ho vidět.“

„V žádným případě jsi ho vidět nemoh, Solo,“ řekl starší muž. „Já prostě lítám dovnitř a ven z Tahu už tolik let, že znám prakticky všechny tyhle šutry nazpaměť. Věděl jsem, že tenhle za sebou táhne malýho, protože jsem ho už předtím viděl.“

Když se konečně vynořili do volného prostoru, Han se cítil, jako by loď řídil celý den, a ne jen půl hodiny. Přál si jednoduše se zhroutit do sedadla, ale když pohlédl na Kida DXo’lna, spatřil, že má hlavu zakloněnou, oči zavřené a očividně spí.

Han pohlédl na Chewieho, pokrčil rameny a řekl: „Vem to na chvíli, než nastavím kurz na Kessel, brácho.“

O několik minut později Han vytáhl koncové souřadnice z navigačního počítače a dokončil propočet kurzu. Pohlédl na Kida Dxo‘lna. Jedno vodnaté modré oko se otevřelo. „Šlápni na to, Solo,“ řekl mu chraplavým hlasem.

Han se široce usmál. „Jasně.“

Vzápětí se před nimi zářivé světelné body reálného prostoru protáhly a *Starfire* vystřelil do zdánlivého tunelu hvězdných čar. Han se přistihl, že se kření jako malý kluk. Už to bylo dlouho, co naposledy doopravdy řídil loď, aniž šlo o pouhý dril.

Když byl ještě u flotily, odsloužil několik turnusů jako kormidelník na velkých imperiálních lodích, ale jeho oblíbenou službou bylo létání ve stíhačkách TIE. Byly malé, hbité a smrtící. Při manévrování a střelbě vyžadovaly přesné řízení, ale neměly vůbec žádné štíty,

což je činilo velmi zranitelnými. Jen málo pilotů TIE se dožilo stáří.

Když se *Starfire* vynořil do reálného prostoru, Hanovi stačil jediný pohled na Chřtán a zatajil se mu dech. Kid DXo'ln, který se konečně probral z dřímoty, se protáhl a široce se usmál. „Působivý, že jo, Solo?"

„No to bych řek," zamumlal Han.

Chřtán, kupa černých děr, které vysávaly život z nedalekých hvězd, se rozprostíral přímo před nimi. Dlouhé plamence plynu se protahovaly do monstrózních vírů plynu a prachu, které označovaly polohu černých děr. Samotné díry byly samozřejmě neviditelné. Důvod, proč se jim říkalo „černé", byl ten, že jejich gravitace byla tak silná, že nic, ani světlo, nemohlo jejich přitažlivosti uniknout.

Ale jejich polohu vyznačoval plyn a prach. Bylo jich tam docela dost. Pokud bylo Hanovi známo, Chřtán byl v celé galaxii naprosto ojedinělý.

„Kessel je hned na kraji, Solo," řekl Kid. „Počkej, zobrazím ti souřadnice na obrazovce."

Han studoval údaje o hrbolaté, deformované planetě, která kolem malé, žhnoucí modrobílé hvězdy obíhala. Kolem Kesselu kroužil osamocený malý měsíc. „Ta planeta neni ani kulatá," zamumlal. „Nemá dostatečnou hmotnost, aby si udržela atmosféru."

„Jo, já vim. Musíš tam nosit dejchací masku, ale udržujou tam v provozu několik generátorů atmosféry, takže si nebudem muset oblíkat vakuovou výstroj," řekl mu Kid.

Han se na údaje zamračil. „Nevěděl jsem, že má Kessel měsíc."

„Jo, povídá se, že ho císařský zkoumali a že by tam možná něco postavili. Šílený, jestli chceš znát můj názor.“

„Tady kolem jsou imperiální lodě?“ Kidovo odhalení dělalo Hanovi starosti. Chewie byl koneckonců pořád uprchlý otrok. Tuze rádi by ho znovu vzali do zajetí.

„Jo, narazil jsem na chlápka, kterej pracuje pro císařskou bezpečnost jako práskač, a ten mi řek, že císařský uvažujou o tom, že by přímo doprostřed Chřtánu umístili nějakou velkou supertajnou stanici,“ řekl Kid zamyšleně.

Han zíral na rotující víry prachu a plynu, které vyznačovaly černé díry, a zavrtěl hlavou. „Základna? *Tam uvnitř?* To musej bejt teda fakt šílený!“

Kid pokrčil rameny. „Mezi těma černejma dírama je víc místa, než bys čekal. Některý pašeráci říkaj, že si Kesselskou cestu můžeš ve skutečnosti zkrátit tak, že to vezmeš těsně kolem Chřtánu.“

Han se zamračil a studoval údaje. „Chceš říct zvládnout Cestu v kratším čase.“

Kid se skřípavě zasmál. „No, to taky. Ale říká se, že takhle blízko Chřtánu se čas i prostor deformujou, zakřivujou. Takže nejenže tu cestu zvládneš rychlejc, ale ve skutečnosti uřízneš i kus vzdálenosti.“

„Jakej je rekord?“ zeptal se Han zvědavě.

„Nevim,“ řekl Kid DXo’ln. „Řek bych, že teď to bude pod deset hodin, ale nikdy jsem nebyl dost praštěnej na to, abych se to pokusil překonat. Nech si ode mě poradit, Solo, se Chřtánem si nezahrávej.“

Han měl za to, že Kidova rada je docela dobrá. Sklouznout se po Chřtánu vypadalo jako čin, o který by se pokoušel jen idiot – idiot se sebevražednými sklony.

Han posadil *Starfire* dolů na Kessel a trojice pašeráků si nasadila dýchací masky a vystoupila. Byla tu malá kantýna, která sloužila jako místo pro odpočinek, kde si piloti a členové posádky mohli dát něco k jídlu a pití, zatímco čekali, až nakládací droidi naplní jejich nákladové prostory.

Kid DXo'ln zůstal vzadu, aby dohlédl na nakládání, a nechal Hana a Chewieho, aby si dali něco malého k snědku. O deset minut později už do sebe Han ládoval narychlo uvařené jídlo a upíjel sklenici polaniského piva. V duchu přemýšlel, co bude dělat teď. Kid DXo'ln dal jasně najevo, že až bude *Starfire* naložen, má namířeno do míst, která by rád udržel v tajnosti – alespoň před Hanem. Starší muž poznamenal, že nepochybuje o tom, že tu Han najde někoho, kdo ho vezme zpátky na Pašerácký tah nebo na Nar Shaddaa, pravděpodobně přes Kesselskou cestu.

Kessel neměl žádná příslušenství pro hosty zůstávající přes noc. Han se ohlédl, když se dveře kantýny otevřely, a oči se mu rozzářily, protože spatřil známou tvář.

„Roo!" zvolal a zamával na staršího muže, který zrovna vstoupil a sundával si dýchací masku. „Hej, Roo! Pojď sem, zvu tě na jedno!"

Roa – pokud měl ještě nějaké další jméno, Han se ho nikdy nedozvěděl – byl velký, podsaditý muž s šedivějícími vlasy a okouzlujícím úsměvem. V modrých očích měl šibalskou jiskru a smysl pro humor, díky

kterému si snadno získával přátele. Zdálo se, že na Nar Shaddaa Rou každý zná a on zná každého.

Roa a Mako byli staří přátelé a Roa byl jedním z prvních kamarádů, které Mako Hanovi po příletu na Nar Shaddaa představil.

Roa byl pašerákem už déle než dvacet let, což z něj dělalo nestora řemesla. Rád se vžíval do role „pastýře“ některých mladších pašeráků a štědře rozdával zkušenosti, které během své kariéry nasbíral.

Narozdíl od mnoha pašeráků, kteří nebyli o moc lepší než piráti, měl Roa svůj vlastní „kodex“, který učil mladší pašeráky, kteří s ním porůznu cestovali na jeho stařičkém, ale úzkostlivě udržovaném rychlém frachťáku, *Wayfareru*. Roa naučil Hana, stejně jako i jiné pašeráky, tyhle pravidla: nikdy neignoruj volání o pomoc… nikdy nic neber od těch, co jsou chudší než ty… nikdy nehraj sabacc, pokud nejsi připravenej prohrát, vždycky buď připravenej rychle prásknout do bot… nikdy neřiď loď opilej.

Roova pravidla, tak jim pašeráci říkali.

Když teď Roa spatřil svého mladého přítele, jeho přátelský, upřímný obličej se rozzářil v širokém úsměvu. „Hane, co tady děláš?“

Han ukázal na místo vedle sebe. „To je na dlouhý povídání, Roo. Abych to shrnul, skončili jsme tady, protože jedna Wookiee se až příliš zahleděla tady do Chewieho.“

Roa se uchechtl a přehodil si nohu přes barovou stoličku. „Chewbacco, neříkej mi, že ses setkal s Wynni!“

Chewie hlasitě zaúpěl a obrátil oči v sloup. Roa se přátelsky zasmál. „Ale no tak, Chewie, jak špatný by to mohlo bejt, vyhovět jedný vášnivý wookieeský dámě?“

Chewbacca pohrdavě zasupěl a pustil se do živého vysvětlování, jak vyčerpávající – a často riskantní – mohl wookieeský milostný vztah být. Han mu samozřejmě rozuměl, ale bylo vidět, že Roovi se sotva dařilo pochopit jádro věci.

Starší pašerák zvedl obočí, a když Chewie skončil, zavrtěl hlavou. „No, vypadá to, žes udělal správnou věc, když ses dal na rychlej ústup, Chewbacco! Připomeň mi, abych na sebe nikdy nepřilákal Wynniinu pozornost.“

Han se zakřenil. „Totéž platí pro mě,“ řekl a potom zvážněl. „Problém je v tom, že jsme tu teď uvízli. Kid DXo’ln nás sem přivez, ale má odsud namířeno za nějakou privátní záležitostí a posádku nepotřebuje. Takže teď hledám odvoz zpátky na Nar Shaddaa. Je tu nějaká šance, že bysme se mohli svízt s tebou, Roo?“

Starší muž se usmál. „Jasně, Hane. Háček je v tom, že nepoletíme rovnou zpátky. Mam tu náklad koření, kterej musim dopravit na Myrkr. Co bys řek na to, kdyby ses na Nar Shaddaa dostal přes Kesselskou cestu?“

Hanovi se rozzářily oči. „To by bylo skvělý! Dokud nebudu mít jednu nebo dvě Gesty za sebou, nemam šanci dostat se k těm nejlepšim pilotním zakázkám. Roo… byla by tu možnost, že bys mě nechal řídit loď a zaškolil mě?“

Starší muž se široce usmál. „Podle toho, Solo.“

„Podle čeho?“

„Podle toho, kolik piv mi zaplatíš.“

Han se uchechtl a mávl na barového droida, aby jim dodal čerstvou munici. „Vyprávěj mi o Cestě,“ řekl. „Myslím, že jsem připravenej.“

Jak mu Roa vysvětlil, Kesselská cesta vedla lodě cestující v reálném prostoru z kesselského sektoru kolem Chřtánu a potom skrz pustý, liduprázdný sektor vesmíru známý jako „Jáma“. Proletět Jámou nebylo tak těžké jako Chřtánem, ale ve skutečnosti tam zmizelo více lodí než poblíž Chřtánu, protože piloti, kteří úspěšně zvládli cestu kolem shluku černých děr, bývali unavení a měli zpomalené reflexy. A zrovna když toužili po odpočinku, čekala na ně Jáma.

Jáma obsahovala rozptýlené pole asteroidů, které nebylo zdaleka tak koncentrované jako to, které obklopovalo Pašerácký tah, ale bylo zahalené v chuchvalcovitém rameni mlhoviny. Prach a plyn z mlhoviny většinou snižovaly přesnost většiny lodních senzorů a pilotovo zorné pole bylo silně omezené. Kličkování v řídkých šlahounech mlhoviny byla matoucí, riskantní záležitost a vždycky tu existovala možnost, že když pilot letěl tak, aby se vyhnul nějakému asteroidu, vletěl rovnou do jiného.

Tohle všechno Roa Hanovi vysvětlil, potom ho vzal do *Wayfareru* a na navigačním počítači mu ukázal kompletní schéma jejich kurzu. Han si ho pečlivě prostudoval a pak přikývl. „Fajn. Myslím, že to zvládnu, Roo.“

Kapitán *Wayfareru* si ho dlouho měřil pohledem a pak přikývl. „Tak jo, synku. Do toho. Vem nás ven.“

Han kývl, potom se mu svět zúžil na průzor, souřadnice, ovládání a jeho vlastní ruce a oči. Cítil se skoro jako nějaký biodroid, jako někdo, kdo dokázal propojit svůj nervový systém s lodí. Bylo to, jako by se Han stal lodí samotnou – jako kdyby splynuli v jednu bytost.

Když prolétal kolem středu Chřtánu, byl si Han zcela vědom, že i ta nejmenší chyba z jeho strany by pro *Wayfarer* mohla skončit tragédií. Zatímco manipuloval ovládáním a vyhýbal se gravitačním vírům a anomáliím, cítil, jak mu na čele raší pot. Vedle sebe, v sedadle kopilota, cítil Roovo napětí, i když starší muž ani nehlesl. Chewbacca za ním tiše zanaříkal, což byl jediný zvuk v jinak tiché řídící kabině.

Klouzali kolem nebezpečných shluků černých děr a Chřtán byl teď všude kolem nich. Han věděl, že by bylo možné Cestu absolvovat v širokém oblouku kolem celého nebezpečného sektoru, ale vzhledem k nákladům – na palivo, čas a nadbytečnou vzdálenost, kterou bylo potřeba urazit – se zdolání překážkové dráhy Chřtánu vyplatilo.

Jen taktak.

Roa dosud nepromluvil a Han navedl *Wayfarer* na klikatou, ošidnou dráhu, která byla nejkratší bezpečnou cestou skrz Chřtán. Han usoudil, že Roovo mlčení musí znamenat, že si vede dobře. Když plnou rychlostí minuli spirálu modravého plynu a prachu, pokusil se zhluboka nadechnout, ale bylo to, jako by se mu kolem hrudi stahovala duraocel.

Když Roa tiše promluvil do ticha kabiny, Han při tom zvuku nadskočil. „Jsme za polovinou. Dobrá práce, hochu. V tom dalším úseku dávej pozor. Je trochu zrádný.“

Han přikývl a ucítil, jak mu po obočí stekla mazlavá kapka potu. Otočil *Wayfarer* na bok a prosvištěli kolem víru kosmického prachu, který kdysi býval hvězdou.

Téměř o hodinu později, když si Han připadal, jako by se za celý let ani pořádně nenadechl, byli ze Chřtánu venku a vstupovali do Jámy.

Kolem prosvištěl asteroid. Han trochu ubral rychlost. Snažil se dívat všemi směry najednou a přál si, aby měl podobně jako Moloskian oči i vzadu.

Roa ostře vyštěkl: „Prudce na levobok!“.

Han sotva stačil zahlédnout asteroid, který byl velký jako hora a řítil se přímo na ně. Zpocenou rukou nahmatal ovladač, aby Roův příkaz vykonal – a ruka mu uklouzla!

V Hanově hrudi propukla panika. Sevřel kluzkými prsty ovládání, vyhnul se víc, než bylo nutné, a málem jimi smýkl do cesty dalšího asteroidu!

Chewbacca zavyl a Roa zaklel. Hanovi se podařilo vyhnout se kusu skály jen o vlásek.

„Pardon,“ řekl přiškrceným hlasem. „Ujely mi prsty.“

Roa bez řečí sáhl do skladovací přihrádky a něco vytáhl ven. „Tady. Dárek ode mě za to, žes to zvlád přes Chřtán. Převezmu řízení, než si je nasadíš.“

Han uchopil pár pilotních rukavic s protiskluzovými polštářky, nasadil si je a pevně sepnul ruce, aby je usadil. Zkusmo protáhl prsty. „Díky, Roo.“

„Neni zač,“ řekl starší pašerák. „Vždycky je nosim a doporučoval bych ti, abys je nosil taky.“ Han přikývl. „Budu.“

O několik hodin později, když Han absolvoval svou první Kesselskou cestu a všichni odpočívali v relativním bezpečí hyperprostoru, se Roa v sedadle kopilota zaklonil. „Tak,“ řekl, „musim říct, že jsem ještě neviděl

nikoho, kdo by Cestu proletěl napoprvý tak hladce, Hane. Máš to v krvi, synku.“

Han se na svého přítele široce usmál. „Jseš dobrej učitel, Roo.“

Chewbacca kysele poznamenal, že by mu nevadilo, kdyby ho Roa učil trochu víc – Han ho vyděsil tak, že byl zázrak, že mu nevypadala srst.

Han se otočil a zabodl se do svého chlupatého přítele pohledem. „Hele, ještě chvíli takhle pokračuj, a až příště uvidim Wynni, dám jí naši adresu.“

Chewie se nasupeně pohroužil do mlčení.

„Tak, co budeš dělat teď, Hane?“ zeptal se Roa. „Ne každej pašerák se může pochlubit, že proletěl Kesselskou cestu, a tys to zvládl ve skvělým čase. Jakej bude tvůj další tah?“

Han už nad tím přemýšlel. „Chci si pro sebe a pro Chewieho pořídit vlastní loď,“ řekl Roovi. „Nejdřív si samozřejmě budu muset nějakou pronajmout, ale možná pak jednoho dne narazím na nějakou, kterou si budu moct koupit. Ale budu potřebovat hromadu kreditů, Roo. Takže až se vrátím na Nar Shaddaa, půjdu tam, kde jsou kredity.“

Roovo obočí vylétlo vzhůru. „Huttové,“ řekl.

Han zkontroloval stabilizátory. „Jo, Huttové.“

Roa se zamračil a zavrtěl hlavou. „Pracovat pro Hutty má svoje úskalí, Hane. Huttové jsou riskantní zaměstnavatelé. Znelíbíš se jim, a můžeš skončit ve vakuu bez skafandru.“

Han přikývl. „Jo,“ přisvědčil chmurně. „Už jsem pro ně v minulosti pracoval. Ale jestli mam vydělat velký peníze, budu to muset risknout…“

* * *

O dva týdny a ještě jednoho nájemného lovce později stoupali Han s Chewbaccou k největší budově v huttské sekci na Nar Shaddaa. Klenot, bývalý luxusní hotel, teď sloužil desilijickému kajidicu jako centrála.

Když býval Klenot ještě hotelem, jeho vedení se holedbalo, že dokáže poskytnout ubytování víc než polovině známých rozumných druhů z celé galaxie. Ať už šlo o vodní bytosti, tvory dýchající metan nebo stvoření, která se cítila dobře pouze v nízké gravitaci – Klenot je ubytoval všechny, a ještě mnohé další.

Jak se blížil ke staré budově, Han viděl, že byla rozsáhle přestavěná, aby vyhovovala svým novým obyvatelům. Obrovský vestibul byl nyní ověnčený kluznými rampami vedoucími do vyšších podlaží. Koberce byly odstraněné a kamenné podlahy vyleštěné do zářivého lesku, aby plazícím se Huttům usnadnily pohyb.

Han už počtvrté zkontroloval, zda má Tagtovu krychli se vzkazem v bezpečí své kapsy. Pohlédl na Chewbaccu. „Nemusíš dovnitř, brácho. Pravděpodobně tenhle rozhovor dokážu zvládnout sám.“

Jedinou Chewieho odpovědí bylo razantní zavrtění hlavou. Han pokrčil rameny. „Tak jo, ale necháš mluvit mě.“

Jiliacovým majordomem se ukázala být lidská žena, okouzlující rusovláska, která se blížila střednímu věku. Měla na sobě prostý zelený šat jednoduchého střihu. Když se mu představovala, udělala na Hana její důstojnost a vystupování dojem. „Jsem Dielo, asistentka

lorda Jiliaca. Říkal jste, že máte doporučující dopis, pane?“

Han přikývl. Navzdory tomu, že měl na sobě své nejlepší kalhoty, košili a vestu, si v porovnání s ní připadal poněkud ošuntěle. Cítil se celý nesvůj, ale už dávno se naučil nedávat své rozpaky nebo nervozitu najevo. A tak se jeho sebevědomý úsměv nikdy nezachvěl a v jeho bezstarostně odvážném chování se neobjevila sebemenší trhlina. „Ano, mám.“

„Smím ho vidět?“

„Jistě, pokud s ním neodejdete.“ Vytáhl malou holokrychli a předal jí ji. Majordomka rychle přelétla pohledem zelenou skvrnu na její stěně, pročetla si zprávu a přikývla. „Dobrá,“ řekla a podala mu holokrychli zpátky. „Počkejte prosím tady. Za okamžik vás zavolám dovnitř.“

O pětačtyřicet minut později se objevila znovu a uvedla Hana do audienční síně lorda Jiliaca.

Han byl trochu nesvůj a přemítal, zda v něm Hutt nepozná jednoho z kurýrů, kteří mu před pěti lety doručili vzkaz do jeho paláce na Nal Huttě. Ta zpráva pocházela od Jiliacova arcinepřítele Zavvala. Ylesijský vládce Jiliaca slovně napadl a vyhrožoval mu strašlivými následky. Když to Jiliac vyslechl, popadl ho záchvat zuřivosti a zdemoloval velkou část své audienční síně.

Han doufal, že ho huttský lord nepozná. Koneckonců Jiliacovi nikdy neprozradil své jméno. Krom toho, už mu nebylo devatenáct… vypadal teď jinak. Jeho tvář byla starší, užší, a za dobu strávenou na Akademii získal nějakou váhu a svaly. Nemluvě o tom, že většina lidí si se vší pravděpodobností byla dost podobná – v Huttových očích.

Přesto měl Han v ústech sucho, když vcházel dveřmi do nejvnitřnější komnaty.

Hana překvapilo, že v místnosti spatřil Hutty dva. Jeden byl takřka dvakrát tak velký jako ten druhý, což, jak Han věděl, znamenalo, že byl starší. Huttové rostli celý život a někteří dosahovali skutečně působivých proporcí. Průměrný Hutt po dosažení dospělosti prodělal několik růstových skoků. Han slyšel, že někteří z nich dokázali svou velikost více než zdvojnásobit během několika málo let.

Pokradmu se na Hutty podíval. Byl si docela jistý, že Jiliac je z těch dvou ten větší.

Místnost byla obrovská a vyzdobená. Tahle audienční síň evidentně kdysi bývala hlavním tanečním sálem hotelu. Zdi byly lemovány zrcadly a Han na obou stranách zahlédl obraz sebe sama.

Když konečně stanul před dvojicí Huttů, hluboce se uklonil. Dielo mávla rukou jeho směrem a promluvila ucházející huttštinou: „Lorde Jiliacu, toto je ten corellianský pilot, kterého vám doporučil lord Tagta. Jmenuje se Han Solo. Wookiee se jmenuje Chewbacca.“

Han se opět uklonil. „Lorde Jiliacu,“ řekl v basiku, „je pro mě velká čest se s vámi setkat, Vaše Excelence. Váš bratranec Tagta říkal, že neustále potřebujete dobré piloty.“

„Pilote Solo,“ stočil Jiliac bulvovité oči obalené tukem na Hana a s vlažnou zvědavostí na něj pohlédl, „mluvíte a rozumíte huttsky?“

„Rozumím, Vaše Excelence. Nemluvím huttštinou natolik dobře, abych mohl obsáhnout celou krásu té řeči, a tak se pro mě nehodí, abych se jí snažil hovořit,“ řekl Han upřímně.

Naštěstí bylo snadné vlichotit se Huttům do přízně a tenhle to zbaštil. „Ach, člověk, který oceňuje krásu našeho jazyka," řekl Jiliac a otočil se k menšímu Huttovi. „Vskutku vnímavý a citlivý člen svého druhu."

„To ještě nic neznamená," odvětil ten druhý Hutt s hlubokým smíchem. „Zajímalo by mě, zda je kapitán Solo stejně schopný pilot jako pokrytec."

Han pohlédl na mladšího, menšího Hutta. Z očí s úzkými zřítelnicemi vyzařovala pronikavá inteligence. Byl asi stejně vysoký jako Han a jen čtyři až pět metrů dlouhý. Jiliac si všiml, že se Han na jeho společníka dívá.

„Kapitáne Solo, tohle je můj synovec Jabba. Stal se pro mě při řízení desilijického kajidicu nepostradatelným."

Han se mladšímu Huttovi uklonil. „Zdravím vás, Vaše Excelence."

„Buďte pozdraven, kapitáne Solo," odvětil Jabba s blahosklonným mávnutím malé ruky. „Vaše pověst vás předchází."

Jiliac pozvedl paži. „Dost tlachání. Tu holokrychli, kapitáne."

„Jistě, Vaše Excelence." Han ji vytáhl a předal Jiliacovi.

Huttský lord holokrychli několik minut zkoumal a potom nad zelenou skvrnou přejel malým skenovacím zařízením. Když byl konečně spokojený, pohlédl na Hana. „Přicházíte s vynikajícím doporučením, kapitáne. Zkušení piloti se nám vždy hodí."

Han přikývl. „Rád bych pro vás a vašeho synovce pracoval, Vaše Excelence."

„Dobrá, jste přijat, kapitáne. Ale co váš společník?" Jiliac ukázal na Chewbaccu.

„Jsme tým, Vaše Excelence. Chewie je můj kopilot.“

„Vskutku?“ řekl Jabba. „Mně spíš připadá jako tělesný strážce.“

Han cítil, jak vedle něj Chewbacca ztuhl, a spíše cítil než slyšel, jak se mu z chlupaté hrudi vydralo tiché hněvivé zahřmění. „Chewie je dobrý pilot,“ trval na svém Han.

„Pro poctivé obchodníky jsou nebezpečné časy,“ upozornil Jiliac. „Má některý z vás výcvik v ovládání zbraňových systémů?“

„Já jsem střelec, Vaše Excelence,“ řekl Han. „Chewie je taky celkem slušnej střelec, to připouštím, ale já jsem lepší.“

„Ach!“ Jabba byl velmi potěšen. „Konečně člověk, který se nás nesnaží obalamutit tou hloupou myšlenkou ‚skromnosti’.“

„Jsem rád, že souhlasíte,“ řekl Han suše.

„Kessel,“ řekl Jiliac zamyšleně. „Naše zdroje tvrdí, že jste byl na Kesselu.“

Han přikývl. „Ano, Vaše Excelence. A napoprvé jsem zvládl Cestu skoro za rekordní čas.“

„Výborně!“ zaduněl Jabba, jehož hlas byl skoro stejně hluboký jako jeho mnohem většího strýce. Zasmál se hlubokým „ho ho ho“. „Jste tedy ochoten zdolávat Kesselskou cestu, až pro nás budete převážet náklad?“

„To bude záležet na nákladu, Vaše Excelence,“ řekl Han.

„V tento okamžik nelze nijak stanovit, co to bude za náklad,“ řekl Jiliac. „Pochopitelně budete opouštět Kessel s nákladem koření, pravděpodobně glitterstimu, protože na Kesselu se ta droga těží. Ale co se týče toho,

co budete na Kessel přivážet, to se bude hodně lišit. Potraviny, luxusní zboží, náklad otroků nebo –“

„Žádní otroci,“ přerušil ho Han stroze. Tohle si museli vyjasnit hned. Jestli ho kvůli tomu vyhodí, bude si hledat práci dál. „Budu pro vás převážet skoro cokoli, Vaše Excelence. Ale otroky ne.“

Oba Huttové, očividně zaskočení Hanovou smělostí, na něj zírali. Konečně Jabba promluvil.

„Proč ne, kapitáne Solo?“

„Osobní důvody, Vaše Excelence,“ řekl Han. „Viděl jsem, jak vypadá otroctví zblízka – a nelíbilo se mi to.“

„Ohó!“ Jabba se znovu zachechtal. „Náš statečný kapitán má skrupule… možná dokonce i morálku!“

Han odmítl sednout na lep. Zkrátka jen dál pevně trval na svém.

Jiliac Hanovi krátce pokynul, aby zůstal tam, kde je, a pak se on a mladší Hutt připlazili k sobě. Han je při tom pohybu sledoval a nedokázal se rozhodnout, jestli mu víc připomínají hady nebo slimáky. Vlnili se po podlaze a pohybovali se prostřednictvím svalových kontrakcí.

Oba Huttové dali hlavy k sobě a radili se. Po několika minutách se rozdělili a opět se otočili k Hanovi s Chewbaccou. „Dobrá, kapitáne Solo,“ zahřímal Jiliac, „nebudeme vás pověřovat přepravou otroků.“

„Děkuju vám, Vaše Excelence,“ řekl Han a cítil, jak ho zalila úleva.

„Otrokářství netvoří nijak velkou část našeho podnikání,“ řekl Jabba s náznakem opovržení v hlase. „Většinu obchodů tohoto druhu přenecháváme besadiiskému kajidicu, který operuje z Ylesie.“

„Už jste někdy o Ylesii slyšel, kapitáne Solo?“ zeptal se Jiliac.

Han znervózněl, ale nedal to najevo. „Ano, slyšel jsem o ní, Vaše Excelence.“

„Naším hlavním zbožím je v současnosti ryli, kapitáne,“ řekl Jabba. „Právě jsme objevili nový zdroj, odkud ho můžeme nakupovat, na Rylothu, světě Twi‘leků. Už jste tam někdy byl?“

„Ano, Vaše Excelence, byl. Znám vesmírný trasy v tý oblasti.“

„Dobře,“ řekl Jabba. Prohlédl si Hana zblízka svýma obrovskýma, strnulýma očima. „Povězte, kapitáne, už jste někdy řídil vesmírnou jachtu?“

Han musel potlačit ironický úšklebek. Důvod, proč po něm všichni ti nájemní lovci šli, byl ten, že vedle slíznutí smetany z Teroenzových pokladů navíc ukradl Zavvalovu a Teroenzovu osobní vesmírnou jachtu.

„Ano, Vaše Excelence,“ řekl Han, „řídil.“

Jabba zamyšleně Hana pozoroval. „Budu to mít na paměti.“

Jiliac ho mávnutím rukou propustil. „Zůstaneme ve spojení, kapitáne. Prozatím máte naše svolení odejít.“

Han se Huttům uklonil a přitom do svého wookieeského přítele nenápadně šťouchl. Chewbacca tiše zabručel, ale i on horní polovinu těla předklonil.

Han opustil audienci a cítil, jak mu mezi lopatkami stéká v pramíncích pot. Pomalu, opatrně, dlouze vydechl úlevou.

Doufám, že to bude stát za to…

* * *

Během následujících tří měsíců pracoval Han sem tam pro Rou, ale také nalétal mnoho misí pro Hutty.

Vypěstoval si reputaci pilota, který dokázal vytáhnout maximální rychlosti dokonce i z druhořadných plavidel a který byl ochoten udělat všechno, co bylo třeba, aby dostal pašovaný náklad na místo určení.

Kesselskou cestu proletěl tolikrát, že už to přestal počítat.

Bývala doba, kdy ho Huttové nepotřebovali celé dny nebo týdny, a on bral práci od Maka, Roy a dalších zaměstnavatelů. Ale Jiliac a Jabba mu poskytovali celkem stálé zaměstnání a většinu jeho příjmu.

Jiliac a Jabba měli své osobní vesmírné jachty. Han zjistil, že měli oba značný majetek i na jiných světech mimo Nal Huttu – ve skutečnosti byl Jiliac faktický vládce Dilbany a Jabba největší zločinecký šéf na zapadlém světě jménem Tatooine.

Jednoho dne byli Han a Chewie povoláni, aby letěli na Tatooine s Jabbovou osobní jachtou, která se jmenovala *Star Jewel.* Upřímně řečeno, Han by raději převážel koření. Jabba byl náladový a byl zvyklý, že bylo vždy po jeho, a vůbec to byl náročný a popudlivý pasažér. Han byl rád, že si Hutt s sebou bere několik svých osobních sluhů, aby o něj pečovali, takže všechno, co Han musel dělat, bylo řídit loď.

Nejpřednější z Jabbova doprovodu byl twi'lecký komorník jménem Lobb Gerido. Jabba se ke Geridovi choval strašně, sekýroval ho, nadával mu a urážel ho. Han byl jedině vděčný za to, že nic podobného snášet nemusel. Součástí Jabbova doprovodu bylo také několik humanoidních tanečnic, hráč na nalargon známý pod přezdívkou „Hvizd-Prásk" a Jabbův a Jiliacův kuchař z jejich rezidence na Nar Shaddaa, Ishi Tib jménem Totoplat.

Účelem Jabbovy cesty bylo dopravit jednoho „domácího mazlíčka“, kterého nedávno získal, do jeho paláce na Tatooine. Ta věc byla pravá noční můra – měla ostré drápy, obrovskou přísavkovitou tlamu a neukojitelný apetit. Han zjistil, že se jmenuje oskanský krvesaj. Jednou byl svědkem toho, jak ho jeho ošetřovatel krmí, a zvedl se mu při tom žaludek. Celý nákladový prostor po tom zvířeti páchl. Byl to pořádný jedlík a z jeho pachu by se pozvracel i corellianský mrchožravý červ.

Jachta byla velká loď, křižník Ubrikkian. Byla rychlá, poháněl ji pár iontových motorů Ubrikkian N2 a přídavný výkon dodávaly tři menší iontové motory Kuat T-c40. Měla také silné štíty a byla těžce ozbrojená šesti turbolasery. V jejím hangáru bylo místo pro šest stíhaček Z-95 Headhunter a pro dva malé přistávací raketoplány.

Během této cesty, jak bylo poměrně časté, byl počet stíhaček *Star Jewelu* snížen na dva Headhuntery se dvěma piloty, kteří s nimi létali. Malé stíhačky byly odolné, ale neměly hyperpohon a Jabba byl známý tím, že je kolikrát nařídil rozmístit jako zadní voj a sám skočil do hyperprostoru. Jabba byl na Headhuntery a jejich piloty tvrdý.

Tatooine byla odlehlý svět, nejvzdálenější zapadákov, a aby se tam dostal, musel Han provést několik skoků hyperprostorem. Předposlední skok ho zanesl na málo využívanou vesmírnou trasu, ale byla to nejpřímější cesta na Tatooine.

A tam na ně čekaly pirátské lodě. Čtyři drellská plavidla ve tvaru kapky, elegantní a lesklá, malá, ale smrtící. Han už tomuhle typu v minulosti čelil, ještě když dělal pilota pro Ylesiany. V okamžiku, kdy je spatřil, mu

v hlavě spustily varovné sirény. *Piráti!?! Mohli by bejt. Lepší bude se pojistit než později litovat…*

„Chewie, štíty na maximum!“ štěkl a poslal jachtu do úhybného manévru, zatímco jeho kopilot nastavil deflektory na maximální výkon. Han spínačem zapnul komunikační zařízení. „Pozor! Střelci, připravte se! Možná budeme mít společnost!“ Přepnul na jinou frekvenci. „Piloti Headhunterů, nástup do strojů! Tohle neni cvičení!“

Sotva to dořekl, nejbližší loď po nich plivla salvu čtyřnásobného laserového plamene. *Měl jsem pravdu!* Han si v duchu pogratuloval. Díky jeho opatrnosti se střelba drellské lodi minula cílem.

Ty lodě měly jen třetinovou velikost, než jakou měla Jabbova masivní vesmírná jachta, ale zatímco se k ní nejvyšší rychlostí blížily, jejich čtyřhlavňová laserová děla chrlila po větší lodi smrtonosné dávky střel. Byly tak malé, že bude obtížné je zasáhnout. Han prudkým náklonem *Star Jewel* otočil a zařval: „Děla… palte podle uvážení!“

Právě když osádka šesti těžkých turbolaserů spustila odvetnou palbu, přepnul Han na další komunikační frekvenci. „Upozornění pro posádku a cestující – jsme pod útokem! Připravte se na úhybný manévry. Zapněte si laskavě bezpečnostní pásy.“

Chewie nechal řízení převážně na Hanovi, ale zručně odváděl svou práci, čile vyrovnával a rozděloval energii do štítů, monitoroval stav lodi, kontroloval, kolik energie mohli přesměrovat do zbraní. Turbolasery huttské jachty, umístěné diskrétně pod hřebenem trupu, ve skutečnosti čerpaly energii přímo z energetického

jádra lodi, což jim dávalo daleko větší ničivou sílu, než by kterýkoliv protivník očekával.

Han uhnul před nalétávající drellskou lodí a spatřil, jak z turbolaserů na útočící plavidlo vyšlehla prudká salva, ale to se na poslední chvíli střelám vyhnulo. *Zatraceně, ty malý lodě jsou moc rychlý!*

Z komunikátoru se ozvalo zapraskání. „Tady Headhuntery. Připravený ke startu.“

Chewie otevřel vrata nákladového prostoru a spustil jeden štít uprostřed lodi, aby mohly obě stíhačky vzlétnout.

Han aktivoval komunikátor. „Piloti… startujte na můj povel! Tři… dva… jedna… TEĎ!“

Jabba hlasitě hulákal přes interkom a dožadoval se vysvětlení. Han slyšel klení Twi‘leka a kvílení tanečnic. Kuchař Totoplat lamentoval, že Jabbův oběd je *zničený*, prostě *zničený!*

Han tlumeně zaklel a vyhradil si půlvteřinu, aby vypnul komunikační kanál z oddělení pro cestující. Když znovu vzhlédl, zbledl.

„Útočej na střed, Chewie!“ zařval s vědomím, že tentokrát se dostatečně rychle vyhnout nedokáže. *Star Jewel* se silně otřásl a vzápětí ještě jednou. Han si uvědomil, že první loď je oblétla a teď jim pálila do zádě! Když viděl, že jejich zadní deflektory jsou skoro pryč, zaklel. „Chewie! Otáčim loď! Vykompenzuj ten štít!“

Han aktivoval komunikátor a vykřikl: „Otáčim loď, prudce na levobok! Lidi, sundejte toho piráta z mýho zadku!“

Wookiee zavrčel a horečně pracoval na štítech. Han *Star Jewel* stočil prudce doleva a vzápětí ucítil slabé otřesy, když střelci zahájili palbu.

Zase vedle!

Han zaklel a zapnul komunikátor. „Poslouchejte, lidi! Ať střelec jedna na levoboku zaměří následující souřadnice a na můj povel vypálí!“

Han pohlédl na senzory, zjistil polohu první drellské lodi, spatřil, že se mezitím vzdálila z dostřelu, ale potom se otočila a vracela se k dalšímu náletu. Vysypal ze sebe souřadnice.

„Souřadnice potvrzeny, pane!“ oznámil velitel střelecké posádky na levoboku.

„Střelec dva, zaměřte následující souřadnice a vypalte dávku pět sekund po střelci jedna! Rozumíte?“ Han rychle odříkal další sadu souřadnic. „Rozumíme, kapitáne!“

„Střelec tři, zaměřte následující souřadnice a spusťte palbu pět sekund po střelci jedna.“ Han jim znovu nadiktoval souřadnice. „Ano, kapitáne! Jsme připravený!“

„Tak jo… střelec jedna… připravit k palbě!“

To, o co se Han pokoušel, byla vojenská technika nazývaná řízená přehradní palba. Měla přinutit loď uhnout před dávkou palby, aby vzápětí vletěla přímo do další. Riskantní, ale pokud se mu to podaří dobře načasovat…

Han v hlavě odpočítával jednotlivé vteřiny. Lehce natočil záď jachty k Drellovi a nabídl mu ten nejlákavější cíl, jaký jen mohl. *Tři… dva… jedna!*

„Levoboční střelec jedna – pal!“

Z děla vyšlehl smrtící paprsek, ale jak Han předpokládal, hbité drellské plavidlo se střele vyhnulo.

Čtyři… tři… dva… jedna… počítal Han a sledoval průzor na levoboku. „Jo!“ vykřikl, když uhýbající loď vlétla přímo do salvy z levoboční baterie dva!

Na pozadí černoty vykvetl ohnivý bílý květ.

„Dostali jste ho!“

Z komunikátoru se ozval bouřlivý jásot.

Headhuntery se soustředily na další drellské lodě. Přerušované laserové salvy červeně zářily na pozadí hvězdami poseté temnoty.

Han stačil stíhačkám a jejich souboji věnovat jen letmý pohled. Namířil si to se *Star Jewelem* plnou rychlostí ke dvěma zbývajícím drellským lodím a potom řekl do komunikátoru: „Střelci na pravoboku, připravte se vypálit nepřerušovanou salvu na můj povel. Souřadnice…“ pohlédl na palubní desku a dal jim řadu souřadnic.

Sledoval, jak se obě drellské lodě obrátily k dalšímu náletu a potom plnou rychlostí vyrazily na jachtu. „Střelci na pravoboku, palte na maximální výkon… *teď!*“

Tři silné turbolasery vypálily do prázdného prostoru. *Kapitáni těch lodí si musej myslet, že jsem se zbláznil*, pomyslel si Han, když v duchu počítal salvy z baterií na pravoboku a všímal si rytmu jejich palby. To, co plánoval, vyžadovalo přesné načasování.

Když se Drellové dostali na dostřel, opřel se Han do ovládání, poslal loď do výkrutu na levobok a postavil ji na bok.

Když Drellové spatřili, že Han se nakonec přece jen nezbláznil, divoce se rozlétli a snažili se vyhnout salvám z turbolaserů, které teď mířily přímo na ně!

Jednomu drellskému pirátovi se podařilo uhnout, ale ten druhý se uprostřed úplné uzavírací palby dostal do pasti. Výstřel z pravoboční baterie dva ho zasáhl přesně doprostřed.

Tentokrát byl *Star Jewel* natolik blízko explozi, že když do něj opakovaně zabubnovaly trosky, přišel o deflektor na pravoboku. Han uviděl, jak ukazatele na přístrojích poskočily. Huttská jachta prořízla oblast zkázy a pak se vynořila na druhé straně.

Vyhlédl z průzoru na levoboku. Ta další drellská loď se pomalu otáčela a v boku měla proraženou obrovskou díru. Byl vidět pouze jediný Headhunter. Čtvrtá drellská loď, ta, která úplné uzavírací palbě unikla, prchala jako o život.

Han zauvažoval, že se pustí do pronásledování, ale věděl, že pirát má příliš velký náskok. Místo toho jachtu otočil a zamířil zpátky, aby vyzvedl zbylý Headhunter.

Když se konečně rozpomněl znovu zapnout komunikátor, Jabbovy výhrůžky a kletby už utichly. Han si odkašlal. „Jsme v pořádku, Vaše Excelence. Doufám, že to s váma tam vzadu moc neházelo.“

„Můj vzácný náklad je rozrušený!“ bručel mrzutě Jabba. „Možná budu muset obětovat jednu ze svých tanečnic, abych ho upokojil. Krvesajové jsou choulostiví tvorové, Solo!“

„Ech… ano, pane. Za to se omlouvám, pane. Ale museli jsme bojovat. Jinak by nás rozstříleli na cucky. Těm pirátům nešlo jenom o kořist, Vaše Excelence. *Věděli,* že přiletíme. Čekali přesně na tom správným

místě, aby nás odchytili před posledním úsekem cesty na Tatooine.“

„Opravdu?“ Jabbův nedůtklivý tón najednou ztvrdl. Zločinecký vládce zněl nyní velice věcně. „O co se podle vás pokoušeli, kapitáne?“

„Vyřadit nás nebo zničit, Vaše Excelence,“ řekl Han a otevřel vrata od hangáru, aby se mohl přeživší Headhunter dobelhat dovnitř. „Myslim, že šli po vás, pane.“

„Další pokus o vraždu…“ Jabba zněl velmi zamyšleně. Han věděl, že ta ďábelská mysl teď pracuje rychlostí světla. „Myslim, že jo, pane.“

„Zajímavé,“ zamručel Jabba. „Kapitáne, můžu se zeptat, kde jste se naučil tyhle… neortodoxní… manévry?“

„Na Imperiální akademii, Vaše Excelence.“

„Vida. Musím uznat, že se ukázaly být velice užitečné. Za zmaření tohoto zbabělého pokusu mě zavraždit si zasloužíte dvojnásobnou pochvalu, kapitáne Solo. Připomeňte mi to, až se vrátíme na Nar Shaddaa.“

„To se vsaďte,“ slíbil Han.

* * *

„Solo něco ví,“ říkal Jabba Hutt svému strýci Jiliacovi na Nar Shaddaa o dva týdny později, když si v malém salonku, který sousedil s Jiliacovu audienční síní, společně dávali lehkou svačinku.

Jiliac sáhl do své elegantní kombinace šmakvária a vodní dýmky – dárku od dávno mrtvého Zavvala – a vytáhl svíjející se pamlsek. Držel divoce se zmítajícího

tvorečka ve vzduchu a nepřítomně na něj hleděl. „Vážně?“ řekl po chvíli přemýšlení. „A co ví?“

Jabba se připlazil blíž ke šmakváriu a na dovolení svého klanového vůdce sáhl dovnitř, aby si vybral malý zákusek. V očekávání lahodného, pružného a hřejivého tělíčka malého obojživelníka, které mu bude klouzat jícnem, se mu v koutcích úst sbíhal zelený hlen. Navzdory tomuto rozptýlení se však stále dokázal soustředit na Jiliacovu otázku. Jabba byl velice praktický Hutt.

„Nevím,“ řekl. „Myslím, že jediný způsob, jak to zjistit, je zeptat se ho.“

„Zeptat se ho *na* co?“ naléhal Jiliac, když Jabba strčil lahůdku do úst.

Glunk… Jabba hlasitě polkl a pak odpověděl. „Zeptat se ho, jak to že dokázal tak rychle zareagovat na ty drellské lodě. Palubní záznam ukázal, že zaměřoval zbraňové systémy a prováděl úhybné manévry ještě předtím, než na nás vypálily. Jak Solo věděl, že budou ty drellské lodi dělat potíže?“

„Sami jsme v minulosti drellské piráty najímali,“ připomněl mu Jiliac. „Otázka, kterou si musíme položit, zní: byl to útok zevnitř našeho klanu, nebo z vnějšku?“ Založil si malé ruce na nafouklých záhybech svého břicha. „Nenech se tím zmýlit, synovče. Uvnitř klanu Desilijic jsou tací, kdo by mi rádi vyrvali vůdcovství kajidicu z rukou…“

„Pravda,“ připustil Jabba. „Ale nemyslím, že to byl útok zevnitř kajidicu. Moji informátoři mě ujišťují, že celý klan byl s naším procentuálním ziskem za poslední kvartál spokojený.“

„Kdo tedy podle tebe za tím útokem stál?“ zeptal se Jiliac.

„Besadii,“ odpověděl Jabba bez obalu.

Jiliac zaklel. „Přirozeně. Jsou jediní, kdo má dost prostředků k tomu, aby mohli ty drellské piráty najmout. K čertu s nimi!“ Masivní ocas huttského lorda sebou po naleštěné podlaze švihal ze strany na stranu. „Synovče, Aruk přerůstá vlastní stín. Ylesijský obchod dělá Besadii tak bohatými, že se začínají stávat osobním nebezpečím, nejen ekonomickou hrozbou. Musíme jednat… a to rychle. Tahle hrozba klanu Desilijic nesmí zůstat bez odezvy.“

„Souhlasím, strýčku,“ řekl Jabba, když polkl dalšího seredinanského kroutíce. „Ale co bychom měli udělat?“

„Potřebujeme víc informací,“ rozhodl Jiliac. „Potom můžeme naplánovat odvetu.“ Zapnul komunikační zařízení a řekl do něj: „Dielo!“

Odpověď přišla okamžitě. „Poslouchám, Vaše Velkoleposti. Co si přejete?“

„Předvolejte nám Sola,“ nařídil Jiliac. „Chceme s ním okamžitě mluvit.“

„Hned to bude, lorde Jiliacu,“ odpověděla Dielo.

Uběhlo několik hodin, než se Solo objevil, a když Corellian konečně vstoupil do audienční síně, byli Jabba s Jiliacem čím dál rozmrzelejší, že musejí čekat. Jako vždy ho doprovázel jeho vysoký, chlupatý společník.

Oba Huttové na něj několik minut mlčky hleděli. Solo nepatrně přesunul váhu z jedné nohy na druhou a Jabba vycítil, že je neklidný, třebaže své obavy skrýval dobře, alespoň na člověka.

„Buďte zdráv, Solo,“ zanotoval konečně Jiliac svým nejhlubším, nejhrozivějším hlasem.

Corellianský kapitán se uklonil. „Zdravím vás, Vaše Excelence. Co pro vás můžu udělat?“

„Chceme slyšet pravdu,“ řekl Jabba a nečekal, až Jiliac začne chodit kolem horké kaše. Jabba s ostatními tvory rád jednal na rovinu a na místě je usvědčoval. „Mohl byste nám říci pravdu.“

Jabba měl bystrý zrak a Huttové viděli do infračerveného spektra daleko hlouběji než lidé. Sledoval, jak se Solovi vyhrnula krev z tváře a jak zbledl, třebaže jeho výraz se nijak nezměnil. Wookiee se neklidně ošil a tiše zaúpěl.

„Ech, Vaše Impozantnosti…“ Solo si olízl rty. „Obávám se, že nerozumím. Jakou pravdu?“

Jabba šel rovnou k věci. „Pročetl jsem si palubní záznam *Star Jewelu.* Kapitáne, jak jste věděl, že na nás ti drellští piráti čekají, aby zaútočili?“

Solo zaváhal, pak se zhluboka nadechl. „Lodě, který postavili Drellové, už mě v minulosti jednou přepadly,“ řekl. „A vim, že vy, Jiliacu, a vy, Jabbo, máte nepřátele, který jsou dost bohatý na to, aby si mohli najmout zabijáky.“

Jiliac upíral na mladého Corelliana přísný pohled. „Kdy vás přepadly, kapitáne?“ zeptal se pomalu.

„Před pěti lety, Vaše Excelence.“

Jabba se předklonil. „A pro koho jste pracoval, když jste se s nimi střetl, Solo?“

Corellianský pašerák zaváhal a potom tiše řekl: „Pracoval jsem pro Zavvala, pane. Na Ylesii.“

Jiliacovy oči se rozšířily. „Ano… už si vzpomínám. To jste byl *vy*, kdo mi přivezl mé šmakvárium? Toho Sullustana si pamatuju, ale lidé si jsou jeden druhému tolik podobní…“

„Ano, pane, to jsem byl já," řekl Han. Jabba soudil, že přiznat pravdu ho stálo dost úsilí.

„Proč jste nám o tom neřekl už dřív?" zeptal se Jiliac hlasem studeným jako hothský ledovec. „Co skrýváte, kapitáne?"

„Nic!" zaprotestoval Solo a zavrtěl hlavou. „Poslouchejte, Vaše Excelence, je to takhle. Chtěl jsem pro vás pracovat, ale myslel jsem, že by se vám nelíbilo, kdybyste věděli, že jsem pracoval pro klan Besadii – i když jsem jenom řídil frachťáky s kořením! Takže jsem se o tom nezmínil, to je celý!" Jeho hnědé oči planuly zanícením a pro zdůraznění mával rukama. „Pravda je taková, že jsem ve skutečnosti pracoval pro Teroenzu. Zavvala jsem sotva znal. Je mi líto, jestli jste si myslel něco jinýho, Vaše Excelence."

Jiliac dlouhou dobu na Corelliana hleděl ze svého plochého trůnu. „Máte pravdu, Solo. Kdybych to věděl, nenajal bych vás."

Ticho. Kromě pokrčení rameny na tohle Solo neměl odpověď.

Jiliac chvíli přemýšlel. „Pracujete pro ně pořád?"

„Ne, Vaše Excelence," řekl Solo. „Jsem ochoten to dosvědčit pod vlivem drogy pravdy. Nebo si můžete vzít glitterstim a prozkoumat mě. Z Ylesie jsem odešel před pěti lety a už nikdy se tam nechci vrátit."

Jabba se otočil ke svému strýci. „Strýčku, připadá mi, že Solo nejspíš říká pravdu. Kdyby v současné době stále pracoval pro Besadii, stěží by bojoval tak udatně, aby zachránil *Star Jewel* a mě, nebo ano? Místo toho by náš statečný kapitán mou loď zastavil a umožnil by, aby útočníci vstoupili na palubu – a zabili mě." Menší Hutt upřel na Corelliana vážný pohled. „Tudíž, pokud není

Besadii mnohem prohnanější a vychytralejší, než se domnívám, říká náš kapitán pravdu.“

Solo přikývl. „To říkám, Vaše Excelence! Ve skutečnosti jsem Ylesii a ty, co ji říděj, začal nenávidět. Vždyť víte, co si myslim o otrokářích a obchodu s otrokama – a Besadii je největší vývozce otroků v galaxii.“

„Pravda,“ řekl Jabba. „Kapitáne Solo, teď, když vás můj strýc identifikoval jako jednoho z poslů od Zavvala, se mi osvěžila paměť. Velice brzy po té Zavvalově výhrůžce jsme obdrželi hlášení, že na Ylesii došlo ke vzpouře. Továrna na výrobu glitterstimu byla zničena, Zavval zahynul při ozbrojeném útoku a bylo vysvobozeno několik otroků. Byly ukradeny dvě lodě.“

Jabba bedlivě sledoval Solův obličej, aby viděl jeho reakci, ale corellianský pašerák nedal žádnou najevo. „Kapitáne,“ řekl Jiliac, „bylo nám řečeno, že jakýsi člověk… nějaký ‚Vykk Draygo‘, byl za konflikt na Ylesii osobně zodpovědný. Rovněž nám bylo řečeno, že tentýž Vykk Draygo byl údajně krátce poté zabit nájemnými lovci. Co o tom všem víte?“

Solo se ošil a Jabba teď poznal, že sám se sebou zápasí ve snaze dospět k rozhodnutí. Nakonec přikývl. „Vim o tom hodně,“ přiznal. „Já jsem Vykk Draygo.“

Jabba a Jiliac si vyměnili dlouhé pohledy, „Zabil jste Zavvala?“ řekl Jabba svým nejhlubším, nejhrozivějším hlasem.

„Ne tak docela…“ Solo si olízl rty. „Jenom jsem… byla to nehoda, svým způsobem. Hele… nebyla to moje vina!“

Oba Huttové opět pohlédli jeden na druhého a pak propukli v dunivý smích. „Ho ho HÓ!“ zvolal Jabba. „Solo, na člověka jste vskutku neobyčejný tvor!“

Corellian vypadal zaskočeně. „Vám nevadí, že jsem zavinil smrt Hutta?“

„Zavval mi vyhrožoval,“ připomněl Corellianovi Jiliac. „On a jeho klan způsobili Desilijicu mnoho potíží a stáli nás i několik životů. Huttové dávají přednost ničit své nepřátele tak, že je připraví o jejich bohatství, kapitáne, ale jako prostředku, který nám pomůže zbavit se problémů, se neštítíme ani vraždy.“

Jabba sledoval, jak se Solovi viditelně ulevilo. „Ach. No, lidi tohle občas dělaj taky.“

„Opravdu?“ Jiliac se zdál být překvapený. „Pak pro váš druh možná přece jen ještě zbývá nějaká naděje, kapitáne Solo.“

Corellian se ironicky pousmál. Jabba ten výraz poznal, protože byl hodně zvyklý nechat se obsluhovat lidmi.

„Přesto,“ zdvihl Jabba varovně prst, „by nebylo dobré, aby vešlo ve všeobecnou známost, že člověk zabil Hutta a zůstal nepotrestán, kapitáne. Jestli někdy tuhle skutečnost vyzradíte komukoli jinému… budeme se muset postarat, abyste byl umlčen. Navždy. Rozumíme si?“

Solo, na kterého Jabbova výstraha očividně zapůsobila, mlčky přikývl.

„Takže…“ přešel Jiliac znovu k věci. „Vy jste tedy pracoval pro Besadii, kapitáne Solo. Co nám o nich můžete říci?“

„No, už je to asi pět let,“ upozornil je Solo. „Ale život na Ylesii je něco, na co hned tak nezapomenu.“

„Kdo vám dával rozkazy, Solo?“ zeptal se Jabba.

„Teroenza,“ odpověděl člověk. „To on to tam ve skutečnosti všechno řídí, protože je velekněz a tak.“

„Teroenza? Povězte nám o něm,“ nařídil Jabba.

„No, je to ťlanda Til,“ řekl Corellian. „Víte, co jsou to zač, že jo?“

Oba Huttové naznačili, že ano. „No, Teroenza podléhá svýmu huttskýmu vládci, a když jsem tam byl, byl to Zavval,“ řekl Solo. „Ale on je ten, kdo dělá rozhodnutí a kdo dohlíží na každodenní chod ylesijskejch kolonií. Teroenza je docela dost chytrej a je to schopnej správce. Řek bych, že zisky byly pěkně mastný – i když jsem si jistej, že ten rok, kdy jsem jim zničil tu továrnu na koření, byl pro ně špatnej.“

Při pomyšlení na zničení tolika cenného majetku a koření sebou oba Huttové trhli. Solo opět pokrčil rameny. „Jo, taky mi to vadilo. Ale potřeboval jsem odlákat pozornost.“

„Jak Zavval skutečně zemřel?“

„Spadnul na něj strop,“ řekl Solo. „Když jsme vybírali Teroenzovu pokladnici, přistihli nás a –“

Jabba přivřel oči. „Pokladnici? Jakou pokladnici?“

„Tak jsme tomu říkali,“ vysvětloval Solo. „Teroenza je skutečně náruživej sběratel vzácností – umění, starožitností, zbraní, hudebních nástrojů, nábytku, šperků. Cokoliv si vzpomenete, něco z toho má. Uvnitř ylesijský administrativní budovy si nechal postavit velkou místnost, kam svoji sbírku uložil. Žije jenom pro ni, protože na Ylesii se nic moc jinýho dělat nedá. Je to tam skoro samá džungle.“

„Ach tak…“ řekl Jiliac zamyšleně a úkosem pohlédl na Jabbu. Mladší Hutt poznal, že jeho strýci se v hlavě

čile rodí pikle založené na informaci, kterou jim Solo právě dal.

Jiliac se Sola dál vyptával na ylesijské továrny na výrobu koření, na to, jak byl podnik organizován, kolik tam bylo stráží a podobně. Jabba se zájmem naslouchal. Jeho strýc byl zkušený a protřelý vůdce kajidicu. Co se mu asi právě teď honilo hlavou?

Konečně Jiliac Corelliana propustil a Solo a ten Wookiee se otočili a audienční síň opustili.

„Tak, strýčku," řekl Jabba, „co myslíš?"

Jiliac pomalu vytáhl ze spodku šmakvária svou vodní dýmku a začal z ní bafat. Jabba ucítil nasládlou vůni marcanských bylin, což byla slabá euforická droga. Trvalo několik minut, než vůdce kajidicu promluvil. „Jabbo, můj synovce, myslím, že všechno to nepřátelství mezi klany Besadii a Desilijic musí přestat. Dříve nebo později by jeden z jejich útoků proti nám uspěl a to by znamenalo tragédii."

„Souhlasím," řekl Jabba a cítil, jak mu při představě, co by mu mohl způsobit vibronůž nějakého zabijáka, naskočila husí kůže. Nebo by ho jednoduše vyhodili do vakua bez skafandru… při tom pomyšlení se otřásl. „Ale co můžeme dělat?"

„Myslím, že bychom měli zažádat o svolání meziklanového setkání pořádaného na neutrální půdě," řekl Jiliac pomalu mezi jednotlivými tahy. „A že bychom měli Besadii navrhnout smlouvu o zákazu násilných střetnutí."

„Přistoupí na to?" Jabba nedokázal pochopit, proč by měli.

„Aruk není hlupák. Bude alespoň *předstírat,* že přijímá, synovce."

Jabba věděl, že v tom musí být ještě něco dalšího. „Co je za tou žádostí?“ zeptal se pomalu. Jabba o sobě věděl, že je chytrý Hutt, ale Jiliac někdy dokázal být přímo ďábelsky mazaný.

„Do programu toho setkání zahrnu i výzvu ke zveřejnění aktuálního hospodářského výsledku obou stran,“ řekl Jiliac. „A požadavek na zpřístupnění údajů o příjmech.“

„Besadii na to nikdy nepřistoupí!“

„Já vím. Ale je tu pádný důvod, proč požádat o zveřejnění zisku, a ten Besadii uzná.“

„A ty myslíš, že se s námi Besadii o své informace podělí?“

„Věřím, že ano, synovče. Aruk si vychutná příležitost blýsknout se svým ziskem před klanem Desilijic.“ Jabba přikývl. „To ano, máš pravdu.“

„Věřím, že při té příležitosti s sebou Aruk za účelem ověření správnosti svých údajů přivede vedení Ylesie, aby se mohl vychloubat svými zisky.“

„Kdo tam teď dohlíží?“

„Vedením ylesijského podniku je pověřen Kibbick.“

„Ale Kibbick je idiot,“ upozornil Jabba. Už se s mladším Huttem předtím na jedné mezikajidicové konferenci setkal.

„Pravda,“ řekl Jiliac. „Předpokládám, že bude povolán i *skutečný* vůdce Ylesie, aby podal hlášení také.“

Jabba vyvalil oči. Potom je zamyšleně přivřel. Nahlas se zachechtal. „Začínám tušit, kam míříš, strýčku…“

Jiliac poklidně bafal ze své vodní dýmky. Koutky jeho širokých bezretých úst se zvedly.

* * *

Teroenza právě relaxoval ve svém závěsném sedátku, když dorazil nejslavnější nájemný lovec v celém Impériu, aby se s ním setkal. Ganar Tos vběhl do ťlanda Tilových osobních komnat a úzkostně lomil svýma bradavičnatýma rukama. „Pane! Vaše Excelence! Je tu Boba Fett a říká, že mu platíte za to, že se dostaví k osobnímu pohovoru! Je to pravda, pane?“

„Aaannooo…“ vydechl dlouze a syčivě ylesijský velekněz, zatímco se namáhavě zvedal ze sedátka a stanul na všech čtyřech sloupovitých nohách. V jeho dvou srdcích a třech žaludcích dunělo očekávání jako zvon.

Muž, který vstoupil dovnitř, měl na sobě oprýskanou, zelenavou mandalorianskou bitevní zbroj. Z pravého ramene mu visely dva wookieeské skalpy spletené do copů, jeden černý a jeden bílý. Jeho tvář byla zcela ukrytá pod přilbou. Teroenza měl dojem, že za úzkým hledím zachytil odlesk jeho očí.

„Vítejte, pane Fette!“ zaduněl Teroenza a přemýšlel, jestli mu má podat ruku. Měl pocit, že kdyby to udělal, Fett by to ignoroval, a tak to neudělal. „Rád bych vám poděkoval za to, že jste přiletěl tak rychle! Doufám, že jste cestou skrze naši atmosféru neměl žádné potíže se zrádnými ylesijskými vzdušnými proudy a bouřemi.“

„Přestaňme marnit čas,“ řekl Fett monotónním a odlidštěným hlasem, který vyšel z reproduktoru přilby. „Jako odměnu za to, že se dostavím k pohovoru, jste zmínil mandalorianské zápěstní vrhače šipek ze své sbírky. Chci je vidět. Hned.“

„Ale jistě, jistě, pane Fette, jistě,“ vykřikl Teroenza. Najednou nabyl mrazivé jistoty, že kdyby se Fett z nějakého důvodu rozhodl ho zabít, nemohl by udělat vůbec nic, aby tomu zabránil. Navzdory masivnosti svého trupu, bez potíží pětkrát většího než byl lidský, se Teroenza v přítomnosti neblaze proslulého nájemného lovce cítil nahý a zranitelný.

Rychle pobídl Fetta ke vstupu do dveří vedoucích z jeho soukromé komnaty do pokladnice. „Jsou přímo tady,“ řekl a musel se násilím nutit, aby přestal mluvit tak rychle; skoro až koktal. Fett kráčel vedle něj a jeho pohyb byl stejně tichý a zlověstný jako otrávená šipka.

Ylesijský velekněz otevřel skříňku a uchopil náramky. Každý obsahoval pružinový mechanismus, který v případě, že nositel učinil prsty specifický pohyb, vystřeloval obrovskou zásobu drobných, smrtících šipek. „Patří k sobě,“ zadrmolil Teroenza. „Byl jsem ujištěn, že jsou v perfektním stavu.“

„To posoudím sám,“ řekl Fett hlasem jako obvykle bezbarvým a bez emocí. Zacvakl náramky na zápěstí, jediným mrštným pohybem se otočil a z obou vystřelil do *tlusté* tapisérie, která zdobila zeď. Teroenza zakvičením zaprotestoval, ale víc si netroufl.

Teprve když Fett posbíral šipky z tapisérie, otočil se k velekněze čelem. „Dobrá. Za svůj čas jsem dostal zaplaceno, knězi. Co tedy chcete?“

Teroenza se vzpamatoval. Koneckonců se měl Fett právě stát jeho zaměstnancem… v jistém slova smyslu. Zvýšenému tepu navzdory v sobě shromáždil tolik důstojnosti, kolik jen dokázal. „Je tu jeden pašerák jménem Han Solo. Možná jste ho viděl na plakátech HLEDÁ SE.“

Fett krátce přikývl.

„Říká se, že se tenhle Solo v současnosti pohybuje ve společnosti jednoho Wookieeho. Podle svědků byl spatřen na Nar Shaddaa. Prý že se ho pokusilo dopadnout devět nebo deset nájemných lovců, ale na všechny byl příliš rychlý.“

Fett opět přikývl. Teroenzu jeho mlčení vyvádělo z míry, ale zaťal zuby a pokračoval: „Chci ho. Živého a relativně nezraněného. Žádné dezintegrace.“

„To bude těžší,“ řekl Fett. „Za sedm a půl tisíce kreditů mi to nestojí za námahu.“

Toho se Teroenza obával. V duchu se zachvěl strachy při pomyšlení, co na tohle Aruk řekne. Aruk rád sám sebe nazýval „šetrným“. Teroenza ho považoval za mizerného starého lakomce. Ale… Sola mít prostě *musí.* Měl by se pokusit zvýšit odměnu sám? Nerad by prodával část své sbírky…

„Ylesia zvýší odměnu za Sola na dvacet tisíc kreditů,“ řekl Teroenza pevně. Předsevzal si, že Kibbicka a Aruka přesvědčí, aby zvýšení schválili. Nějak už to zvládne… Koneckonců to byla Arukova věc, protože on byl hlavou klanu Besadii.

Fett se ani nepohnul. Ve chvíli, kdy už si Teroenza myslel, že řekne ne, opět přikývl. „Dobře.“

Velekněz musel potlačit nutkání blábolivě nájemnému lovci děkovat. „Za jak dlouho si myslíte, že byste ho mohl mít?“ zeptal se Teroenza dychtivě.

„Není to dost vysoká odměna na to, abych kvůli tomu odložil své další závazky,“ řekl Fett. „Budete ho mít, až se k němu dostanu.“

Teroenza se snažil potlačit zklamání. „Ale…“

„Dejte sto tisíc a já si dám Sola jako nejvyšší prioritu," nabídl Fett.

Sto tisíc kreditů! Teroenzovi se zatočila hlava. Hodnota celá jeho sbírky nebyla o moc větší! Aruk by ho dal utopit v ylesijském oceánu, kdyby takovou odměnu přislíbil. Zavrtěl hlavou. „Ne. Jen si ho dejte na seznam. Počkáme."

„A budete Sola mít," slíbil Fett.

Teroenza stál a díval se, jak se Boba Fett otočil a odcházel. Velekněz napínal svůj výborný sluch, ale nic neslyšel. Fett nehlučně zmizel ve dveřích. Teroenza věděl, že ho nespatří do dne, kdy zpátky na Ylesii přivede Hana Sola, aby čelil strašlivému osudu.

Jen počkej, Solo, pomyslel si. *Jsi mrtvý muž. Jen o tom ještě nevíš…*

KAPITOLA PÁTA

Třináctý nájemný lovec

O dva měsíce a tři nájemné lovce později už měli Han a Chewbacca našetřenou valnou část kreditů, které potřebovali, aby si mohli pronajmout vlastní loď. Jabba a Jiliac byli ohledně dodržování letových řádů pedanti, ale pokud byly jejich příkazy plněny do písmene, platili dobře.

Útok na huttskou jachtu se už neopakoval. Han ale pochopil, že se mezi klany Desilijic a Besadii schyluje ke konfrontaci… věděl, že Jiliacovi poslové předložili zástupcům Aruka Hutta nějaký návrh. Aruk odpověděl požadavkem na otevřenou konferenci. Han z toho vyvodil, že takové konference byly v huttské společnosti krajně neobvyklé. Měl oči a uši otevřené a přemýšlel, jestli mu Jabba a Jiliac nařídí, aby je na to setkání dopravil.

Han a Chewie pracovali dlouhé hodiny, ale někdy mezi jednotlivými úkoly uběhly celé dny. Mimo pracovní dobu se potloukali s dalšími pašeráky po corellianském sektoru a hráli sabacc a jiné hazardní hry.

Hana, vždy připraveného se bavit a fascinovaného novotami, jednoho dne upoutal obrovská reklamní holoplocha umístěná na jednom starém, i když stále ještě udržovaném hotelu spojeném s kasinem. Jako hvězda večera měla v Hradu šance vystupovat varietní

kouzelnice, o které se říkalo, že patří k nejlepším iluzionistům v galaxii.

Jmenovala se Xaverri. Han se šel podívat, jaká je cena vstupného, a když zjistil, že si to mohou dovolit, navrhl Chewbaccovi, aby ten večer na kouzelnické představení zašli.

Han nevěřil na kouzla o nic víc než v nějakého boha. Získal ale nějaké zkušenosti s eskamotérstvím, když se učil vybírat kapsy a triky s kartami, a rád se bavil tím, že se pokoušel přijít na to, jak se který trik prováděl.

Chewbaccovi se tam kupodivu vůbec nechtělo. Zanaříkal, zavrtěl hlavou a řekl Hanovi, že by si v noci mohli někam vyrazit s Makem nebo zajít na kus řeči za Roou, který si právě koupil malý jednomístný stíhač ukořistěný piráty a dělal na něm úpravy. Han a Chewie mu několikrát pomáhali dávat ho do kupy.

Han opáčil, že Roovi můžou chodit pomáhat každou noc, ale Xaverriino vystoupení bylo na programu jen tenhle týden.

Chewie zavrtěl hlavou. Mlčel, ale evidentně nebyl nijak zvlášť šťastný. Han se na Wookieeho upřeně zadíval a v duchu se ptal, co to do něj u všech všudy vjelo. „Hele, brácho, o co jde? Bude to zábava!“

Chewie jen zamručel a zavrtěl hlavou, ale neodpověděl. Han na něj zmateně hleděl, když mu to náhle došlo. Wookiové byli stále nerozvinutý druh. Přijali a přizpůsobili si pokročilé technologie tak, aby zapadly do jejich společnosti, ale nebyli od přírody technologicky založení. Wookiové byli velice inteligentní tvorové, kteří se naučili řídit vesmírné lodě hyperprostorem, ale nikdy nepostavili žádné vlastní. Wookiové, kteří opustili Kashyyyk – i když to teď bylo

vzácností, když Impérium prohlásilo Kashyyyk za zdroj otrocké pracovní síly –, tak činili na lodích postavených jinými druhy.

Wookieeská společnost stále udržovala obřady a zvyklosti, které by mnoho občanů Impéria považovalo za primitivní. Chewie měl svou vlastní víru a ta zahrnovala i jisté věci, na které se Han díval jako na pověry. Mezi wookieeské legendy patřily děsuplné báje o nadpřirozených bytostech, které se žíznící a hladovějící plížily po nocích na lovu, a zrovna tak příběhy o zlých kouzelnících a čarodějích, kteří v honbě za svými ohavnými cíli mohli ovládnout vůli druhých.

Han se na svého chlupatého parťáka dlouze zadíval. „Heleď se, Chewie," řekl nakonec, „víš stejně dobře jako já, že to, čemu v Xaveriinýmu vystoupení říkaj ‚kouzla', neni nic jinýho, než hromada jednoduchejch triků a nesmyslů, mam pravdu?"

Chewbacca zahrrrrnnnnlal, ale stále nevypadal nijak nadšeně.

Han natáhl ruku a pocuchal Wookieemu srst na hlavě. Dewlanna ho často hladila přesně tímhle způsobem. Byl to wookieeský ekvivalent povzbudivého poplácání po rameni. „Věř mi, Chewie," pokračoval, „tyhle varietní kouzelníci nedělaj *opravdický* kouzla. Ne toho druhu, jaký jsou ve wookieeskejch legendách. Všechno, co tahle Xaverri dělá, jsou eskamotérský kousky, něco podobnýho, co já dělám s karetníma čipama. Buď to, anebo se to dělá holoprojekcema nebo zrcadlama nebo tak podobně. Žádná skutečná magie. Nic nadpřirozenýho."

Chewie zanaříkal, ale už začínal vypadat klidněji. „Klidně se s tebou vsadim, že když se mnou dneska večer

půjdeš, poznám, jak tahle Xaverri všechny svoje triky dělá," řekl Han. „Co ty na to, brácho, platí?"

Wookiee chtěl vědět, o co je Han ochoten se vsadit. Corellian nad tím chvíli přemýšlel. „Jestli neprohlídnu, jak ty triky dělá, budu celej měsíc dělat snídani a uklízet," slíbil. „A jestli to dokážu, vrátíš mi peníze za svůj lístek, co ty na to?"

Chewbacca usoudil, že je to férová sázka.

Oba pašeráci se na představení dostavili s dostatečným předstihem, aby dostali místa blízko jeviště. Čekali celí netrpěliví, až konečně zatroubily fanfáry a v ten okamžik holoopona zmizela a odhalila jeviště a na něm jedinou postavu.

Z Xaverri se vyklubala smyslná, přitažlivá žena o několik let starší než Han. Měla dlouhé a husté černé vlasy, které měla vyčesané v komplikovaném účesu. V očích se jí stříbřitě blískaly nasazené kontaktní duhovky. Kouzelnice na sobě měla hedvábný fialový kostým, který byl na několika strategických místech prostřižený a dráždivě odhaloval kousky zlatavé kůže.

Byla to svůdná, exoticky vyhlížející žena. Han přemýšlel, z jaké planety asi pochází. Ještě nikdy neviděl nikoho, kdo by vypadal jako ona.

Poté, co byla uvedena, přešla rovnou ke svému vystoupení. S minimem komentáře předváděla čím dál složitější triky. Han s Chewbaccou byli oba jejími iluzemi naprosto fascinovaní. Han měl několikrát dojem, že by snad dokázal uhádnout, jak je který trik vymyšlený, ale nikdy se mu nepodařilo v jejím čísle odhalit jedinou chybičku. Věděl, že svou sázku s Chewbaccou prohrál.

Xaverri předvedla všechny tradiční iluze – a pak je postupně rozvíjela. Jednoho dobrovolníka z hlediště

rozřízla laserem ve dví, potom rozřízla ve dví *sama sebe.* „Teleportovala“ nejen sebe, ale i malé hejno rodianských netopýrců z jedné glasinové klece do jiné na druhém konci jeviště – to všechno v jediném výšlehu dýmu a plamene. Její iluze byly stylové a nápadité – a tak dobře provedené, že to skoro vypadalo, že má opravdu nadpřirozené schopnosti.

Když zdánlivě vypustila hejno kayvenských piskačů, aby se vrhlo na publikum, dokonce i Han sebou trhl a Chewieho museli zadržet, aby se na iluzorní tvory nepokoušel útočit, tak reálně vypadali.

Ve velkolepém finále svého vystoupení nechala Xaverri zmizet celou jednu stěnu hotelového sálu a nahradila ji hvězdami posetou temnotou vesmíru. Zatímco publikum dělalo „óoó“ a „ááách“, prázdnotu vesmíru najednou vyplnil děsivý obraz bludné trpasličí hvězdy, která se řítila přímo na ně. Obrovská iluze zaplnila celý sál a ani Han se neubránil výkřiku a přikrčil se. Chewie zavyl hrůzou a divže nezalezl pod sedadlo. Han měl co dělat, aby ho vytáhl do vzpřímené polohy, když iluze nečekaně zmizela a nahradil ji obraz Xaverri v nadživotní velikosti, jak se uklání a usmívá se.

Han tleskal, dokud ho nerozbolely ruce, skandoval a pískal. To byla ale podívaná!

Když veškerý potlesk odezněl, Han si neopomněl najít cestu do zákulisí. Chtěl se s tou atraktivní iluzionistkou seznámit, chtěl jí říct, že je neobyčejně nadaná.

Xaverri byla první žena, která ho po velmi dlouhé době opravdu přitahovala. Vlastně od té doby, co Bria odešla.

Po dlouhém čekání mezi fanoušky spatřil Xaverri vycházet ze šatny. Stříbrné kontaktní duhovky byly pryč a její oči teď měly svou přirozenou hnědou barvu. Namísto hedvábného kostýmu na sobě měla elegantní cestovní komplet. S laskavým úsměvem svým fanouškům rozdávala autogramy a přidávala k nim osobní vzkazy, které potom ukládala na památku stiskem palcem do malých holokrychli. Byla ke svým obdivovatelům vlídná a příjemná.

Han se schválně držel zpátky, dokud nebyli všichni až na jejího asistenta, mrzutého Rodiana, pryč.

Konečně vystoupil a vyčaroval svůj nejlepší, nejkouzelnější úsměv. „Dobrý den," řekl a pohlédl jí zpříma do očí. Xaverri byla skoro tak vysoká jako on a bohatě zdobené boty s vysokými podpatky ji stavěly zhruba na stejnou výši. „Jsem Han Solo, lady Xaverri. A tohle je můj parťák, Chewbacca. Chtěl jsem vám říct, že podle mýho názoru to bylo to nejoriginálnější a nejúžasnější kouzelnický vystoupení, jaký jsem kdy viděl."

Xaverri si ho i s Chewbaccou přeměřila pohledem a pak se usmála – velice odlišným úsměvem, chladným a cynickým. „Nazdar, Solo. Nechte mě hádat," řekla. „Něco prodáváte?"

Han zavrtěl hlavou. Je *velice vnímavá. Ale už je to dávno, co jsem byl podvodník. Teď už jsem jenom pilot…* „Vůbec ne, madam. Jsem jenom fanoušek, kterému učarovala salónní kouzla. A taky jsem chtěl dát tady Chewiemu možnost vás vidět a očichat, aby věděl, že jste stejně skutečná jako já. Obávám se, že jste na něj udělala mimořádně velkej dojem. Když jste zaplnila sál těma kayvenskejma pískačema, bylo to jako z nějaký

wookieeský legendy o nočních létavcích. Nevěděl, jestli se má zahrabat pod zem, nebo bojovat o svůj život.“

Vzhlédla k Chewbaccovi a potom, pomalu, velmi pomalu, se její cynický úsměv vytratil a byl nahrazen opravdovým. „Ráda tě poznávám, Chewbacco. Omlouvám se, jestli jsem tě vystrašila,“ řekla a natáhla ruku.

Chewie jí obalil ruku oběma chlupatými tlapami a spustil na ni ve wookieeštině, které podle všeho rozuměla perfektně. Říkal jí, že ho její představení ohromilo a vyděsilo, ale teď, když skončilo, si uvědomil, že se opravdu skvěle bavil.

„No ne, děkuju!“ zvolala. „O takové odezvě každý kouzelník sní!“ Han skoro žárlil, když viděl, jak si ona a Wookiee zřejmě dokonale rozumí. Na Chewieho neskrývaný obdiv Xaverri zareagovala s opravdovou vřelostí.

Aby nepropásl příležitost, udělal Han krok vpřed a pozval iluzionistku, aby si s nimi teď po představení vyšla na malé občerstvení.

Upřela na něj pronikavý pohled a v očích se jí znovu objevila obezřetnost. Han ji pozorně sledoval a najednou si uvědomil, že tahle žena v minulosti utrpěla nějakou těžkou ztrátu. Učinilo ji to opatrnou a uzavřenou. *Řekne ne,* pomyslel si zklamaně. K jeho překvapení ale Xaverri po chvilce přemýšlení nakonec souhlasila, že jim společnost dělat bude.

Han ji vzal do malého nočního podniku v corellianském sektoru, kde měli dobré a laciné jídlo a pití a kde nějaká zpěvačka střídavě drnkala na píšťalovou loutnu a tiše zpívala.

Po nějaké době se Xaverri postupně uvolnila, a dokonce se na Hana i na Chewieho začala usmívat. Když ji doprovodili zpátky do hotelu, kde bydlela, vzala kouzelnice Hanovu ruku do svých dlaní a vážně na něj pohlédla. „Solo… díky. Jsem ráda, že jsem tebe a Chewbaccu poznala.“ Ohlédla se po Wookieem, který na ni přívětivě zavrněněl. „Teď zjišťuju, že mě mrzí, že musím říct sbohem – a už je to dlouho, co jsem tohle mohla někomu říct.“

Han se na ni usmál. „Pak neříkej sbohem, Xaverri. Řekni ‚uvidíme se‘, protože je to pravda.“

Zhluboka se nadechla. „Já nevím, jestli je to dobrý nápad, Solo…“

„Já jo,“ řekl Han. „Věř mi.“

Následující noc byl Han zpátky u dveří do zákulisí a tu další také. Opatrně, krok za krokem, se on a Xaverri postupně sblížili. O své minulosti nemluvila, v tomto ohledu byla ještě uzavřenější než Han samotný. Han jí pozorně naslouchal, kladl jí nepřímé otázky a podařilo se mu zjistit o ní pár věcí: Impérium a imperiální představitele nenáviděla s tichou soustředěnou krutostí, která ho až znepokojovala, byla pyšná na své kouzelnické dovednosti a nedokázala odolat výzvě… a byla osamělá.

Byl to těžký život, cestovat z planety na planetu, vystupovat před jásajícími davy, nakonec ale vždycky skončit o samotě v nějakém hotelovém pokoji. Han získal dojem, že tomu bylo už hodně dlouho, možná celé roky, co Xaverri trávila čas s nějakým mužem. Sice k tomu měla spoustu příležitostí, ale její vrozená zdrženlivost a nedůvěra jí bránila navazovat vztahy.

Poprvé v životě musel Han konstatovat, že on je ten, kdo se musí otevřít, aby se pokusil prolomit bariéry, ve

srovnání s nimiž se jeho vlastní značné citové zábrany zdály malicherné. Byl to těžký úkol – několikrát byl v pokušení toho nechat a vzdát své úsilí jako beznadějné.

Ale Xaverri ho fascinovala a vzrušovala. Chtěl ji poznat blíž, chtěl, aby mu důvěřovala… alespoň trochu.

Třetí večer, který s ní strávil, ho Xaverri u dveří do svého pokoje letmo políbila a pak zmizela uvnitř. Han se domů vracel s úsměvem na rtech.

Když se další večer v pozdní hodině chystal vyrazit ven, Chewbacca se zvedl, že půjde s ním. Han k Wookieemu varovně zvedl ruku. „Chewie, kamaráde, dneska večer se mnou nemusíš."

Chewbacca vydal posměšný zvuk. Han se bez něj dostane do potíží, tím si byl jist.

Hanovi se na tváři pomalu rozlil neodolatelný úsměv. „Jo. V to právě doufám, brácho. Dneska v noci jdu ven sám. Uvidíme se později. *Mnohem* později – aspoň doufám."

Han, usmívající se a pohvizdující si úvodní tóny Xaverriina zahajovacího čísla, odešel z jejich bytu a zamířil k Hradu šance.

Když ten večer čekal přede dveřmi, objevila se Xaverri v prosté černé a šarlatové kombinéze, která zvýrazňovala její vlasy a pleť. Vypadala, že ho ráda vidí, ale rozhlédla se kolem a evidentně hledala Chewbaccu. „Kde je Chewie?"

Han ji vzal za ruku. „Dneska večer zůstal doma. Dnes v noci jsme to jen ty a já, kotě. Jestli ti to tak vyhovuje."

Pohlédla na něj a snažila se tvářit přísně, ale pak se na něj najednou vědoucně usmála. „Solo, jsi pěkný darebák, víš to?"

Han jí úsměv opětoval. „Jsem rád, že sis toho všimla. Znamená to, že jsem pro tebe přesně ten pravej?“

Zavrtěla hlavou. „Co ty víš.“

Zašli do jednoho kasina, které bylo ve vlastnictví Huttů, a díky Hanovu privilegovanému postavení Jabbova a Jiliacova pilota se jim dostalo zvláštní pozornosti – nápoje zdarma, přístup ke speciálním hrám o vysoké sázky a dobrá místa na představeních.

Když odcházeli, bylo pozdě a nad touhle oblastí Nar Shaddaa stále vládla pravá noc. Han doprovodil Xaverri zpátky do hotelu. Zeptala se ho, jak se dal dohromady s Chewbaccou, a než se nadál, začal jí vyprávět o tom, jak kdysi býval důstojníkem Imperiální flotily.

„A když mě vyhodili,“ uzavřel, „zjistil jsem, že jako pilot nedostanu poctivý zaměstnání. Octnul jsem se na černý listině. Žil jsem z ruky do huby. Ale i když jsem byl naštvanej a nařídil jsem Chewiemu, aby zmizel, neudělal to. Řek, že dluh života je ta nejzávažnější přísaha, jakou může Wookiee dát. Dokonce má přednost i před rodinnejma poutama.“ Pohlédl na Xaverri. „Vadí ti, že jsem byl imperiální důstojník? Vim, že Impérium nenávidíš.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nevadí mi to. Nezůstal jsi tam dost dlouho na to, aby tě to zkazilo. Za to bys měl děkovat všem bohům, ve které věříš.“

Han pokrčil rameny. „Obávám se, že by to byl hodně krátkej seznam. Ani jedna položka,“ řekl zlehka. „A jak je to s tebou?“

Pohlédla na něj a v očích se jí objevil uštvaný výraz. „Mou vírou je pomsta. Pomsta Impériu za to, co mi udělali… a co udělali mojí rodině.“

Han se k ní natáhl, vzal ji za ruku a pevně stiskl. „Pověz mi to… jestli můžeš.“

Zavrtěla hlavou. „Nemůžu. Nikdy jsem to nikomu neřekla. Nikdy o tom nebudu mluvit. Kdybych to udělala… myslím, že by mě to zabilo. Vážně, Solo.“

„Impérium…“ hádal Han, „zabilo tvoji rodinu?“

Dlouze se nadechla a s pevně semknutými rty přikývla. „Manžela. Děti,“ řekla hluše. „Ano. Zavraždili je.“

„To je mi líto,“ řekl Han. „Já svoji rodinu nikdy nepoznal. Nejsem si jistej, jestli jsem vůbec někdy nějakou měl. Občas, jako třeba teď, si myslim, že to neni zas až tak špatný.“

Xaverri zavrtěla hlavou. „Já nevím. Možná máš pravdu, Solo. Vím jedině to, že nepromeškám jedinou příležitost, jak jim uškodit. Moje práce mě zavádí do všech koutů galaxie a věř mi, tohle je první angažmá za dlouhou dobu, kdy jsem nestrávila každou volnou minutu vymýšlením, jak Impériu uškodit.“

Han se kysele pousmál. „To proto, že tady na Nar Shaddaa žádný císařský nejsou.“ Což nebyla tak úplně pravda, ale docela dobře být mohla. Na Pašeráckém měsíci *byl* Imperiální celní úřad. Úřadu šéfoval starý muž jménem Dedro Needalb, který v podstatě pracoval pro Hutty. Přesto nosil titul „imperiální celní inspektor“. Předával údaje o lodích a jejich nákladu místnímu sektorovému moffovi, Sarnu Shildovi, kdy se mu zachtělo. Nikdo si nikdy neověřoval, jestli jsou data, která odvysílal, pravdivá.

Huttové měli v podstatě se Sarnem Shildem uzavřenou vlastní dohodu. Odváděli Shildovi „politické příspěvky“ a „osobní dary“ za to, že byl tak svědomitým

zástupcem Impéria. Shild na oplátku nechával Hutty a jejich majetek víceméně na pokoji.

Každý měl z téhle dohody prospěch. Jako dva organismy žijící v symbióze, pomyslel si Han.

„Přesně tak," řekla. „Ubližovat starému Dedrovi Needalbovi nemá smysl. Ublížit mu by znamenalo ublížit Huttům a Nar Shaddaa a to by ve skutečnosti mohlo Impériu prospět. To je to poslední, co bych chtěla."

„Jak jim tedy škodíš?" zeptal se Han a v duchu si říkal, jestli to náhodou není vražedkyně. Byla to vynikající gymnastka a hadí žena a některé její triky zahrnovaly zbraně jako dýky, šavle a vibronože. Ale nedovedl si Xaverri v roli zabijáka představit. Xaverri byla chytrá, velmi chytrá. Pravděpodobně chytřejší, musel si Han přiznat, než on sám. Mnohem pravděpodobněji bude ve své osamělé vendetě proti Impériu využívat svůj mozek než zbraně.

Záhadně se na něj usmála. „Nebuď zvědavý."

Han pokrčil rameny. „Hele, já sám nemám Impérium nijak v lásce. V dnešní době jsou to otrokáři a já otroctví *nenávidím.* Možná bych ti moh občas pomoct. V boji jsem docela dobrej."

Xaverri si ho zamyšleně prohlížela. „Uvážím to. Už jsem přemýšlela o tom, že bych starého Glarreta brzy vyměnila. Už není dost rychlý na to, aby mohl při vystoupení dobře odvádět práci asistenta, a neumí řídit loď. Je to pro mě těžké, když musím všechno pilotování zastat sama."

„Nuže, madam, rád bych vám sdělil, že jsem prvotřídní pilot," řekl Han s úsměvem od ucha k uchu. „Když se to tak vezme, jsem dobrej v mnoha věcech."

Obrátila oči v sloup. „A taky jsi skromný, jak vidím.“ Tou dobou došli až ke dveřím do Xaverriina pokoje. Iluzionistka se na Hana dlouze zahleděla. „Už je hodně pozdě, Solo.“ Nepohnul se. „To je.“

Palcem a ukazováčkem stiskla odemykací mechanismus a dveře se tiše otevřely. Xaverri na vteřinu zaváhala, pak vešla dovnitř. Dveře nechala otevřené. Han se usmál a následoval ji.

* * *

Po několika hodinách se Han probudil a rozhodl se Xaverri, která stále tvrdě spala, opustit, ať dál odpočívá. Poté, co jí na komlinku nechal vzkaz, že se později ten den ještě uvidí, se potichu oblékl a vyklouzl z pokoje.

Na Nar Shaddaa právě vyšlo slunce, i když aktivita na Pašeráckém měsíci toho měla s nepřirozenými (pro většinu druhů) dny a nocemi společného jen málo. Nar Shaddaa byla stále vzhůru, stále čilá. Han mířil po zaplněných ulicích k domovu a slyšel výkřiky pouličních prodavačů nabízejících myriády druhů zboží.

Pohvizdoval si do kroku několik taktů staré corellianské lidové písně. Cítil se skvěle. Neuvědomoval si, jak byl bez dámské společnosti osamělý. Už to bylo hodně dlouho, co se seznámil se ženou, na které mu doopravdy záleželo, a Xaverri ho evidentně shledávala stejně přitažlivým, jako on shledával ji. Vzpomínka na její polibky stále měla dostatečnou sílu, aby v něm dokázala vzbudit nadšení.

Han se přistihl, že počítá hodiny, než ji znovu uvidí. V duchu se uchechtl a zavrtěl hlavou. *Seber se, Solo. Už nejseš žádnej kluk se zasněnejma očima, jseš –*

Najednou ho něco píchlo do pravé hýždě. V prvním okamžiku si Han myslel, že se zapotácel a narazil zadkem do ostrého kusu glasinu vyčnívajícího z polorozpadlé budovy, kolem které procházel.

Potom ho zaplavil nával podivného, svědivého tepla. Jeho kroky zeslábly a zrak se mu zamlžil. Pak se opět vyjasnil.

Co se to děje?

Kolem paže se mu sevřely prsty jako z ocele a vtáhly ho do uličky. Han si s hrůzou uvědomil, že se nemůže bránit. Jeho ruce neposlouchaly příkazy, které jim mozek vysílal.

Nadrogovanej? To ne!

Těsně za jeho pravým ramenem kdosi promluvil monotónním, odlidštěným hlasem: „Stůj klidně, Solo.“

Han zjistil, že nemůže dělat nic jiného, než naprosto klidně stát. V duchu zuřil, kypěl hněvem žhavým a výbušným jako plazma hvězdy, ale navenek bylo jeho tělo naprosto poslušné rozkazů toho umělého hlasu.

Kdo mě to dostal? Co chce?

Han se soustředil na každý sval, každou šlachu, každý neuron svého těla, aby ruce, paže a nohy rozhýbal. Na čele se mu perlil pot a v pramíncích mu stékal do očí. Nemohl ale hnout ani prstem.

Cizí ruka pustila jeho paži, přesunula se ke stehnu a rozepnula kožený pásek, který zajišťoval jeho blaster v pouzdře. Han cítil, jak váha na jeho stehně mizí, když ho útočník odzbrojoval. Celý rozzuřený se znovu pokusil pohnout, ale zrovna tak se mohl pokoušet dostrkat vlastníma rukama loď do hyperprostoru.

Pokusil se promluvit, říct „Kdo jste?“, ale i to bylo nad jeho síly. Mohl jedině dýchat, nádech, výdech, mrkat očima a poslouchat.

Kdyby byl Han Wookieem, dlouze a hlasitě by zavyl.

Poté, co ho jeho únosce odzbrojil, ho obešel. Hanovi se konečně naskytl pohled na něj. *Nájemnej lovec!* vykřikl v duchu.

Otlučená šedozelená mandalorianská zbroj, přilba, která mu úplně zakrývala tvář, po zuby ozbrojený. Z pravého ramene mu dokonce visely černý a bílý skalp spletené do copů. Han přemýšlel, jak se ten muž asi jmenuje. Musel patřit k elitě – nájemný lovec, který bral jedině „těžké“ případy.

Corellian soudil, že by mu to mělo lichotit, ale jevilo se to jako přinejlepším pochybná pocta.

Zabiják Hana postupně prošacoval. Hledal další zbraně. V Hanově kapse našel jeho víceúčelový nástroj a zabavil mu ho. Corellian se znovu pokusil pohnout, ale nemohl dělat vůbec nic, jen se nadechovat a vydechovat. Jeho vlastní dech mu v uších zněl hlasitě a přerývavě.

Postava v mandalorianské zbroji k němu vzhlédla. „Zbytečně plýtváš silami, Solo. Vpíchl jsem ti dávku jednoho šikovného preparátu, který vynalezli na Rylothu. Drahý, ale za tu odměnu, kterou na tebe vypsali, za to stojíš. Několik hodin se nebudeš moct hýbat, pokud ti to nepřikážu. Doba se liší případ od případu. Až se budeš moct sám pohnout, budeme už na palubě mé lodi a v půlce cesty na Ylesii.“

Han na nájemného lovce zíral a náhle mu došlo, že tuhle postavu v mandalorianské zbroji už kdysi, před

hodně dlouhou dobou, viděl. Soustředil se, ale nemohl si vzpomenout.

Lovec lidí dokončil prohledávání a napřímil se. „Dobře. Otoč se.“

Han zjistil, že se otáčí.

„Teď jdi. U východu z uličky zahni doprava.“

Corellian v duchu bezmocně zuřil, když jeho tělo uposlechlo každý příkaz. Levá-pravá, levá-pravá. Šel a nájemný lovec byl hned za ním. Han ho koutkem oka příležitostně zahlédl.

Šli ulicemi Nar Shaddaa a Han na okamžik zadoufal, že by mohli narazit na některého z jeho přátel, nebo dokonce na Chewieho. Určitě si snad aspoň *někdo* všimne, co se mu stalo!

Ale přestože mnoho obyvatel Nar Shaddaa vidělo nájemného lovce a jeho kořist projít kolem, nikdo je ani neoslovil. Han jim to ani neměl za zlé. Tenhle lovec, ať už to byl kdokoliv, byl trochu jiná sorta než ti, se kterými měl zatím co do činění. Tenhle byl mimořádně schopný, chytrý a extrémně nebezpečný. Každý, kdo by mu zkřížil plány, by nepochybně utrpěl strašlivé následky.

Levá-pravá, levá-pravá, levá-pravá.

Nájemný zabiják zahnul na křižovatce vedoucí k nejbližšímu potrubnímu transportéru doprava. Han věděl, kam mají namířeno – k nejbližší veřejné přistávací ploše. Na nájemného lovce tam zřejmě čekala loď.

Han poslušně nastoupil do potrubního transportéru. Znovu se pokusil pohnout. Moct tak alespoň zakroutit prstem nebo palcem na noze! Bylo to ale beznadějné. Systém veřejné dopravy sestával z malých kabin, které mohly pojmout čtyři až pět jedinců, všechny pospojované v řadě za sebou jako korálky na šňůrce.

Hanův únosce se neposadil, ale Hanovi nařídil, aby tak učinil. Corellian seděl na sedadle, soptil vzteky a v duchu si představoval, co všechno by tomu lovci provedl, kdyby se mohl hýbat.

Muž nepromluvil. Han nemohl. Byla to krátká, tichá jízda.

Když vystoupili z kapsle, Han se ocitl, jak se obával, na jedné z veřejných střešních přistávacích ploch. Celá plocha byla obrovská, přerušovaná jen několika vzduchovými šachtami, které propouštěly světlo k budovám pod plošinou. Vzduchové šachty, bez zábradlí, které by dělilo neopatrného chodce od smrti stovky nebo tisíce podlaží pod ním, zely do hlubin.

Han si náhle živě vybavil tu noc, kdy ho Garris Shrike pronásledoval po nejvyšších úrovních Coruscantu. Tenkrát jen stěží vyvázl životem. Corellian měl špatný pocit, že tentokrát už takové štěstí mít nebude.

Přistihl se, že myslí na to, jaký osud pro něj na Ylesii chystají. Teroenza neměl v celém svém obrovitém těle jedinou molekulu laskavosti nebo slitování. Postará se, aby jeho vězně potkal pomalý a bolestivý konec.

Han na kratičký okamžik zatoužil získat kontrolu nad svým tělem alespoň na tak dlouho, aby se mohl rozeběhnout a skočit do jedné ze vzduchových šachet. Ale ať už zápolil se svým tělem sebevíc, nemohl dělat nic než poslouchat příkazy.

On a jeho únosce procházeli mezi ukotvenými loděmi a mířili dál. Kam, to Han nevěděl.

Levá-pravá, levá-pravá, levá-pravá…

Nájemný lovec ukázal prstem a jeho ruka se ocitla v Hanově výhledu. „Jdi k té lodi. K tomu modifikovanému Firesprayi.“

Teď už ji Han viděl. Když ten nájemný lovec řekl „modifikovanému“, rozhodně nemluvil do větru. Hlídková a útočná loď byla velice neobvyklá a na první pohled těžce modifikovaná. Na rozdíl od jiných lodí dosedala svými motory Kuat Engineering Systems F-31 vertikálně k permabetonu. Měla přibližně vejčitý tvar, a když ty silné motory startovaly, „postavila“ se loď před odletem na jeden svůj konec. Han nikdy předtím nic podobného neviděl, ale to plavidlo mu připomínalo jeho majitele – bylo silné a smrtící.

Na okamžik zapomněl na svou tíseň a zatoužil po tom, aby si mohl prohlédnout vnitřek lodi – jen aby se vzápětí znechuceně vzpamatoval. Jasně že se dovnitř podívá. Na palubě toho modifikovaného Firespraye stráví několik dní, než ho dopraví vstříc jistému mučení a nevyhnutelné smrti.

Právě procházeli zubatou „uličkou“ mezi dvěma duroskými nákladními loděmi. Za několik málo kroků budou u lodi toho nájemného lovce a to bude konec. Han měl dost rozumu na to, aby si nepředstavoval, že by ho snad nějak dokázal přemoci, převzal kontrolu nad Firesprayem a zachránil se.

Přál si, aby mohl polknout. Hrdlo měl vyschlé tak, že ho až bolelo.

Levá-pravá, levá-pravá, levá-pravá…

To je konec, pomyslel si Han. *Tohle je doopravdy konec…*

KAPITOLA ŠESTÁ

Láska na první let

Zatímco Han prkenně pochodoval vpřed, zachytil koutkem oka pohyb – zpoza masivního stabilizačního křídla jednoho frachťáku vystoupila nějaká postava. Hlas, který nikdy předtím neslyšel, hluboký, příjemný, ale nesoucí značnou autoritu, řekl: „Ani hnout, zabijáku. Jedinej pohyb a je po tobě.“

Ruka, která se zlehka dotýkala Hanovy paže, se odtáhla. Corellian se pochopitelně nemohl zastavit. Pochodoval stále dál do sluncem ozářeného prostoru mezi sebou a modifikovaným Firesprayem, zatímco jeho únosce a neznámý dobrodinec zůstali za ním ve stínu lodi.

Zaplavil ho pocit úlevy – *Jsem zachráněnej!* –, který byl ale vzápětí nahrazen zděšením. Teď, když se jeho oči přizpůsobily náhlému přechodu ze stínu do světla, spatřil, že mezi ním a Firesprayem je vzduchová šachta. A jelikož se nebyl schopen zastavit, přepadne přímo přes okraj!

Potom na něj ten hlas zavolal: „Hej, ty tam! Solo! Stůj!“

Han cítil, jak zastavuje, a znovu ho zalila úleva. Jeho tělo naštěstí poslouchalo příkazy od kohokoliv, nejen od neznámého nájemného zabijáka. „Otoč se a vrať se sem!“ dodal hlas.

Han s radostí uposlechl.

Zatímco se vracel ke svému bývalému únosci a svému zachránci, upřeně hleděl do stínů, ale nebyl s to rozeznat nic než postavu napůl zakrytou nájemným lovcem, jak drží hlaveň blasteru vraženou pod okraj mandalorianské přilby tak, že se lovci zarývala do krku.

Když znovu vstoupil do stínu stabilizačního křídla frachťáku a jeho oči se přizpůsobily přechodu z plného slunečního světla do šera, naskytl se Hanovi konečně pohled na jeho zachránce.

Byl to muž, člověk, přibližně stejně starý jako Han, možná o pár let starší. Byl o něco menší než Han, štíhlý a v dobré formě. Byl hladce oholený, měl kudrnaté vlasy, tmavé oči a jeho pleť měla barvu révové kávy zředěné traladoním mlékem.

Muž byl oblečený podle poslední módy v jasně zlaté košili se šněrováním vpředu, zvýrazněné černou výšivkou na širokém límečku a manžetách. Černé přiléhavé kalhoty měl dokonale vyžehlené. Jeho úzký pas a ploché břicho zdůrazňoval široký vyšívaný pás připomínající šerpu. Na nohou měl černé boty s měkkými podrážkami, což vysvětlovalo, jak dokázal nájemného lovce přepadnout ze zálohy bez jediného zvuku. Z ramen mu visel krátký, černý plášť.

Když se k němu Han přiblížil, usmál se mimořádně okouzlujícím úsměvem, který odhalil skvostně bílé zuby. „Už můžeš zůstat stát, Solo," řekl a zastavil tak Hana daleko z dosahu jeho někdejšího únosce.

Han se zastavil a díval se, jak jeho zachránce přesunul prst na spoušť svého blasteru, zatímco ruku lehce odtáhl. Jakmile lovec lidí ucítil, že nově příchozí povolil sevření, pokusil se otočit a zvedl zápěstí. Nájemný lovec měl mandalorianské náramky, které byly nepochybně nabité malými smrtícími šipkami!

Han se bezúspěšně pokusil varovně vykřiknout, ale nebylo to nutné. Neznámý muž už střílel. Nájemného lovce zasáhl omračující výboj a z takové blízkosti nedokázala jeho účinek odrazit ani mandalorianská zbroj.

Nájemný zabiják se zhroutil na zem jako hadrová panenka. Jeho zbroj při dopadu zachřestila o permabeton.

Hanův zachránce zastrčil malý a zákeřný příruční blaster do pouzdra ukrytého ve zdobeném pásu. Pokynul k Hanovi. „Pomoz mi ho zvednout.“

Han přirozeně provedl, co mu bylo řečeno.

Společně odnesli omráčeného nájemného lovce k jeho lodi. Han uvažoval, co by s ním měli udělat. Nepotrvá dlouho, než znovu přijde k sobě.

„Zajímalo by mě, jak dlouho na tebe ta droga bude působit,“ řekl zachránce hloubavě. „Můžeš mluvit, Solo?“

Han cítil, jak se mu pohybují rty. „Ano,“ řekl. Snažil se říct něco víc, než jen prosté přitakání, ale nemohl.

Muž mu věnoval letmý pohled. „Chápu. Můžeš reagovat na příkazy, ale nic víc, že jo?“

„Řek bych, že asi tak,“ přistihl se Han při odpovědi.

„Pěkně hnusná věc, kterou tě dostal,“ řekl muž. „Už jsem o ní slyšel, ale nikdy jsem ji neviděl použít. Budu muset zkusit nějakou sehnat. Mohla by se hodit, kdyby došlo k nejhoršímu.“

Když došli k rampě vedoucí do přetlakové komory Firespraye, položili nájemného lovce na permabeton. Neznámý muž mu poté prohledal kapsy a všechny skrýše v jeho zbroji. „Ale, copak to tu máme?“ zvolal, když jeho hbité prsty narazily na několik lahviček, které měl zabiják v pouzdře na opasku.

Podržel každou lahvičku proti světlu, aby si mohl přečíst nálepky, a vrhl po Hanovi šibalský úsměv. „Máš kliku, Solo,“ řekl. „Tohle je ta droga, co do tebe vpálil,“ zvedl modrou lahvičku, „a tohle je protilátka.“ Zvedl zelenou lahvičku.

Han celý netrpělivý čekal, až ten neznámý vloží látku do injektoru. „Dávku budu muset odhadnout," řekl. „Dám ti minimum, a když to nezabere, zkusím dát trochu víc." Přiložil Hanovi injektor k hrudníku a pak ho aktivoval.

Jakmile jeho zachránce stiskl spoušť a látka zaplavila Hanovo tělo, ucítil, jak ho všude štípe. Za chvíli už se mohl hýbat i mluvit.

„Příteli, ani nevíš, jak jsem ti vděčnej," řekl a podal tomu druhému ruku. „Kdyby nebylo tebe…" Zavrtěl hlavou. „Takže, kdo vlastně jseš a proč jsi mě zachránil? Nikdy předtím jsem tě neviděl."

Ten druhý se široce usmál. „Lando Calrissian," odpověděl. „A co se týče toho, proč jsem tě zachránil, to je docela dlouhá historie. Nejdřív se vypořádáme tady s Bobou Fettem a pak si o tom promluvíme." Zbystřil zrak. „Hej, Solo, jseš v pořádku?"

Hanovi se zatočila hlava. Klesl na jedno koleno vedle nehybného nájemného lovce a potřásl hlavou. „Boba… Boba Fett? *Tohle* je *Boba Fett?"*

Najali nejslavnějšího lovce lidí v galaxii, aby ho zajal? Han cítil, jak se v reakci na tu novinu třese. „Ach bože… Lando…" řekl. „Nevěděl jsem…"

„No, teď už jsi v bezpečí," řekl Calrissian vesele. „Třesavku můžeš dostat pozdějc, Solo. Teď musíme vymyslet, co tady s panem Fettem uděláme." Na okamžik se zamyslel a pak se mu na tvář vloudil pomalý úsměv, který nevěstil nic dobrého. Luskl prsty. „Mam to!"

„Co?"

Calrissian už ale znovu naplňoval injektor, tentokrát obsahem druhé lahvičky, té modré. Zatřásl nájemným lovcem, který zasténal a pohnul se. „Už se probírá, takže

pojďme na to,“ zabručel. Han, který si mezitím znovu přivlastnil svůj blaster, měl zabijáka na mušce. Calrissian přizvedl hledí Fettovy přilby a odkryl mu hrdlo. Nájemný lovec sebou náhle divoce zazmítal. „Ani hnout!“ nařídil Han a přiložil mu blaster k přilbě. „Tohle neni nastavený na ochromení, Fette,“ zavrčel. „Potom, cos mi málem udělal, bych tě s radostí oddělal.“

Boba Fett zůstal tiše ležet a Calrissian mu přitiskl injektor ke krku a aktivoval ho.

Fett se vzápětí rozklepal. „Lež klidně,“ nařídil Calrissian. Nájemný lovec poslechl. Han a Lando se pomalu, škodolibě jeden na druhého usmáli.

„Tak jo, posaď se,“ řekl Calrissian. Boba Fett učinil, jak mu bylo přikázáno.

„Víš, co bysme měli udělat,“ řekl Calrissian zamyšleně. „Kdybysme věděli, jak dlouho ta látka v těle působí, navrhoval bych vzít ho na pár hodin dolu do nějakýho lokálu a vybírat poplatky od lidí, co by dobře zaplatili za možnost ho ponížit. Dostal už spoustu lidí. Musí mít mraky nepřátel.“

„Řikal, že to vydrží několik hodin. Neexistuje způsob, jak to určit přesně,“ poznamenal Han. Osobně si nepřál nic jiného, než dostat se od Fetta a *Slave I* co nejdál. Na okamžik zvažoval, že Fettovi poručí, aby odpochodoval po permabetonu a nakráčel do vzduchové šachty, ale po krátké úvaze se utvrdil v tom, že ačkoliv by to byla dobrá věc, zkrátka to udělat nemohl. Zabít někoho v blasterové přestřelce byla jedna věc, ale bezcitně někomu nařídit, aby spáchal sebevraždu – i když to byl podlý nájemný lovec –, bylo něco úplně jiného.

„Pravda.“ Calrissian vstal. „No, myslim, že můj původní nápad bude asi ten nejlepší. Vstaň, Fette,“ poručil.

Nájemný lovec vstal.

„Odzbroj se. Hned teď.“

O pár minut později shlíželi Han a Lando na velkou hromadu rozmanitých zbraní, která ležela na sluncem zalitém permabetonu před nimi. „Xendorovi přisluhovači,“ řekl Han a nevěřícně kroutil hlavou, „tenhle chlápek by si klidně moh otevřít krám už jenom s tim, co měl na sobě. Mrkni na ty mandalorianský náramky. A vsadim se, že ty šipky jsou otrávený.“

„Jedinej způsob, jak to zjistit,“ řekl Lando. „Bobo Fette, odpověz mi na tohle. Jsou ty šipky otrávený?“

„Některé z nich,“ odpověděl nájemný lovec.

„Který?“

„Levý náramek.“

„Co je v šipkách v pravým náramku?“

„Uspávací prostředek.“

„Hezký,“ řekl Han a opatrně si náramky přivlastnil. „Pro sběratele budou mít slušnou cenu. Takže… co s nim teď provedeme?“

„Myslím, že mu nastavíme autopilota, aby odsud vystřelil, a nastavíme kurz do nějakýho hodně vzdálenýho systému. Pak mu nařídíme, aby ten přednastavenej kurs neměnil. Jestli potrvá hodiny, než tahle droga přestane působit, v době, kdy se to stane, už bude na sektory daleko.“ Calrissian se odmlčel. „Zabil tolik lidí, že jsem skoro v pokušení ho prostě zastřelit. Ale nikdy jsem nikoho takhle chladnokrevně nezabil.“ Zamračil se, skoro jako by se styděl. „A musim se přiznat, že s tim teď nechci začít.“

„Ani já ne,“ řekl Han. „Ten tvůj plán zní dobře. Pojď, vezmeme ho na palubu.“

Boba Fett *Slave I* poslušně otevřel a všichni tři vešli dovnitř. Han a Lando Fetta připoutali do jednoho ze sedadel pro cestující. „Jseš pilot?“ zeptal se Han.

„Ne, nejsem,“ přiznal Calrissian. „To je vlastně ten důvod, proč jsem tě hledal. Potřebuju si pilota najmout.“

„Máš ho mít,“ řekl Han. „Udělám cokoliv, abych ti pomoh. Jak jsem řek, jsem ti zavázanej, brácho.“

„Promluvíme si o tom pak. Nejdřív se zbavíme tady našeho přítele.“

Han rychle nastavil autopilota, aby vyvedl loď nahoru, a předem nahrál všechny nezbytné odpovědi, které bude *Slave 1* potřebovat, aby se dostal přes řízení dopravy sektoru Nar Shaddaa. Potom vybral kurs, který měl *Slave I* zavést přes celý imperiální prostor v sérii matoucích skoků hyperprostorem. S trochou štěstí nezíská Boba Fett znovu vládu nad svým tělem dřív, než bude desetitisíce parseků daleko.

„Hotovo,“ řekl konečně Han. „Loď startuje za tři minuty.“

„Oukej.“ Lando se otočil k bezmocnému nájemnému lovci. „Fette, teď mě poslouchej: uděláš přesně to, co ti řeknu. Budeš sedět připoutanej v tomhle sedadle a nepřiblížíš se k ovládání lodi, dokud nedorazíš na místo, který Solo zadal, nebo dokud tvoje droga poslušnosti dřív nevyprchá. Rozuměls?“

„Ano,“ řekl Fett.

„Dobře.“ Calrissian nájemnému lovci vesele zamával na rozloučenou a zamířil k rampě. Han upřel na Bobu Fetta tvrdý pohled. „Šťastnou cestu, lovče. Doufám, že už tě víckrát neuvidím. A Teroenzovi ode mě

můžeš vyřídit, že až se příště vrátím na Ylesii, je z něj mrtvej ťlanda Til. Slyšels?“

„Ano.“

„Tak nashle, Fette,“ řekl Han. Slyšel skučení motorů a cítil, jak se rampa pod jeho nohama klepe, když po ní sbíhal dolů, a za běhu stiskl tlačítko ZAVŘÍT**.** Když se mu rampa začala zvedala pod nohama, musel z ní seskočit.

Lando mezitím posbíral Fettovu výzbroj a oba muži společně odklusali do bezpečné vzdálenosti. Otočili se a sledovali, jak se *Slave I* na jednom konci vztyčil a potom s mohutným zážehem motorů odstartoval.

Teprve když loď zmizela v dáli, se Han konečně dlouze a zhluboka nadechl a pak pomalu vydechl. „Uf. To bylo těsný.“

„To bych řek,“ přitakal Calrissian. „Měls kliku, že jsem tě zahlíd, Solo.“

Han přikývl a podal tomu druhému ruku. „Rikej mi Hane. Jsem tvůj dlužník, Calrissiane.“

„Řikej mi Lando,“ bleskl po něm ten druhý svým neodolatelným úsměvem. „A neboj… postarám se, abys mi to splatil.“

„Co si jen budeš přát, kamaráde. Ani nevíš, jak bych dopad, kdyby Boba Fett uspěl.“ Corellian se i v hřejivých paprscích slunce zachvěl. „Věř mi, že bys to ani *nechtěl* vědět.“

„Dovedu si to představit,“ řekl Lando. „Boba Fett neni z lacinýho kraje. Jestli tě někdo tak strašně moc chce, vsadim se, že to není kvůli tomu, že bys nechtěl splácet dluh nebo něco tak bezvýznamnýho.“

Han se usmál. „Máš postřeh, příteli.“ Pokynul Landovi a oba vyrazili po přistávací ploše zpátky.

„Nechtěl bys zajít na snídani? Zjišťuju, že mám pořádnej hlad. Jen o vlásek uniknout osudu horšímu než smrt má na mě takovej účinek.“

„Jasně,“ řekl Lando. „Platíš?“

„To si piš.“

Když potom nějakou dobu seděli v malé kavárně, kam je Han zavedl, a upíjeli šálek stim-čaje, začínal mít Han pocit, jako by znal Landa celé roky, a ne teprve hodinu. „Tak mi pověz,“ řekl, když dojedl poslední kousek chlebové placky, „jak jsi mě našel? A proč jsi mě vlastně hledal?“

„No, ve skutečnosti jsem tě předtím už jednou nebo dvakrát viděl,“ přiznal Lando. „Ukázali mi tě v několika nočních podnikách jako slušnýho hráče sabaccu, dobrýho pašeráka a vynikajícího pilota.“

Han se snažil, nepříliš úspěšně, tvářit přiměřeně skromně. „Nepamatuju si, že bych tě kdy viděl, Lando, ale nejspíš jsem neměl žádnej důvod si tě pamatovat. Tak fajn, věděls, jak vypadám. Co se stalo dneska ráno?“

„No, včera večer jsem k tobě zašel, abych si s tebou promluvil, a tvůj přítel mi řek, že si nemyslí, že by ses ten večer ještě ukázal doma.“ Lando se na Hana vědoucně usmál. „Ale řek mi, že se pravděpodobně zdržíš… s přítelkyní… v Hradu šance. A tak, když jsem v noci skončil s prací, jsem se tam cestou domů stavil.“

„Ty pracuješ v noci? Co děláš?“ vyptával se Han.

„Hazardního hráče,“ řekl Lando. „Většinou. Ačkoliv jsem známej tim, že zkouším štěstí s různejma výnosnejma nápadama, na který narazím.“

„Aha. Takže ses ještě nechystal jít spát, ale na cestě domů jsi šel kolem Hradu.“

„Nebylo to daleko. Většina velkejch kasin v tyhle sekci Nar Shaddaa je od sebe ve vzdálenostech, který se daj ujít pěšky. Ostatně, když jsem se tam dostal, zahlíd jsem tě na ulici přímo před sebou. Sledoval jsem tě a chtěl jsem tě dohnat a představit se –“

„A vtom jsi uviděl, jak mě Boba Fett čapnul,“ hádal Han.

„Přesně. Sám nemam nájemný lovce zrovna v lásce, takže jsem vás sledoval, dokud jsem si nebyl jistej, kam máte namířeno. Pak se mi podařilo proklouznout po obvodu přistávacího pole a dostat se před vás. Šli jste totiž docela pomalu, víš. Poznal jsem *Slave I,* a tak se mi povedlo schovat se mezi vás a tu loď a potom Fetta přepadnout, když procházel kolem.“

Han přikývl. „A jsem vážně rád, žes to udělal, brácho.“ Zavrtěl hlavou. „Poslyš, neříkej o tomhle Chewiemu, jo? Zavázal se mi něčim, co se jmenuje dluh života, protože si myslí, že je mi dlužnej, chápeš? Stálo mě to hodně úsilí rozmluvit mu, aby se mnou včera večer nechodil. Byl si jistej, že se dostanu do maléru.“

„No, taky ses dostal,“ zasmál se tiše Lando.

„To já vim,“ uznal Han sklíčeně. „Ale jestli se o tom Chewie někdy dozví, už mě nikdy nespustí z očí. A pak… jsou chvíle, kdy by měl člověk rád trochu soukromí, rozumíš?“

Lando smutně zavrtěl hlavou. „Chápu tě. Tak jo, Hane, zůstane to naše tajemství.“ Předklonil se a nalil si další šálek stim-čaje. „Je hezká?“

Han přikývl. „Vim, že oceníš, když řeknu, že *skoro* stojí za to všechno, čim jsem dneska ráno prošel.“

Na Landa to, zdá se, udělalo dojem. „Možná bys nás měl seznámit, kamaráde.“

Han zavrtěl hlavou. „To si nemyslím… kamaráde. Připadáš mi tak trochu jako svůdce. Pravděpodobně by ses mi ji pokusil přebrat.“

Lando pokrčil rameny a se samolibým úsměvem se opřel. „Jeden nikdy neví.“

Han se zazubil. „Klíčový slovo je tu ‚pokusil se’, Lando. Takže, proč jsi mě vlastně vůbec hledal? Zmiňoval ses o tom, že potřebuješ pilota.“

„To je fakt. Zhruba před tejdnem jsem na Bespinu hrál sabacc a jeden z hráčů přihodil v zástavu svoji loď. Byla to hodně vysoká hra, to teda jo.“

„A tys tu loď vyhrál,“ hádal Han.

„Přesně tak. Ale nikdy jsem žádnou neřídil. Potřebuju se to naučit – zvlášť teď, když tu existuje reálná možnost, že po mně půjde Boba Fett. Hodlám na nějakou dobu zamířit na zelenější pastviny a k čerstvejm sabaccovejm stolům a myslel jsem, že by bylo fajn cestovat vlastní lodí. Musel jsem si najmout pilota, aby mě sem dovez, a to bylo pěkně mastný. Takže bych od tebe chtěl, abys mě naučil moji loď řídit.“

„Tak jo,“ řekl Han. „To udělat můžu. Kdy chceš začít?“

Lando pokrčil rameny. „Po tom střetnutí s Fettem mam pořád ještě hladinu adrenalinu v krvi pěkně vysoko. Nejsem ani trochu ospalej. Co takhle hned teď?“

Han přikývl. „Bezva.“

Nasedli do jiného potrubního transportéru, který je dopravil na jinou přistávací plošinu. Han a Lando šli bok po boku přes větrem ošlehaný povrch plošiny kolem řad zaparkovaných plavidel, až se Lando zastavil a ukázal.

„Tady je. *Millennium Falcon.*“

Han hleděl přes permabeton na modifikovanou lehkou nákladní loď, navrženou a vyrobenou na Corellii, model YT-1300. Už jich předtím viděl spoustu a vždycky se mu líbily – Corelliani byli dobří inženýři a stejně tak i dobří piloti.

Jenže jak se Han díval na tuhle konkrétní loď, stalo se něco zvláštního. Znenadání se nečekaně, naprosto nevyhnutelně a neodvolatelně zamiloval. Ta loď ho *volala*, vábila ho jako siréna zpěvem o rychlosti, manévrovatelnosti, těsných únicích a o bezpočtu dobrodružství a úspěšných pašeráckých akcích.

Tahle loď bude moje, pomyslel si Han. *Moje.* Millennium Falcon *bude můj.*

Corellian se najednou přistihl, že na loď civí s ústy dokořán. Lando ho sledoval a podezřívavě mhouřil oči. Han rychle ústa zavřel a usilovně se snažil vypudit tu náhlou touhu, tu *chtivost*, ze své mysli. Nesměl dát své vzrušení najevo. Kdyby Lando věděl, jak šíleně moc Han tuhle loď chce, určitě by vyšrouboval cenu pěkně vysoko…

„No, tak co si o ní myslíš?“ zeptal se Lando.

Han zavrtěl hlavou. „Taková hromada šrotu!“ prohlásil a v duchu prosil *Falcon* za odpuštění. „Ta hra nebyla zdaleka tak vysoká, jak se mě snažíš přesvědčit, kamaráde.“

„Počkat, ten pilot, co ji pro mě dovez sem, řikal, že je to fakt rychlá loď,“ hájil se Lando.

„Vážně?“ Han se zatvářil pochybovačně. Pokrčil rameny. „No, nikdy nevíš, dokud ji nevyzkoušíš. Co takhle se s ní proletět?“

„Jasně,“ řekl Lando.

O pár minut později už Han seděl u ovládání Landova nového vlastnictví a vychutnával si odezvu *Falconu,* když ho zvedl na repulzorech a pak nahodil podsvětelné motory. Pořád nemohl uvěřit tomu, co viděl ve strojovně – tahle loď se pyšnila výkonným vojenským hypermotorem! *Ach, zlatíčko!*

Podsvětelnou rychlost měla taky slušnou. Han poslal *Falcon* do prudkého a strmého stoupání. Následná vlna energie v něm vyvolala euforii, ale dával si pozor, aby to nedal najevo. „Neni špatná," řekl lhostejně. „Ale už jsem viděl lepší. Podíváme se, jak manévruje."

Rychle *Falcon* vyvedl z atmosféry Nar Shaddaa a pak skrze otvor ve štítu, zatímco celou dobu dával dopravnímu dispečinku správné odpovědi. Jakmile se dostali z působení gravitační studny a přes překážkovou dráhu z chátrajících lodí, strhl Han *Falcon* do série akrobatických obratů, ze kterých se mu až roztočila hlava.

„Hej!" zaprotestoval Lando a hlasitě polkl. „Nezapomínej, že tu máš pasažéra! Chceš, abych vyhodil snídani?"

Han se na něj zazubil. Byl v pokušení se Landa zeptat, co by za tu loď chtěl, ale věděl, že by to bylo víc, než by si mohl vůbec dovolit. Hlavou se mu honily bláznivé plány, jak přimět Hutty, aby *Falcon* koupili a on s ním mohl létat pravidelně – a pak ho možná jednoho dne i ukrást.

Nechtěl ale, aby Jabba nebo Jiliac *Falcon* vlastnili. Nedokázali by ocenit tu krásu, to umělecké dílo, kterým loď byla.

Han rychle zkontroloval výzbroj. *Rychlá teda je, ale potřebovala by trochu posílit…* Loď měla jen jedno lehké

laserové dělo ve vrchní střelecké věži. *To nestačí*, pomyslel si Han.

Jako kdyby mu četl myšlenky, řekl Lando: „Ten pilot, co mě sem přivez, říkal, že by potřebovala trochu silnější výzbroj, aby z ní byla dobrá pašerácká loď. Co myslíš?“

„Myslim, že kdyby to byla moje loď, nainstaloval bych do ní další střeleckou věž a nějaký čtyřhlavňový lasery a taky opakovací blaster na spodní straně, aby mě kryl při rychlejch odletech,“ řekl Han. *Možná i nějaký třaskavý střely…*

„Hm,“ řekl Lando. „Budu nad tim muset popřemejšlet. Ale loď je to rychlá, ne?“

Han zdráhavě přikývl. „Jo, docela dost.“ Nenápadně poplácal ovládací panel. *Ach, drahoušku…*

O pár minut později si Lando odkašlal. „Myslel jsem, že jsme ji vzali nahoru proto, žes chtěl začít učit řídit *mě*, Hane.“

„Á… á, to jo,“ řekl Han. „Jen jsem… jen jsem ji zkoušel. Abych tě moh naučit všechny její manýry a tak.“

„Mluvíš o ní, jako by byla živá,“ řekl Lando.

„No, piloti tak často o svejch lodích uvažujou,“ připustil Han. „Stanou se z nich něco jako… přátelé. Uvidíš.“

„Nezapomínej, že *Falcon* je *moje* loď,“ řekl Lando s mírným varováním v hlase.

„Samozřejmě,“ řekl Han nenuceně. „A teď poslouchej. Začneme podsvětelnejma rychlostma. Většina dovedností manévrovat je potřeba právě při nich. Vidíš tu páku? Zatáhneš za ni a přejdeme na hyperpohon a to není nic, co bys chtěl udělat, pokud nemáš zadanej kurz. Takže… na tu páku nešahej. Rozuměls?“

Lando se zaujatě předklonil. „Rozuměl…“

* * *

Tisíce světelných let daleko stál Teroenza, velekněz Ylesie, uprostřed kolonie 3 a obhlížel škody po ranním teroristickém útoku. Kolem se válelo skoro tucet těl. Většina z nich patřila jeho ochrance. Tovární budovy hyzdily stopy po zásazích z blasteru. Dveře do jídelny byly roztavené. Pracovní četa dokončovala hašení požáru v administrativní budově. Zápach spáleniny se mísil se skleníkovým odérem vlhké, parné džungle.

Velekněz nervózně zafrkal. Tohle všechno byly následky nájezdu na otroky. Ne nájezdu *získat* otroky, ale nájezdu je *osvobodit.*

Většina útočníků byli lidé. Teroenza je viděl na komunikačních monitorech ve svém ústředí v kolonii 1. Dvě lodě se spirálovitě snesly dolů skrz zrádné ylesijské vzdušné proudy, ale pouze jedné se podařilo bezpečně přistát. Druhé plavidlo se dostalo do větrného víru a bylo zničeno.

Což bylo jedině spravedlivé, pomyslel si Teroenza mrzutě, zatímco prohlížel škody, které způsobila ta zbylá loď. Lumpové! Skupina přistála, potom ozbrojení vojáci v zelených a khaki uniformách vyskákali ven a zaútočili na ylesijské strážné. Rozpoutala se přestřelka, ve které padla více než desítka stráží.

Poté útočníci vtrhli do refektáře, kde poutníci zrovna snídali. Naléhali na ně, aby šli s nimi, říkali, že je sem přišli osvobodit z otroctví.

Teroenza vydal tlumený funivý zvuk, který byl u jeho druhu ekvivalentem uchechtnutí. Bláhoví útočníci!

Bláhoví, myslet si, že by se poutníci vzdali blaženosti výměnou za svobodu! Pouze dva poutníci ze dvou set v jídelně vyběhli, aby se k útočníkům připojili.

A pak – Teroenzův výraz potemněl – pak vystoupila *ona* a shromážděné poutníky oslovila. Velekněz věřil, že už je dávno mrtvá. Velice dobře si ji pamatoval. Poutnice 921, rodným jménem Bria Tharen. Corellianka… a zrádkyně.

Bria se s poutníky pustila do diskuse a řekla jim pravdu o blaženosti. Řekla jim, že jí jednoho dne poděkují – a pak vydala svým lidem rozkaz, aby začali do davu střílet omračujícími paprsky. Poutníci houfně padali k zemi.

Skupina Corellianů unikla skoro se stovkou prvotřídních otroků. Teroenza tiše zaklel. Bria Tharen! Nevěděl, koho z těch dvou Corellianů nenáviděl víc, jestli Briu nebo toho proklatého Hana Sola.

Teroenzovi dělal tenhle nájezd těžkou hlavu. Za touhle skupinou byly peníze. Lodě a zbraně něco stály. Byli dobře organizovaní a výkonní, jako opravdová vojenská jednotka. Co byli zač?

O různých povstaleckých skupinách bouřících se proti Impériu už Teroenza slyšel. Mohl by oddíl vojáků, který dnes zaútočil na kolonii 3, být součástí jedné takové skupiny?

Velekněz však pocítil záchvěv zadostiučinění, když si představil, jak nešťastní ti zachránci budou, až se omráčení poutníci proberou. T'landa Tilové až příliš dobře věděli, jak rychle se lidé, kteří byli denně vystavováni blaženosti, stali závislými.

Touhle dobou už bude poutníkům blaženost hodně chybět. Budou křičet a naříkat a vyhrožovat a budou se

dožadovat návratu na Ylesii. Mohli by se dokonce povstalecké lodi zmocnit a jako věrní poutníci ji dovést zpátky. Jedno bylo jisté… dnes v noci budou mít corellianští povstalci plné ruce práce.

Při tom pomyšlení se Teroenza usmál.

* * *

Několik dní poté, co se ho Boba Fett pokusil zajmout, zašel Han za Jabbou a Jiliacem, aby jim řekl, že na nějakou dobu z Nar Shaddaa zmizí. Rozhodl se přijmout Xaverriinu nabídku a stát se jejím asistentem po celé její následující turné. Měl pocit, že se Boba Fett nenechá jen tak lehce odradit, a neškodilo by na několik měsíců z Nar Shaddaa vypadnout.

Ale slova mu odumřela na rtech. Jakmile byl před ně uveden, uvítal ho Jabba netrpělivým pokřikováním a nařídil mu připravit *Star Jewel* k okamžitému odletu na Nal Huttu. Emisaři Desilijicu a Besadii svolali shromáždění huttských kajidicu už na následující den. Besadii evidentně vyjednávání zdržovali, ale z ničeho nic učinili v zájmu rychlého uspořádání konference několik důležitých ústupků.

„Dneska?“ řekl Han a myslel na to, že bude muset zrušit dnešní odpolední lekci s Landem. „To je dost narychlo, ne?“

„Ano,“ souhlasil Jiliac. „Neznáme důvod, proč byly věci tak náhle urychleny, ale něco se muselo stát.“

„Fajn, hodim vás dneska odpoledne dolu,“ řekl Han. „Jenom mi dejte hodinu, abych mohl připravit loď a zkontrolovat kurz.“

„A ještě něco, kapitáne Solo. Tentokrát se musíte postarat o maximálně klidný let,“ varoval ho Jabba. „Žádné turbulence. Má teta je v jiném stavu a nesmí to s ní házet.“

Han se porozhlédl po dalším Huttovi, ale viděl jen Jiliaca. „Vaše teta? Prosim za prominutí, lorde Jabbo, ale budu přepravovat tři Hutty?“

„Ne, člověče!“ ztrácel Jabba trpělivost. „Jen Jiliac a mě, jako obvykle. Copak nemáte oči? Nevšiml jste si změny její kůže? Její stav je patrný na první pohled!“

Han pohlédl na Jiliaca a najednou si uvědomil, že Hutt opravdu vypadá jinak. Na obličeji mu naskákaly bradavičnaté výrůstky a na kožnatém světlehnědém povrchu těla se mísila červenofialová pigmentace se zelenou. Jiliac se také zdál větší a poněkud otupělý. *No úžasný, to mam dělat ošetřovatelku nemocnýmu Huttovi? Ohromný!*

„Ech, lorde Jiliacu, cítíte se dobře –“ začal Han, ale Jabba ho zpražil opovržlivým pohledem a obořil se na něj: „Člověčí idiote! Copak nevidíš, že lord Jiliac je teď *lady* Jiliac? Je těhotná! Ve svém požehnaném stavu by vážně neměla takovou námahu podstupovat, ale my Desilijicové jsme svým povinnostem velice oddaní!“

Ona? Těhotná? Hanovi poklesla čelist a Chewie tiše zamručel překvapením.

Han se rychle vzpamatoval a uklonil se Jiliac. „Prosím za odpuštění, lady Jiliac. Nejsem obeznámený s… rozmnožovacími charakteristikami vašeho druhu. Nechtěl jsem vás urazit.“

Jiliac na Hana ospale zamrkala. „To je v pořádku. Můj druh se rozmnožuje podle uvážení a já jsem usoudila, že nastal můj čas. Mé dítě přijde na svět do

několika měsíců. Budu schopna tuhle cestu bezpečně zvládnout, můj synovec Jabba se mě jen snaží přehnaně chránit. Ale klidný let by se přesto hodil.“

„Ano, madam,“ uklonil se Han. „Klidnej let na Nal Huttu. Odlet dnes odpoledne. Hned se do toho dám.“

„Výborně, kapitáne. Můžete odejít. Přejeme si odletět, co nejdřív to půjde.“

Han se opět uklonil a s Chewiem v patách odešel. Jakmile byl z dohledu, nevěřícně zakroutil hlavou. *Huttové! Čím víc toho o nich člověk ví, tim jsou podivnější…*

* * *

K velké Sněmovně huttské Velerady na Nal Huttě se plazil a klouzal skutečný příliv Huttů. Jabba a Jiliac se vlnili kupředu bok po boku, doprovázeni ochrankou klanu Desilijic. Většina Huttů se raději pohybovala vlastními silami, dokud mohli. Bylo přípustné dát najevo slabost před lidmi a jinými poddanými, ale ve společnosti svého vlastního druhu dávali Huttové přednost tomu vypadat silně a zdravě. Všichni členové klanu Desilijic se pohybovali sami a z klanu Besadii byl jedině Aruk tak starý a korpulentní, aby se nemohl obejít bez svých sání.

Jak se Huttové blížili k zasedacímu sálu, museli oni i jejich stráže projít několika bezpečnostními a skenovacími zařízeními. Žádnému ze strážných nebylo dovoleno nést s sebou zbraň a každý účastník byl prohlédnut, zvnějšku i zevnitř, aby se zajistilo, že dovnitř nebudou propašovány žádné nebezpečné látky. Huttové byli tuze nedůvěřiví tvorové, zejména ve společnosti jiných Huttů – a měli k tomu dobrý důvod. Před dávnými

lety byli všichni prominentní Huttové na Nal Huttě jediným vynalézavým zabijákem hromadně vyhubeni.

Huttové byli rozhodnuti už nikdy nic podobného nedopustit.

Sněmovna Velerady byla obrovská síň, dost velká na to, aby mohla pohodlně pojmout skoro padesát Huttů. Právě teď tu bylo shromážděno dvacet sedm Huttů – představitelů všech významnějších klanů a kajidicu a také „nezúčastněné“ skupiny vyslané huttskou vládou, které měly konferenci řídit a dohlížet na její průběh.

Huttskému domovskému světu vládla Velerada – oligarchie složená po jednom z představitelů všech velkých huttských klanů. Ve skutečnosti však byla moc zločineckých syndikátů – takzvaných kajidicu – mnohem větší než moc Velerady.

Jabba a Jiliac povolali další dva členy klanu Desilijic, aby je doprovázeli. Aruk přivedl za Besadii skupinu sestávající z něj samotného, jeho potomka Durgy a jeho synovce Kibbicka. Jabba s potěšením zaznamenal, že Kibbickovi se v patách ploužil ťlanda Til. Jiliac se nemýlila – Besadii skutečně povolali Teroenzu.

Když se masa Huttů poskládala do kruhu kolem řečniště, byla konference zahájena výkonným tajemníkem Velerady, Huttem jménem Mardoc. Poté, co každý klan oficiálně představil sebe a svůj doprovod, Mardoc opět promluvil:

„Druhové v moci, sourozenci v zisku, svolal jsem vás na dnešní den, abychom jednali o velice závažném vývoji událostí na kolonizovaném světě klanu Besadii, Ylesii. Prosím lorda Aruka, aby se ujal slova.“

Aruk se na svých sáních přesunul blíž k řečništi. Svýma malýma rukama máchl pro zdůraznění ke svým

huttským spoluobčanům a začal: „Drazí Huttové. Přede dvěma dny zaútočili na kolonii 3 na Ylesii dobře vyzbrojení teroristé. Kibbick a náš správce, Teroenza, jen stěží vyvázli životem. Bylo způsobeno mnoho škod a útočníci unikli s bezmála jedním stem cenných otroků.“

Konferenčním sálem proběhla vlna ohromení, jak ostatní Huttové zareagovali na Arukovu zprávu. Jabba si uvědomil, že se Aruk upřeně dívá přímo na něj a na Jiliac. *Sleduje, jak zareagujeme,* uvědomil si. Na prchavý okamžik Jabbu napadlo, jestli se Jiliac nerozhodla sehrát to až přehnaně lstivě a nezorganizovala ten útok, aniž mu o tom řekla. Ale po zralé úvaze tu myšlenku zavrhl. Jeho teta byla svým současným těhotenstvím natolik zaneprázdněná, že měla jen málo sil ke spřádání intrik – natož plánování útoku komanda. Krom toho se Jiliac obyčejně přímým útokům vyhýbala a raději proti svým nepřátelům uplatňovala rafinovanější metody.

„Huttští bratři, my z klanu Besadii žádáme, aby nás Jiliac jako hlava klanu Desilijic osobně ujistila, že tento hrůzný útok, tato krádež cenného besadiiského majetku, nebyl proveden klanem Desilijic! V opačném případě to znamená válku mezi našimi kajidicy!“

Velkou síní se ozvěnou neslo kolektivní vydechnutí. Arukova výzva visela ve vzduchu jako kouř z vodních dýmek, ze kterých někteří Huttové pokuřovali.

Jiliac se pomalu vztyčila. Ve své nově nabyté důstojnosti mateřství vypadala téměř královsky. „Drazí Huttové,“ řekla, „Desilijic je v této záležitosti prost jakékoli opovrženíhodné známky agrese. Jako záruku za toto prohlášení se Desilijic zavazuje, že pokud bude mezi nájezdníky a Desilijicem odhalena jakákoliv spojitost,

Desilijic odškodní Besadii částkou jednoho milionu kreditů.“

Ticho na jeden úder srdce. Pak Aruk sklonil hlavu v huttském ekvivalentu úklony. „Dobrá. Nechť se nikdo neodváží říct, že by Desilijic odmítal podepřít svou bezúhonnost penězi. Žádáme, aby Velerada zahájila vyšetřování a svůj nález nám do jednoho měsíce předala.“

Mardoc souhlasil, pak ale pustil ke slovu Jiliac, která naznačila, že ještě neskončila. „Přála bych si však, abych mohla říct totéž i o Besadii. Jen před několika měsíci byl tady můj synovec,“ ukázala na Jabbu, „brutálně napaden najatými žoldnéři. Pouze skutečnost, že nemůžeme s určitostí prohlásit, kdo je poslal, nám brání naše rivaly obvinit! Na rozdíl od Besadii nevznášíme obvinění, dokud nemáme důkaz!“

Ve sněmovně propukla další změť hlasů a šepotu.

Aruk se vztyčil do své nejpůsobivější velikosti; pod zahleněnýma stařeckýma očima měl červené kruhy. „Besadii nic takového nespáchal!“

„Popíráte, že jste poslali drellské piráty, aby mého synovce zavraždili?“

„Ano!“ zahřímal Aruk.

Výsledný příval výhrůžek, urážek a prázdných frází z obou stran donutil Mardoca vyhlásit přestávku. Jabba sledoval Hutty kolem sebe a začínal se ptát, kdo to tedy vlastně byl, kdo zaútočil na Ylesii. Pokud to nebyl Desilijic, kdo tedy?

Měla snad Ylesia nového konkurenta v obchodu s otroky?

* * *

Durga Hutt ležel během odpoledního zasedání natažený vedle svého rodiče na jeho repulzorových sáních. Dělal si o Aruka starosti. Konference pokračovala už celé hodiny a Aruk byl celou dobu přímo uprostřed toho všeho. Durga věděl, že jeho rodič tak velkou zátěž nezvládá. Aruk byl velmi starý Hutt, bylo mu skoro tisíc let.

Mladý Hutt pozorně naslouchal, neboť si byl vědom toho, že se ho jeho rodič bude po konferenci bod po bodu vyptávat na její průběh. Kibbick, který ležel vedle Durgy, pomalu zamrkal; očividně přemáhal spánek. Durga na svého bratrance opovržlivě pohlédl, Kibbick byl idiot. Copak si neuvědomoval, že taková shromáždění, tyhle klamné útoky a protiútoky, výpady, krytí a odvety, byly mízou huttské společnosti? Nechápal, že pro jejich lid byla moc a zisk jako jídlo, voda a vzduch?

Tohle byla první huttská konference, která se za Durgova krátkého života pořádala, a těšilo ho, že mu jeho rodič dovolil se jí zúčastnit. Durga věděl, že kvůli mateřskému znaménku, se kterým se narodil, měli někteří členové besadiiského kajidicu výhrady, zda bude způsobilý Besadii vést, až Aruk zemře.

Durga věděl, že má všechny potřebné vlastnosti k tomu, aby mohl Besadii vést. Byl inteligentní, byl intrikán, vychytralý a nemilosrdný. To všechno byly u Hutta vážené vlastnosti. Musel však tyto přednosti demonstrovat celému Besadii dřív, než Aruk zemře, jinak bude mít problémy s nástupnictvím.

Kdybych tak mohl převzít vládu nad Ylesii namísto Kibbicka, pomyslel si Durga. Věděl, že jeho rodič strávil velkou část včerejšího dne plísněním Kibbicka za to, že dovolil Teroenzovi převzít chod Ylesie. Aruk rovněž

tomu ťlanda Tilovi přísně doporučil, aby se naučil, kde je jeho místo, jinak o postavení velekněze přijde. Teroenza se před starým Huttem krčil strachy, ale Durga měl pocit, že u něj zachytil záblesk hněvu. Předsevzal si, že bude Teroenzu bedlivě sledovat.

Kibbick naproti tomu prostě skučel, jak nepříjemný život na Ylesii je a jak těžce tam pracuje. Aruk ho nechal vyváznout s důrazným varováním. Durga si v duchu pomyslel, že ho Aruk měl místa zbavit. Jen tak mimochodem ho napadlo, jestli by vražda vlastního bratrance nebyla dobrý nápad…

Měl ale pocit, že by se to Arukovi nelíbilo. Což znamenalo, že to nemohl udělat, dokud bude jeho rodič naživu.

Ne že by si Durga Arukovu smrt přál. Měl svého rodiče opravdu rád a věděl, že Aruk má rád jeho. Byl si až příliš dobře vědom toho, že Arukovi ve všech možných ohledech vděčí za svůj život. Většina huttských rodičů by dítě s mateřským znaménkem žít nenechala.

Durga také chtěl, aby na něj byl Aruk pyšný. Byla to pro něj ještě silnější motivace než potřeba získat moc a peníze – na což, jak věděl, by ostatní Huttové nahlíželi bezmála jako na svatokrádež, a tak to nikdy nikomu neprozradil.

Sledoval, jak se Jabba Hutt plazil vpřed, aby promluvil k plénu. O druhém Huttovi Desilijicu se říkalo, že je to v mnoha směrech vzorný Hutt, ale většina ostatních Huttů shledávala jeho přílišné zaujetí humanoidními ženami nepochopitelným a perverzním. Přesto byl Jabba bystrý, to mu Durga nemohl upřít. Poslouchal, jak řeční.

„Ctění huttští lordi, slyšte! Besadii tvrdí, že jeho nedávná expanze na Ylesii je jen výnosný podnik, ale máme dovolit, aby výnosný podnik jednoho kajidicu podkopávala finanční základy našeho světa? Besadii uchvátil tak velký podíl obchodu s kořením a otroky, že ho musíme všichni přimět, aby dostal rozum! Jak mu prospěje, že si naplní vlastní pokladnice, když jejich praktiky přivodí našemu světu zkázu?“

„Zkázu?“ zaduněl Arukův hlas, tak hluboký a plný autority, až se Durga zachvěl pýchou. Jeho rodič byl ten nejskvělejší huttský vůdce, jaký se kdy narodil! „Zkázu, mí přátelé? Za poslední rok jsme vykázali stoosmdesátisedmiprocentní zisk! Jak by tohle vůbec mohlo být vykládáno jinak, než jako věc hodná chvály a cti? Ptám se, Jabbo! Jak by mohlo?“

„Protože část vašeho zisku pochází z pokladnic vašich huttských spoluobčanů,“ opáčil Jabba. „Je v pořádku brát jiným, lidem a Rodianům a Sullustanům a všem ostatním tvorům v galaxii. Od toho tu koneckonců jsou – abychom z nich my Huttové měli prospěch. Pokud ale shrábnete příliš velký příjem z Nal Hutty a od svých huttských spoluobčanů, existuje tu určité nebezpečí.“

„Tak?“ Arukův hlas dostal sarkastický podtón. „A co je to za nebezpečí, lorde Jabbo?“

„Příliš velký nápadný zisk na nás může přilákat pozornost císaře nebo jeho přisluhovačů,“ upozornil Jabba. „Nal Hutta je od Imperiálního Centra daleko. Tady, blízko Teritorií okraje, jsme do jisté míry chráněni odlehlostí, a ještě víc nás chrání moff Sarn Shild, kterého štědře podporujeme takovým způsobem, na který si zvykl. Pokud však bude kterýkoli huttský klan stavět na odiv své obrovské bohatství, může to přitáhnout

pozornost císaře *na nás všechny.* A to, vážení Huttové, je pozornost, kterou si nepřejeme.“

Durga slyšel zašumění ostatních Huttů a musel připustit, že Jabba uhodil hřebíček na hlavičku. Kdykoliv se Impérium začalo o nějaký svět blíž zajímat, bylo to pro ten svět vždy nešťastné.

Durga se v duchu podivoval tomu, jak Jabba a Jiliac odhalili, že za tím útokem drellských pirátů stál Besadii. Škoda, že příležitost zbavit Nal Huttu Jabby nevyšla. Bez Jabby by bylo snazší odstranit Jiliac z cesty. Jabba byl prohnaný Hutt, který svou tetu chránil. Jeho bezpečnostní síly byly lepší než Jiliačiny.

Huttští lordi nedokázali ve věci mimořádných zisků Besadii dospět k závěru. Debata se protahovala, zvrhla se v osobní urážky a pak skončila bez výsledků.

Aruk se znovu ujal slova. Nedávné násilnosti mu stále dělaly starosti.

Jiliac připouštěla, že jí to dělalo starosti také. Durga byl překvapen, že se vůbec v něčem dokázali shodnout. Nakonec se Desilijic a Besadii spojili, aby předložili bezprecedentní návrh.

„Navrhuji,“ shrnul Aruk, „aby na dobu nejméně tří následujících standardních měsíců Velerada vyhlásila moratorium na násilné činy mezi kajidicy! Kdo mě v tom podpoří?“

Jiliac a Jabba vyjádřili nadšený souhlas a pak se, jeden po druhém, přidali i představitelé ostatních klanů. Mardoc prohlásil Arukův návrh za přijatý.

Durga vzhlédl ke svému rodiči a projela jím další vlna hrdosti. *Aruk je velikán mezi Hutty!*

* * *

Mnohem později toho večera, když se v Jiliačině sídle, které stálo na ostrově v mírnějším podnebném pásu Nal Hutty, ukládali oba Huttové ke spánku, se Jiliac otočila k Jabbovi. „Aruk je nebezpečný. Jsem o tom přesvědčena víc než kdy jindy.“

„Ano, byl to od něj velice působivý výkon, když se mu podařilo sjednotit klany,“ souhlasil Jabba. „Je… charismatický. Dovede být velice přesvědčivý.“

„Je vskutku ironií, že to byl nakonec Aruk, kdo vznesl návrh na to moratorium,“ řekla Jiliac. „Ale jak konference pokračovala, uvědomila jsem si, že pokud chci o rozumnosti moratoria přesvědčit ostatní, bude s tím muset vyrukovat Aruk.“

Jabba přikývl. „Je to energický řečník.“

„Řečník, který musí být zbaven svého hlasu, jinak bude Desilijic trpět ještě víc,“ řekla Jiliac střízlivě. „Tříměsíční moratorium na násilné činy mezi kajidicy nám uvolní ruce, abychom se mohli nerušeně věnovat problému s Arukem.“

Jabba se přivřenýma bulvovitýma očima zahleděl na svou tetu, která se zatím pohodlně usazovala na vypolstrované lože. „Nad čím přemýšlíš, teto?“

Jiliac chvíli mlčela a pak řekla: „Přemýšlím, že tohle je naše příležitost udeřit na Arukovu slabinu.“

„Jeho slabinu?“

„Ano, synovče. Aruk má slabinu a ta slabina má jméno. A to jméno zní…“

„Teroenza,“ doplnil Jabba. „Správně, synovče.“

* * *

Když Teroenza nastupoval na Kibbickovu vesmírnou jachtu, aby odcestoval zpátky na Ylesii, měl velmi špatnou náladu. Aruk jim nepovolil vzít si na Nal Huttě žádné volno a trval na tom, že se musejí vrátit zpátky na Ylesii, aby dohlédli na opravy po tom přepadení.

Teroenza byl hluboce zklamaný. Doufal, že když už je doma, sejde se se svou družkou Tilennou.

Ale Aruk řekl „ne“ a řekl to tak příkře, že se Teroenza už neodvážil zeptat znovu.

A tak teď trčel tady ve společnosti toho idiota Kibbicka. Místo aby dováděl se svou spanilou družkou v nádherné, smyslné bahenní lázni.

Teroenza se znechuceně dotrmácel do své velké, dobře zařízené kajuty a klesl do svého závěsného sedátka. K čertu s Arukem! Huttský lord začínal být na stará kolena neschopný logicky uvažovat – a taky byl lakomý. Tedy, lakomější než předtím.

Velekněz se stále užíral nad „finanční revizí“, kterou musel podstoupit. Aruk se dotazoval na každý výdaj, malicherně kritizoval každý zbytečně vynaložený kredit. Pořád dokola mlel o tom, jak je odměna, kterou Teroenza vypsal na Sola, naprosto zbytečná. „Ať ho Boba Fett rozstřílí na atomy!“ zuřil. „Dezintegrace jsou mnohem levnější! Dopřávat si na Solovi osobní pomstu je prostě rozmařilost!“

Teroenza podrážděně natáhl ruku a zapnul komunikační zařízení. Na obrazovce se zformovala slova v huttštině ještě dřív, než stačil zadat svůj osobní kód.

Teroenza s vyvalenýma očima četl následující zprávu: „Tento vzkaz zmizí za šedesát sekund. Pokus o jeho uložení zničí vaše komunikační zařízení.

Zapamatujte si následující komunikační kód a odpovězte na něj.“

Následoval komplikovaný komunikační kód.

Teroenza, kterého to zaujalo, si kód zapsal do paměti. Kód po šedesáti sekundách zmizel, přesně jak bylo slíbeno, a nahradila ho slova: „Co si přejete nejvíc? Rádi bychom to věděli. Možná bychom mohli pomoci jeden druhému.“

Zpráva pochopitelně nebyla podepsaná, ale Teroenza měl dobrou představu o tom, kdo ji poslal. Zatímco tam seděl a sledoval, jak se zpráva rázem vytratila a nahradila ji standardní uvítací věta komunikátoru s požadavkem identifikačního kódu, uvědomil si, co to znamenalo.

Měl by na ten vzkaz odpovědět?

Byl snad zrádce?

Co si *opravdu* přál ze všeho nejvíc?

KAPITOLA SEDMÁ

Podvodné hry

Když Han po skončení velké huttské konference odvezl Jabbu zpátky na Nar Shaddaa (Jiliac se rozhodla zůstat na Nal Huttě až do porodu), okamžitě vyhledal Landa Calrissiana.

Zatímco byl Han na cestě na Nal Huttu a zpět, Chewbacca pokračoval s mladým karbaníkem v pilotních lekcích a Hana pokroky jeho nového přítele povzbudily. „Jde ti to dobře, kamaráde," řekl, když Lando s ústy semknutými soustředěním provedl hladké přistání. *Millennium Falcon* dosedl na přidělené kotviště jen s nepatrným zakymácením. „Ještě tejden a budeš připravenej letět samostatně."

Lando pohlédl na Hana s velmi vážným výrazem ve tmavých očích. „Myslím, že jsem připravenej už teď, Hane. Ve skutečnosti *musim* bejt připravenej teď. Zejtra odlítám. Slyšel jsem, že kdesi v oseonskym systému jsou slušný rekreační světy a dobrý hazardní hry a vyrážim, abych se o tom přesvědčil na vlastní oči. Nebo si to možná namířím do Korporačního sektoru."

„Lando, to je úplně mimo imperiální prostor!" zvolal Han. „Ještě nejseš připravenej navigovat loď takhle daleko! Zvlášť když poletíš sám!"

„Nechtěl bys letět se mnou?" nabídl mu Lando.

Han se nad tím zamyslel a na okamžik byl opravdu v pokušení. Jenže už dal slovo Xaverri a… zavrtěl hlavou. „Nemůžu, Lando. Dal jsem se najmout Xaverri a budu pro ni pracovat po celý její následující turné. Slíbil jsem jí to a ona se mnou počítá.“

„Nemluvě o tom, že je mnohem hezčí než já,“ dodal Lando suše.

Han se usmál. „No… to taky.“ Pak zvážněl. „Počkej ještě pár dní, Lando. Věř mi, brácho, ještě nejseš připravenej letět takhle daleko, zvlášť když nemáš kopilota.“ Přitom se mu honilo hlavou: *Ztrácím* Falcon… *co když už ho nikdy neuvidím?*

„Tady Chewbacca mě učil dobře,“ nedal se odbýt karbaník. „Za posledních pár cvičnejch letů, co jsem nás vzal nahoru, se nemusel ovládání skoro ani dotknout.“

„Ale –“ začal Han.

„Žádný ale,“ řekl Lando. „Žiju tady na Nar Shaddaa na dluh, Hane – a ty taky. Boba Fett neni člověk, kterej by odpustil a zapomenul. Aspoň na šest měsíců se zdekuju. Kdy Xaverri vyráží?“

„Příští tejden,“ řekl Han. „O tejden jí prodloužili angažmá. Pro velkej úspěch u publika.“

„Už jsi řek Jabbovi, že odcházíš?“

„Jo, řek. Netvářil se moc nadšeně.“

Chewie se připojil s vlastní poznámkou.

„Hele, Jabba se mrzoutskej už *narodil,*“ řekl Han defenzivně. „Je to jeden z nejpaličatějších Huttů, co jsem poznal – a to už je co říct.“

„Řeks mu, proč odcházíš?“

„Jo, řek. To jediný ho uklidnilo. Myslim, že i Jabba by moh bejt trochu nesvůj, kdyby věděl, že po něm jde Boba Fett.“

„No… bejt tebou, vypadl bych odtud co nejdřív," řekl Lando. „A dokud nebudeš pryč z Nar Shaddaa, radši si hlídej záda."

Nic, co Han řekl, nemohlo Landa od jeho rozhodnutí odradit. Druhý den ráno stál s těžkým srdcem na přistávací plošině a sledoval, jak *Falcon* startuje. Když frachťák stoupal k obloze, lehce se zakolébal. Han zavrtěl hlavou. „Zapni stabilizátory!" zavolal hlasitě.

Neni připravenej, pomyslel si sklíčeně. *Nejspíš už* Falcon – *ani Landa – nikdy neuvidím.*

* * *

Bria Tharen seděla za svým pracovním stolem v největší imperiální základně na Corellii, sledovala obrazovku svého datapadu a aktualizovala seznam výdeje potravin pro všechny vojáky umístěné v corellianském systému. Své rudozlaté vlasy, které za posledních pět let vyrostly v dlouhou, vlnitou hřívu, měla vyčesané do úhledného, formálního účesu a měla na sobě vkusnou, střízlivou uniformu civilní zaměstnankyně – černé sako a sukni a černé boty. Monotónní černá zdůrazňovala její bledou pleť a dokonalou stavbu těla.

Modrozelené oči měla přivřené, když studovala údaje na obrazovce. Impérium v tomto sektoru definitivně zesilovalo svou přítomnost. Znamenalo to, že imperiální velitelé očekávali tady v corellianském systému propuknutí nějaké vzpoury?

Přistihla se, že myslí na to, jak dlouho by se její skupině dařilo Impériu bránit, kdyby na ni v plné síle zaútočilo. Dva dny? Týden?

Nakonec by všichni zahynuli, to si uvědomovala. Jejich malá skupina vzbouřenců rostla každým dnem, jak se lid jejího světa postupně vzpíral Palpatinovu železnému sevření. Ale v žádném případě ještě nebyli připraveni postavit se imperiálnímu vojsku.

Z velice skromných začátků se jim ale přesto podařilo dosáhnout za poslední tři roky velkého pokroku. Jejich hnutí začínalo jen s hrstkou nespokojených disidentů, kteří se shromažďovali na tajných setkáních ve sklepeních, a krok za krokem se rozrůstalo až do současného stavu, kdy měli buňky ve většině velkých měst na planetě. Bria netušila, kolik povstalců na Corellii bylo, ale muselo jich být několik tisíc.

Důvod, proč nevěděla, kolik je na Corellii povstalců, byl ten, že to vědět nepotřebovala. I když měla v povstalecké hierarchii docela vysoké postavení, nebyla součástí osobního ani náboru. Informace o povstaleckých skupinách na jejím světě byly poskytovány jen omezeně. Jenom jeden nebo dva velitelé znali úplný stav věcí. Jednotlivým členům se dostávalo znalostí striktně na základě „nejnutnější informovanosti“. Čím méně toho věděli, tím méně mohli být mučením přinuceni vyzradit.

Briino současné nasazení spočívalo ve výzvědné činnosti. Neměla špehování nijak zvlášť v lásce, ale byla v tom dobrá. Dávala ale přednost své předchozí práci, navazování kontaktů s povstaleckými skupinami na jiných světech. Bylo jí jasné, že pokud se měli povstalci opravdu postavit Impériu na odpor, musejí se sjednotit.

Doposud ale s kontaktováním ostatních skupin sotva začali. Komunikace byla monitorována, cestování podléhalo omezením – udržet spojení mezi skupinami na různých planetách bylo velice obtížné. Císařští

dešifrovali kódy stejně rychle, jako je jejich skupina povstalců vymýšlela.

Zrovna minulý měsíc byla jedna povstalecká buňka na východním kontinentu během schůze přepadena. Zmizeli úplně beze stopy, jako kdyby drak krayt otevřel tlamu a všechny je spolkl. Bria si pomyslela, že to už by se radši nechala zaživa sežrat nějakou obludou, než aby se dostala do zajetí císařových bezpečnostních sil…

Mezi zatčenými byla i její přítelkyně Lanah. Bria věděla, že už ji nikdy neuvidí.

Briu trápilo, že její domovská planeta nakonec skončí jako policejní stát. Corellia byla vždy nezávislým, hrdým světem, který si vládl sám. Císař dosud nejmenoval žádného imperiálního guvernéra, který by na Corellii uchvátil veškerou moc. To ale neznamenalo, že to jednoho dne neudělá. U světů, které prohlásilo za své, Impérium hrdost ani nezávislost netolerovalo.

Jeden z důvodů, proč Palpatine otevřeně nepřevzal vládu nad Corellií, byl ten, že Corellia měla tak velký podíl lidského obyvatelstva. Impérium se nijak netajilo skutečností, že považuje ne-lidské druhy za podřadné a nezpůsobilé k tomu, aby si samy vládly.

Světy v corellianském systému sdílely společně s lidmi dva cizí druhy, Seloniané a Drallové. Kdyby byla Corellia obydlena výhradně těmito nelidskými druhy, byla by mnohem lákavějším cílem pro represe – možná by mohla být i prohlášena za zdroj otrocké pracovní síly. Stačilo se podívat, co se stalo s Kashyyykem. Hrdé Wookie brali do zajetí a odváděli je v poutech a okovech…

Bria křečovitě sevřela prsty kolem okraje pracovního stolu. Nenáviděla Impérium, ale ještě víc než

Impérium nenáviděla otroctví. Jelikož byla sama kdysi otrokyní na Ylesii (třebaže si v té době říkala „poutnice“), byla Bria odhodlaná udělat všechno, co bylo v jejích silách, aby zničila Impérium, které dovolovalo existenci otroctví, které vlastnilo a zneužívalo inteligentní tvory.

Až bude tenhle úkol završen, zasvětí zbytek toho, co z jejího života zbude, osvobození každého otroka v galaxii.

Koutky jejích krásných úst poklesly, když si vzpomněla na útok, který vedla před šesti měsíci na Ylesii. Jí a jejím povstaleckým přátelům se podařilo zachránit devadesát sedm otroků, většinou Corellianů, a dopravit je zpátky na jejich domovské světy a k jejich rodinám.

Během následujícího měsíce třiapadesát z těch osvobozených otroků uteklo a nastoupilo do lodí, aby se vrátilo na Ylesii.

Svým způsobem jim to Bria nemohla mít za zlé. Život bez blaženosti byl těžký. Jí to trvalo roky, než překonala touhu po tom příjemném návalu euforie, kterou ťlandatilští kněží vysílali.

Ale čtyřicet čtyři osvobozených otroků je pořád volných, připomněla si Bria pevně. *A zrovna včera mi Rion říkal, že mu jedna žena poslala vzkaz, ve kterém mu děkovala za to, že ji vrátil k manželovi a dětem…*

Rion byl teď, když Bria přijala nové místo v imperiálním štábu, její hlavní spojka s povstaleckým velením. Byl to Rion, komu hlásila každičkou informaci, kterou získala. Přebíral informace, které Bria dokázala nashromáždit nebo vydedukovat, a předával je vůdcům ilegální corellianské povstalecké skupiny.

Bria doufala, že brzy bude moci poskytnout své skupině víc než jen byrokratické seznamy požadavků na výdej zásob. Už od chvíle, kdy sem minulý měsíc nastoupila, pečlivě dbala na to, aby nosila co nejatraktivnější účesy a byla co nejpřitažlivěji nalíčená, protože doufala, že její vzhled upoutá pozornost některého vysoce postaveného imperiálního důstojníka.

A její úsilí se vyplatilo. Zrovna včera se u jejího pracovního stolu zastavil admirál Trefaren a požádal ji, aby by mu dělala společnost na recepci, kterou pro vysoce postavené imperiální důstojníky pořádala corellianská vláda. Mělo se jí účastnit několik sektorových moffů. Ujišťoval ji, že to bude opravdový galavečer.

Bria ostýchavě sklopila zrak, rozkošně se začervenala a vydechla váhavé, dívčí „ano“. Admirál se rozzářil a hluboké vrásky, které se svisle táhly po jeho nažloutlých tvářích, v ten okamžik ještě víc připomínaly pouštní kaňony. Řekl jí, že ji vyzvedne ve svém spídru se šoférem. Potom natáhl ruku, dotkl se jedné její kadeře a obtočil si ji kolem prstu. „A drahá,“ dodal, „vezměte si na sebe něco, co zvýrazní vaši krásu. Chci, aby mi poklad, který jsem objevil, všichni ostatní důstojníci záviděli.“

Bria ani nemusela předstírat, že najednou ztratila řeč – což ho okouzlilo ještě víc! –, protože byla tak rozzlobená, že se nezmohla na slovo. *Ten starý chlípník!* pomyslela si znechuceně a rozhodla se, že si nesmí zapomenout připevnit ke stehnu svůj šikovný malý vibronůž… pro všechny případy –

Ale muži jeho věku byli většinou samé řeči a žádný čin. Většinou chtěli, jak to admirál sám na rovinu řekl,

aby je obdivovali ostatní muži – a každá atraktivní žena, kterou by se jim svou mocí a bohatstvím podařilo svést.

Admirál Trefaren může být náš klíč k tomu, abychom se dozvěděli víc o těch nových imperiálních zbraních a lodích, o kterých jsme se doslechli, pomyslela si Bria.

A tak, až nadejde čas večerní recepce, oblékne si nádherné, elegantní šaty (vyrostla jako dcera bohatého muže a věděla, jak se obléknout, aby to mělo maximální účinek), vyčeše si vlasy, vkusně se nalíčí a večer stráví s admirálem Trefarenem a bude se na něj příjemně usmívat. Bude s ním tančit, věnuje mu obdivné pohledy a bude mít uši nastražené, aby zachytila každičkou informaci.

A pro případ, že bude potřebovat pomoct odrazit jeho pokusy o sblížení, měla Bria připravenou kapičku látky, kterou měla v úmyslu dát si pod jeden pěstěný nehet. Ke konci večera se stačilo jen špičkou prstu dotknout hladiny jeho nápoje a ten starý vrelt začne rychle být tak příjemně unavený, ospalý a opilý, že Bria nebude mít žádné potíže si s ním poradit.

Mohla použít i svůj vibronůž, a to velice účinně, ale nic takového neměla v úmyslu. Vibronože byly pro amatéry. Ona byla expert v tom, že je *nepotřebovala.*

Na okamžik se jí zastesklo po její bojové výstroji, po váze blasteru připevněného ke stehnu. Mnohem raději by vedla další ozbrojený útok proti ylesijským Huttům nebo imperiálním otrokářům (kteří byli ještě horší než Huttové), než si celý večer hrála na tabagu a vrelta s admirálem Trefarenem a jeho císařskými kamarádíčky.

Když přijala tento úkol, předala svůj blaster Rionovi. Nebylo nepravděpodobné, že admirál Trefaren poručí svým pochopům prohledat její byt jako součást prověrky,

aby se ujistil, že pro něj bude „bezpečné“ nechat se s ní vidět. Bria vždy nosila vibronůž u sebe, a tak se neobávala, že by ho pátrači mohli objevit.

Alespoň si byla jistá, že její identifikační průkaz obstojí před většinou bezpečnostních prověrek. Před šesti lety se všechno, co se týkalo zřizování nových identit, naučila od experta. Han Solo ji toho naučil mnohem víc než jen dobře střílet z blasteru.

Na rty jí vstoupil něžný úsměv, když se na okamžik ponořila do nostalgických vzpomínek na tehdejší dobu. Ona a Han byli společně na útěku, žili na okraji společnosti, nikdy nevěděli, co přijde příště.

Teď si uvědomovala, že to byly nejšťastnější dny jejího života. Stálo to za každý okamžik napětí, každé zachvění strachu, každou šílenou honičku, každý děsivý únik, každý blasterový výboj, kterému se musela vyhnout, aby mohla být s ním… aby mohla být volná a mohla ho milovat.

A stále ho milovala.

Když ho před rokem spatřila na Devaronu, všechny staré vzpomínky znovu ožily. Po všech těch letech sebezapírání si Bria musela přiznat pravdu. Han Solo byl muž, kterého milovala, kterého bude milovat navždycky.

Jenže nemohli být spolu. S tím se musela smířit. Han byl podvodník, lotr, psanec, který si hleděl jenom sám sebe. Bria věděla, že ji hluboce miloval – dokonce ji požádal o ruku –, ale Han nebyl ten typ, který by se kvůli filozofickému ideálu vzdal všeho.

Během těch měsíců, které strávili spolu, Bria vycítila, že má potenciál se jednoho dne nějaké věci oddat, zasvětit svůj život určitému cíli. Bude to ale muset být cíl, který si vybere sám, až uzná za vhodné. Bria

věděla, že od něj nemůže očekávat, že by vzal za svou *její* věc.

Přemýšlela, co asi zrovna teď dělá. Je šťastný? Je s někým? Má přátele? Když ho spatřila na Devaronu, měl na sobě typicky ošoupaný oděv vesmírného pilota – ne imperiální uniformu.

Doneslo se jí ale, že Akademii dostudoval s vyznamenáním. Co se asi tak mohlo stát, že to jeho kariéru zničilo?

Na jednu stranu bylo Brie líto, že sen, za kterým tak cílevědomě šel, tak tragicky skončil, ale na druhou stranu byla ráda, když zjistila, že Han už imperiálním důstojníkem není. Trýznilo ji pomyšlení na to, že by se jednoho dne mohli ocitnout tváří v tvář v bitvě, nebo hůř, že by mohla nařídit palbu na imperiální loď a způsobit tak jeho smrt, aniž by se o tom dozvěděla. Aspoň že *téhle* možnosti už se bát nemusela.

Zajímalo by mě, jestli ho ještě někdy uvidím… pomyslela si. *Možná… možná až tohle všechno skončí, až Impérium nebude…*

Bria se v duchu napomenula a přiměla se vrátit ke svým povinnostem. Impérium bylo pevně zakořeněné. Vykořenit ho si vyžádá mnoho let a oběť bezpočtu životů. Nemohla si dovolit myslet na věci, které by se mohly stát v nejasné, vzdálené budoucnosti. Musela se soustředit na tady a teď.

Odhodlaně znovu zapnula datapad a opět se dala do práce.

* * *

V tom samém okamžiku, kdy Bria Tharen myslela na něj, nemyslel Han Solo na ni. Tak zraněný ženou se však necítil od doby, kdy ho Bria opustila.

Seděl na kraji postele v hotelovém pokoji na Velze, luxusním měsíci, kam se bohatí přilétali bavit a hrát hazardní hry. Mračil se a četl si na svém datapadu Xaverriin vzkaz. Stálo v něm:

Drahý Solo,

Nesnáším loučení, takže nás toho oba ušetřím. Turné skončilo a já si teď dopřeju krátký oddech, než se znovu vydám, na cesty. Myslela jsem, že tě požádám, abys zůstal se mnou, ale asi bude lepší, když se teď rozejdeme.

Posledních šest měsíců bylo úžasných, jedny z nejlepších, co pamatuju. Za tu dobu jsem tě začala mít moc ráda, miláčku. Až příliš ráda. Teď už mě znáš… nemůžu si dovolit mít někoho příliš ráda. To by bylo pro nás oba nebezpečné. Když ti na někom začne příliš záležet, dělá tě to citlivým, zranitelným. Při svém povolání si to nemůžu dovolit.

Zaplatila jsem za tebe a Chewbaccu účet za hotel až do zítřka. Vy dva jste byli nejlepší asistenti a společníci, jaké jsem kdy měla. Řekni mu, že je mi líto, že jsem mu nemohla říct sbohem. V místní pobočce Imperiální banky na vás čeká prémie. Účet má číslo 651374 a je nastavený na obraz tvé sítnice.

Budeš mi chybět víc, než jsem schopna říct. Pokud by ses se mnou někdy potřeboval spojit, můžeš to udělat přes uměleckou agenturu Galaxie hvězd. Možná to

jednou budeme moct zopakovat, až znovu získám svůj nadhled.

Dej na sebe pozor, Hane. A dej pozor i na svého wookieeského přítele. Taková oddanost se hned tak nevidí.

S láskou, Xaverri

Kruci! pomyslel si Han. Nebyl si jistý, jestli to, co cítil, byl hněv, nebo hluboká lítost – tak trochu směs obojího, usoudil. *Proč se mi tohle pořád děje?*

Na okamžik si vzpomněl na žal, který ho zachvátil, když ho opustila Bria a zanechala mu jen lístek na rozloučenou, a pak tu vzpomínku vypudil ze své mysli. To *už je dávno. Už nejsem kluk…*

Uvědomil si, že bude muset pro sebe a Chewieho zamluvit letenky na cestu zpátky na Nar Shaddaa. Ale z jejich úspor to příliš neukrojí, zvlášť s přihlédnutím ke Xaverriině bonusu. Platila dobře, i když měla vysoké nároky.

Za posledních šest měsíců byli spíš obchodní partneři než zaměstnanec a zaměstnavatelka. Pokaždé, když úspěšně ušili boudu na nějakého nadutého imperiálního důstojníka nebo nějakého arogantního, samolibého imperiálního byrokrata, se Xaverri s Hanem a Chewiem podělila o kořist rovným dílem.

Hanovi se na rty vedral úsměv, když si na to vzpomněl. Zažili spolu hodně vzrušující časy. S veškerými zkušenostmi, které nasbíral při podvádění civilistů, když ještě patřil do „rodiny“ Garrise Shrikea, by si Han myslel, že už se toho o balamutění lidí nemá prakticky co naučit. Ale měsíc strávený s Xaverri ho

přesvědčil, že ve srovnání s ní byl Garris Shrike nemotorný, prolhaný amatér.

Xaverriiny intriky sahaly od elegantně prostých po ďábelsky spletité. Zřídkakdy sehrála navlas stejný podfuk dvakrát. Místo toho ušila každý kousek vyhlédnutému cíli na míru, a aby nabubřelé císařské, které pak oškubala, oklamala, často používala své dovednosti iluzionistky.

Byl tu případ, kdy připravili zástupce moffa sektoru D'Aelgoth o většinu jeho úspor – a uvalili na něj podezření ze spáchání velezrady vůči Impériu. Hanův úsměv se rozšířil. Ten chlápek byl úplatná pijavice – beztak by Impérium dřív nebo později podrazil.

Ne všechny boudy se povedly. Dvě nevyšly a jedna jim doslova vybouchla a donutila dát se před planetárními pořádkovými silami na útěk, než je Chewbacca našel a vyzvedl.

Na ten útěk Han nikdy nezapomene – běželi, uhýbali, stopovací droidi a místní obdoba loveckých psovců je pronásledovali přes celý venkov.

Dokázali zakrýt svou pachovou stopu jedině tak, že strávili celou noc po krk v bažině.

Bavila ho i práce Xaverriina jevištního asistenta. Byla to zábava, pomáhat vytvářet iluze, zjišťovat, jak byly skutečně nastrojené, a noc co noc se uklánět před jásajícími davy. Dokonce i Chewbaccovi se pozornost publika postupně začala líbit a Xaverri vymyslela několik čísel, které daly Chewiemu možnost předvést svou wookieeskou sílu.

Nejhorší bylo pro Hana zvyknout si na těsný jevištní kostým pošitý flitry, který musel nosit. Prvních pár vystoupení se v něm cítil příšerně nesvůj. Nakonec si na

něj ale zvykl, a dokonce si časem začal vychutnávat houkání a hvízdání, kterým ho některé ženy v publiku vítaly, když nastoupil na scénu.

Xaverri si ho kvůli tomu dobírala, zvlášť tehdy, když na jeviště vyběhla mladá dívka a přisála se mu na ústa, až celý zrudnul. Han ji na oplátku pošťuchoval kvůli jejím kostýmům, které byly často velice odvážné.

Han vzdychl. *Kdybych tak věděl, že se chystá k tomuhle. Moh jsem si s ní promluvit…* Už teď mu chyběla, chyběla mu její přítomnost, její úsměv, její náklonnost. Její vášnivost, její polibky…

Byla to výjimečná žena a teď už Han věděl, že ji miloval. Změnilo by se něco, kdyby jí to řekl? Usoudil, že ne. Jak to napsala ve svém dopise, Xaverri nepatřila k těm, kdo by chtěli lásku. Nechtěla milovat nebo být milována. Láska, jak zjistila, vás dělala příliš zranitelnými.

„Láska tě nutí milovat život," řekla mu jednou. „A jakmile začneš milovat život, jsi opravdu v nebezpečí. Toužíš se toho nevzdat a ta touha ti zatemňuje mysl."

„Nevzdat se čeho?" zeptal se jí. „Lásky, nebo života?"

„Obojího," řekla. „Láska je ta nejriskantnější věc v celém vesmíru."

Xaverri riskovala víc než kdo jiný, s kým se kdy setkal, ve všem, *kromě* lásky. Kdyby nebyla tak chladnokrevně rozvážná, řekl by, že je bezstarostná. To ona ale nebyla. Nebezpečí pro ni nic neznamenalo, protože neměla strach ze smrti. Han ji viděl, jak hledí smrti do tváře, aniž hnula brvou.

Jednou jí za její odvahu složil poklonu. Zavrtěla hlavou. „Ne, Solo," řekla. „Já nejsem statečná, ty jsi

statečný. Ty máš odvahu. Mně je to prostě jedno. To není totéž.“

Znovu vzdychl a zvedl se z postele. Xaverri odešla. Její loď, *Phantasm*, už bude z Velgy dávno pryč.

Tak jo, pomyslel si a natáhl se pro své šaty, *představení skončilo. Je čas vrátit se do reality…*

Aspoň že on a Chewie teď měli dost peněz, aby si mohli pronajmout vlastní loď. Poprvé za dlouhou dobu Hana napadlo, jak jde asi život na Nar Shaddaa.

Když se na Pašerácký měsíc vrátili, Han si s překvapením uvědomil, že si připadá, skoro jako by se vracel domů. Společně s Chewiem zašli nejdřív za Makem. Našli ho, jak s Roou družně popíjí v jedné krčmě. Han vstoupil dovnitř, usmál se od ucha k uchu a zamával na ně. „Hej, Roo! Hej, Mako!“

Oba muži se na to zavolání otočili a zeširoka se usmáli. „Hane! Chewbacco!“

„Ahoj, Roo! Ahoj, Mako,“ pozdravil je Han. „Jak jdou obchody?“

„Neni to špatný,“ řekl Mako. „Jabbovi scházíš, chlapče.“

„Jo, to jsem si jistej,“ zasmál se Han. „Narodilo se Jiliac její hutťátko?“

„Nevíme,“ řekl Roa. „Ale nikdo ji tu neviděl. Takže asi ne. Jak se ti vede, chlapče? Byls pryč takovou dobu, že už jsme si mysleli, že tě Boba Fett dostal!“

Han se zakřenil. „Ještě ne,“ řekl. „Motal se tu kolem hodně?“

Mako se instinktivně rozhlédl kolem. „No, slyšel jsem, že tady na Nar Shaddaa byl a ptal se po tobě, je to pár měsíců. Ale poslední dobou ho nikdo neviděl.“

„Fajn. Kdyžtak mi dejte vědět,“ řekl Han. „A… viděli jste někdo Landa?“ Snažil se působit nenuceným dojmem. „Ještě pořád má tu svoji starou rachotinu, ten *Millennium Falcon?*“

„No jo, ještě pořád,“ přisvědčil Roa. „A Hane, tomuhle nebudeš věřit. Calrissian měl tam venku v soustavě Oseon fantastickej úspěch. Nahrabal hromadu krystalů života a prodal je za pěknej balík. Víš, v čem jede teď?“

Han vyslovil oplzlou domněnku. Roa i Mako se div nepotrhali smíchy.

Chewie zahřímal otázku.

„Koupil si bazar se staršíma loděma!“ řekl Mako. „Vzal ho se všim všudy od jednoho Durose, kterej se rozhod vrátit se na Duro a starat se o rodinnou farmu.“

„No, mam zájem o pronájem nějaký tý lodi,“ řekl Han. „Myslim, že se za Landem stavím a podivám se, co má.“

„Nejdřív bys měl zajít za Jabbou,“ radil Mako. „Dal vyhlásit, že jakmile se vrátíš, máme tě za nim poslat.“

Han přikývl. „Tak jo, udělám to. Kde najdu ten Landův bazar?“

Dali mu souřadnice.

Han vesele zamával na rozloučenou a zamířil z krčmy ven. Zjistil, že je fajn být zase zpátky. To mezidobí s Xaverri bylo příjemné a výnosné, ale hluboko uvnitř ho to táhlo k pašeráctví a už se nemohl dočkat, až se k němu zase vrátí.

Jabba měl takovou radost, že Hana vidí, že dokonce sklouzl ze svého plochého trůnu a plazil se ke Corellianovi. „Hane, můj chlapče! Ty ses vrátil!“

Han přikývl a rozhodl se, že se tentokrát nebude klanět. Jabba ho očividně opravdu postrádal. „Nazdar, Jabbo… Vaše Excelence. Jak jdou obchody?“

Jabba si teatrálně povzdechl. „Obchody by šly mnohem lépe, kdyby Besadii pochopil, že není v galaxii jediným právoplatným cílem všech kreditů. Hane… musím se přiznat, žes mi chyběl. Ztratili jsme ve Chřtánu loď a Desilijic to přišlo draho. Potřebujeme tě, Hane.“

„No, tentokrát mi budete muset platit víc, Jabbo,“ řekl Han rozhodně. „Chewie a já se chystáme pronajmout si vlastní loď. Bude to lepší pro nás oba – vy nebudete riskovat vlastní plavidla a já nebudu muset brát míň za to, že lítám ve vaší lodi.“

„Výborně, výborně,“ řekl Jabba. „To je v pořádku, Hane.“

„Ale Jabbo, musím vám říct ještě něco,“ pokračoval Han. „Na moji hlavu je pořád vypsaná odměna. Teroenza musel Besadii přemluvit, aby ji nasadil pěkně vysoko. S většinou těch lovců se dokážu vypořádat sám, žádnej problém. Ale jestli zjistim, že mi je na stopě zase Boba Fett, nebudu tu okounět. Okamžitě zmizim. Budu lítat z Pašeráckýho tahu. Ani Fett není tak horlivej, aby si to namířil tam.“

„Hane, hochu!“ Jabba se zatvářil dotčeně. „Potřebujeme tě! Desilijic tě potřebuje! Jsi jeden z nejlepších!“

Han se zazubil. Líbil se mu ten pocit, být s huttským lordem v rovnoprávnějším postavení. „Hele, Jabbo, já *jsem* nejlepší,“ řekl. „A taky to dokážu.“

Chewie zaburácel. Jabba mávl směrem k Wookieemu. „Co říkal?“

„Říkal ‚*My* jsme nejlepší‘,“ odpověděl Han. „Má pravdu. Brzo to bude vědět každej.“

Hanova příští zastávka byla, jak sliboval, Landova loděnice s použitými loděmi. Spolu s Chewiem zamířili přímo do kanceláře, kde našli malého droida s mnoha končetinami a jediným rubínově červeným okem, který to tam vedl. „Kde je Lando?“ otázal se Han.

„Můj pán tu právě není, pane,“ odpověděl malý droid. „Mohu vám nějak pomoci? Jsem Vuffi Raa, jeho asistent.“

Han pohlédl na Chewbaccu, který obrátil své modré oči v sloup.

„Chci mluvit s Landem,“ řekl Han. „Kde je?“

„Venku v loděnici,“ odpověděl Vuffi Raa. „Ale… pane! Počkejte! Pokud to pan Calrissian nepovolí, je vstup do loděnice zakázán. Pane! Vraťte se! Pane!“

Han šel dál. Chewbacca se však zastavil. Když se k němu malý droid, mávající končetinami, přiblížil, vydal ze sebe divoké zavrčení, které se rychle vystupňovalo v řev z plna hrdla. Vuffi Raa se zastavil tak rychle, až se málem převrátil, a potom cupital pryč a naříkavým hlasem volal: „Pane! Pane!“

Han našel Landa vzadu u *Falconu.* Nevěděl, koho z nich vidí raději. S potěšením zaznamenal, že je *Falcon* celý.

Hazardní hráč projednou nebyl vyparáděný jako jindy. Hana překvapilo, že ho uviděl v zamaštěné kombinéze mechanika a se špinavýma rukama, ve kterých svíral hydroklíč. „Lando!“ zavolal Han.

Jeho přítel se otočil a jeho hezká tvář se rozzářila. „Hane, ty starej piráte! Jak dlouho jseš zpátky?“

„Zrovna jsem se vrátil," řekl Han a potřásl Landovi rukou. Padli si do náruče, poplácávali se po zádech, potom poodstoupili a jeden na druhého se usmívali. „Hane, jsem rád, že tě vidím, ty chlape jeden!"

„Já tebe taky!"

Ještě než se den nachýlil ke konci, Han a Chewie si od Landa pronajali loď. Byla to malá nákladní loď SoroSuub třídy *Starmite,* silně modifikovaná. Měla zhruba dvoutřetinovou velikost *Millennium Falconu*, tupou, zakulacenou příď, krátká a silná křídla a zaoblený trup, který se vzadu zužoval do zploštělé ocasní plochy. Celá loď připomínala nedokonalou, neaerodynamickou kapku, a jak Hanovi jeden jeho známý Quarren později řekl, vypadala jako „něco, co pěstujeme k zakousnutí". Každé z křídel bylo zakončené otočnou střeleckou věží, která nesla dvě laserová děla, a pilot mohl rovněž ovládat několik laserových děl umístěných na přídi.

Han ji pojmenoval *Bria.*

* * *

„Lord Aruk si s vámi přeje mluvit, Vaše Excelence," oznámil Teroenzovi jeho majordomus Ganar Tos. „Čeká ve vaší pracovně."

Velekněz se napjal. *Myslím, že už od něj další kritiku nesnesu!* pomyslel si a podrážděně se zvedl ze svého závěsného sedátka.

Lord Aruk a jeho potomek Durga přiletěli přede dvěma dny na zvláštní inspekční prohlídku ylesijského podniku. Teroenza jim s pýchou předvedl, jakého pokroku dosáhli, ukázal jim nové továrny, pracovité poutníky a trvale rostoucí zásobu cenného koření, které

vyváželi na jiné planety. Dokonce jim mohl předvést vyčištěný pozemek, kde měla stát nová kolonie – kolonie 8.

Ale čím víc toho Teroenza huttskému lordovi ukázal, tím víc se Aruk ve všem šťoural. Velekněz se začínal cítit tak trochu zoufale.

Teď, když se pomalu sunul halou správní budovy v kolonii 1, si Teroenza v duchu usilovně připravoval odpovědi na všechna myslitelná obvinění, která by mu mohl Aruk vmést do tváře. Produkce byla na maximu. Dělníci byli velice výkonní. Zkoumali nové vývozní artikly… kupříkladu ty nalovníkové žabičky.

Aruk jim během svého pobytu docela přišel na chuť. Kibbick na ně svého strýce upozornil a trval na tom, aby je Aruk ochutnal. Durga je zkusil také a vyslovil se, že na něj neudělaly žádný dojem, ale Aruk si ty ošklivé obojživelníky zamiloval a poručil Teroenzovi, aby mu poslal zásilku živých tvorečků s každou lodí, které mezi Ylesii a Nal Huttou pendlovaly.

Teroenza vstoupil do své úřadovny a snažil se nedat najevo nervozitu. „Jsem tady, Vaše Excelence," řekl Arukovi.

Huttského lorda doprovázel pouze jeho potomek Durga. Aruk pohlédl na Teroenzu. „Musíme si promluvit, velekněži," řekl stroze.

Ach ne. Je to horší, než jsem se obával, pomyslel si Teroenza.

„Ano, Vaše Excelence?"

„Ruším vaši dovolenou, velekněži," řekl Aruk. „Chci, abyste tu zůstal a v co nejkratším čase Kibbicka zasvětil do všech záležitostí ylesijského podniku. Míra jeho neinformovanosti je ostudná a to všechno je *vaše*

vina! Teroenzo, zapomněl jste, kdo jsou skuteční páni Ylesie. Stal jste se arogantním a podlehl jste představě, že tu velíte. To je nepřípustné. Musíte se naučit, kde je vaše místo. Až se naučíte sloužit a zaujmout ve vedení tohoto světa podřízené postavení, pak budete odměněn. Teprve tehdy se budete moci vrátit na Nal Huttu.“

Teroenza zůstal během Arukovy tirády zticha. Když huttskému lordovi konečně došel dech, zjistil, že ze všeho nejraději by teď se vším skončil a z celého tohohle směšného podniku odešel. Kibbick byl idiot, a i kdyby ho jeho dohlížitel školil sebevíc, idiotem navždy zůstane!

A svou družku Tilennu už celý rok neviděl. Co když se rozhodla pářit se s někým jiným, protože byl tak dlouho pryč? Jak by od ní mohl očekávat, že mu za takových okolností zůstane věrná?

V ťlanda Tilovi se vzedmula vlna odporu, ale s velkým vypětím vůle svou reakci zakryl.

„Stane se, jak poroučíte, Vaše Excelence,“ zamumlal. „Udělám, co bude v mých silách.“

„To vám vřele doporučuju,“ zaduněl Aruk svým nejhlubším, nejvýhrůžnějším hlasem. „Můžete odejít, velekněži.“

Když se Teroenza vracel do svých komnat, vřel a bublal v něm žhavý vztek. Ale když vešel dovnitř, už byl zase klidný. Podivně, ledově klidný. Klesl do svého závěsného sedátka a propustil svého majordoma.

Kdyby se jeho myšlenky daly vyjádřit jedním slovem, znělo by: *Dost.*

Po dalších několika minutách zvažování pro a proti sáhl velekněz po svém komlinku. Kód, který si před tolika měsíci zapamatoval, vedl jeho prsty. Zadal ho a

potom vyťukal následující zprávu: „Jsem ochoten si promluvit. Co můžete nabídnout?“

Triumfálním, prudkým bodnutím zakrnělého prstu zadal zprávu ODESLAT**.**

Teroenza se ve svém závěsném sedátku zaklonil a poprvé za šest měsíců se cítil smířený se světem.

KAPITOLA OSMÁ

Stín Impéria

Muž v mandalorianské zbroji kráčel pevným krokem potemnělou, jeskyni připomínající vstupní halou v paláci Jabby Hutta na Tatooine. Kdysi, před dávnými lety, byl oblastním ochráncem jménem „Jaster Mereel“. To bylo předtím, než zabil jednoho muže a za svůj zločin zaplatil.

Nyní neměl žádné jméno kromě toho, které přijal za vlastní – Boba Fett. Za posledních deset let se stal nejslavnějším a nejobávanějším nájemným lovcem v celém Impériu. Nebyl imperiálním nájemným lovcem, i když čas od času pro Impérium pracoval. Nebyl členem Cechu nájemných lovců, i když zakázky Cechu pravidelně bral a platil mu příspěvky. Ne, Boba Fett byl nezávislý lovec. Určoval si vlastní pracovní dobu, sám si vybíral zakázky a žil podle vlastních pravidel.

Zastavil se v polovině schodů do Jabbova trůnního sálu, aby si prohlédl, co se před ním nacházelo. Obrovská síň byla potemnělá, podobná jeskyni, a vyplňovala ji řvavá hudba. Všude se motala a kolébala těla. Fett

sledoval pohledem pohyby několika Jabbových humanoidních tanečnic a obdivoval jejich kočičí pružnost. Nájemný lovec však nepatřil k těm, kdo by si libovali v rozmařilých požitcích těla. Boba Fett byl příliš disciplinovaný, než aby vyhledával tělesné uspokojení. Radost z lovu byla jeho jedinou rozkoší, jedinou věcí, pro kterou žil. Kredity byly jen něco navíc, nezbytný přídavek, prostředek k dosahování cílů, ale byl to lov, který ho živil, udržoval ho silným a soběstačným a soustředěným.

Když Fett sestoupil po schodech, které vedly do Jabbova audienčního sálu, přichvátal k nájemnému lovci twi'lecký majordomus huttského lorda, Lobb Gerido. Přehnaně se ukláněl a lámaným basikem drmolil uvítání. Fett ho ignoroval.

Protože si uvědomoval, že pokud bude ozbrojen svým BlasTechem EE-3, nikdy mu nebude dovoleno se k Jabbovi přiblížit, opatrně položil pušku na poslední schod. Pořád byl sice dost ozbrojený na to, aby dokázal Jabbu zabít a úplně zničit celou audienční síň, a Jabba to pravděpodobně věděl, ale huttský lord také znal pověst Boby Fetta jako čestného člověka. Jabba mu zaplatil, aby se sem dostavil a promluvil s ním, a bylo by porušením loveckého protokolu, kdyby Fett přistoupil na takové setkání a zároveň chtěl vybrat odměnu za Jabbovu groteskní hlavu.

Fett tedy zanechal svou blasterovou pušku na schodech a vykročil rovnou k Jabbovu plochému trůnu. Huttský lord ležel nad davem dost vysoko, aby měl na všechno zvrhlé veselí ten nejlepší výhled. I přes hledí mandalorianské přilby ucítil Boba Fett závan Huttova

čpícího pachu. Bylo to něco mezi zatuchlou plesnivinou a zápachem odpadků…

Na pokyn huttského lorda se kapela utišila. Fett stanul před Jabbou a mírně sklonil hlavu. Promluvil v basiku: „Poslal jste pro mě?“

„Ano,“ zaduněl Jabba v huttštině. „Rozumíte mi, nájemný lovče?“

Fett kývl hlavou v přilbě, že ano.

„Výborně. Lobbe Gerido, dej vyklidit sál a pak se ztraťʼ.“

„Ano, pane,“ zakoktal Twi’lek a začal pobíhat kolem, až za ním hlavové výrůstky poletovaly, a vyháněl všechny patolízaly a nohsledy z audienčního sálu. Konečně se i sám Gerido naposledy uklonil a zmizel.

Jabba se rozhlédl, zabafal ze své vodní dýmky a pak, když si byl jistý, že jsou o samotě, se k Fettovi důvěrně naklonil. „Děkuju vám, že jste za mnou přišel. Vašich pět tisíc kreditů vám bude vyplaceno, než tento trůnní sál opustíte.“

Fett mlčky přikývl.

„Už jsem mluvil se zástupcem Cechu pro tento sektor a dohodl se na štědré dotaci pro Cechovní dům,“ řekl Jabba. „On mi však řekl, že pod pravomoc Cechu nespadáte, i když cechovní zakázky občas berete.“

„To je pravda,“ potvrdil Fett. Začínalo ho to zajímat. Jestli Jabba chtěl jenom něčí hlavu, proč tyhle okolky? Na co to Jeho Otylost narážela?

Jabba skoro celou minutu zamyšleně potahoval ze své vodní dýmky, mhouřil bulvovité oči se štěrbinovitými zřítelnicemi a přemýšlel. „Víte, proč jsem vás sem dal předvolat, lovče?“

„Předpokládám, že si přejete vypsat odměnu, abych někoho dopadl a zabil,“ řekl Fett. „Proto mě lidé kontaktují.“

„Ne,“ řekl Jabba. Odložil vodní dýmku stranou a podíval se Fettovi zpříma do očí; zřejmě se právě hodlal dostat k věci. „Chci vám zaplatit, abyste někoho *nezabíjel.*“

Hledí se zvětšovacím optickým vybavením zabudovaným do Fettovy mandalorianské přilby obsahovalo spolu s pohybovými a zvukovými čidly i infračervený vizor. Nájemný lovec doslova *viděl*, jak se Jabba napjal a změnil barvu. *Tohle je pro něj důležité*, uvědomil si překvapeně Fett. Většina Huttů byli tvorové tak mimořádně sobečtí, že nikdy neslyšel o žádném z nich, který by byl ochoten riskovat pro někoho krk.

„Uveďte svou nabídku,“ řekl Fett.

„Je tu jedna otevřená odměna dvacet tisíc kreditů, vypsaná na hlavu člověka, který se pro mě stal velmi užitečným. Rád bych vám zaplatil dvacet pět tisíc za to, že budete tuto zakázku až do odvolání ignorovat.“

Fett na to Jabbovi odpověděl jediným slovem: „Kdo?“

„Han Solo. Je to dobrý pilot, ten nejlepší. Naše koření přepravuje vždy v mezích časového harmonogramu a císařští ho nikdy nedopadnou. Stal se pro Desilijic neobyčejně cenný. Zaplatím vám za to, že ho přestanete pronásledovat.“

Boba Fett tam mlčky stál a usilovně přemýšlel.

Poprvé za celé roky byl nájemný lovec na pochybách, rozpolcený mezi svou povinností, potřebou kreditů navíc a svým osobním přáním. Jabbova nabídka byla v mnoha ohledech lákavá. Loď Boby Fetta, *Slave I*,

byla nedávno poškozena v pásu asteroidů a Fett potřeboval provést několik docela drahých oprav, aby znovu uvedl zbraňové systémy do plně bojeschopného stavu.

Na druhou stranu se už dlouho těšil na to, až Sola zajme, už od té doby, co ho on a ten jeho hazardérský přítel Calrissian zajali, zdrogovali a oloupili. Boba Fett nesměl dopustit, aby ho takoví dva vesmírní vandráci převezli a vyvázli životem…

Na *další* stranu, zrovna minulý týden kontaktoval Bobu Fetta prostřednictvím mezihvězdného holografického přenosu lord Aruk a oznámil mu, že už není ochoten za Sola zaplatit nejvyšší odměnu. Místo toho chtěl prioritně dodat jednu živou Corellianku, Briu Tharen. Zvýšil také cenu. Odměna za ni činila padesát tisíc kreditů. A huttský lord snížil odměnu na Sola na deset tisíc kreditů, dezintegrace nyní povolena. Teroenza, jak si Fett domyslel, nebyl o této změně informován.

Padesát tisíc kreditů byla v současnosti nejvyšší odměna na Fettově seznamu. Po té ženě jménem Tharen, kterou lord Aruk popsal jako vůdkyni corellianského odbojového hnutí, začal okamžitě pátrat. Besadiiský lord řekl, že velela útoku na Ylesii s cílem osvobodit otroky, a byla rovněž podezřelá z toho, že vedla několik vesmírných přepadení za účelem zachránit otroky převážené z Ylesie do kesselských dolů.

Fett obeslal své zdroje a vystopoval tu ženu na Corellii, potom do jednoho sektoru ve Vnějším okraji, ale pak jako by se po ní slehla zem. Existovalo tu jedno možné vodítko, které ji spojovalo s osobní jachtou mířící na Coruscant, ale to teď byla jenom nepotvrzená zvěst.

Jenže… myšlenka, že by Sola nepředvedl, aby čelil ponižujícímu, bolestivému konci z rukou toho velekněze Teroenzy, se Fettovi příčila. Fett zajatce mučil, pokud to bylo nezbytné, aby z nich dostal informace. Nijak zvlášť si v tom neliboval – ostatně ani v jejich zabíjení, pokud to zakázka požadovala.

Ale v případě Hana Sola byl ochoten udělat výjimku…

„Tak co?“ zaduněl Jabba hlubokým hlasem a vyrušil Fetta z jeho přemítání. „Co na to říkáte, lovče?“

Boba Fett se rychle rozmyslel a nakonec dospěl k rozhodnutí, které, měl dojem, bylo za daných okolností nejlepší. Umožňovalo mu uchovat si mravní bezúhonost nájemného lovce a zároveň se zachovat prakticky.

„Dobře,“ řekl. „Přijímám těch dvacet pět tisíc.“

Aruk beztak chce, abych přednostně pronásledoval Tharen, říkal si, *takže jen budu plnit klientovo přání. A odměna za tu ženu je padesát tisíc, takže až ji předvedu, pošlu Jabbovi zpátky těch dvacet pět tisíc a potom chytím a zabiju Sola. Cti bude učiněno zadost, splním své závazky a budu mít příležitost vidět Sola zemřít.*

Je to dobrý kompromis, usoudil Fett. Všichni až na Teroenzu budou spokojeni – a Boba Fett beztak pro velekněze oficiálně nepracoval, pracoval pro lorda Aruka. Byl to Aruk, kdo bude vyplácet odměnu, a lord Besadii dal jasně najevo, že to jediné, co si přál, je dostat Sola mrtvého.

Prosté a výnosné. Fett byl spokojený.

„Výborně,“ zaduněl Jabba, evidentně potěšený. Cosi si poznamenal na datapadu o velikosti dlaně. „Na vaše konto byla právě připsána celková částka třicet tisíc kreditů.“

Fett sklonil hlavu v té své poloúkloně. „Ven se vyprovodím sám," řekl.

„Ne, ne," zarazil ho Jabba chvatně. „Lobb vám pancéřová vrata otevře." Stiskl tlačítko na svém datapadu a Twi'lek vzápětí přiběhl, až za ním hlavové výrůstky vlály. Lobb se opakovaně uklonil.

„Sbohem, Fette," řekl Jabba. „Budu na vás pamatovat pro případ, že by pro vás měl Desilijic nějaké další zakázky."

Boba Fett neodpověděl, jen se otočil a následoval majordoma ven. Cestou se zastavil, aby zvedl ze země svou blasterovou pušku.

Žhnoucí písky Tatooine se ve srovnání s šerem v Jabbově trůnním sálu zdály být dvakrát tak jasné, ale Fettova mandalorianská přilba škodlivé paprsky automaticky odfiltrovala a umožnila mu vidět jasně.

Nastoupil do *Slave I* a odstartoval, zkontroloval odletový vektor a prosvištěl nízko nad žhnoucí pouští. Pohlédl dolů na tu nekonečnou rovinu, ty duny, zčeřené skoro jako vlny v oceánu. Na Tatooine se objevil málokdy a nedovedl si představit, že by se sem měl ještě někdy vrátit. Takové bezútěšné místo. Věděl, že v pouštích měl údajně existovat život, ale tady, tady nebylo nic. Jen nedotčený písek.

Ale počkat… co to bylo?

Fett se naklonil blíž k průzoru, když *Slave I* prolétal nad obrovskou jámou, která zela na dně písečné prohlubně. Měl pocit, že spatřil, jak se v té jámě něco hýbe… ostnaté vějířovité listy, nebo možná chapadla.

Co to může být za věc? pomyslel si a poslal *Slave I* do strmého stoupání atmosférou. *Přece jen v té poušti nakonec nějaký život nejspíš je.*

Zanedlouho už měl nájemný lovec nehostinný hnědavý svět daleko za zády, tak daleko, že už z něj nezbyla ani vzpomínka…

* * *

Týden poté, co si od Landa pronajal *Briu*, proklínal Han Solo malý frachťák, sebe, Landa i vesmír vůbec.

„Chewie, starej brachu," řekl Han v okamžiku nekompromisní upřímnosti, „jsem to ale idiot, že jsem vybral tuhle loď. Neni to nic než osina v zadku."

„Hrrrrrrrnnnnnn," zabručel Chewie v naprostém souhlasu.

Na *Brie* bylo potřeba udělat pořádný kus práce, jak zjistili už skoro na samém začátku. Během „testovacího letu" letěla dobře, ale jakmile byla smlouva o pronájmu podepsána, začaly potíže vycházet najevo jako gejzíry tryskající na metanových měsících Thermonu. Když své nové vlastnictví vzali na první pašerácký let, fungovala loď prvních deset minut dobře… potom se zkratoval záďový stabilizátor a museli ji nechat tažným paprskem odvléct zpátky na Nar Shaddaa. Stabilizátor opravili za pomoci Landova malého chapadelnatého droida Vuffi Raa (který, jak se zdálo, byl v současné době hlavním pilotem *Millennium Falconu)* a pak to zkusili znova.

Tentokrát vybuchl stabilizátor na přídi.

Han a Chewie *Briu* v potu tváře a za mohutného klení znovu spravili a pak to zkusili znovu. A znovu. Občas letěl jejich malý SoroSuub Starmite bez problémů; jindy měli štěstí, že se vůbec dobelhali zpátky do Landovy loděnice k opravám.

Briin navigační počítač začal vykazovat občasnou ztrátu paměti a její hypermotor si pravidelně bral volno. Když měla své dobré dny, dokázal z ní Han jakožto vynikající pilot vymáčknout docela slušnou rychlost, ale skoro pokaždé, když loď vzali na zkušební let, se u ní objevila nějaká další vada.

Han si na to stěžoval Landovi, který jen poukázal na to, že ve smlouvě, kterou Han podepsal, stálo „v daném stavu“ a že tudíž nedává žádné záruky ohledně provozuschopnosti lodi. Lando také podotkl – a to oprávněně –, že malý Starmite Hanovi pronajal za velice rozumnou cenu.

To Han nemohl popřít, ale když *Bria* jednoduše zhasla, což se stávalo skoro při každém druhém letu, nebylo mu to nic platné.

Han se se svým trápením s lodí svěřil Makovi, který ho představil dalšímu ze svých známých.

„Špičkový mechanik vesmírných lodí, pilot a opravář Shug Ninx. A tohle je Han Solo a jeho parťák Chewbacca. Maj tady loď, která potřebuje trochu spravit.“

Shug Ninx byl humanoid, ale i když vypadal převážně jako člověk, Han okamžitě poznal, že má v sobě cizí krev. Byl vysoký, měl ježaté světlehnědé vlasy a světlemodré oči. Pleť v dolní polovině obličeje měl posetou světlými skvrnkami a na rukou měl jen dva prsty plus protilehlý palec s jedním kloubem navíc. To mu dávalo velkou zručnost, když se šťoural v různých zařízeních.

Han z obezřetného výrazu toho muže poznal, že Shug Ninx se kvůli svému smíšenému původu často setkával s nedůvěrou. Většina odporu pravděpodobně

pocházela od představitelů Impéria. S každým, kdo byl „míšenec“, zacházeli jako s druhořadým občanem.

Han mu podal ruku a usmál se. „Těší mě, Shugu,“ řekl. „Myslíš, že mi můžeš pomoct dát tenhle kŕáp do pořádku?“

„Rozhodně to můžeme zkusit,“ řekl Shug a viditelně se mu ulevilo. „Když s ní dneska přiletíš do mý garáže, podíváme se na ni.“

Aby se dostal do Shugova zařízení, musel Han s *Briou* proletět úzkou průrvou mezi vysokými svislými věžemi dvou obřích prostoupených komplexů budov. Když Han a Chewie dorazili do „vesmírné garáže“, Shugova obřího kosmického doku a dílny pro údržbu vesmírných lodí nacházející se hluboko ve změti budov, která tvořila Nar Shaddaa, udělalo to na něj dojem. „Páni,“ řekl, když se rozhlížel kolem sebe a prohlížel si všechny ty lodě v různých stádiích rozebrání, „tohle trumfne všechny císařský vesmírný doky, který jsem kdy viděl. Je tu všechno, na co si jen vzpomeneš.“

Stěny byly obstavené vybavením a to bylo také porůznu rozházené v rozích. Na první pohled se zdálo, že celé dílně vládne chaos a nepořádek, ale jak Han brzy zjistil, Shug Ninx tu okamžitě dokázal cokoli najít.

„Jo,“ řekl pyšně Shug, kterého Hanův upřímný obdiv očividně potěšil. „Musel jsem šetřit hodně dlouho, abych si moh tohle pořídit.“

Když se Shug dostal k tomu, aby si prohlédl *Briu*, smutně zakroutil hlavou. „Hane, polovina tvejch potíží s touhle lodí pramení z toho, že byla modifikovaná součástkama, který nevyrobil SoroSuub. Každej ví, že lodě od SoroSuubu tohle nemaj rádi!“

„Můžeš nám pomoct dát ji do kupy?“ zeptal se Han.

Shug přikývl. „Nebude to snadný, ale zkusíme to.“

V následujících několika týdnech pomáhali Han a Chewie Shugu Ninxovi spravovat jejich novou loď. Oba pašeráci dřeli každý den do úplného vyčerpání, hrabali se v lodi a učili se od mistra mechanika pronikat do tajů opravování vesmírných plavidel.

Han byl z té práce tak unavený, že skoro přestal chodit ven, ale jednoho večera se z náhlého popudu zastavil na skleničku v jedné místní krčmě v corellianském sektoru, kam často chodil. V Modrém světle se podával jen alkohol a z větší části to byl pěkný pajzl, ale Hanovi se v tom malém temném doupěti s holoplakáty corellianských měst a divů přírody svým způsobem líbilo. Samozřejmě tam byla příliš velká tma, než aby byly pořádně vidět – zvlášť pokud jste si dali skleničku nebo dvě. Ale vyhovovalo mu to tu víc než v honosnějších lokálech.

Zatímco vysedával u baru a upíjel alderaanské pivo, propukla vzadu najednou hádka. Han se rázem se postavil, když zaslechl zaklení nějaké ženy a pak opilecké zabručení jakéhosi muže. „Hele, kotě, takhle dáma nemluví!“

„Nejsem žádná dáma!“ řekla ta žena hlubokým, rozhněvaným hlasem. Han se snažil očima proniknout šero. Rozeznal dvě zápasící postavy a slyšel zvuky šarvátky, potom mlasknutí facky.

„Pojď sem, ty couro!“ řekl ten muž.

Žena zaklela a pak Han zaslechl masitý zvuk rány pěstí. Muž zaječel a vzápětí se na ni vrhl. Han se rozběhl do zadní části a spatřil, jak se mužovy nohy odlepily od země. Žena si ho přehodila přes rameno a za slyšitelného lupnutí ho od sebe odmrštila. Muž vydal krátké přidušené

vyjeknutí, pak s žuchnutím dopadl na zem a zůstal tam za skučení a fňukání ležet.

Když Han do zadní části spoře osvětleného baru doběhl, našel tam malého, hubeného pašeráka a příležitostného hrdlořeza, kterého znal jen pod přezdívkou „Hops“, jak se svíjí a sténá u nohou vysoké ženy. Jeho kamarád (který se do šarvátky prozíravě nezapojil) mu pomáhal si sednout a Han si všiml, že jeho paže visí v nepřirozeném úhlu a je evidentně vykloubená. Žena se s rukou na nevytaženém blasteru tyčila nad nimi, mhouřila oči a zdálo se, že se ani nezadýchala.

Když se Han přiblížil, obořila se na něj: „Koukej si hledět si svýho!“

Han před tím planoucím pohledem jantarových očí o krok ustoupil. Byla stejně vysoká jako on, její pleť měla stejnou barvu jako Landova a nepoddajné černé kadeře jí trčely na hlavě jako breletí hříva. Vypadala tvrdší než neutronium a pořádně naštvaná.

Corellian před sebe rychle zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Hej, já se nechtěl do ničeho míchat. Vypadá to, že situace je pod kontrolou.“

„Dokážu se o sebe postarat,“ štěkla a prošla kolem něj na cestě k hlavnímu východu. Podpatky jejích bot klapaly na poškrábané podlaze. Měla na sobě dlouhou, světlehnědou sukni, hnědou hedvábnou blůzku a černý kyrys zdobený kovovými cvočky. U boku se jí houpal blaster a Han podle ošoupané rukojeti poznal, že moc dobře věděla, jak s ním zacházet.

Se zájmem popoběhl do přední části Modrého světla a pak, opatrně, aby se nedostal mezi ni a hlavní východ, ukázal k několika barovým stoličkám. „Takže… spěcháte někam? Můžu vás pozvat?“ zeptal se.

Dlouhou chvíli si ho prohlížela a hněv z ní pomalu vyprchával. Hopsovo skučení vzadu sláblo, jak rváče jeho přátelé vyváděli zadním východem ven. „Možná," řekla. Napřáhla ruku v rukavici a představila se: „Salla Zend."

„Han Solo." Potřásli si rukou a potom si Han přehodil nohu přes nejbližší barovou stoličku. „Co si dáte?"

Salla se posadila také. „Šíleného Mrelfa, plnou."

„Tak jo," řekl Han a dal si pozor, aby při vyslovení značky silného alkoholu nedal najevo žádnou reakci. Šíleného Mrelfa by si nedal za nic na světě – kolovaly pověsti o vesmírných pilotech, kteří se Šíleným Mrelfem pořádně ztřískali a skončili v imperiálních pracovních táborech – nebo dopadli ještě hůř.

Povídali si spolu a Han zjistil, že Salla je taky pašeračka, čerstvě příchozí na Nar Shaddaa. „Mam loď," řekla. „*Rimrunner.* Ale potřebuje trochu seštelovat. Ráda bych na něm provedla pár úprav."

„Nepovídej," řekl Han, „vim o dílně, která je pro tebe jako stvořená. Na mý lodi se tam taky pracuje. Ten člověk je hotovej kouzelník. Jmenuje se Shug Ninx."

„Sama jsem docela dobrá mechanička," řekla Salla. „Ráda bych toho tvýho přítele poznala."

„Ráno se tam vracím pracovat na *Brie*" řekl Han. „Kdybys chtěla, můžeš si se mnou dát zejtra sraz a můžeme jít do Shugovy garáže spolu."

Změřila si ho pohledem a pak se pomalu, pobaveně usmála. „Mam lepší nápad," řekla. „Dneska večer půjdeš ke mně domů. Umíš vařit?"

Han vyvalil oči. *To mě podržte. Tomu říkám jít na věc!*

Pomalu jí úsměv vrátil – svůj typický, pokřivený úsměv. Poznal, že ani Salla není vůči jeho účinku imunní – nebo to možná bylo tím pitím. „Jasně. Jedna z mejch nejlepších známejch byla kuchařka.“

Salla se zasmála. „No tak, Solo, nech slečnu vydechnout a vypni ten šarm. Chceš mi zlomit srdce?“

„Ne,“ řekl Han a prstem jí přejel po hřbetě ruky, „chci ti uvařit večeři. Připadá mi to jako skvělej nápad. Máš ráda traladoní steaky?“

„Jasně,“ řekla zlehka. „Krvavý.“

„Budu na to pamatovat,“ slíbil Han.

Když dopili, vyšli ven na špinavou ulici. Salla se do Hana zavěsila. „Jsem ráda, že jsem tě objevila. Já dovedu připálit i vodu, takže se už ani nepokouším sama vařit. Vidina domácí večeře se mi tuze zamlouvá.“

Han jí věnoval další úsměv a vložil do něj veškerý svůj šarm. „Tak teda večeře. A pak možná… snídaně?“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Jseš pěknej lump, že jo?“

„Snažim se,“ řekl Han skromně.

„Hele, nepokoušej štěstí, zlato,“ varovala ho a přitom se smála, aby mu dala najevo, že není uražená. „Dokážu se o sebe postarat.“

Han si vzpomněl, jak si poradila s Hopsem, a nemohl než souhlasit. Přikývl a rozhodl se, že se bude držet zpátky… alespoň prozatím.

Během následujících několika týdnů se Han a Salla scházeli dál a jejich vztah se rozvíjel a upevňoval. Když spolu chodili už měsíc, Han jí snídaně *skutečně* připravoval a každý viděl, že jsou pár.

Měli toho hodně společného a Han si užíval času, který spolu trávili. Byla to vzrušující, energická žena,

chytrá, smyslná a přímá. Jak ji Han poznával blíž, zjistil, že má i něžnou stránku, i když se neprojevovala moc často.

Han představil Sallu Shugovi a oba dva se okamžitě sblížili také, byť ne v milostném slova smyslu. Ukázalo se, že Salla je vynikající technička, která si umí poradit s laserovou pájkou lépe než většina pašeráků. Řekla jim, že než se jí podařilo získat *Rimrunner*, dělala techničku na transportu jedné korporace. Příležitostně pašovala koření, ale jejím oblíbeným nákladem byly zbraně. Byla vrcholně zkušená pašeračka zbraní, nebojácná a schopná.

Brzy byla Salla v Shugově garáži pravidelnou návštěvnicí. Scházeli se tam všichni pašeráci, spravovali své lodě, vyměňovali si historky a vzájemně se snažili jeden druhého trumfnout v neuvěřitelných výkonech. Han zjistil, že dříve nebo později většina lidských pašeráků, a taky mnoho cizinců, končila v Shugově garáži. Objevila se tu většina jeho kumpánů z Pašeráckého tahu, při jedné pamětihodné příležitosti dokonce i Wynni.

Zeen a Kid, pašerák a zloděj jménem Rik Duel, Houževnatá Ana Modrá, Roa a Mako… všichni v Shugově garáži prožívali zlaté časy. Shug měl jen tři pravidla: žádné omamné látky jakéhokoliv druhu, za použití nářadí, jeho služeb nebo služeb jeho techniků platit hotově a uklidit po sobě.

Han nakonec představil Sallu Landovi a i tihle dva se sblížili. Han poznal, že jeden druhého přitahují, ale Salla dala jasně najevo, že se rozhodla pro Hana… prozatím.

Jednoho dne, kdy se Han nacházel na vršku *Briina* trupu a pracoval na hlavním deflektoru, na něj

Chewbacca zahulákal, ať jde dolů, že s ním chce někdo mluvit. Han slezl po žebříku dolů a tam našel stát pohledného chlapce s hnědými vlasy a hnědýma očima. Tak trochu Hanovi připomínal sebe sama, když mu táhlo na osmnáct.

Mladík natáhl ruku. „Han Solo? Je to pro mě čest, že vás poznávám. Já jsem Jarik. Jarik Solo.“

Han vyvalil oči a potřásl mu rukou. „Solo?“ zeptal se zaraženě.

„Jo,“ odpověděl ten kluk. „Solo. Myslim, že jsme příbuzný. Já jsem taky Corellian.“

Vzhledem k tomu, že Han věděl jen o dvou příbuzných, ke kterým by se mohl hlásit (a raději se k nim nehlásil – jeho teta Tiion byla samotářská a paranoidní a její syn, Hanův bratranec Thrackan Sal-Solo, byl sadistický otrapa… pokud byli oba ještě naživu), nebyl si jistý, co má na tohle říct. „Vážně?“ řekl nakonec. „To je zajímavý. Z jaký větve jseš?“

„Ech, no, myslim, že můj strejda Renn byl bratranec vašeho otce z druhýho kolene,“ řekl mladík pohotově.

Renn bylo na Corellii běžné jméno. Han se usmál. „To by moh bejt,“ řekl. „Pojď támhle a promluvíme si.“

Odvedl mládence do Shugovy zaneřáděné kanceláře a nalil oběma šálek stim-čaje. Chewie je následoval a Han Wookieeho řádně představil. Chewie na Jarika zahrrrrrrnnnlal a Han poznal, že se mu ten mladík zamlouvá.

„Tak, proč jsi za mnou přišel?“

„No, rád bych se naučil lítat,“ odpověděl chlapec. „A slyšel jsem, že jste nejlepší. Budu pro vás pracovat, když mě budete učit, pane. Slibuju, že budu pracovat pilně.“

„No,“ pohlédl Han na Wookieeho, „nějaká výpomoc s dáváním *Briy* dohromady by se nám hodila. Umíš zacházet s hydroklíčem?“

„Ano, pane!“ řekl Jarik. „Jasně že umim.“

„Uvidíme,“ řekl Han.

Nejprve toho mladíka pozval, aby s nimi strávil nějaký čas, protože ho chtěl pozorovat. Han nevěřil, že ten kluk pochází z Corellie. Jednoduše tak nějak nevypadal *správně*. Požádal Rou, jestli by jako starší pašerák o nějakém mladém muži jménem Jarik něco nevěděl.

Trvalo to měsíc, ale Roovi se podařilo vypátrat, že mladý Jarik je dítětem ulice, narozený a vychovaný v hlubinách Nar Shaddaa. Lopotil se pro každé sousto, pro každý kredit, přiložil ruku ke každé práci, na kterou narazil.

Od narození byl obyvatelem Nar Shaddaa, který se potloukal po corellianském sektoru. Bylo možné, že alespoň jeden z jeho rodičů byl Corellian.

Když Han s jistotou věděl, že mu mladík lhal, uvažoval o tom, že ho vyhodí, ale tou dobou už si na něj zvykl. Mládenec mu doslova visel na rtech a držel se u něj, kdykoliv mu to Han dovolil. Ta uctívačná pozornost mu lichotila. A koneckonců, zdůvodňoval si to Han, jako kdyby on sám nikdy nelhal, aby se někde uchytil…

Jarik se ukázal být učenlivým žákem. Han ho naučil ovládat levoboční střeleckou věž *Briy* a hoch prokázal, že má výborné reflexy a mušku. Jelikož byla aktivita pirátů v huttském prostoru poslední dobou na vzestupu, Han s sebou chlapce brával na většinu jejich cest. Promluvil si o celé záležitosti s Chewbaccou a rozhodl se, že tomu mládenci neřekne, že ví, že se „Solo“ nejmenuje. Byl to

Chewie, kdo poznamenal, že pro Jarika očividně hodně znamenalo, že má konečně příjmení. Wookieeové měli silný smysl pro rodinu a Chewiemu bylo toho chlapce líto.

Brzy poté, co spolu Han a Salla začali chodit, byla *Bria* schopná letu. Shugovy modifikace natolik zvýšily její rychlost, že z ní bylo velice obstojné, šikovné plavidlo. Ale pořád to byla, jak se Jarik vyjádřil, „pěkně nevypočitatelná holka“.

Jeden let *Bria* podávala vynikající výkon, ale hned ten další… trápení, které Hanovi, Chewiemu a Jarikovi způsobovala během vesmírných cest, jako by nebralo konce. Han obohatil svou slovní zásobu o nové wookieeské nadávky, když se s Chewiem pachtil s opravou jejich vzpurného plavidla.

Jednou vyhořel podsvětelný motivátor, zrovna když prolétali kolem shluku černých děr Chřtánu. Bylo to *opravdu* zajímavé. V jednu chvíli přestal Han věřit, že to zpátky na Nar Shaddaa zvládnou. Kdyby nebylo Chewieho rychlé opravy a Hanových pilotních zkušeností, vtáhlo by to frachťák do černé díry.

Han jim našel nový, větší byt v lepší části corellianského sektoru. Často nebyl doma a zůstával přes noc u Sally, a tak tam dovoloval Jarikovi přespávat, aby měl Chewbacca společnost.

Život, přemítal Han (když měl čas přemítat, což nebylo moc často), byl skvělý. Už to byly aspoň dva měsíce, co se naposledy objevil nějaký lovec lidí a po Bobovi Fettovi nebylo ani památky. On a Chewie si vydělávali na slušné živobytí a měli vlastní loď. Měl přátele a někoho, na kom mu záleželo, někoho, kdo

mluvil řečí pašeráků. Han byl spokojený jako nikdy předtím…

* * *

Hluboko v odlehlém koutu vesmíru, v prostoru mezi systémy, se na vysoce tajných souřadnicích setkaly dvě huttské lodě. Obě patřily členům desilijického kajidicu, třebaže ani jednu neřídil Han Solo. Jedna z nich byla Jabbova jachta *Star Jewel*, tou druhou byla jachta Jiliac, *Dragon Pearl.*

Pod vedením svých pilotů, kteří jemným manipulováním ovládacích trysek lodě zlehka postrkovali jednu ke druhé, se k sobě obě lodě víc a víc přibližovaly, až se ocitly dost blízko na to, aby spolu mohly dokovat. Z přetlakové komory *Star Jewelu* se začala vysouvat spojovací trubice, až se dotkla trupu *Dragon Pearl* a ukotvila se k přechodové komoře. Obě huttské jachty zůstaly propojené potrubím viset v prostoru.

Jabba a Jiliac byli na palubě *Star Jewelu.* Jiliac, pohodlně uvelebená v luxusním salonku jachty, chovala v náručí svého malého potomka. Když lodní přístroje ukázaly, že byly obě lodě úspěšně propojeny, položila Jiliac svou maličkou, beztvarou ponravu huttského novorozence ke svému břišnímu vaku a nechala malého tvorečka, aby zalezl dovnitř. Zhruba první rok svého života zůstávali novorození Huttové většinou uvnitř vaku svých matek.

Zatímco oba Huttové netrpělivě čekali, slyšeli, jak se chodbou blíží několik párů kroků. Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil Teroenza, velekněz Ylesie.

Velký rohatý tvor se v porovnání s obrovskými slimákovitými Hutty jevil skoro jako trpaslík, ale Jiliac si všimla, že to Teroenzu nijak zvlášť nezneklidňovalo. Blahosklonně ťlanda Tilovi pokynula k závěsnému sedátku, které sem pro tuto zvláštní příležitost nainstalovali. „Vítejte, Teroenzo. Prosím, chovejte se tu jako doma. Doufám, že se vám vaši nepřítomnost na vašem světě podařilo zamaskovat.“

„Času mám málo,“ řekl Teroenza. „Dnes ráno jsem vyrazil v pozemním skimmeru s gamorreanským řidičem, údajně abych osobně provedl inspekci výstavby kolonie 8. V půli cesty jsem v hloubi džungle strážného omráčil a potom jsem nastavil skimmer, aby narazil do obřího stromu. Pak jsem do vraku hodil termální detonátor, a když se to rozhořelo, přihodil jsem tam strážného. Vaše loď čekala přesně na místě, kde jste zaručili, že bude. Zítra mě může v té samé oblasti vysadit a já se odpovídajícím způsobem odřu a ušpiním, a potom se vypotácím z džungle právě včas na to, abych narazil na některou z pátracích skupin. Aruk nebude mít sebemenší podezření.“

„Dobrá práce,“ řekla Jiliac. „Ale jak jste sám poznamenal, máme málo času. Přistupme tedy rovnou k věci. Aruk začal být… na obtíž. A té obtíže bychom se rádi zbavili.“

Teroenza si odfrkl. „Bez ohledu na to, jak vysoká je úroveň naší produkce, je stále nespokojený. Svou družku jsem neviděl už přes rok. Zakazuje mi i krátkou návštěvu doma. A snížil odměnu na Hana Sola a pozměnil ji na ‚bez výstrahy zabít, dezintegrace povoleny‘! Zakázal mi ji zvýšit, i kdybych to chtěl zaplatit z vlastní zásoby kreditů. Řekl, že jsem Solem posedlý! Když to udělal, už

jsem ho nemohl dál podporovat. Rozjímání nad pomalou smrtí toho corellianského vesmírného vandráka bylo celé měsíce mou jedinou radostí. Když si vzpomenu, jak…“ Velekněz pokračoval ve své litanii stížností na Hana Sola.

Jabba a Jiliac se během Teroenzova výstupu podívali jeden na druhého. Jiliac věděla, že Jabba s Bobou Fettem uzavřel jakousi dohodu, aby pro ně Solo mohl beze strachu před nájemnými lovci nadále pracovat. To však bylo něco, co Teroenza vědět nemusel.

O pár vteřin později Teroenzovi došel dech. Uklonil se. „Omlouvám se, Vaše Excelence. Jak jste řekli… k věci.“

„Nejprve musíme určit cenu za vaši… podporu, Teroenzo,“ poznamenal Jabba.

T’landa Til vyřkl částku.

Jabba a Jiliac pohlédli jeden na druhého. Ani jeden z nich nepromluvil.

Po několika minutách Teroenza uvedl další, podstatně nižší sumu. Tato, třebaže stále značně vysoká, už nebyla tak přemrštěná. Jiliac si z podnosu ležícího vedle jejího lehátka vzala malého korýše a několik vteřin nad ním rozjímala. „Platí,“ řekla a pak si lahůdku vložila do úst. „Chci, aby nikdo nemohl mít podezření, že šlo vraždu,“ řekla jakoby mimochodem. „Musí se to udělat rafinovaně…“

„Rafinovaně…“ zamumlal Teroenza a nepřítomně si hladil roh, který už beztak vypadal, jako by byl čerstvě naolejovaný. „Takže žádný ozbrojený útok.“

„V žádném případě,“ řekla Jiliac. „Besadiiská bezpečnostní opatření překonají jedině ta naše. Naši

vojáci by se k němu museli prostřílet a celá Nal Hutta by hned věděla, kdo to začal. Žádné ozbrojené útoky.“

„Co nehoda?“ uvažoval nahlas Jabba. „Možná na jeho říčním člunu? Je mi známo, že Aruk rád tráví čas odpoledními výlety. Často pořádá na řece večírky.“

„Možná,“ řekla Jiliac. „Ale je obtížné zařídit, aby taková nehoda proběhla přesně podle plánu. Mohla by zabít i Durgu, a já nechci, aby Durga zemřel.“

„Proč ne, teto? Durga je chytrý. Mohl by pro nás představovat hrozbu.“

Než mohla Jiliac odpovědět, udělal to Teroenza. Velekněz se pohodlněji uvelebil v závěsném sedátku, vybral si z podnosu nakládaného vodního švába a ochutnal ho. „Protože Durga,“ řekl ťlanda Til hloubavě, „bude mít s ovládnutím Besadii problémy. V kajidicu je mnoho těch, kdo mají pocit, že kvůli svému mateřskému znaménku není způsobilý vládnout. Říkají, že je poznamenaný neštěstím, a je tudíž prokletý. Připravte o život Durgu a kajidic se může mnohem silněji sjednotit za novým vůdcem.“

Jiliac pokývala hlavou k Teroenzovi. „Uvažujete jako Hutt, kněži,“ řekla.

Teroenzu to potěšilo. „Děkuji, Vaše Excelence.“

„Útok ne, nehoda ne,“ mumlal Jabba. „Co tedy?“

„Jeden plán bych měla,“ řekla Jiliac. „Látku, kterou může Aruk přijmout v potravě. Má tu výhodu, že je ve tkáni prakticky nezjistitelná. A zatímco účinkuje, zpomaluje a otupuje myšlenkové procesy, takže oběť dělá špatná rozhodnutí. A to by bylo v náš prospěch, aby Aruk činil špatná rozhodnutí.“

„Souhlasím, teto,“ řekl Jabba. „Ale… jed? My Huttové jsme vůči jedům neobyčejně odolní. Kdyby

někdo z nás, i tak starý jako Aruk, požil takové množství jedu, aby ho zabilo, určitě by si toho někdo všiml a upozornil na to.“

Jiliac zavrtěla masivní hlavou, což bylo něco, co pochytila od lidí. „Ne tím způsobem, který mám na mysli, synovce. Když se látka vpraví do těla, otravuje oběť postupně. U vyšších forem života se soustředí v mozkové tkáni. Pokud je jed požíván delší dobu, oběť se na něm stane fakticky *závislá*, a to až do té míry, že náhlé zastavení přísunu té látky způsobí tak prudké abstinenční příznaky, že jejich důsledkem může být buď smrt, nebo tak rozsáhlé poškození mozku, že Aruk už nikomu z nás nebude dále škodit.“

„A vy můžete zásoby této látky poskytnout?“ zeptal se Teroenza zaníceně.

„Je extrémně drahá a vzácná,“ řekla Jiliac. „Ale… ano. Můžu sehnat dostatečné množství.“

„Ale jak ho přimějeme, aby ji pozřel?“ zeptal se Jabba.

„Vaše Excelence, to můžu zařídit!“ Teroenza poskakoval ve svém sedátku jako nějaké hrající si mládě. „Nalovníkové žabičky! Ty budou určitě fungovat!“

„Vysvětlete to,“ přikázala Jiliac.

Teroenza se jal vysvětlovat mimořádnou oblibu, ve které besadiiský lord nalovníkové žabičky choval. „Od té doby, co se před dvěma týdny vrátil domů, si s každou dodávkou zpracovaného koření, kterou na Nal Huttu posíláme, poroučí akvárium plné živých žabiček!“ T’landa Til si vzrušeně zamnul drobné, skoro křehké ruce.

„A jak je máme využít?“

„Nalovníkové žabičky mají k vyšším formám života hodně daleko. Nemají žádný mozek, který by stál za řeč. Pochybuju, že by je vystavení vašemu jedu zabilo.“

„Podle toho, co o té látce víme, by to tak bylo,“ řekla Jiliac. „Prosím pokračujte.“

„Mohl bych ty nalovníkové žabičky pěstovat ve vodě, do které bych přidal váš jed,“ řekl Teroenza. „Už od chvíle, kdy ještě budou malými pulci, budou plavat ve vodě obsahující koncentrát vaší látky. Tkáň nalovníkových žabiček bude nasáklá jedem – a Aruk je bude lačně hltat! Jak budou měsíce ubíhat, budu koncentraci jedu ve vodě zvyšovat a Aruk bude postupně požívat stále víc a víc jedu. Po čase tomu úplně propadne. Potom, když už na té látce bude závislý docela –“ Pruce škubl rukou ve výmluvném gestu. „Žádný jed! Čisté žabky!“

„A Aruk v agónii zemře,“ řekla Jiliac. „Nebo utrpí trvalé poškození mozku. Tak či onak to našim záměrům poslouží.“

Jabba se předklonil. „Já říkám, abychom to udělali. Jiliačin plán vyhovuje všem našim požadavkům.“

„Převedu na váš účet první platbu,“ řekla Jiliac. „Musíte mi sdělit, kam chcete ty kredity poslat.“

V Teroenzových vyboulených očích se zaleskla prohnanost. „Spíš než kredity bych uvítal předměty do své sbírky. Tak můžu ty platby zamaskovat. Pokud bych potřeboval kredity, můžu nějaký kus prodat a nikdo nic nezjistí.“

„Dobře,“ řekla Jiliac. „Budete nám muset poskytnout seznam přijatelných předmětů. Pokud žádné takové neseženeme, složíme místo nich kredity. Ale budeme se snažit ty věci pro vaši sbírku sehnat.“

„Výborně,“ řekl Teroenza. „Jsme dohodnutí.“

„Připijme si,“ zvolal Jabba. „Na naše spojenectví a na Arukův konec.“

„Připijme si!“ zopakoval Teroenza a pozvedl zdobený pohár. „Svého nově nabytého bohatství využiju prvořadě tak, že nechám na Hana Sola vypsat odměnu tak vysokou, že ho budou hledat všichni nájemní lovci z celé galaxie!“

„Smrt Arukovi!“ řekla Jiliac a pozvedla svůj pohár. „Smrt Arukovi!“ zvolal Jabba.

Teroenza na kratičký okamžik zaváhal a odhodlaně prohlásil: „Smrt Arukovi… a Solovi.“ Společně si připili.

Poté, co Teroenza odešel, aby byl na palubě *Dragon Pearl* tajně odvezen zpátky na Ylesii, začali Jabba a Jiliac rozvíjet svou strategii. Až bude Aruk pryč, postupně ylesijský podnik převezmou. Jednoho po druhém odstraní klíčové členy Besadii, až nakonec zdecimovaný klan upadne v bídu a zapomnění.

To pomyšlení je velice rozradostnilo.

Dobrou náladu jim však zkazil Lobb Gerido, který se náhle objevil, ruce křečovitě sevřené. „Vaše Excelence… jeden z vašich agentů na Regolithu Prima nám právě přeposlal videozprávu. Velice znepokojivé zprávy z Imperiálního Centra! Pilot ji nahrál. Kdyby si Vaše Excelence laskavě zapnuly holoprojektor…“

Jiliac to plná starostí udělala. Vyvstal před nimi trojrozměrný výjev a Huttové v něm rozeznali svého místního moffa, Sarna Shilda. Tohle byla očividně formální tisková konference. Za Shildem viděli důvěrně známé panoráma Imperiálního Centra, planety, která se dříve jmenovala Coruscant.

„Občané Teritorií vnitřního a vnějšího okraje," řekl a bledé rysy pod voskovitě černými vlasy měl stažené v pochmurném výrazu, „náš vznešený a moudrý císař byl nucen potlačit v imperiálním prostoru další vzpouru. Nebezpeční povstalci zaútočili s použitím zbraní, jejichž původ byl vysledován do našeho sektoru, na imperiální stanoviště na Rampě II, kde zranili a zabili mnoho imperiálních vojáků.

Císařova odveta byla okamžitá a povstalci byli rozdrceni a zajati. Povstalečtí vrazi zmařily životy mnoha civilistů, když své zbraně obrátili proti nevinným občanům. Takovým ukrutnostem musí být učiněna přítrž!

Náš císař vyzval všechny loajální sektory, aby mu pomohly zarazit překupnictví ilegálních zbraní. S hrdostí vám oznamuji, že na císařovu výzvu odpovím neprodleně a s veškerou rozhodností. Všichni víme, že značná část ilegálního obchodu se zbraněmi a drogami má počátek v huttském prostoru. Za tímto účelem vyzývám všechny občany našeho sektoru, aby mě podpořili v úsilí s touto huttskou ranou skoncovat! Mým cílem je úplně vyhubit pašeráctví a huttské zločinecké lordy srazit na kolena!" Shild se zarazil, jako kdyby si náhle vzpomněl, že Huttové kolena nemají. „Ehm… obrazně řečeno, samozřejmě."

Odkašlal si. „Abych tohoto cíle dosáhl, byl jsem zmocněn použít smrtící sílu. Huttové se naučí, že se imperiálním zákonům nemohou beztrestně vysmívat." Pozvedl pěst v rozmáchlém militantním gestu. „V našich Teritoriích znovu zavládne zákon a pořádek!"

Při Shildově posledním zvučném slově světlo holoprojektoru pohaslo. Oba Huttové na sebe drahnou dobu mlčky hleděli.

„To není dobré, teto,“ řekl konečně Jabba.

„Vůbec to není dobré, synovce,“ souhlasila Jiliac. Tiše zaklela. „Kde jen Shild sebral odvahu se nám postavit?“

„Očividně má nyní větší strach z Palpatina než z nás,“ řekl Jabba.

„Musíme ho o jeho omylu poučit,“ řekla Jiliac pomalu. „Nesmíme připustit, aby Nal Huttě vládl císař a jeho odporní poskoci.“

„To opravdu nesmíme,“ přitakal Jabba.

Jiliac nad tím chvíli uvažovala. „Ale jako kompromis…“

„Ano, teto?“

„Možná bychom mohli se Shildem vyjednávat. Koupit si ho. Vydat mu napospas Nar Shaddaa a pašeráky. Pašeráky si vždycky můžeme sehnat nové…“

Jabba si olízl okraje svých bezretých úst, jako by si vychutnával něco obzvlášť sladkého. „Teto, líbí se mi, jak uvažuješ.“

„Musíme Shildovi poslat vzkaz,“ rozhodla Jiliac. „A dary… drahé dary, abychom upoutali jeho pozornost. Víš, jak chamtivý je. Určitě nakonec… přijde k rozumu.“

„Určitě ano,“ souhlasil Jabba. „Ale kdo ten vzkaz předá?“

Jiliac chvíli přemýšlela a pak se koutky jejích obrovských, širokých úst zvedly. „Znám přesně toho pravého člověka…“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Hračky pro moffa

Han Solo stál před Jiliačiným plochým trůnem s očima dokořán a pokleslou bradou. „*Co* že chcete, abych udělal?“

„Opatrně, kapitáne Solo,“ řekl varovně Jabba. „S lady Jiliac budete mluvit uctivě.“

Han huttského lorda ignoroval. „Ale… ale…“ drmolil, „to je šílenství! To je, jako kdybyste mi řekli, abych si dal blaster k hlavě a stisknul spoušť! Všichni jsme slyšeli, jak Shild hodlá s pašerákama zatočit. Pokud vám to uniklo, vaše blahorodí, já pašerák jsem,“ škubnul palcem ke své hrudi, „a jestli k Sarnu Shildovi napochoduju, abych mu předal vaše dary a vzkaz, bude to moje poslední procházka na svobodě! Ne! V žádným případě!“

V duchu ho vlastní troufalost, s níž s mocnými huttskými vůdci mluvil, trochu překvapovala, ale Jiliačina nevzrušená žádost ho přivedla do varu. Kdo si ti Huttové vůbec mysleli, že jsou?

„Kapitáne Solo.“ Jiliac se Hanova slova ani tón nijak nedotkla. „Uklidněte se. Dáme vám nové šaty, ten nejlepší padělaný identifikační průkaz a jedno z našich vlastních kurýrních plavidel. Nikdo nepozná, že jste pašerák Han Solo. Budou vědět pouze to, že jste

diplomatický zástupce Nal Hutty, náležitě oprávněn a pověřen předat náš vzkaz a naše dary.“

Han se zhluboka nadechl. Za takových okolností možná…

„Jakou má pro vás dodání tý zprávy cenu?“ zeptal se nakonec. „Deset tisíc kreditů,“ řekla Jiliac bez mrknutí oka. Han zalapal po dechu. *Tolik! Jenom za to, že poletím na Coruscant a zpátky!*

Chvíli na huttské vůdce upřeně hleděl a pak se otočil k Chewbaccovi. „Co myslíš ty, brácho?“

Chewie byl evidentně stejně na vážkách jako on. Velký Wookiee bručel a hučel a pak nakonec poznamenal, že s tolika penězi by mohli začít spořit na loď, kterou by si mohli koupit. Dodal ale, že to bude Han, kdo bude nastavovat krk, takže konečné rozhodnutí by mělo zůstat na něm.

Corellian o tom ještě další minutu přemýšlel, pak se obrátil zpátky k Jiliac a Jabbovi. „Tak jo,“ řekl. „Za deset tisíc to udělám. Všechno předem.“

Jabba chtěl začít protestovat, ale Jiliac ho gestem umlčela. „Dobře, kapitáne. Deset tisíc předem. Kdy budete moci vyrazit?“

„Pokud mi dodáte ten průkaz a loď ještě dneska,“ řekl Han chmurně, „můžu odletět zejtra ráno.“

„Stane se,“ řekla Jiliac.

* * *

Huttská vůdkyně dostála svému slovu. Příštího rána Han obdržel prvotřídní padělaný průkaz identifikující ho jako Jobekka Jonna, oficiálního huttského diplomatického zástupce. Bylo mu přiděleno malé a

rychlé corellianské kurýrní plavidlo jménem *Quicksilver*, Han dostal oblek lepší než cokoli, čeho se předtím byť jen dotkl – sako z tomuoní vlny a kalhoty střižené podle poslední módy.

Na Chewieho návrh si Han během doby, kterou cesta na Coruscant trvala, nechal narůst krátkou bradku. Když přistáli v jednom z mnoha coruscantských vesmírných doků, ulízal si vlasy dozadu a byl překvapený, jak se jeho vzhled najednou změnil. Elegantní šedý oblek, ve kterém vypadal jako byrokrat, dokonale zahladil veškeré stopy toho, že by mohl být pašerák.

„Bez blasteru si připadám jak nahej," zabručel Han. „Ale tady na Coruscantu… chci říct, Imperiálním Centru… nosit zbraně zakazujou. Krom toho… řek bych, že diplomatický zástupci zbraně nenosej."

Chewie smutně poznamenal, že Han už nevypadá ošuntěle, podle wookieeské módy. Místo toho se zdál být uhlazený a naleštěný jako lapis.

„Brácho, věř mi, nemůžu se dočkat, až budu zase sám sebou," řekl Han.

Potom vzal balík s dary a holokrychli se vzkazem od Jiliac a Velerady Nal Hutty, opustil *Quicksilver* a nastoupil do raketoplánu mířícího dolů na Imperiální Centrum.

Být zase zpátky na ústřední planetě Impéria vyvolávalo spoustu vzpomínek, většinou nepříjemných. Na Coruscantu ho opustila Bria. Tady ho po střechách pronásledoval Garris Shrike. Polní soud nad ním se odehrál na velitelství Imperiální flotily…

Han znal moffovu adresu. Shild si udržoval několik rezidencí na různých světech, ale právě teď se zdržoval

na Imperiálním Centru a účastnil se konferencí o právu a pořádku v Impériu.

Han dorazil do moffovy rezidence, luxusního střešního bytu v jedné z nejelegantnějších městských budov. Poté, co prošel několika bezpečnostními kontrolami, předal svá pověření postaršímu lidskému majordomovi a posadil se v předpokoji. Jedině s vypětím všech sil se mu dařilo zabránit tomu, aby se neklidně vrtěl.

Když čekal už skoro tři čtvrtě hodiny, majordomus se znovu objevil. „Můj pán vám může věnovat jen pár minut," řekl. „Dnes večer odlétá na Velgu Prima."

Pěkný, pomyslel si Han. Velga Prima byla jedno velké kasino, nejopulentnější planetoid toho druhu ve známé galaxii.

Následoval majordoma řadou chodeb pokrytých koberci. Automaticky si do paměti ukládal cestu – čistě pro případ, že by se něco pokazilo a on musel rychle vzít roha.

Konečně ho majordomus uvedl do pracovny větší než celý Hanův byt na Nar Shaddaa. „Pan Jobekk Jonn z Nal Hutty, Vaše Excelence," ohlásil ho starý muž.

Moff Sarn Shild byl vysoký, bledý, asketicky vyhlížející muž s napomádovanými černými vlasy a tenkým, špičatým knírkem. Byl štíhlý, skoro až vyhublý, a měl bledé, studeně vypadající ruce s protáhlými prsty.

Nenosil žádné šperky s výjimkou černé perly z draka krayta v jednom ušním lalůčku. Jeho oblek byl stejné opalizující černé barvy jako šperk.

Prudkým gestem pokynul ke křeslu. „Obávám se, že budu muset být stručný, pane Jonne. Chápu, že Huttové

byli v minulosti k mé administrativě… štědří, ale císař dal své přání jasně najevo. Mám svázané ruce.“

„Nebuďme zbrklí, Vaše Excelence,“ řekl Han a dával si přitom pozor na způsob vyjadřování a gramatiku. Bezděky se vrátil ke způsobu, jakým mluvil, když byl ještě imperiálním důstojníkem. „Věřím, že nabídnuté dary a zprávu od Huttů shledáte zajímavými. Mohu?“

Shild krátce přikývl. Han opatrně položil balíček na stůl. „Prosím, otevřete to.“

„Tak dobře,“ řekl moff. Opatrně balíček otevřel, a podle toho, jak se mu rozzářily oči, Han usoudil, že huttští lordi dobře znali jeho vkus.

Malá stříbrná píšťala posázená polodrahokamy. Miniaturní holoprojektor tak malý, že by se vešel do lidské dlaně. Náhrdelník vyrobený ze zlatého a platinového drátku vykládaný zlatými drahokamy corusca. „Pro vaši paní, Excelence,“ řekl Han zdvořile.

„Ano, tohle se jí bude líbit…“ zamumlal moff. Rychle si pročetl zprávu v holokrychli, kterou si zobrazil tak, že umožnil provést sken své sítnice, a mezi obočím mu vyvstala vráska.

„Podívejte se, pane Jonne,“ řekl, když zprávu dočetl, „přál bych si, abych mohl Nal Huttě poskytnout větší záruku, ale jak už jsem vám řekl předtím, nemám na vybranou. Císař vyzval všechny členské světy Impéria, aby proti pašování, překupnictví se zbraněmi a dalším protiprávním činnostem uplatňovaly tvrdší postup. Můj sektor zahrnuje huttský prostor a nepoctivost Huttů je naneštěstí natolik známá, že je zkrátka nemohu nadále krýt. Mohu však obyvatelům Nal Hutty slíbit, že proti nim nebudou vedeny žádné ozbrojené represálie, jestliže budou spolupracovat.“

„Spolupracovat v jakém smyslu?“

„Stát se oddanými, zákona dbalými občany Impéria.“

Až naprší a uschne, pomyslel si Han. „A co Nar Shaddaa?“ zeptal se; nemohl jinak. Ze strachu o sebe a o své přátele mu vyschlo v ústech.

„Z Nar Shaddaa budu muset udělat odstrašující příklad,“ řekl Shild. „Až s Pašeráckým měsícem skončím, už se jako základna pašeráckého odvětví neudrží. Jeho obyvatelé budou mít štěstí, pokud se na něm udrží rozumný život.“

Han se snažil zamaskovat šok. *Co budeme dělat?*

Shild zakroutil hlavou. „Obávám se, že teď budu muset odejít. Mrzí mě, že jste kvůli tak krátkému rozhovoru vážil tak dalekou cestu, ale varoval jsem vaše huttské pány, že se v této záležitosti nebudu moci… přizpůsobit.“

Shild vstal a Han automaticky také.

„Sarne?“ ozval se hlas zpoza dveří do vedlejšího pokoje. Han, který se právě otáčel k odchodu, ztuhl. *Ten hlas!*

„Jsem tady, drahá,“ zavolal Shild. „Právě jsem se chystal vyprovodit diplomatického zástupce Nal Hutty.“

Dveře se otevřely a v nich stanula usmívající se žena. „Sarne, drahoušku,“ řekla, „musíme si pospíšit. Raketoplán už čeká na střeše. Bude to trvat ještě dlouho?“

Han otočil hlavu a jejich pohledy se setkaly – poprvé po šesti letech.

Bria Tharen. Tentokrát nešlo o žádný omyl. Bria tam stála, oblečená ve splývavém hedvábném rouchu, které z ní dělalo další ozdobu Shildova honosného domova.

Odhalující šat byl tyrkysové barvy, stejné, jakou měly její oči. Byla oslnivě krásná.

Jak Hanovi vracela pohled, zamrkala a trošičku zbledla. Její úsměv se však ani nezachvěl.

Je dobrá, pomyslel si Han. Věděl, že ho jeho ohromení prozradilo, ale naštěstí se na něj Shild zrovna nedíval. Rychle se vzpamatoval a stáhl tvář do zdvořilé, neutrální masky.

Shild ukázal k Brie. „Pan Jobekk Jonn z Nal Hutty, má… neteř… Bria.“

Hana zachránily jedině zkušenosti z mnoha let hraní sabaccu. Když Bria hrdelním hlasem řekla: „Je mi potěšením, pane Jonne,“ a klidně k němu natáhla ruku, dokázal ji Han uchopit a se zdvořilým úsměvem políbit.

„Potěšení na mé straně,“ řekl. „Pane Shilde, jste velice šťastný muž, že máte tak půvabnou… neteř.“

Spatřil, jak jí tváře v reakci na jeho posměšek lehce zrudly. „Připadáte mi povědomý, pane,“ řekla. „Neviděla jsem vás už někde?“

Han poznal, že ho provokuje. „Možná na plakátech HLEDÁ SE,“ zamumlal Han potichu, aby to Shild neslyšel.

Potom se ještě jednou chladně sklonil nad její rukou a pustil ji – třebaže si nepřál nic jiného, než ji popadnout a odvést odsud! – a formálně se uklonil Shildovi.

„Děkuji vám, že jste si pro mě našel čas, Vaše Excelence.“

Pak se otočil a rázně z místnosti odkráčel.

* * *

Později, mnohem později té noci ležela Bria Tharen na svém malém lůžku na palubě moffovy jachty a dusila vzlyky do polštáře. Pokaždé, když si vzpomněla na ten pohled v Hanových očích, se jí chtělo nahlas zaúpět.

Bylo nad slunce jasné, že si myslel to nejhorší – že je Shildovou konkubínou. Otřásly jí další vzlyky. Koneckonců, *právě to* si myslet měl. Právě to si Shild *přál*, aby si všichni mysleli.

Moffovy sexuální preference se ve skutečnosti lidských žen netýkaly. Bria s ním cestovala jako půvabný výstavní předmět, aby ji Shild mohl předvádět ostatním imperiálním představitelům jako nějakou trofej.

Udržovala jeho domácnost v chodu, naslouchala mu, když si chtěl s někým popovídat, dohlížela na jeho služebnictvo a kancelář a vůbec se starala o to, aby měl moff bezproblémový život.

Nikdy s ním ale nesdílela lože, což bylo to jediné, co dělalo její současné nasazení snesitelným.

A teď… teď ji viděl Han a myslel si to nejhorší. Ani všechny informace, které Bria dokázala povstaleckému hnutí na Corellii předat, nemohly zmírnit ten žal a hanbu, kterou cítila.

Polštář byl úplně mokrý. Bria ho otočila a pak tam zůstala jen tak ležet. Zírala do temnoty, zatímco se moffova jachta řítila hyperprostorem.

„Hane…“ zašeptala zlomeně. „*Hane…*“

KAPITOLA DESÁTÁ

Admirálovy rozkazy

Cestou zpátky na Nar Shaddaa Chewbacca zdatně řídil huttskou kurýrní loď *Quicksilver*, ale myšlenkami byl tak trochu někde jinde. Wookiee se ohlédl po svém společníkovi, člověku, kterému se zapřísáhl dluhem života, a kolem modrých očí se mu objevily starostlivé vrásky. Han seděl zhrouceně v sedadle kopilota a zlostně se na prázdnotu hyperprostoru posetou hvězdnými čarami mračil. Takhle vypadal už celé dny, od té doby, co po splnění úkolu v moffově rezidenci na Coruscantu nastoupil na loď. Téměř nepromluvil, a pokud ano, bylo to jedině proto, aby si stěžoval nebo měl sarkastické poznámky.

A stěžoval si na všechno – na jídlo, rychlost malé kurýrní lodi, Chewieho řízení, nudnost cestování vesmírem, lakotu Huttů… ať už se Wookiee snažil zavést jakékoli téma hovoru, Han měl na všechno milion stížností.

Poprvé od doby, co se s Corellianem seznámil, si Chewbacca dokonce položil otázku, zda existovaly okolnosti, za kterých by odřeknutí dluhu života bylo čestné. Čestnější než, řekněme, zabít osobu, které jste se dluhem života zapřísáhli…

„Tahle kraksna se plazí jako tisíciletej Hutt," remcal Han. „Člověk by myslel, že s takovejma velkejma

motorama by dokázala vyvinout nějakou rychlost… myslíš, že bys ji dokázal přimět letět trochu rychlejc, kdybych vylezl ven a zatlačil?“

Chewbacca se ovládl a poznamenal, že už to nebude trvat dlouho, než dorazí zpátky na Nar Shaddaa.

„Jo, ale pro mě to nebude nikdy dost brzo,“ řekl Han zahořkle. Vstal a začal po stísněné kabině nervózně přecházet. Když se nečekaně otočil, praštil se do hlavy o nízko umístěnou vzpěru a začal ze sebe nepřetržitě chrlit nadávky.

Když se Han nakonec začal opakovat, podrážděně zavrčel a hodil sebou zpátky do sedadla kopilota. „Až těm Huttum vrátíme tuhle rachotinu, myslim, že se budeme muset vydat do Pašeráckýho tahu. Jestli to fir –“ Zdálo se, jako by se mu to slovo vzpříčilo v hrdle, a pak se opravil: „Jestli to ta naše zatracená loď skrz pás asteroidů zvládne.“

Chewbacca se zeptal, proč by se měli vydávat do Pašeráckého tahu. Upozornil, že v Pašeráckém tahu bude pravděpodobně Wynni, a to byla ta poslední osoba, kterou si přál vidět. Wookiee si nebyl jistý, zda by dokázal snášet další projevy její přízně.

„Poslouchej, brácho,“ čišel z Hanova hlasu sarkasmus, „jestli ti to ještě nedošlo, s Nar Shaddaa je konec. Moff Sarn Shild už nejspíš dal rozkaz svý flotile, aby se u Tethu shromáždila. Vypadnem z toho mizernýho měsíce jednou provždy.“

Jakou flotilu? chtěl vědět Chewbacca.

„No, každej císařskej moff má k dispozici vlastní eskadru na ‚udržení pořádku‘,“ řekl Han a hodil si nohy na ovládací panel, aniž se obtěžoval podívat se, než je položil. Chewie si oddychl, když uviděl, že jen těsně

minul ovladač SNÍŽIT RYCHLOST. Náhle zpomalit v hyperprostoru by nebyl dobrý nápad. „Shild jednu nepochybně bude mít taky. Jeho flotila nejspíš nebude z nejlepších, ale na svůj úkol bude bohatě stačit.“

Chewbaccu to mátlo. Proč by moffova flotila neměla být ta nejlepší možná?

„No, tak to u Imperiální flotily prostě chodí. Vzhledem k tomu, že huttskej prostor je tady v Okraji, daleko od ‚civilizace’ – to jest od Coruscantu –, vsadim se, že Sarnu Shildovi zůstaly na krku všechny starší lodě a výzbroj, zatímco ten nejnovější, nejlepší materiál šel na Rampu 1 a Rampu 2.“

Rampa 1? zeptal se Chewie. Myslel si, že vzpoura propukla jenom na Rampě 2.

„No, víš, když se obyvatelé Rampy 1 dověděli o tom, co se stalo, povstali taky,“ řekl Han. „Ne že by si tim nějak pomohli.“

Chewie poznamenal, že nenávidí Impérium, které ho zotročilo, a přál si, aby ho mohl pomoct svrhnout.

Han si odfrkl. „Hele, brácho, na to moc nesázej. Palpatine má tolik zbraní a lodí, že ani neví, co s nima. Každý povstání proti Impériu je předem odsouzený k neúspěchu.“

Wookieeský pilot názoru svého společníka nevěřil a taky mu to řekl. Připadalo mu logické, že někdy v budoucnu se imperiální světy, unavené stiskem Palpatinovy železné pěsti, sjednotí a postaví se na odpor.

Han rozmrzele zavrtěl hlavou. „To se nikdy nestane, Chewie. A i kdyby, byly by beztak odsouzený k záhubě. Stejně jako je k záhubě odsouzená Nar Shaddaa.“

Chewie poznamenal, že utíkat před bojem nemají Wookiové ve zvyku. Copak se Han nechtěl proti

imperiální flotile bránit? Byl si jistý, že pašeráci byli mnohem lepší piloti – a určitě lepší střelci – než císařští. Možná by mohli imperiální útok odrazit.

Han se tomu návrhu hlasitě vysmál.

Chewie rozzlobeně vycenil zuby a vztekle na svého lidského společníka zavrčel.

Han se s polekaným výrazem ve tváři rychle posadil. Chewie se na Corelliana rozčílil jen zřídka a wookieeský vztek nebylo něco, co se dalo brát na lehkou váhu. „Hej, nemusíš se kvůli tomu hned tak rozčilovat! Nemůžu s tim nic dělat, že Nar Shaddaa nemá nejmenší šanci! Neni to moje vina!“

Wookiee vydal hluboké hrdelní zavrčení.

„Tak jo, jo,“ uklidňoval ho Han. „Určitě je varuju, aby se mohli dostat pryč. Promluvím si o tom s Makem, jakmile podáme hlášení Jiliac, oukej?“

Chewbacca se uklidnil a vrátil se k řízení. Wookiee nicméně stále přemýšlel, stále dedukoval. Udělal poznámku o Hanově špatném rozpoložení.

„Co tim chceš říct, že je se mnou těžký pořízení?“ Han se tvářil pobouřeně. „Je mi fajn!“

Chewbaccova reakce byla krátká a k věci.

Han se začervenal. „Jak to myslíš, že to má něco společnýho s nějakou ženou?“ dožadoval se rozhořčeně. „Proč si to myslíš?“

Chewie odříkal seznam důvodů a potom vyslovil svůj nejlepší odhad ohledně toho, *která* žena Hana tolik rozrušila.

Han zaklel, zamračil se a nakonec celý sklesl a schoval obličej do dlaní. Promnul si čelo a hlasitě si povzdechl. „Máš pravdu, Chewie,“ zamumlal. „Byla to

ona. Bria. *Se Sarnem Shildem.* Nemůžu tomu uvěřit. Jak jen mohla?“

Chewbacca poznamenal, že zdání občas může klamat. Han zavrtěl hlavou. „Tentokrát ne,“ řekl sklíčeně. „Říkala mu ‚Sarne, drahoušku‘.“

Wookieeho zajímalo, jestli by Bria mohla být za moffa provdaná. Han vzdychl. „Ne. Ten vztah nebyl tak… formální. Chewie, nemůžu uvěřit, že by něco takovýho udělala. To je tak… ubohý!“

Chewbacca se snažil Hana utěšit a připomněl mu, že rozumní tvorové občas museli dělat věci, které se jim nelíbily, protože to bylo nezbytné. Možná v Briině případě existovaly také takové okolnosti, které to omlouvaly.

Han se pokusil o úsměv. „Díky, brácho. Přál bych si, abych moh říct, že máš pravdu. Ale…“ zavrtěl hlavou a pohroužil se do mlčení.

Cesta zpátky na přistávací plošinu na Nar Shaddaa uběhla v tísnivém tichu.

* * *

Han a Chewie se Jabbovi a Jiliac ohlásili, hned jak se na Nar Shaddaa vrátili. Hutty nepotěšilo, když se dozvěděli, že Sarn Shild už na jejich výplatní listině není. „Budeme muset nasbírat víc informací ohledně té flotily a situace,“ řekla Jiliac. „Vraťte se za dvě hodiny, kapitáne Solo.“

Han s pokrčením ramen souhlasil. Svých deset tisíc kreditů měl – účet zkontroloval ještě předtím, než odletěl z Nar Shaddaa. Byl tedy ochoten plnit rozkazy Huttů

ještě o trochu déle. Krom toho, do dvou hodin bude moci najít Maka a varovat ho.

Když Mako slyšel, jaká je situace, byl rozrušený ještě víc než Huttové. „Nech si to pro sebe, Hane," řekl tiše a zahleděl se na přístřešky a lávky Nar Shaddaa. Stáli na malém balkonu jeho zchátralého bytu. „Jestli se to rozkřikne, vypukne hromadná panika. S císařskou flotilou neni žádná sranda."

„Ale když je varujeme s dostatečným předstihem, možná by se mohli evakuovat –" začal Han, ale zarazil se, když Mako rázně zavrtěl hlavou.

„Ani omylem, chlapče. Strašně moc jich nemá kam jít. Vem si třeba toho Jarika Sola, co lítá s tebou a Chewiem. Je to krysa z ulic hluboko dole, narozenej a ‚vychovanej' – ne snad že by ho někdo vychovával – tady na Nar Shaddaa. Takovejch jsou tu miliony, Hane. A jestli císařský hodlají udělit Nar Shaddaa lekci, tak strašně moc lidí umře."

Han po rozhovoru s Makem značně vystřízlivěl. Takhle o tom předtím nepřemýšlel. Uvědomil si, jaké obrovské štěstí on a Chewbacca mají, když můžou vylézt do své lodi a před nebezpečím uletět. Rozhodl se, že pokud k tomu dojde, vezme Jarika sebou. Toho mladíka si oblíbil.

Ale co všichni ostatní tvorové, kteří se nebudou moci dostat pryč? Nar Shaddaa měla štíty, ale ty proti imperiálnímu bombardování dlouho nevydrží. Han si najednou živě představil ty chátrající budovy v plamenech zažehnutých imperiálními turbolasery. Všichni se dají na útěk, zaplní ulice, budou křičet, krčit se strachy, tisknout k sobě své děti. Rodiani, Sullustani, Twi'leci, Wookiové, Gamorreani, Bothani, Chadra-

Fani… a další. Nemluvě o lidech. O spoustě lidí. Corellianská sekce jich byla plná…

Han se ve velice ustaraném rozpoložení znovu ohlásil v Jiliačině audienční síni.

Huttská vůdkyně na něj upřela chmurný pohled. „Co jste nám řekl, je pravda. Ověřili jsme si to u svých zdrojů na Tethu. Moff opravdu nařídil své osobní flotile, aby se tam shromáždila. Jelikož jsou některé části flotily na hlídkových letech, potrvá týden nebo možná dva, než všechny lodě k Tethu doletí, a potom minimálně několik dní, než se na útok na Nal Huttu připraví. Začali jsme podnikat náležitá opatření, abychom na Nal Huttě zajistili své bezpečí.“

Ale co bude s Nar Shaddaa? Ptal se v duchu Han. Bylo nad slunce jasné, že se sobečtí Huttové postarají o vlastní bezpečí a bezpečí svého domovského světa a na Pašerácký měsíc si v porovnání s tím ani nevzpomenou.

„Zjistili jsme, že Shildově flotile velí jistý admirál Winstel Greelanx. Vy jste býval imperiálním důstojníkem, kapitáne. Znáte ho?“

„Ne,“ řekl Han. „Nikdy jsem o něm neslyšel. Ale Imperiální flotila je velká.“

„Pravda,“ řekla Jiliac. „Náš zdroj nás ujistil, že admirál Greelanx, byť schopný důstojník, se v minulosti nezdráhal rozmnožit své vlastní bohatství, pokud se k tomu naskytla příležitost. Stál v čele několika imperiálních flotil, které kdysi konaly celní hlídkovou službu, a máme potvrzeno, že za příhodných okolností ho lze podplatit.“

Han přikývl. Vůbec ho to nepřekvapovalo, natož aby ho to šokovalo. Plat imperiálního důstojníka nebyl zas až

tak vysoký. Sám slyšel o nejednom zkorumpovaném císařském.

„Když to teď víme, chceme, abyste ho navštívil, kapitáne," pokračovala Jiliac. „Přejeme si, abyste s ním naším jménem vyjednával."

„Já?" Pomyšlení na to, že by měl nakráčet přímo doprostřed imperiální flotily, nebylo nijak lákavé. A kdyby byl přistižen, hrozil za nabízení úplatku imperiálnímu důstojníkovi trest smrti. „Ale –"

„Vybrali jsme vás, protože jste nejlepší, kapitáne Solo," řekla Jiliac.

„Ale –"

„Žádné ale, Hane, můj chlapče," řekl Jabba tím přehnaně přátelským tónem, který si nedávno osvojil. „Dokážeš ten úkol zvládnout líp než kdo jiný. Býval imperiálním důstojníkem. Dáme ti uniformu, padělané rozkazy a vojenský identifikační průkaz. Dostaneš se dovnitř, pohovoříš si s Greelanxem a předáš mu od nás malý ‚dárek'. Mluvíš jeho řečí, Hane. Můžeš s ním hovořit slovy, kterým bude rozumět."

„Bude rozumět kreditům," řekl Han. „Spoustě kreditů."

„Byli jsme pověřeni, abychom jednali ve jménu celé Nal Hutty," řekla Jiliac. „Cena nerozhoduje, máme-li zajistit admirálovu… spolupráci."

„Ale…" přemýšlel Han rychle, „nemůžete od něj očekávat, že nezaútočí. Moff by poznal, že nesplnil jeho rozkazy. Postavili by ho před válečný soud. A pak pošlou ještě větší flotilu, aby nás zničila!"

„A příští admirál, kterého jmenují, by už nemusel být přístupný našemu… přesvědčování," řekla Jiliac a souhlasně pokývala masivní hlavou. „Proto chceme, aby

admirál Greelanx flotile i nadále velel. Ale musí existovat způsob, jak se postarat o to, aby Impérium prohrálo.“

Han se zamračil. Celý proces jeho vzdělávání na Imperiální akademii se soustředil na to, jak se postarat, aby Impérium *vyhrálo*. „No já nevím…“ řekl nejisté.

„Nemohli bychom admirálovi zaplatit, aby rozestavil své lodě do nevýhodných pozic, takže nebudou moct pořádně střílet, nebo něco takového?“ zeptala se Jiliac. „My Huttové nejsme vojensky nadaní tvorové, kapitáne. Co by mohlo přivodit výsledek, který chceme? Porážku Impéria, aniž by bylo evidentní, že jsme Greelanxe uplatili.“

„No…“ Han usilovně přemýšlel. „Možná by nám prodal svůj plán bitvy. Kdybysme ho znali, mohli bysme vystavět obranu tak, že by všechny naše lodě byly přesně na těch správnejch místech, a pak bysme – možná – imperiální flotilu porazili. Možná. Zejména kdybysme Greelanxovi zaplatili, aby vzal nohy na ramena, jakmile by moh ústup ospravedlnit.“

„Za jakých okolností bychom se neměli pokoušet se s imperiální flotilou utkat?“ zeptala se Jiliac.

„Jestli je v Shildově flotile nějakej hvězdnej destruktor třídy *Victory*, nebo hůř, třídy *Imperial*, tak na to rovnou zapomeňte, Vaše Excelence. Ale císařský maj ve zvyku posílat sem do Okraje starší lodě. Takže máme možná ještě šanci.“

Na Jabbu udělaly Hanovy znalosti očividně dojem. „Další důvod, proč jsi ta pravá osoba, která by měla tenhle úkol podstoupit, Hane, můj chlapče. Dokážeš odhadnout sílu moffovy flotily jako málokdo jiný.“

Han pohlédl na Chewbaccu. Aniž se Wookieeho musel ptát, bylo mu jasné, že by do toho Chewie rád šel – chtěl udělat, co budou jen moci, aby svému druhému domovu pomohli. Han pomyslel na Shugovu vesmírnou garáž a na všechny hezké chvíle, které tam s přáteli strávil. Jistě, snil o tom, že bude žít spořádaným životem, že se stane řádným „občanem“ – ale ten sen patřil minulosti. Teď byl pašerák a pravděpodobně už pašerákem až do konce života zůstane. Být pašerákem se mu *líbilo.*

Vidina věží Nar Shaddaa v plamenech a masakru nevinných bytostí ho přiměla k rozhodnutí. „Tak dobře. Poletím za Greelanxem a promluvím s nim.“

„Dejte důraz na to, že je to nabídka, kterou žádný tvor, který má všech pět pohromadě, nemůže odmítnout,“ řekla Jiliac. „Zaplatíme dobře.“

„Zařídím, aby to pochopil,“ řekl Han. „Kdy budeš moct vyrazit?“ chtěl vědět Jabba. „Čas se krátí.“

„Sežeňte mi tu uniformu a identifikační průkaz a odletím ještě dneska v noci,“ řekl Han. „Zbejvá mi jen dát se ostříhat…“

* * *

Byl to velice zvláštní pocit, být znovu zpátky v uniformě, usoudil Han, když o tři dny později nenuceně přecházel po permabetonu imperiální základny na Tethu. Snažil se v šedé uniformě s modrými a červenými insigniemi poručíka moc neošívat. Mít na hlavě čapku s krátkým štítkem bylo taky zvláštní. A postrádal své staré boty. Tyhle nové ještě nebyly pořádně rozchozené a byly trošičku malé. Tlačily ho v nich palce.

Stráž u brány prohlédla jeho identifikační průkaz, potom jen zběžně přelétla pohledem jeho rozkazy a nakonec mu zasalutovala a dala mu rukou znamení, aby pokračoval.

Han pátral pohledem po zvláštní skupině mladých důstojníků. Celé odpoledne by nahoru na admirálovu vlajkovou loď, dreadnaught *Imperial Destiny,* měly létat raketoplány plné důstojníků a členů posádky, kteří se měli po posledních několika hodinách dovolené hlásit na palubě.

Další týden stráví přípravami velkého plavidla na misi proti huttským světům. Podle toho, co byl Han schopen určit z průletu kolem flotily, když se přibližovali na přistání, sestávala Greelanxova skupina ze tří dreadnaughtů – *Imperial Destiny, Pride of the Senate* a *Peacekeeper* –, čtyř velkoobjemových křižníků a téměř dvou desítek celních a hlídkových lodí včetně několika lehkých křižníků třídy *Guardian* a dvojice lehkých křižníků třídy *Carrack.* V útrobách velkých lodí byly samozřejmě spousty stíhaček TIE.

Rozhodně to byla síla dostatečná k úplnému zničení Nar Shaddaa, ale ještě to nebylo tak zlé, jak by být mohlo. Han nespatřil žádné hvězdné destruktory a bylo logické předpokládat, že kdyby Greelanxova eskadra nějaký takový obsahovala, byla by to jeho vlajková loď.

Zatímco Han kráčel kupředu, všiml si promenující se skupiny mladých důstojníků, kteří se řadili do fronty před imperiální raketoplán. *Tak do toho,* pomyslel si a cílevědomě vykročil k nim. Potom se zařadil na konec fronty. Teď, když byl zpátky v uniformě, držel ramena automaticky rovněji, jeho kroky byly preciznější, oči měl upřené před sebe.

Mladí důstojníci jeden po druhém nastoupili do raketoplánu, posadili se a připoutali se. Hanův soused ho pozdravil přívětivou úklonou hlavy. Han mu pokývnutí oplatil a usmál se. Plný stav posádky dreadnaughtu činil 16 204 osob, a tak bylo krajně nepravděpodobné, že by někdo v delším časovém úseku zjistil, že poručík „Stevv Manosk“ je vetřelec.

Let vzhůru k dreadnaughtu proběhl bez zvláštních událostí. Hanův soused usnul. Han se usmál. Že by příliš mnoho volna?

Poté, co přistáli v hangáru na *Destiny*, Han z raketoplánu vystoupil a zamířil k nebližšímu neobsazenému datapadu. Loď byla velká natolik, že nikoho příliš nepřekvapí, jestliže ho uvidí otevřít si schémata zobrazující, co všechno se na jednotlivých palubách nacházelo.

Tady to máme… paluba čtyři, sekce tři…

Han rychle zamířil k nejbližšímu turbovýtahu. Do jednoho nastoupil a pak byl brzy zatlačen dozadu, když se do něj na další palubě nacpali další pasažéři. Han se díval přímo před sebe, když si náhle ke své hrůze uvědomil, že toho mladého důstojníka, který stál u dveří, *znal*.

Byl to Tedris Bjalin, mladý poručík, který během Hanova vojenského soudu tak systematicky strhal odznaky hodnosti z jeho uniformy.

Han se nenápadně přesunul co nejvíc doprava, postavil se za vyššího muže a držel si palce, aby se Tedris neotočil. Poručík to neudělal a v dalším podlaží vystoupil.

Han tiše vydechl úlevou. *Zatracená náhoda. Jeden z několika málo lidí, který by mě mohli poznat!* Ve

skutečnosti to zas až taková výjimečná náhoda nebyla. Tedris pocházel z Teritorií vnějšího okraje. Vzhledem k tomu, že znal zdejší vesmírné trasy, nebylo nijak překvapivé, že sem byl přidělen. *Jen si budu muset dát pozor, abych se mu držel z cesty…*

Když se Han ocitl na palubě čtyři, rychle vykročil a hledal chodbu vedoucí do sekce tři. Našel ji, zabočil do ní a došel na její konec. Nejvyšší důstojníci měli vždy úřadovny s průzorem. Jedno z privilegií šarže.

Han našel ty správné dveře, zaváhal, narovnal ramena a nahmatal v kapse dar od Huttů. Byl to nádherný (a docela cenný) prsten z platiny, do kterého byl zasazený velký bothanský třpytivec bez nejmenšího kazu.

V předpokoji kanceláře se nacházel stříbřitý droid, který seděl za stolem a zadával údaje do datapadu. Když Han vstoupil, droid vzhlédl. „Mohu vám nějak pomoci, poručíku?“

„Musím mluvit s admirálem Greelanxem,“ řekl Han. „Máte schůzku, poručíku?“

„Ne, ne tak docela,“ řekl Han. „Ale vím, že mě bude chtít vidět. Mám pro něj nějaké… informace. Víte, co myslím?“ Ve snaze záměrně přetížit „dedukční“ obvody v droidově programu mu věnoval potměšilý pohled a mrknul.

V zelených očích stříbrného droida se mírně zablesklo, když se ten stroj snažil vyložit si, co Han řekl. Nakonec se dal do pohybu. „Promiňte, poručíku, snad byste si měl promluvit s admirálovým pobočníkem.“

„Jistě,“ řekl Han a zůstal stát v pohovu.

Droid odspěchal do vedlejší místnosti a Han slabě zaslechl, jak se domlouvá s někým uvnitř. Konečně se opět vynořil a v patách mu šel nadporučík, který se tvářil

nesmírně podrážděně. Han se postavil do pozoru a zasalutoval. „Co má tohle znamenat, poručíku?“ štěkl ten muž.

„Poručík Stevv Manosk, pane, žádám o slyšení u admirála, pane!“

„Co si přejete, poručíku?“ řekl stroze muž, na jehož štítku stálo jméno „Kern Fallon“.

„Pane, mám pro admirála zprávu. Je to… osobní… zpráva, pane.“ Han vsadil na to, že Greelanx je morálně stejně zkorumpovaný jako mnoho vysoce postavených imperiálních důstojníků, se kterými se setkal. Jestliže ten muž bral úplatky, pak tu existovala slušná šance, že měl daleko k asketickému typu, co se žen týkalo…

Fallon pozvedl obočí. „Promiňte prosím, poručíku?“

Han vycítil, že ho zkouší a zachoval kamennou tvář. „Pane, říkala mi, že mám tu zprávu předat jedině admirálovi, pane.“

„‚Říkala’?“ Fallonův hlas přešel v šepot. „Myslíte Malessu?“

Han vyvalil oči a zariskoval. „Pane, ta zpráva je od *paní Greelanxové!*“ řekl šokované. „Kdo je Malessa?“

Jestli je Malessa jméno paní Greelanxové, je po mně, pomyslel si.

Ale štěstěna stála při něm. Nadporučík Fallon vytřeštil oči. „Od paní Greelanxové, ale ovšem! Myslel jsem ji, jen jsem… přeřekl jsem se, Malessa je *má* žena, jen jsem… přeřekl jsem se, ujišťuji vás, zrovna jsem na ni myslel… počkejte okamžik…“

Fallon vběhl dovnitř a Han si dovolil poťouchlý úsměv. *Čistej sabacc,* pomyslel si. Bylo celkem bezpečné vsadit na to, že si starý dobrý admirál Greelanx vydržoval bokem jednu nebo dvě milenky…

Zanedlouho už stál v admirálově velké vnitřní pracovně, vybavené vkusným nábytkem a s průzorem, který admirálovi umožňoval kochat se pohledem na jeho eskadru visící na oběžné dráze.

Greelanx byl podsaditý muž průměrného vzrůstu s řídnoucími šedivými vlasy a malým, téměř čtvercovým knírkem. Když Han vstoupil, stál za svým stolem a tvářil se poněkud vyplašeně. „Poručíku? Přinášíte vzkaz od mé ženy?“

Han se zhluboka nadechl a řekl: „Pane, to, co se vám chystám sdělit, lze říct jen v *absolutním* soukromí, pane.“

Greelanx si ho chvíli zkoumavě prohlížel a potom Hanovi pokynul, aby přistoupil blíž, a udeřil do tlačítka pod deskou stolu. „Odstiňující clona zapnuta, rušení aktivováno,“ řekl. „A teď mi řekněte, co má tohle znamenat.“

Han vytáhl prsten. „Admirále, přináším vám dar od huttských lordů z Nal Hutty. Chtějí uzavřít dohodu.“

Greelanxovi se při spatření cenného šperku rozzářily oči, ale nedotkl se ho. „Ach tak,“ řekl. „Musím přiznat, že mě to ani nepřekvapuje. Ti slimáci nechtějí, aby někdo ten jejich pohodlný kriminálnický život rušil, co?“

Han přikývl. „Asi tak, admirále. A jsou ochotní za to privilegium dobře zaplatit. Řeč je o všech lordech z Nal Hutty. Jsou připraveni být velice štědří.“

Greelanx se koneěně osmělil prsten vzít a prozkoumat ho a potom si ho nasadil na prst. Seděl dokonale. „Velice vám sluší, pane,“ řekl Han.

„To ano,“ souhlasil Greelanx. Chvíli si s prstenem hrál, v zamyšlení ho posouval na prstě tam a zpátky. „Musím připustit, že shledávám nabídku Huttů… lákavou,“ řekl koneěně. „Zejména když plánuju odejít

příští rok do penze. Bylo by to příjemné, mít příležitost… zvýšit… svůj důchod.“

„Zcela souhlasím, pane.“

„Ale mé rozkazy hovoří jasně a já se jim nemohu protivit,“ řekl Greelanx, stáhl si prsten a podával ho Hanovi. „Obávám se, že žádná dohoda nebude, mladý muži.“

Han ztuhl, ale přinutil se zůstat klidný. Poznal, že Greelanx je opravdu v pokušení. „Pane, jaké jsou vaše rozkazy?“ zeptal se. „Možná bychom mohli přijít na způsob, který bude ku prospěchu obou stran, aniž by na vás ulpělo jakékoli podezření.“

Greelanx se hořce zasmál; byl to krátký, zahořklý smích. „To sotva, mladý muži. Mým rozkazem je vstoupit do huttského prostoru, vykonat na Pašeráckém měsíci, Nar Shaddaa, rozkaz báze delta nula, a potom uzavřít blokádou Nal Huttu a Nar Hekku, dokud Huttové nedají souhlas se zavedením celní inspekce v plném rozsahu a s neomezenou přítomností vojsk na svých světech. Moff nechce Hutty příliš ochromit, ale Nar Shaddaa chce rozdrtit na prach.“

Han polkl. V ústech mu vyschlo. Báze delta nula byla směrnice, která nařizovala zdecimování světa – veškerého života, veškerých plavidel, veškeré infrastruktury – dokonce i droidi měli být zajati nebo zničeni. Jeho nejhorší noční můra se naplnila.

„Admirále… máte už sestavený plán bitvy?“ zeptal se Han.

„Můj štáb ho vypracoval,“ řekl Greelanx, „a já si ho právě procházím. Proč?“

„Huttové by podrobný plán rádi odkoupili, pane,“ řekl Han. „Řekněte si cenu.“

Greelanxe Hanovo prohlášení evidentně zaujalo. „Odkoupit plán bitvy?“ řekl hlasem plným překvapení. „K čemu vám bude?“

„Třeba nám umožní se bránit, pane,“ řekl Han.

„Nám?“ admirál vrhl po Hanovi ostrý pohled. „Vy jste jeden z nich? Pašerák?“

„Ano, pane.“

Greelanx pokrčil rameny. „To mě překvapuje,“ připustil. „Uniforma vám sedne.“

„Děkuji, pane,“ řekl Han a myslel to vážně.

Greelanx pomalu přecházel po pracovně, očividně hluboce zamyšlený. Vyhazoval prsten do vzduchu a zase ho chytal. Konečně opět stanul před Hanem. „Říkáte, že vaši huttští zaměstnavatelé zaplatí za můj plán bitvy, co budu chtít?“ řekl.

„Ano, pane,“ řekl Han. „Za ten plán a za to, že při první rozumné, strategicky ospravedlnitelné příležitosti se svou eskadrou ustoupíte. O zbytek se postaráme my.“

„Hmmmmmm…“ Greelanx ještě chvíli přemýšlel a nakonec, jako by dospěl k rozhodnutí, si prsten nasadil zpátky na prst. „Tak dobře, mladý muži, jsme dohodnuti,“ řekl. „Odměnu chci v drahokamech… malých, snadno prodejných a nesnadno vysledovatelných. Dám vám seznam druhů a vah, jaké bych si přál.“

„Skvělé, pane,“ řekl Han. „Udělejte to.“

„Posaďte se támhle,“ Greelanx ukázal k pohovce na opačném konci pracovny. „Dokončím vyhodnocení plánu bitvy a pak si ho můžete vzít.“

Han přikývl a šel se posadit, jak mu bylo řečeno. Byl trochu překvapený, že to šlo tak hladce. Ve skrytu duše se ptal, jestli by neměl Greelanxe z něčeho podezírat, ale

zdálo se, že je ten muž opravdu poháněn hrabivostí. Ale dělo se tu ještě něco jiného… něco, čemu Han nedokázal přijít na kloub…

Greelanx pracoval skoro dvě hodiny a pak konečně vstal a pokynul Hanovi, aby opět vstoupil do odstiňujícího pole. „Hotovo," řekl. „Nic obzvlášť geniálního, standardní imperiální taktika, ale vysoce účinná. Obávám se, že bychom měli být schopni rozsekat jakoukoli pašeráckou flotilu napadrť."

„To je naše starost," řekl Han. „Vy se jen držte tohohle, admirále," ukázal na plán bitvy, „a až budete moct ospravedlnit stažení své eskadry, udělejte to. Vrátím se, abych vám zaplatil."

„Vy jste pilot, nemám pravdu?" otázal se Greelanx.

„To se vsaďte, pane," řekl Han a široce se na staršího muže usmál. „Budete si přát, abyste mě měl na své straně."

Admirál se tlumeně zasmál. „Jste pěkně domýšlivý, což? Ale to jsou všichni nejlepší piloti. Tak dobře. Nechám vám přistavit raketoplán na tyhle souřadnice." Na arch s plánem bitvy připsal řádek. „Vezměte si na sebe tu uniformu. Všechny přistávací kódy, které budete potřebovat, budou v navigačním počítači. Budu vás očekávat přesně na den a hodinu jeden týden po útoku. Je to jasné?"

Han přikývl. „Jasné, pane. Vrátím se, s tím počítejte. Huttové si jsou až příliš dobře vědomi nebezpečí, které jim hrozí. Zaplatí vám bez řečí." *Aspoň žádný neuslyšíte*, dodal v duchu.

„Výborně. Tím je naše dohoda uzavřena," řekl Greelanx. „Ačkoliv si myslím, že jste ohledně vašich

šancí proti mé eskadře až příliš optimistický, mladý muži.“

Han přikývl. „Beru na vědomí, admirále. Ale to jediné, co chceme, je alespoň nějaká šance.“

„Dostanete ji,“ řekl Greelanx. „Ale ať se vaši lidé raději připraví. Můj útok bude opravdový.“

Han zasalutoval. „Ano, pane.“

Potom provedl dokonalý obrat čelem vzad a vykráčel z místnosti.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Bojová stanoviště?

Zatímco Aruka Hutt mžoural vypoulenýma očima na zprávu o přepravě zobrazenou na svém datapadu, koutky širokých, bezretých úst poklesly. Dříve si v pročítání všech těch fakt a čísel liboval… ať už to byly čtvrtletní, pololetní nebo výroční zprávy, výkazy zisků z Ylesie, prospekty nových společností, výkazy čistého jmění nebo všechny ostatní zprávy o rozsáhlých a rozmanitých finančních podnicích besadiiského kajidicu… ale poslední dobou bylo čím dál těžší se na ně soustředit.

Aruk zamyšleně sáhl po další nalovníkové žabičce, které mu z Ylesie posílal Teroenza. T'landa Til dodržel svůj slib, že svému huttskému vládci dodá jen ty největší, nejchutnější a nejčerstvější žabky.

Arukova ruka se sevřela kolem nalovníkové žabičky. Vyděšený tvoreček sebou v držení huttského lorda divoce mrskal. Aruk otevřel ústa a svíjející se pamlsek do nich vhodil. Potom ho převaloval na jazyku a dlouhou minutu nebo dvě si vychutnával jeho zoufalý zápas o život, než ho celý spolkl.

Vynikající… pomyslel si Aruk se spokojeným vzdychnutím.

Znovu se zamračil na datapad. Tyhle zprávy mohou počkat. Možná si na chvíli zdřímne, ačkoliv věděl, že to by raději neměl. Jak jeho lékař, tak ošetřující droidi na

něj naléhali, aby víc cvičil. Každý den, kdy neslezl ze svých sání a neplazil se chvíli vlastními silami, si stěžovali a domlouvali mu. Kdykoli si dal těžké jídlo nebo pokuřoval ze své vodní dýmky, vyčítali mu to a trvali na tom, že tím ohrožuje svůj kardiovaskulární systém. Aruk věděl, že mají pravdu, že jeho krevní oběh je pomalý; poznal to podle toho, že zelené skvrny na jeho tuhé kůži začaly tmavnout.

Ale vždyť byl starý, ksakru, a ve svém věku by měl mít právo dělat si, co se mu zachtělo – což zahrnovalo kouření, konzumaci všeho, na co dostal chuť, *a žádné cvičení*. A… nemuset číst nesrozumitelné finanční výkazy.

Aruk se rozhodl, že tu finanční zprávu předá Durgovi. Už bylo na čase, aby ten mladík začal částečně přebírat břemeno svého rodiče.

Starý huttský lord uchopil další nalovníkovou žabičku, aby si na ní pochutnal, a potom s povzdechem zavřel bulvovité oči a dopřál si příjemného odpoledního šlofíka…

* * *

„Tak jo, vážený, uklidněte se!“ vykřikl Mako Spince. Jeho elektronicky zesílený hlas se odrážel od stěn velké auly v Hradu šance, kde Han poprvé viděl Xaverriino představení. Když Mako svolal schůzi představitelů všech humanoidních i nehumanoidních komunit, které na Nar Shaddaa žily, hotelové kasino k tomu velkoryse poskytlo prostory. „Řek jsem *klid!*“

Dav se pomalu utišil. Mako vyčkal, až bude mít jeho úplnou pozornost, a pak řekl: „Tak fajn, lidi. Nejsem

žádnej politik, takže nevim, jak pronýst řeč. Nejlíp udělám, když vám řeknu známý fakta. Jasný?“

Dav dal svůj souhlas s Makovými slovy najevo tlumeným hukotem potlesku. V předních řadách posluchačstva jakýsi Gotal zařval: „Pokračuj, Mako!“

„Tak jo.“ Mako zvedl pravou ruku, a zatímco mluvil, odškrtával na prstech levé jednotlivé body. „Fakt číslo jedna. Vážení spoluobčani a obyvatelé Nar Shaddaa… jsme v pořádným průšvihu. Do tejdne vyšlou z Tethu eskadru císařskejch lodí, a to na pokyn našeho vlastního milovanýho moffa, Sarna Shilda. Tahle eskadra má rozkazy nás *vyhladit.* Ne rozbit nám nos nebo zničit pár našich lodí. Udělaj totiž všechno možný, aby se postarali, že Nar Shaddaa se už nebude pašerákum sloužit jako základna – už nikdy. Z celýho měsíce zbydou jen kouřící trosky.“

Auditoriem proběhlo zašumění strachu, když se shromážděním pašeráci snažili vstřebat to, co jim Mako právě řekl.

„Fakt číslo dva,“ pokračoval Mako, „jsme na to sami, přátelé. Huttové právě utratili hromadu kreditů za instalaci fungl novejch obrannejch planetárních štítů, aby se za nima na Nal Huttě schovali, až bude císařská flotila házet všechnu svoji munici *na nás.* Podle našich zpráv si Huttové najali malou flotilu žoldáků, aby je bránila, ale jejich hlavní strategie je prostě nechat císařskejm Nar Shaddaa napospas a doufat, že jim to bude stačit.“

Celou místnost zaplnilo bučení, syčení a pískání všeho druhu a úplně

Maka přehlušilo. Pašeráci na adresu Huttů ventilovali svůj vztek, svou frustraci, a zuřivě je

proklínali. Trvalo téměř pět minut, než si Mako znovu zjednal klid.

„Jo, jo! Taky mě to štve, přátelé, ale co naděláte? Jsou to *Huttové*, co jinýho jste od nich čekali? Ale prostě to tak je. Ať už budeme dělat cokoli, je to náš problém. Ty slimáci nám nepomůžou."

Dav se s reptáním utišil.

„Oukej, fakt číslo tři. Nejsme tak úplně bezmocný. Víme z dobrýho zdroje, že ta císařská eskadra neobsahuje nic se supertěžkou palebnou sílou. Žádný hvězdný destruktory. To je pro nás dobrá zpráva. To znamená, že se můžeme bránit!"

Vzedmulo se ohromené mumlání, které se mísilo s výkřiky odhodlání. „Jo! Budeme se bránit! Nakopeme je do zadku! Chceme bojovat! Ty císařský netreféj na deset metrů ani banthu! Nebudem utíkat před partou císařskejch! Budou litovat, že nás napadli!"

Mako se zazubil. „Hej, vážený, to jsou přesně mý slova. Mám v úmyslu proti tyhle flotile bojovat, a kdybych to měl bejt jenom já se svojí lodí, tak ať. Nikdo mě nedostane bez boje! Nikdo!"

Tentokrát byl jásot davu ohlušující. ‚Jo, Mako! Veď nás, Mako! Jo, budeme bojovat!"

Mako si posunkem vyžádal ticho. „Tak fajn, vy, co chcete bojovat, zvedněte ruku, nebo tlapu, nebo chapadlo, nebo co máte. Vy, co bojovat nechcete – doporučuju, abyste sebrali svůj majetek a rodiny a *hned teď* zmizeli. Brzo to tady bude horký, hodně brzo."

Hana, který to všechno sledoval zpoza kulis na jevišti, překvapilo, když viděl, že valná většina shromážděných bytostí zůstala. Jen několik desítek tvorů se zvedlo a odcházelo.

Mako počkal, až odejdou, a pak opět spustil. „Tak fajn, vážený. První věc, kterou budeme potřebovat – ať jde každej, kdo má nějaký bojový zkušenosti, dopředu sem dolu. Tim nemyslim ty, co někdy přistřihli křidýlka nějakýmu pirátovi, co se dostal moc blízko, myslim zkušenosti ze skutečný vesmírný bitvy, hlavně proti císařskejm. Pojďte sem dolu.“

Během následujících několika minut si asi čtyřicet bytostí, většinou humanoidů, proklestilo cestu do předních řad. „Tak jo, lidi. První věc, kterou budeme při plánování protiofenzivy potřebovat, je vůdce. Hlásí se někdo dobrovolně?“

Jeden z humanoidů, Bothan, na staršího pašeráka ukázal. „Ty, Mako! Ty budeš náš vůdce!“ vykřikl.

Dav na tento návrh zareagoval nadšením a brzy bylo slyšet sílící skandování: „Ma-ko! Ma-ko! *Ma-ko!!* MA-KO!“

Skandování pokračovalo a nabývalo na síle, až si Han chtěl zakrýt rukama uši. Mako zamával pažemi a rozhostilo se ticho. „Tak jo, tak jo!“ řekl a jeho zuby se zaleskly v širokém úsměvu. „Jsem fakt polichocenej, vážení. A přísahám vám, že pro vás udělám všecko, co bude v mejch silách. To přísahám!“

Dav znovu propukl v hromový jásot.

„Fajn, ještě poslední věc a pak vás prozatím propustím,“ řekl Mako. „Chci vás seznámit s člověkem, kterej bude mojí pravou rukou. Hodně z vás ho zná jako pašeráka s rozhrkanou lodí a velkým, chlupatým kámošem. Hane Solo, pojď sem!“

Han došel k němu. On a Mako v podstatě předpokládali, že starší pašerák bude vybrán, aby obraně Nar Shaddaa velel. Probíhalo to tak, jak odhadovali.

Další hromový jásot a skandování: „Ma-ko! Han! Ma-ko! Han!“

Han davu zamával a cítil, jak se mu do tváří vlévá ruměnec. Nikdy předtím nejásaly tisíce lidí jen *pro něj*. Když býval Xaverriiným asistentem, byl středem zájmu spolu s ní, ale to nebylo to samé jako tohle. Slyšet všechny ty lidi, jak mu tleskají, byl podivný – ale příjemný – zážitek.

„Tak jo, vážený,“ řekl Mako a znovu zamával rukou, aby si zjednal klid. „Chci požádat tady naše válečný veterány,“ ukázal na malou skupinku, „aby zůstali v úzkým kontaktu a každý ráno se hlásili tady v Hradu šance. Oznámení o schůzích a cvičeních budeme vyvěšovat před posluchárnou, jasný? A teď pořádnej potlesk pro naše statečný dobrovolníky!“

Jásot nebral konce. Bylo jasné, že shromáždění bytostí se cítí o mnoho lépe už jen s vědomím, že budou dělat alespoň *něco*, než jen sedět a tupě čekat, až je zmasakrují.

Jakmile se hlavní shromáždění rozešlo, Mako oslovil válečné veterány. „Tak fajn, Han a já dáme zhruba do zejtřka dohromady plán naší obrany a pak vám podle něj dáme instrukce a začneme s bojovejma cvičeníma. Až se tu ty císařský ukážou, budete všichni vědět, co máte dělat, to vám slibuju. Jestli znáte ještě další lidi, co maj bojový zkušenosti, přiveďte je na instruktáž taky. Pochopili?“

Všichni veteráni přitakali. „Výborně,“ řekl Mako. „Během příštích několika dní uveďte svý lodě do špičkovýho stavu pro boj. Štíty dobitý naplno, posílenej plášť, všechny lasery nabitý… víte, jak to chodí.

Potřebujeme, aby všechny naše lodě fungovaly naplno. Takže se hned dejte do toho, jasný?“

„Jasný!“ vykřikli.

Poté, co Mako válečné veterány propustil, zamířil spolu s Hanem do jedné z konferenčních místností v zadním traktu kasina, kde se k nim připojil zbytek pašeráckého „vrchního velení“ – jak Han a Mako své skupině žertem přezdívali. Makův elitní štáb zkušených pašeráků tvořili Chewbacca, Roa, Shug Ninx, Salla Zend, Lando Calrissian, Rik Duel a Houževnatá Ana Modrá.

Mako a Han neměli v plánu říct nikomu mimo okruh vrchního velení o tom, že mají v rukou imperiální bitevní plán. Usoudili, že potom by někteří pašeráci mohli být přehnaně sebevědomí, a to by pro jejich stranu mohlo mít zničující následky. Mnozí pašeráci byli navíc schopni za dostatečné množství kreditů prodat i vlastní babičku a oni si žádný únik informací nemohli dovolit.

Když se Han usadil vedle něj, vyvolal Mako na svém datapadu holografické schéma a promítl ho nad desku stolu. Všichni přítomní se předklonili a podrobně plán studovali.

„Podivejte se sem.“ Mako laserovým ukazovátkem označil malé holografické symboly dotyčných lodí. „Tady máme císařský velký lodě. Vystoupěj z hyperprostoru *tady* a zamířej k Nar Shaddaa. A šestnáct plavidel obvodový linie, lehký celní křižníky třídy *Guardian*, vystoupí z hyperprostoru v obchvatový formaci, aby Nar Shaddaa obklíčily. Potom tu máme dvě plavidla průzkumný linie, to budou tyhle křižníky třídy *Carrack*, jeden na každý straně… tady a tady. Všem je to jasný?“

„Jasný,“ řekl Rik Duel.

„A potom tady vzadu v klínový formaci jsou ty tři dreadnaughty a čtyři velkoobjemový křižníky… těžkej kalibr. Mějte na paměti, že ty dreadnaughty maj na palubách po dvanácti stíhačkách TIE a ty lehký křižníky třídy *Carrack* maj každej po čtyřech průzkumnejch TIE. To znamená minimálně čtyřiačtyřicet TIE, kterejm budeme muset čelit.“

Členové Makova „vrchního velení“ se po sobě s ustaranými výrazy ve tvářích podívali. „Pašeráckej tah se mi začíná zamlouvat čím dál víc,“ řekla Houževnatá Ana Modrá. „Císařský by nikdy nebyli tak šílení, aby poslali flotilu do pásu asteroidů.“

Han je rychle ujišťoval: „Hele, s těma TIE si poradíme,“ tvrdil. „Nezapomeňte, že nemaj žádný štíty. Jsou to malý rychlý hajzlíci, pravda, ale stačí je jen líznout čtyřčetem nebo turbolaserovym výbojem a…“ Otevřel obě ruce a nehlasně řekl „bum“.

Mako přikývl. „Han kdysi lítal ve stíhačkách TIE v bojovejch podmínkách, a když jsem já byl ještě na Akademii, trénoval jsem v nich. Jedinej důvod, proč jsme pořád ještě tady, je ten, že už to neděláme. Piloti stíhaček TIE jsou fakt, fakt dobrý… ale to většinu z nich neuchrání od toho, že skončej fakt, fakt mrtvý.“

„Tak jo,“ ozval se Lando, „víme, jakou mají císařský sílu a jak se k nám přiblížej. Jak se jim postavíme, s nákladníma loděma a těma několika jednomístnejma stíhačkama jako je ta, co si staví Roa?“

Všichni stočili pohled na staršího pašeráka. „Jo, už jsem s ní skoro hotovej,“ řekl Roa. „Bude to radost v ní lítat.“

„Jak ji pojmenuješ?“ zeptala se Modrá s uličnickým úsměvem.

Roa jí ten škleb oplatil. „Samozřejmě *Lwyll,*“ odvětil.

Roa a jeho vyvolená, Lwyll, byli na Nar Shaddaa s různými přestávkami stále probíraným tématem už víc jak deset let. Každý znal Lwyll. Krásná plavovláska patřila k těm několika málo lidem z Nar Shaddaa, kteří žili naprosto legitimním životem a vydělávali si poctivou mzdu za poctivou celodenní práci. Roa se o ni ucházel už celé roky a přemlouval ji, aby s ním odešla a žila, ale Lwyll to nikdy neudělala. Vídala se s ním, ale občas se vídala i s jinými muži a Rou to pokaždé ranilo.

Přesto se nikdy nedokázal přimět k tomu, aby udělal rozhodující krok a požádal ji o ruku. Han a ostatní pašeráci si Rou kvůli jeho nerozhodnosti dobírali. Všichni jeho přátelé věděli, že Lwyll je to nejlepší, co Rou v životě potkalo.

„Hodláš letět s *Lwyll* proti těm TIE?“ zeptal se Mako. „Co na to říká skutečná Lwyll?“

Roa si povzdechl a potom se na své přátele smutně usmál. „Věřte mi, měla toho hodně co říct. Nebudete tomu věřit… ale minulou noc jsem se sebral a požádal jsem Lwyll, aby si mě vzala.“

Kolem stolu to zašumělo všeobecným překvapením. „Tak už nás nenapínej,“ vykřikla Modrá, „co na to řekla?“

„Řekla ‚ne‘,“ odpověděl Roa. Široká, upřímná tvář staršího pašeráka povadla. „Řekla, že nechce skončit jako vdova.“

„Nemůžeš jí to vyčítat,“ řekl Lando. Nikdo z přítomných pašeráků neměl manželku nebo manžela a nebyla to náhoda. Při jejich způsobu života na okraji

společnosti pro ně nebylo možné, aby vedli cokoli, co se blížilo normálnímu rodinnému životu.

Chewbacca se otočil k Hanovi a cosi mu vážným hlasem sdělil. Corellian to přeložil pro ty, kdo wookieeštinu neovládali. „Roo, Chewie říká, že kdybys byl Wookiee, bylo by načase, aby ses usadil. Myslí si, že Lwyll je příliš skvělá na to, abys o ni přišel. Má ji rád."

Roa se zazubil. „Má pravdu. Na to je příliš skvělá. A proto bude tahle bitva moje poslední štace v roli pašeráka, přátelé. Jestli to přežiju, skončím s tim a budu žít spořádaným životem."

Taková slova od staršího pašeráka všechny ohromila. Věděli, jak moc Roa miloval způsob života, který si zvolil. „Jo, udělám to," trval na svém Roa. „A Lwyll říkala, že když to udělám, stane se mojí ženou."

„No… to gratuluju!" řekl Lando. „To je skvělá novina. Bereš si jednu z nejbáječnějších žen, Roo."

Všichni pašeráci dávali mladému hráči za pravdu.

„Já vim," souhlasil Roa. „Takže… to jediný, co budu muset udělat, je ve zdraví tuhle bitvu přežít…"

„A když už o tom mluvíme, měli bysme se k tomu vrátit," řekl Mako. „A přijít na způsob, jak ty císařský porazit."

„Máme jednu velkou výhodu," řekl Roa. „Element překvapení."

Mako se na něj zahleděl. „Víme, že přiletěj, takže v tom žádnej element překvapení neni. Ale… *oni* útočej *na nás.* Jak je máme překvapit?"

Roa se žoviálně usmál a mávl rukou ke stropu. „Přemýšlejte, přátelé, přemýšlejte! Co je tam nahoře?"

„Štít, kterej by potřeboval spravit jako sůl," řekl Mako chmurně.

„A za nim?“ řekl Roa.

„Dopravní bóje,“ zkusil Han.

„Ještě dál,“ řekl Roa.

Han se nad tím na okamžik zamyslel a pak se mu na tvář pomalu vloudil úsměv. Salla se zasmála. „Mam to! Kosmický smetí! Desítky… tisíce… polorozpadlejch vesmírnejch lodí a jejich kusů!“

Roa vysoké pašeračce pokyvoval na souhlas. „Přesně tak. V tom prstenci kolem Nar Shaddaa je tolik vesmírnýho šrotu, že by se lodě mohly ukrejt za nim, nebo pod nim, nebo v jeho stínu – a potom vyskočit a císařskou flotilu překvapit.“

Chewie vydal hlasité „Hrrrmnnnnn!“

Teď to byl pro změnu Mako, kdo nadšeně přikyvoval. „Myslim, žes na to kápnul, Roo,“ řekl. „A mohlo by to vyjít. Zejména pokud pošleme několik lodí, aby se zoufale hnaly se schovat – frachťáky, budou si myslet, že to jsou civilové –, a donutíme císařský, aby je pronásledovali, dokud nebudou přesně na místě, kde je chceme mít, a pak“ – švihl pěstí do vzduchu – „bác! Vyskočíme z úkrytu a nandáme jim to!“

Starší pašerák zadal plán, který jim Roa popsal, do datapadu. „Vrchní velení“ sledovalo, jak do výhledu vplul prstenec trosek obkružující Nar Shaddaa. Zatímco imperiální obvodové lodě, pronásledující dva malé frachťáky, vpluly do záběru a blížily se k pravé polokouli (bráno čelem k Nal Huttě), z úkrytu zpoza trosek prstence najednou vyklouzlo velké množství rozmanitých frachťáků a dalších lodí a za zuřivé palby z laserů se na imperiální plavidla vrhlo.

„Fajn, to by nám mělo umožnit vyřídit slušnou část těch obvodovejch lodí,“ řekl Han. „Ale co uděláme s

těma průzkumnejma plavidlama a s tim klínem velkejch lodí… s dreadnaughtama a velkoobjemovejma křižníkama?“

Rozhostilo se ponuré ticho. Konečně se ozval Mako: „Vim, že Huttové si na obranu Nal Hutty najali oddíl žoldáků – pravděpodobně pirátů. Těm slimákům může bejt s ohledem na jejich vlastní drahocenný kůže Nar Shaddaa úplně ukradená, ale jestli má ten žoldnéřskej kapitán aspoň trochu za ušima, pozná, že bysme mohli znatelně zvýšit jeho palebnou sílu. Ať už je to kdokoli, možná bysme ho mohli přemluvit, aby se zapojil do bitvy. Aspoň by to stálo za pokus.“

Lando se zamyšleně díval na plazící se holografické zobrazení velkoobjemových křižníků a dreadnaughtu postupujících proti Nar Shaddaa. „Ty piráti by měli mít nějakou větší palebnou sílu, mám pravdu?“

Mako přikývl. „Správně. Pravděpodobně budou mít nějakou zajatou císařskou loď, kterou si upravili. Možná budou mít i nějakou těžkou výzbroj, jako třeba protonový torpéda. Ale munice budou mít spíš omezený množství. Je těžký si ty protonový torpéda jednoduše *koupit*, když s nima chcete vyzbrojit uloupenou císařskou loď. Císařský to tak nějak nemaj rádi, když se jejich vlastní lodě obracej proti nim.“

Tu poslední větu řekl tak suše, až kolem stolu proběhla vlna chechotu.

Han zkoumal klín velkých lodí. „Všechny ty lodě maj hlavní děla zaměřený dopředu,“ řekl. „Škoda, že na ně nemůžeme zaútočit z boku. Ale na něco takovýho prostě nebudeme mít lodě, když bude hlavní část naší flotily bojovat s těma obvodovejma loděma a stíhačkama TIE.“

„Možná bysme mohli přesvědčit žoldáky, aby právě s tim pomohli,“ řekl Mako zamyšleně. „Když napadnou císařský z boku, maj slušnou šanci, že se jim jednu z těch velkejch lodí podaří vyřadit a po bitvě by ji mohli zrekvírovat. To by se jim líbilo!“

„Jo… kdybysme mohli nějak odlákat jejich pozornost, aby je piráti mohli z boku napadnout,“ řekl Han.

Rik Duel si zamyšleně hladil svoji krátkou, elegantní bradku. „To, co potřebujeme, je další flotila, která by je vzala frontálnim útokem,“ řekl.

„Ale nemáme dost lodí, abysme je mohli takhle rozdělit,“ řekl Roa. „Jestli to uděláme, můžeme přijít o všechno.“

„Jestli to neuděláme, pravděpodobně přijdeme o Nar Shaddaa,“ opáčil Lando. „Nejsem sice bejvalej císařskej důstojník jako tady Han, ale zdá se mi, že musíme udělat všechno pro to, abysme těm velkejm lodím zabránili obrátit se a rozstřílet štíty našeho měsíce. Jsou starý a po pár salvách se zhroutěj. A pak to tady naprosto zdemolujou.“

„Lando má pravdu,“ řekl Shug Ninx. „Musíme ty velký lodě nějak zaměstnat, aby ty žoldáci – nebo někdo – mohli províst útok ze strany. Možná bysme mohli… Já nevim… nějak odvíst jejich pozornost.“

„No, formace lodí řítících se přímo na ně by si jejich pozornost určitě získala,“ řekla Salla. „Otázkou zůstává, kde je vezmeme? My budeme mít plný ruce práce tady,“ ukázala do holografické projekce, „s odráženim těch obvodovejch lodí a stíhaček TIE.“

Han upíral pohled na holografickou projekci a přemítal nad tím, jak ta miniaturní flotila vypadala

doopravdy, až po ty nejmenší stíhačky TIE. *Škoda*, pomyslel si, *že nemůžeme císařskejm promítnout hologram a přimět je uvěřit, že jsou pod útokem.*

Najednou se mu v hlavě vylíhl nápad. „To je ono!“ vykřikl. „To by mohlo fungovat!“

Konverzace kolem stolu ustala a všichni upřeli zrak na Corelliana. Han se na své přátele vzrušeně zakřenil. „Poslyšte, možná že znám někoho, kdo nám ten čelní útok může zařídit. Můžeme to použít jako diverzi dost dlouho na to, abysme odvedli pozornost těch těžkejch křižníků!“

Chewbacca očividně chápal, kam Han míří. Wookiee bouchl pěstí do stolu a zaburácel na souhlas.

Zbytek skupiny ale evidentně nic nechápal a zmateně na Hana civěl. „He?“ ozval se Lando. „Koho? Co?“

Han svého přítele nevnímal. Vyskočil na nohy a ukázal na Maka. „Musim si zavolat – má zdejší ředitel komunikační jednotku?“

Ředitel Hradu šance byl velice ochotný a dovolil Hanovi své komunikační zařízení použít. Všechna velká kasina koneckonců věděla, že rozsáhlý imperiální útok by podniku *vůbec* nesvědčil…

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Sny a noční můry

Bria Tharen stála vedle Sarna Shilda na vyhlídkové plošině vesmírné stanice obíhající kolem planety Teth. Vyhlídková plošina byla z větší části ohraničena silovými poli, takže mezi nimi a vakuem nic viditelného nebylo. Bria se mohla dívat přímo před sebe, nalevo, napravo a nad hlavu a nevidět nic než pustý a prázdný vesmír nebo masivní, rotující tvář planety. Mladá žena potlačila zachvění, když pomyslela na tu studenou, vzduchoprázdnou temnotu, od které ji dělilo jen několik málo metrů.

Navzdory jejímu stísněnému pocitu se zářivý, milující úsměv na jejích rtech ani nezachvěl. Když Bria přijímala tenhle úkol, byla už docela slušná herečka schopná své skutečné pocity automaticky skrývat.

Ale teď, pomyslela si kysele, *už bych si určitě zasloužila nějaké ocenění Škoda, že se neuděluje žádná cena „Tajný agent roku“…*

Ta myšlenka byla absurdní natolik, že se nad ní nakrátko usmála doopravdy. Moff Shild ji vzal kolem ramen a stiskl. Ukázal do prostoru. „Podívej, drahá! Už letí!“

Když se do zorného pole vyhoupla imperiální flotila, začala malá skupina prominentních osob na plošině tleskat.

Bria se usmála a tleskala, zatímco k vyhlídkové plošině pomalu klouzala obvodová plavidla, průzkumné lodě, velkoobjemové křižníky a dreadnaughty. Kolem větších lodí se jako drobný hmyz obtěžující stádo spásavců míhaly a kmitaly stíhačky TIE.

Shild se díval na svou eskadru a extaticky se šklebil. Znovu Briu přitiskl k sobě a ona silou vůle potlačila nutkání se od něj odtáhnout. „Dnešní den se zapíše do dějin jako počátek nové éry, počátek vlády zákona a pořádku ve Vnějším okraji!“ řekl tím svým „politickým“ hlasem. Potom spikleneckým šepotem dodal: „A počátek nového života pro nás, Brio!“

Bria k moffovi tázavě vzhlédla. „Opravdu, Sarne? Jak to?“

Mluvil tiše, ale v jeho hlase byla stále ta vášeň, ta prudkost. „Jakmile má flotila zničí Nar Shaddaa a srazí Hutty na… no, srazí je do prachu, bude má moc v tomhle sektoru absolutní. A až budu moct čerpat z bohatství Huttů – přinejmenším menších klanů a Desilijicu –, umožní mi to zvětšit mou vojenskou sílu a budu se moct postavit mnohem větším protivníkům než jen bandě zlodějských pašeráků.“

Proč pořád mluví, jako kdyby měl nějaký proslov? přemítala Bria. Nahlas řekla: „Desilijicu? Proč ne i Besadii?“

„Císař dal v soukromém komuniké najevo, že Besadii má zůstat nedotčen,“ řekl Shild. „Je mu užitečný tím, že dodává Impériu zapracované otroky. Besadii musí prosperovat i nadále.“

Bria si tuto informaci zapamatovala jako něco, co musí předat Rionovi, jakmile bude mít příležitost. *Palpatine má prsty dokonce i ve vnitřní politice Huttů?*

Existuje vůbec něco, co se císař ve svůj osobní prospěch využít nesnaží?

Nahlas řekla: „Ach, ovšem, to dává smysl.“

„Ano, císař je mazaný chlapík,“ řekl Shild, pořád tím tlumeným hlasem. „Ale možná… možná není *dost* mazaný.“ To Briu zmátlo. „Co tím myslíš, Sarne?“

Usmál se tím svým „veřejným“ úsměvem, ale v jeho očích bylo něco, co Briu znepokojovalo. „Obávám se, že vzhledem k povstáním propukajícím v nejvnitřnějších světech a také vzhledem k vnitřním politickým půtkám v nejvyšších společenských vrstvách náš milovaný císař přecenil své síly. V Teritoriích vnějšího okraje začíná ztrácet půdu pod nohama. Imperiální ozbrojené síly jsou v těchto sektorech rozptýlené tak řídce, že by se silný vůdce se silným vojskem, které by ho následovalo, mohl od Impéria jednoduše… odtrhnout.“

Bria na něj pohlédla s očima vytřeštěnýma ohromením. Vždyť on mluvil o vzpouře! Copak si to neuvědomoval?

Shild si její pohled mylně vyložil jako užaslý obdiv. Zářivě se na ni usmál. „A, nemysli si, že mě to nenapadlo, drahá. Nevidím důvod, proč by se Teritoria vnějšího okraje nemohla stát dalším Korporačním sektorem bez vazeb nebo loajality k Impériu. Kdybych měl dostatečnou vojenskou sílu, mohl bych Vnější okraj dovést k nezávislosti a prosperitě – to by bylo úžasné!“

Bria musela zatnout zuby, aby jí nepoklesla čelist. *Co ho to jenom, ve jménu Xendorových přisluhovačů, popadlo? Vždycky jsem věděla, že je Sarn arogantní, ale teď zní jako šílenec!*

Bylo by možné, že se moff stal obětí nějakého… vlivu? Bria věděla, že mezi cizinci existovaly druhy s

telepatickými schopnostmi, ale nikdy neslyšela o žádném, který by dokázal něco takového. Třeba Shild jednoduše zešílel. To bylo také jedno z možných vysvětlení.

Ale lesk v Shildových tmavých očích nebyl leskem šílenství, byl to lesk, jaký má člověk zapálený pro věc.

„A až dovedu Teritoria vnějšího okraje ke slávě, drahá," – opět ji svou paží přivinul k sobě – „je možné, že bych mohl obrátit svou pozornost… inu, řekněme, k *zalidněnějším* oblastem galaxie. Po celém Impériu se vyskytují nešťastné světy, které touží po novém vedení. *Já* bych jim mohl takové vedení dát."

Já nevěřím svým uším! On mluví o vzpouře proti císaři!

Briu děsilo už jenom to, že tady stojí a Shilda poslouchá. Palpatine měl uši všude. Císař Shildovy neslýchané ambice určitě odhalí a pak ho zlikviduje tak snadno, jako by zaplácl bodavý hmyz.

Imperiální flotila, seřazená k přehlídce, je nyní vznešeně míjela. Shild spustil ruku z Briiných ramen, vykročil vpřed a postavil se na samý okraj plošiny. Ve své moffské uniformě působil štíhlým a elegantním dojmem. Zasalutoval svým jednotkám, zatímco prolétaly kolem něj.

Bria zůstala stát vzadu poblíž vchodu a cítila, jak ten pocit chladu, skoro panika, pomalu narůstá, až musela napnout všechny síly, aby se neotočila a neutekla, aby nezanechala Shilda napospas následkům jeho egoistické ctižádosti.

Jestli budu moci, zjistím, co má přesně v plánu, slíbila si, *a pak zmizím.*

Upírala pohled na Shilda a uvědomila si, že se na něj dívá stejným způsobem, jako by se dívala na muže, který se nakazil zhoubnou nevyléčitelnou nemocí. Chodící mrtvola. Uvědomila si, že je jí Shilda vlastně líto, že byl stižen touhle „chorobou“, tou neodolatelnou touhou po moci. Moff s ní vždycky zacházel dobře a její úkol mohl být daleko horší.

Na prchavý okamžik zvažovala, že zkusí Shilda přemluvit, aby přišel k rozumu, ale rychle tu myšlenku zavrhla. Moff věděl, že je inteligentní, a cenil si jí pro to, ale měl v sobě dost mužské arogance na to, aby odmítl poslouchal ženu, kterou využíval jako štít k zamaskování svých sexuálních úchylek.

Flotila už teď byla téměř v bodě, kde měla přehlídkovou formaci opustit. Za několik minut, jakmile opustí gravitační studnu Tethu, skočí do hyperprostoru na první úsek dlouhé cesty do systému Y‘Toub. Soustavy ve Vnějším okraji od sebe bývaly dál než ty v zalidněnějších centrálních oblastech galaxie.

Bria se přistihla – což se jí stávalo často –, že myslí na Hana. Určitě už na Nar Shaddaa dávno není. Vrátil se ke svým huttským pánům, vyřídil Shildovo varování a potom zvedl kotvy. Han měl dobře vyvinutý pud sebezáchovy. Přece by se nepokoušel o něco tak šíleného jako postavit se na odpor imperiální eskadře, nebo ano?

Nebo ano?

Bria měla v ústech příšerné sucho. Olízla si rty, přinutila se polknout a potom se skrze masivní dveře dovlekla na velkolepou recepci pořádanou uvnitř, aby požádala o šálek stim-čaje.

Zatímco z něj pomalu upíjela, snažila se Bria znovu a znovu sebe samu přesvědčit, že Han už je z Nar

Shaddaa dávno pryč, v bezpečí před admirálem Greelanxem a jeho jednotkami.

Ale v hloubi srdce tomu nevěřila. Brie najednou na mysli vytanul živý obraz Corelliana ze dne, kdy na jejich loď měli každou chvíli vtrhnout otrokáři. Vzpomněla si, jak Han vytáhl blaster a sevřel čelist… vzpomněla si, jak přísahal: „Bez boje mě nedostanou!“

Byli v nevýhodě přibližně čtyřicet ku třem…

Brie se třásly ruce tak silně, že musela postavit šálek na stůl. Zavřela oči a snažila se ovládnout. *Co když se pokusí postavit na odpor? Co když ho zabijí? Nejspíš se to nikdy nedozvím…*

A tohle pomyšlení ji děsilo nejvíc…

* * *

Kapitán Soontir Fel stál na můstku dreadnaughtu *Pride of the Senate* a chystal se následovat svého velitele do hyperprostoru. V šedé uniformě, kterou zpestřovaly jen řády a hodnostní distinkce, působil Fel impozantním dojmem, který v lidech pod jeho velením vzbuzoval důvěru.

Fel, jeden z nejmladších lidí, kterým kdy byla propůjčena hodnost kapitána Imperiální flotily, byl vysoký, svalnatý muž se širokými rameny, neobyčejně silný. Se svými černými vlasy, tmavýma očima a ostře řezanými, až hezkými rysy vypadal, jako by právě vystoupil z nějakého náborového holoplakátu Imperiální flotily.

Byl to dobrý, svědomitý důstojník, u svých mužů oblíbený. Měl zvlášť přátelské vztahy se svými piloty stíhačů TIE. Soontir Fel sám kdysi býval pilotem

stíhačky TIE a jeho hrdinství a úspěchy byly skoro legendární.

Svým způsobem si Fel přál, aby zrovna teď mohl být znovu dole v místnosti pro piloty TIE, relaxovat, vtipkovat a upíjet s ostatními z šálků stim-čaje. Fel byl ze svého současného umístění nešťastný.

Tak především, tenhle dreadnaught byl rozhrkaná stará rachotina, zejména v porovnání s novými imperiálními hvězdnými destruktory. Fel by dal cokoliv, kdyby mohl velet jednomu z *nich!*

Byl ale odhodlaný podat nejlepší výkon i s *Pride;* doufal jen, že k tomu dostane příležitost. Prostudoval si bitevní plán admirála Greelanxe a žádný dojem to na něj neudělalo. Ach, bylo to podle příručky, to ano, ale Fel měl pocit, že ten bitevní plán je příliš strnulý, příliš závislý na několika předpokladech, které on vnímal buď jako nejisté, nebo rovnou mylné.

Za prvé, Greelanx si byl jistý, že pašeráci nejsou nic než dezorganizovaná sebranka, která by v žádném případě nedokázala vést koordinovaný útok. Soontir Fel předtím velel celním hlídkovým lodím (stejně jako Greelanx) a dobře věděl, že mnoho z těch pašeráků se mohlo rovnat kterémukoli imperiálnímu pilotovi, který kdy absolvoval Akademii. Měli rychlé reflexy, byli to výborní střelci a nechyběla jim hazardérská odvaha, což z nich v boji činilo nebezpečné protivníky.

Byli tvrdošíjní a nezávislí, ale kdyby si pašeráci mezi sebou našli někoho, kdo je moudře povede, měl Fel za to, že by docela dobře mohli sestavit obranu, kterou by bylo třeba vzít v úvahu.

Za druhé, Greelanx věřil, že jelikož by pašeráci v žádném případě nemohli představovat pro jeho flotilu

nějakou hrozbu, nemělo žádný smysl pokoušet se je překvapit. Admirálův plán stanovil, že se eskadra z hyperprostoru vynoří hluboko v dosahu senzorů Nar Shaddaa.

Fel byl přesvědčen, že takový předpoklad se prostě a jednoduše rovnal přehnané sebedůvěře. A přehnaná sebedůvěra v bitvě často znamenala pohromu.

Nejhorší problém, co se Fela týkalo, bylo vykonání rozkazu báze delta nula na Nar Shaddaa.

Fel věděl, že to není Greelanxova vina. Ten rozkaz vydal sektorový moff. Ale kdyby byl Fel na admirálově místě, alespoň by se pokusil Sarna Shilda přesvědčit, aby tenhle pokyn změnil. Nařízení císaře požadovalo zastavit pašerácké operace a zejména pašeráky zbraní působící z Nar Shaddaa a dalších pašeráckých hnízd. Neobsahovalo žádný požadavek úplného zničení celého měsíce. Fel měl značné bojové zkušenosti a věděl, že když šlo o ochranu jejich domovů a rodin, bojují příslušníci většiny rozumných druhů jako corellianští vrelti zahnaní do kouta.

Na Nar Shaddaa žily miliony bytostí, z nichž bylo mnoho do pašování zapojeno jen okrajově. Starší lidé, děti… Soontir Fel se kysele zatvářil.

Tohle bude jeho první Impériem nařízený masakr. Vzhledem k tomu, jak se věci vyvíjely, mohl doposud mluvit o štěstí, že se dokázal takovému rozkazu vyhýbat tak dlouho.

Fel hodlal daný rozkaz splnit, ale neměl z toho žádnou radost. Věděl, že ho při každém povelu k palbě budou děsit představy budov v plamenech. A potom… potom budou muset dolů poslat raketoplány a pozemní

výsadek na vyčišťovací operace a on, jakožto svědomitý velitel, bude muset na ty operace dohlížet.

Felovi vytanuly na mysli obrazy kouřících trosek posetých zuhelnatělými mrtvolami a zhluboka se nadechl. *Přestaň,* poručil si přísně. *Nemůžeš s tím nic dělat. Nemá smysl se tím trápit.…*

Zatímco se Fel díval, dreadnaught *Imperial Destiny* náhle prudce zrychlil a potom zmizel z dohledu, když aktivoval hypermotory. *Peacekeeper* ho následoval.

Felovi se ulevilo, že má na práci něco, co rozptýlí jeho chmurné myšlenky. Pohledem zalétl k navigátorovi. „Kurs zadán, veliteli?“

„Ano, kapitáne.“

„Výborně. Veliteli Rosku, připravte se na můj povel k přechodu na nadsvětelnou rychlost.“

„Provedu, pane.“

Fel sledoval, jak na navigačních panelech probleskly souřadnice, a pak řekl: „Aktivovat hypermotory.“

„Ano, pane.“

Fel sledoval, jak se hvězdy znenadání protáhly, a na palubu velké lodi se poprvé dostavil pocit šílené rychlosti.

Výprava za zničením Nar Shaddaa se dala do pohybu.

* * *

Admirál Winstel Greelanx stál na můstku svého dreadnaughtu a pozoroval hvězdné pruhy hyperprostoru. Admirál měl ohledně této mise vlastní starosti, úplně odlišné od těch, které trápily jeho kapitány Relda Dovlise a Soontira Fela.

Greelanx si byl vědom toho, že Fel neměl o jím naplánované strategii valné mínění. Dovlis byl starší, méně nápaditý důstojník, kterému vyhovovalo bez otázek plnit rozkazy, a tak z jeho strany Greelanx žádné problémy neočekával. Ale zato Fel… tady by mohly nastat potíže.

Greelanx si povzdechl. Kdyby tak jen tahle mise byla tak jednoznačná, jak vypadala na první pohled! Letět na Nar Shaddaa, vyhladit ty zpropadené pašeráky a potom zahájit blokádu systému Y'Toub. Ale tak jednoduché to zdaleka nebylo.

Necelý den poté, co moff Shild Greelanxe zavolal do své pracovny na Tethu, aby mu předal rozkaz k zahájení akce, obdržel admirál zprávu zakódovanou nejtajnější imperiální šifrou, odeslanou jako „přísně tajné" za nejúzkostnějších bezpeěnostních opatření na Greelanxův osobní komlink.

Tajný kód, ve kterém byla zpráva přijata, představoval takové omezení, že si admirál ani netroufl předat ji komukoli ze svého štábu, aby ji dešifroval – ani svému nejvyššímu pobočníkovi, ani sekretářskému droidovi. Ne, místo toho si sedl s dešifrovacím klíčem a pracně celou věc sám přeložil a ručně ji vypisoval na psací fólii.

Podle instrukcí si admirál neuchoval žádnou kopii té zprávy a fólii zničil hned poté, co si ji přečed.

Admirál kódy pořád dokola prověřoval, protože si myslel, že to prostě *musí být* omyl. Ale všechno souhlasilo. Zpráva přišla z těch nejvyšších míst Imperiální tajné služby. Výkonný výbor byl odnoží imperiální bezpečnosti, která se zodpovídala pouze

samotnému císaři nebo jeho nejvyššímu pobočníkovi, lordu Vaderovi.

Greelanx nikdy předtím za celou svoji kariéru podobný vzkaz neobdržel – a to už u flotily sloužil déle než třicet let.

Ten vzkaz si vryl do paměti, což nebylo těžké, protože byl stručný. Ve zprávě stálo:

Admirálu Winstelu Greelanxovi, přísně tajné, po přečtení zničte. Ve věci bitvy u Nar Shaddaa a Nal Hutty.

Pro blaho vašeho Impéria je vám doporučeno utkat se s *nepřítelem a utrpět strategickou porážku. Minimalizujte imperiální ztráty a spořádaně se stáhněte.*

Opakuji: vaším úkolem je PROHRÁT, admirále. Nepokoušejte se tento rozkaz potvrdit. S nikým ho neprobírejte. Pokud rozkaz nesplníte, nic vás nebude omlouvat.

NESMÍTE selhat.

Co mělo tohle všechno znamenat? přemítal Greelanx. Někdo velmi vysoce postavený si přál, aby válečná výprava Sarna Shilda proti Huttům selhala. Ale kdo? A proč?

Greelanx neměl nijak velkou fantazii ani nebyl nijak prudce inteligentní, byl ale dost chytrý na to, aby věděl, že kdyby o tomhle rozkazu řekl Shildovi, vypadal by jako blázen. Neměl žádný důkaz, že ho obdržel. Zakódovaný vzkaz byl „časově omezený“ – nedal se

zkopírovat, jedině ručně, a byl nastavený tak, aby se během několika minut po stažení sám smazal.

A pak přišel ten úplatek od Huttů. Jak vrcholně ironické, za takových okolností! Příležitost zvýšit svůj důchod tisícinásobně, nebo ještě víc. I kdyby ten tajný rozkaz neobdržel, Greelanx by nabídce Huttů těžko odolal.

Mohly mít ty dvě věci nějakou souvislost? uvažoval. Nebo to byla jen neuvěřitelná náhoda?

To Greelanx nevěděl.

Admirál byl z celého tohohle podniku nervózní a podrážděný. Hlavou se mu honil jeden plán za druhým, jen aby je vzápětí zavrhl jako příliš riskantní. Měl by se pokusit kontaktovat vrchní velení? Říct to moffovi? Vzít *Imperial Destiny* na nějaké odlehlé místo a pak v imperiálním raketoplánu uprchnout?

S poslední možností byla spojena největší šance, jak zajistit svou další existenci. Snad by mohl odejít do Korporačního sektoru. Někam daleko, předaleko.

Záhy si však uvědomil, že kdyby to udělal, jeho rodina by za jeho útěk draze zaplatila. Jeho syn a dcera, jeho žena. Možná dokonce i jeho dvě milenky.

Greelanx svou ženu neměl nijak zvlášť v lásce, ale ublížit jí nechtěl. A své děti, které už byly velké a měly rodiny, měl rád. Brzy se mu mělo narodit vnouče.

Ne, rozhodl se admirál, jejich životy nemohl riskovat. Kdyby si tu fólii nechal a ukázal ji moffovi, věděl, že by tím sobě a svým příbuzným podepsal rozsudek smrti. Imperiální bezpečnostní složky byly rychlé a neznaly slitování. Greelanx a jeho rodina by mohli utíkat až na samý konec vesmíru, ale stormtroopeři by je přesto dostihli.

Jediná věc, kterou mohl udělat, byla poslechnout a doufat, že to dobře dopadne.

Jak tam tak na můstku své lodi stál, vzpomněl si admirál Winstel Greelanx na mladého pašeráka, který mu předložil nabídku Huttů. Nabídku, kterou nedokázal odmítnout. Vytušil snad mladý muž, že se tu dělo ještě něco dalšího, než co Greelanx řekl?

Vypadal jako inteligentní mladík. Greelanx by byl ochoten se vsadit, že předtím nosil imperiální uniformu. Proč odešel ze služby a stal se psancem?

Admirál nesnesl pomyšlení na to, že by ten mladý pašerák mohl být jedním z lidí, které bude muset zabít jen proto, aby jeho útok na Nar Shaddaa vypadal opravdově.

Greelanx pozoroval hvězdné pruhy, přemýšlel… a trápil se. *Jak jsem se jen do tohohle zapletl?* ptal se v duchu. *A jak se z toho při všem, co je svaté, zase dostanu?*

* * *

Durga Hutt pracoval ve své kanceláři, když se dovnitř jako o překot vevalil služební droid. „Pane! Pane! Lord Aruk onemocněl! Prosím pojďte!“

Mladý Hutt zanechal práce na svém datapadu a rychle se nekonečnými chodbami velké besadiiské enklávy sunul za droidem. Našel svého rodiče bezvládně rozvaleného na jeho repulzorových sáních, s očima obrácenýma v sloup. Arukův osobní lékař, Hutt jménem Grodo, se skláněl nad bezvědomým vůdcem Besadii za asistence dvou lékařských droidů.

„Co se stalo?“ dožadoval se Durga udýchaně, když se dlouhými, klouzavými pohyby doplazil až k nim. „Bude v pořádku?“

„To ještě nevíme, pane,“ odpověděl lékař příkře. Usilovně na bezvědomém Huttovi pracoval. Vstříkl mu dávku z injektoru, potom mu nasadil kyslíkový přístroj. K Arukově trupu byla připojena oběhová stimulační pumpa, která do masivního těla automaticky vysílala slabé elektrické šoky, aby udržela Arukův srdeční puls pravidelný.

Arukův zeleným slizem pokrytý jazyk mu bezvládně visel vyplazený úst. Ten obraz Durgu děsil. Mladý Hutt se přinutil zastavit několik metrů od nich; nechtěl překážet. „Mluvil ke svému písaři a vydával nějaký rozkaz ohledně provedení nějakých prací, když se najednou, jak ohlásil droid, prostě zhroutil.“

„Co myslíte, že to způsobilo?“ ptal se Durga. „Měl bych zavolat ochranku, aby uzavřela palác?“

„Ne, pane,“ řekl Grodo. „Tohle je následek nějaké mozkové příhody. Mám podezření, že v důsledku špatného krevního oběhu. Víte, že jsem vašeho rodiče varoval, aby –“

„Ano, ano, pamatuju si to,“ řekl Durga. Úzkostně se chytil okraje nízkého vykládaného stolu a uvědomil si, že ho láme, až když se mu silné dřevo rozštíplo pod rukama.

O pár minut později Aruk náhle zamrkal, pohnul se a potom se pomalu zvedl. Tvářil se přitom nanejvýš zmateně. „Co?“ zaskřehotal hlubokým, hrubým hlasem. „Co se stalo?“

„Zkolaboval jste, pane,“ řekl Grodo. „Byl to nějaký druh mozkové příhody. Způsobený nedostatečným okysličením mozku, jak předpokládám.“

„Nepochybně kvůli špatnému krevnímu oběhu,“ zabručel Aruk. „No… teď už se cítím lépe. Až na to, že mi třeští hlava.“

„Můžu vám podat prostředek na zmírnění bolesti,“ řekl lékař a aktivoval injektor.

Zanedlouho Aruk vzdychl úlevou. „Mnohem lepší.“

„Lorde Aruku,“ začal lékař přísně, „chci, abyste mi slíbil, že o sebe budete víc dbát. Ať je pro vás tahle příhoda varováním.“

Aruk vydal dunivé zabručení vycházející z hloubi jeho masivního hrudníku. „Ve svém věku si můžu dělat – “

„Otče, prosím!“ vyhrkl Durga. „Poslechni Groda! Musíš se polepšit!“ Besadiiský lord zabručel a povzdechl si. „Tak dobře. Slibuju, že budu každý den minimálně půl hodiny cvičit. A přestanu kouřit vodní dýmku.“

„A přestanete jíst nezdravá jídla!“ vykřikl lékař vítězoslavně ve snaze využít příležitosti.

„No dobře,“ zavrčel Aruk. „Všechna tučná jídla, až na mé oblíbené nalovníkové žabičky. Těch se *nevzdám.*“

„Myslím, že bychom Vaší Excelenci mohli jednu lahůdku povolit,“ řekl Grodo, ochotný být ve světle svého vítězství velkomyslný. „Pokud se zřeknete všech ostatních tučných pokrmů, můžete si každý den dopřát rozumné množství nalovníkových žabiček.“

Durgovi se tak ulevilo, že se jeho rodič vzpamatoval, že doklouzal až k němu a položil svou malou ruku na jeho mohutný krk. „Musíš na sebe dávat pozor, otče. Budu cvičit s tebou. Bude to tak příjemnější.“

Koutky Arukových širokých úst se zvedly, když na svého potomka pohlédl. „Tak dobře, mé dítě. Slibuju, že se budu šetřit.“

„Besadii tě potřebuje,“ řekl Durga. „Jsi náš nejskvělejší vůdce, otče!“

Aruk ještě cosi polohlasně zabručel, ale Durga poznal, že ho starostlivost jeho potomka těší.

Mladý Hutt zanechal svého rodiče v péči lékaře a jeho droidích asistentů a silně otřesen se vrátil do své pracovny.

Na okamžik si myslel, že Aruk umírá a že zůstane na něm, aby se pokusil úplně sám Besadii řídit. Durgovi se dostalo děsivého poznání – nebyl připraven.

Zejména tváří v tvář té nadcházející krizi, pomyslel si. *Imperiální flotila, která zaútočí na Nar Shaddaa, už může být na cestě…*

Aruk svému potomkovi řekl, že si nemá dělat starosti, že císařští klanu Besadii ani Ylesii neublíží. „Dodáváme jim otroky,“ řekl starší Hutt konejšivě. „Impérium otroky potřebuje. Tudíž potřebuje Besadii.“

Durga upřímně doufal, že se v tom jeho rodič nemýlí…

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Kouzlení

Han, Chewbacca a Salla Zend stáli společně na větrem bičované přistávací plošině a sledovali, jak se z *Phantasmu* vysouvá výstupní rampa. Vzápětí se objevila postava s dlouhými černými vlasy a začala po rampě sestupovat dolů. Když zahlédla Hana, zamávala.

„To je ona, pojď!“ řekl Han Salle. Chewie už klusal napřed a přátelsky zahřímal na pozdrav.

„Solo!“ zvolala nově příchozí. „Chewbacco!“

„Xaverri!“ zavolal Han v odpověď a poklusem běžel k ní. Byl tak rád, že ji zase vidí!

Když doběhli jeden k druhému, vzal ji za ramena, ale ona se mu vrhla kolem krku a sevřela ho v silném objetí. Han ji přivinul k sobě, ale z opatrnosti ji políbil raději na čelo než na ústa. Když se Xaverri s velkým objetím a wookieeským hrábnutím do srsti na hlavě pozdravila s Chewiem, otočila se zpátky k Hanovi a Salle. „Xaverri, rád bych ti představil Sallu Zend,“ řekl Han, když obě ženy stanuly tváří v tvář. „Xaverri, tohle je Salla, pašeračka a vynikající mechanička.“

„Těší mě!“ řekla Salla a natáhla ruku.

„Potěšení na mé straně,“ odvětila Xaverri a potřásla jí rukou. „Každý Solův přítel je i můj přítel.“

Han se cítil celý nesvůj. *Ještě nikdy se mi nestalo, aby se dvě mý přítelkyně navzájem potkaly*, pomyslel si.

Corellian si kladl otázku, zda Xaverri nebude chtít obnovit jejich vztah v bodě, kde před měsíci skončil. Věděl, že Salla by se na to netvářila zrovna příznivě.

Ale co, nejsem její majetek, pomyslel si defenzivně. *Koneckonců nejsme svoji nebo tak něco.*

Přesto si dal pozor, aby šel vedle Sally, když zvedl Xaverriina zavazadla a společně se vydali po permabetonu přes přistávací plochu.

Později ve své oblíbené corellianské restauraci nad předkrmem sestávajícím z chlebové placky a traladoního sýra vysvětlil Xaverri svůj plán.

Když skončil, pátravě se na něj zadívala. „Tak si to ujasněme. Chceš, abych vytvořila holografickou iluzi hromady pašeráckých lodí řítící se na ty velké imperiální lodě. Chceš, aby ta iluze byla dostatečně věrohodná a trvala dost dlouho, aby imperiální flotilu zmátla a donutila ji proti falešné flotile obrátit děla. Chápu to správně?“

„To je přesně ono,“ řekl Han. Když popsal celý plán do detailu, uvědomil si, co vlastně žádá. Xaverri nikdy předtím nic tak monumentálního nevytvořila. Pravděpodobně ani nikdo před ní.

Xaverri zakroutila hlavou, až jí dlouhé černé vlasy sklouzly po ramenou. „Nechceš toho zrovna málo, Solo.“

„Hele,“ řekl Han a pokusil se o úsměv, „ber to jako výzvu. Jako tu největší iluzi, cos kdy stvořila!“

„Ke každé holografické iluzi potřebuješ projektory,“ řekla Xaverri. „Co použijeme místo nich?“

„Myslel jsem, že bychom mohli shromáždit všechny trojrozměrný projektory ze všech kasin,“ řekl Han. „Vždyť víš, ty, se kterejma promítaj představení na scény

v hráčskejch prostorách, takže lidi můžou představení sledovat, zatímco prohrávaj i poslední košili.“

Xaverri se zamračila. „Může být,“ řekla. „Ale i kdybychom dokázali vytvořit obraz flotily, senzory jim hned řeknou, že je to iluze. Budou ji ignorovat.“

„Možná bysme mohli jejich senzory rušit,“ navrhla Salla. „Dokážeme koneckonců rušit přenosy, který jdou ven. Nemohli bysme nějak rušit to, co jde dovnitř?“

Kouzelnice hleděla na pašeráky s očima dokořán. „Víte co,“ řekla, „myslím, že mě právě něco napadlo…“ Han se předklonil. „Jo? Co?“

Upila trochu nápoje, zapřemýšlela a pak odpověděla: „Myslím, že bychom mohli použít bóje řízení dopravy k tomu, aby císařským vysílaly falešné údaje. Takže ty holografické iluze *uvidí* a jejich senzory zároveň budou sbírat data, která jim řeknou, že to, co vidí, je skutečné!“

Salla byla nadšená. „Skvělý! To zní dokonale!“

Xaverri se na ni usmála. „Ale budu potřebovat pomoct dát to všechno dohromady. Hackery, kteří by mi pomohli ty dopravní bóje přeprogramovat, a techniky, aby na tu iluzi sestavili projektory. Znáte nějaké dobré hackery a techniky?“

Salla jí úsměv oplatila a z náhlého popudu k ní natáhla ruku. Obě ženy si nad stolem podaly ruce. „To se vsaď, Xaverri,“ řekla vysoká pašeraška. „Shug a já ti pomůžeme.“

Chewbacca vydal hlasité, procítěné zaburácení, což mělo za následek, že kolemjdoucí droidí číšník úlekem upustil podnos s jídlem a utekl zpátky do kuchyně.

„Chewie říká, že s nim máte počítat taky,“ přeložil Han se širokým úsměvem. „Xaverri… vim, žes pravděpodobně musela odříct fantastický angažmá, abys

sem mohla přiletět a pomoct nám. Chtěl bych ti říct, že si toho vážim – že si toho vážíme my všichni.“

„Ale Solo, je to příležitost, jak uškodit Impériu,“ odvětila kouzelnice. „Jak bych mohla odmítnout?“

* * *

Když Han a Chewie dorazili na slíbenou velkou instruktáž svých bojových pilotů, zjistili, že v aule Hradu šance se už shromáždila většina pašeráckých pilotů a posádek. Mako stál na jevišti a vyměňoval si s obecenstvem vtípky a úsměšky. Když spatřil Hana a Chewieho, zaklepal klouby o řečnický pult, aby upoutal pozornost publika.

„Tak jo, teď všichni poslouchejte!“ zakřičel.

Rozhostilo se ticho. „Poslouchejte dobře, vy vesmírný pobudové,“ spustil Mako a pýcha a náklonnost, která mu v hlase při pohledu na jejich vojáky zaznívala, otupila veškerý osten z jeho slov. „Protože na tom budou záviset vaše životy a životy těch, se kterejma poletíte.“

Mako se odmlčel, přejel je všechny pohledem a viděl, že má vskutku jejich úplnou pozornost.

„Teď vám řekneme, jak hodláme tuhle bitvu vyhrát. Nemůžeme si bejt jistý, kdy císařský zaútočej, ale máme celkem slušnou představu, jakej bude bitevní plán, podle kterýho budou postupovat. To proto, že Imperiální flotila má standardizovaný bitevní plány pro téměř každou situaci a je vycvičená, aby se jima řídila, ať se děje co se děje. Tady Han kdysi bejval císařskej důstojník a může mi to potvrdit, je to tak, Hane?“

Han vystoupil na jeviště a přehnaně pokýval hlavou. „Mako má pravdu!“ vykřikl, protože jeho hlas nebyl

zesílený tak jako Makův. Starší pašerák Corellianovi pokynul, aby přistoupil k němu a zůstal s ním na pódiu. Han to udělal.

„Takže, standardní plán pro tenhle druh operací jim velí se shromáždit a rozestavit v dost velký vzdálenosti. Když budeme mít štěstí, zachytíme je na našich senzorech. Když ne, možná budeme muset hejbnout kostrou, abysme se ke svejm lodim dostali včas. Jste na to všichni připravený?“

Všichni pašeráci křikem potvrdili, že ano.

„Dobře,“ řekl Han. „Takže zaujmou bojový postavení a možná se postaraj o nějaký potíže, který se na poslední chvíli vyskytnou. Potom by císařský měli províst mikroskok hyperprostorem, takže se vynořej pěkně blízko u odvrácený strany Nar Shaddaa, ale bezpečně mimo dostřel. My už tou dobou budeme sedět ve svejch lodích a odstartujeme. Každá loď zamíří do přidělenýho úkrytu mezi troskama, nebo se ztratí v běžný vesmírný dopravě. Několik menších stíhaček, jako třeba Roa v jeho *Lwyll*, bude sloužit jako předsunutá hlídka. Větší lodě budou vysílat falešný transpondérový kódy a stíhačky budou buď v nákladovejch prostorách velkejch nákladních lodí nebo usazený na jejich trupech. My ostatní budem jen nic netušící vesmírný cestovatelé, a až se císařský objevěj, budeme náležitě vyplašený. Je to jasný, bando?“

„Jo! Jasný!“ zařvali. Líbila se jim představa, že budou proti arogantní Imperiální flotile ve výhodě.

Mako si znovu vzal slovo. „Fajn, v ten okamžik císařský vyšlou rekognoskační jednotky, aby se narychlo porozhlídly po okolí.“

Jeden kapitán v přední řadě zamával drápatou tlapou. „Co jsou to ty rekognoskační jednotky, Mako?“

Han a Mako si vyměnili pohledy a povzdechli si.

„Promiňte,“ řekl Mako. „Řekognoskační jednotky jsou ty větší průzkumný lodě a jejich průzkumný stíhačky TIE, jasný? Předpokládáme, že to budou pravděpodobně dvě větší lodě, nejspíš lehký křižníky třídy *Carrack.* Každej může nýst na palubě čtyři průzkumný stíhačky TIE. Společně se jim říká rekognoskační jednotky. Je to jasný?“

„Jasný!“ zařval pašerák.

Mako se zlověstně zazubil. „Takže, císařský nepočitaj s tim, že bysme kladli nějakej organizovanej odpor, a my je nechceme zklamat, že ne, přátelé?“

„Ne!“ zvolali pašeráci.

„Bezva. Za tim účelem jim musíme ukázat přesně to, co čekaj. Potom můžeme předvídat, co udělaj, protože budou postupovat podle těch imperiálních směrnic, o kterejch jsem vám řikal. Až císařskej admirál vyšle svoje průzkumný lodě a potom obvodový plavidla, který budou následovat pár minut za průzkumnejma loděma, bude očekávat, že si budeme myslet, že *tohle* je hlavní útok.

Bude se svejma velkejma těžkejma loděma v tom jejich úhledným předpisovým klínu sedět vzadu se založenejma rukama a bude čekat, že tahle dezorganizovaná banda blbců vyrazí do boje se všim, co má, protože neni dost chytrá, aby se držela zpátky. Tenhle admirál počítá s tim, že budeme považovat předsunutou hlídku průzkumnejch lodí – křižníky třídy *Carrack* – a obvodový lodě – nejspíš celní korvety – za celou jeho útočnou sílu.“

„Ukážeme jim, že nejsme blbý!“ vykřikl jeden pašerák sedící vzadu.

„Přesně tak, dáme jim co proto. A uděláme to tak, aby to vypadalo, jako že jsme poslali všechno, co máme, proti těm prvnim císařskejm lodim, co poplujou k Nar Shaddaa. To budou ty průzkumný lodě a za nima se budou pomalejším tempem přibližovat obvodový lodě. Podívejte se sem, ukážeme vám to.“

Mako kývl na Hana, který se ujal přednesu, a Mako zatím objasňoval svým mužům plán bitvy s pomocí ukazovátka a holografické projekce na velké trojrozměrné promítací ploše.

„Tak jo,“ začal Han, „jak vidíte na Makově diagramu, rozdělíme svý lodě do dvou skupin, první útočný skupiny a hlavní útočný skupiny. První útočnou skupinu budou tvořit všechny malý lodě, který nebudou mít nijak výjimečně těžkou výzbroj, plus několik žoldáckejch kapitánů v těch modifikovanejch celních hlídkovejch lodích. Teď nastražte uši: přečtu vám jména lodí a kapitánů, který budou v první útočný skupině. Mako promítne vaše jména na displeji.“

Han seznam přečetl. „Tak. Než to tady dneska skončíme, měli byste všichni vědět, kam máte jít, co budete dělat a kdy to uděláte. Jak už jsme řekli, dneska jsme tu proto, abysme vám ukázali, jakou roli sehrajete ve *velkým celku.*“

Mako předal Hanovi ukazovátko a vzal si slovo. „A teď k hlavní útočný skupině. To budou všechny naše velký lodě plus frachťáky s těžkou výzbrojí a eskadry stíhaček. Máme šest Y-wingů, nějaký stíhačky CloakShape a různý typy Z-95 Headhunterů. Tady je seznam.“

Zatímco Mako předčítal seznam lodí z hlavní útočné skupiny, Han podle toho upravoval holografický displej. Zanedlouho vypadala obří trojrozměrná promítací plocha v aule kasina jako spletitý obrazec různobarevných čar a kliček posázený trojrozměrnými symboly lodí.

„Tak jo, teď všichni víte, k jaký útočný skupině patříte. Je tu někdo, kdo to neví?“

Několik nově příchozích zvedlo ruku, tlapu nebo chapadlo a byli rychle přiděleni k jedné nebo druhé skupině. Pak Mako pokračoval: „První skupina zaútočí jako první, jak naznačuje její název. Prosím vás, zůstaňte ve dvojicích, jak jsme vás rozdělili! Dvě lodě se můžou společně navzájem krejt a dohromady jsou dvakrát efektivnější než dvě osamocený lodě!“

Han se naklonil blíž k pódiu. „A ještě… dávejte si pozor na turbolasery na těch císařskejch křižníkách. Dokážou vás jednou ranou rozstřílet na prach. Kdykoli se ocitnete v dosahu těch větších plavidel, neustále se svejma loděma uhejbejte. Pochopili?“

„Jo!“ zvolali piloti.

Mako se znovu ujal slova. „A pamatujte si, že k těm větším císařskejm průzkumnejm a obvodovejm lodím budou přimíchaný desítky stíhaček TIE. Jsou rychlý, tuze rychlý, a maj slušný lasery, ale jsou křehký. Stačí jeden dobrej zásah a rozletěj se na kusy. Jsou moc rychlý na to, abyste je mohli automaticky zaměřit, takže budete muset střílet od oka. Nespěchejte a sledujte svý cíle. Jelikož má většina z vás na lodích nějakou zbraň, která střílí dozadu, použijte ji, abyste si ty TIE udrželi od těla, zatímco budete útočit na rekognoskační lodě. Sledujete mě?“

„Jo!“ zařval dav. „Sejmeme ty TIE!“

„Fajn, ale tohle je pořád začátek bitvy. Udeříme na lodě z předsunutý hlídky se všim, o čem si budou *myslet*, že máme. S trochou štěstí zaženeme několik těch průzkumnejch lodí, sestřelíme nějaký průzkumný TIE, možná dokonce vyřadíme z boje jeden z těch křižníků třídy *Carrack*, ačkoli v *tomhle* by si na naše šance nevsadil ani Lando.“

Mako se odmlčel, aby dal prostor všeobecnému smíchu, který jeho poznámka vyvolala. Kdosi na mladého hazardního hráče zavolal: „Hej, Lando, jakou máme podle tebe šanci?“

Han si znovu vzal slovo. „Někdy v tomhle bodě imperiální velitel nasadí svoje lehčí obvodový plavidla, nařídí jim přejít na maximální rychlost a zaútočit, protože si bude myslet, že už viděl všechno, co máme, a vyrazí nás dodělat. Velký křižníky bude zatim nejspíš držet vzadu, bude si je šetřit a bude je chtít zapojit do akce, teprve až se vydá bombardovat Nar Shaddaa. Až se s váma průzkumný a potom obvodový plavidla utkaj, je extrémně důležitý, abyste *všichni zůstali na stanovenejch pozicích!* Takhle dostanete příležitost na ně tvrdě udeřit z jedný strany a přetížit tak jejich štíty. Tak jim vy nebo váš partner můžete uštědřit pár ran a potom oba vypadnete! Ty z vás, co maj střely nebo torpéda, můžou těm lehkejm celním korvetám vážně zavařit.“

Han věnoval svému vojsku dlouhý, vážný pohled. „Vážený, touhle dobou už tam nahoře bude pěknej zmatek; civilní lodě, který se k tomuhle přimotaj, se budou snažit uletět, a veškerý naše lehčí plavidla s výjimkou stíhaček budou promíchaný s císařskejma. Nesmíte ztratit přehled o tom, co se děje! Zůstaňte na svejch pozicích! Zůstaňte ve střehu! Vyčleňte ze svý

posádky někoho, kdo bude komunikátorem přijímat instrukce, pro případ, že bysme vás z vašich stanovenejch pozic museli přesunout. Je to jasný?“

„Jasný!“ ozvalo se několik hlasů. Han nasadil velice zhrozený výraz a přiložil si ruku k uchu.

„Hej, jsem snad starej a hluchej, nebo co? Ptal jsem se, jestli je to *jasnýl“*

„Jo! JASNÝ!“ zařvali mnohem silněji.

„To už je lepší,“ řekl Mako, který si opět vzal slovo. „Tak fajn, jedeme dál. Upřímně řečeno, přátelé, čekáme od vás, že ty císařský průzkumný a obvodový lodě na hlavu porazíte. Budeme mít početní převahu a jsme na domácí půdě. Předpokládáme, že bysme mohli aspoň polovinu z nich zničit, což toho císařskýho admirála pořádně překvapí. Ale až se vzpamatuje z šoku a vzteku – a až nás začne brát vážně –“

Mako se dramaticky odmlčel a celý sál se zaplnil výkřiky „To teda *jo!“* a „Naučíme je nás brát vážně!“

„To teda jo!“ vykřikl Han, potom ustoupil, aby mohl Mako pokračovat.

„Tak jo, jenže, nerad vám to říkám, ale tenhle císařskej admirál tam nebude s bradou u kolen stát dlouho. Ne, pomyslí si: Jak se OPOVAŽUJOU?’ a pošle svoje těžký lodě. Můžeme očekávat aspoň dva nebo tři velkoobjemový křižníky a možná jeden nebo dva dreadnaughty. Tyhle velký hoši budou mít silnější štíty a plášť a větší a početnější zbraně. Řeknu vám to na rovinu, vážený: máme jen hrstku lodí, který jsou vůbec schopný se jim postavit, natož je ohrozit.“

Mezi posluchačstvem se rozhostilo značně vystřízlivělé ticho. Han dostal strach, že by je v tomhle

bodě mohli ztratit, ale k jeho velké úlevě nikdo nevstal a neodešel.

„*Ale*,“ řekl Mako, „teď přichází ten trik. Kdybysme opravdu dokázali poškodit třeba jen jednu nebo dvě lodě z týhle těžký váhy, císařský se skoro určitě stáhnou, protože nebudou moct dokončit svůj úkol a standardní imperiální doktrína káže minimalizovat ztráty a dát se na útěk, když nemůžou vyhrát.“

„Jak je teda máme poškodit, Mako?“ vykřikl nějaký lidský pašerák.

„Dobrá otázka. Vypracovali jsme strategii, která podle nás zabere. Teď dobře poslouchejte, lidi. Až na nás tyhle velký hoši vytáhnou, budeme předstírat, že to vzdáváme. Dám vám komunikačním kanálem pokyn stáhnout se mezi Nar Shaddaa a Nal Huttu. Ale při Doellinině oprátce, ne abyste se všichni jako jeden muž otočili a v okamžiku, kdy ty císařský křižníky zaútočej, vystřelili pryč! Ne, musíme zajistit, aby to vypadalo normálně, jinak začnou mít císařský podezření!“

„Tak co teda uděláme?“ zavolal nějaký šprýmař – Bothan. „Máme se tam poflakovat a pozvat je na jedno?“

Mako zpražil výtržníka pohledem. „Ber to vážně, šašku. Snažíme se vám říct, že musíte ustoupit, ale udělat to, jako kdyby to byl váš nápad, ne jako že posloucháte něčí rozkazy. Vemte nohy na ramena a prchejte jako panikou zachvácený stádo, tak to bude přesně ono. My přece *chceme*, aby vás pronásledovali. Pochopili?“

„Jo!“ zakřičeli.

„Hej,“ ozval se ten šprýmař, „klidně můžeme předstírat, že jsme vyděšený, zvlášť když doopravdy *budeme!*“ Následoval smích.

„Tak jo, oukej,“ řekl Mako, „někde přímo *tady*“ – označil ukazovátkem bod ve vesmíru blízko Nar Shaddaa na přímé spojnici mezi měsícem a planetou – „budou čekat naše vlastní velký lodě. A máme pro naše císařský přátele přichystaný jedno malý překvapení.“ Otočil se a pokynul ke kulisám vedle jeviště. „Xaverri, prosím předstup.“

Xaverri, oblečená v pilotní kombinéze, vystoupila na jeviště. Černé vlasy měla spletené do copů těsně přiléhajících k hlavě a nalíčená byla jen skromně. Han jí navrhoval, aby si pro tuto část prezentace vzala na sebe svůj jevištní kouzelnický kostým, ale ona odmítla. „Ne, Hane. Jestli mají věřit mně a tomu, co dělám, chci vypadat jako jedna z nich.“

„Piloti a posádko… rád bych vám představil Xaverri. To ona nám tuhle bitvu vyhraje. Některý z vás ji už znaj. Těm, co ne, bych rád řek, že v tom, co dělá, je nejlepší v celý galaxii. A to, co dělá, je vytváření iluzí. Xaverri?“

S půvabným mávnutím ruky Xaverri najednou přiměla světla v posluchárně pohasnout a potom byl znenadání celý sál plný kayvenských piskačů. Ten trik byl součástí jejího vystoupení, ale dokonce i Han, který to očekával, jen s obtížemi překonal nutkání se skrčit, když mu jeden z dravých létajících tvorů prosvištěl přímo nad hlavou.

Obecenstvo pašeráků zaječelo a přikrčilo se a potom, když Xaverri opětovným mávnutím ruky nechala piskače zase zmizet, spontánně propuklo v potlesk.

Mako udával svým tleskáním a uznalým podupáváním davu tempo. Xaverri tam stála a pokojně se usmívala, ale neuklonila se.

„Je dobrá, lidi," řekl Mako. „A jenom pro nás vykouzlí Xaverri svůj mistrovskej kousek. Až budeme mít císařský lodě *tady*, kde je taky mít chceme," znovu ukázal na vyznačené místo, „vytvoří Xaverri iluzi, že se na ně od Nal Hutty řítí fakt velká flotila. A až se císařský lodě otočej, aby na tuhle přízračnou flotilu vypálily ze svejch příďovejch zbraní, napadneme je z boku a zezadu se všim, co máme!"

Dav propukl v jásot.

Když se hluk utišil, předstoupil Han. „Jenom abyste to věděli, velké lodě kapitánky Renthal budou číhat v záloze s Makem a hlavní útočnou skupinou. Kapitáne Renthal," otočil se a ukázal rukou k místu, kde v přední řadě seděla velká, robustní žena s bledou pletí a nakrátko zastřiženými vlasy, ve kterých se střídaly rudé a zlaté prameny, „prosím vstaňte."

Pašeráci jí zatleskali také, což bylo dost překvapující, vzhledem k tomu, že někteří z nich měli nepochybně s *Renthal's Fist* nebo jinými loděmi z její pirátské flotily špatné zkušenosti.

„Kapitáne Renthal, vaše velký lodě budou muset pročistit cestu vašim Y-wingům a taky našim stíhačkám a útočnejm lodím. Vašim cílem bude každej menší imperiální křižník mezi našima jednotkama a křídlem těch velkejch lodí. Vaše těžký turbolasery a protonový torpéda je musej rychle vyřídit. Nebudeme moct zahájit útok na těžký křižníky, když budeme muset uhejbat před palbou z příliš mnoha směrů najednou," řekl Mako kvůli obecenstvu. On a Han už s Renthal každý bod bitevního plánu dopodrobna prošli.

Drea Renthal přikývla. „Splnim svoji povinnost," řekla čistým a silným altem. „Najali mě, abych

císařskejm zabránila přiblížit se k Nal Huttě. Když jsem se seznámila s vašim bitevním plánem, souhlasím, že je to nejlepší způsob, jak toho dosáhnout.“ Otočila se čelem k pašerákům. „Takže můžete počítat s tim, že já a moje flotila budeme celou dobu bojovat po vašem boku!“

Další jásot. Renthal zdvihla pěst do vzduchu a dav začal šílet.

„Tak fajn,“ pokračoval Han, když se hluk trochu utišil, „stíhačky bez střel a torpéd posloužej jako doprovod. Vy, co v něm poletíte, nám musíte za každou cenu udržet ty TIE od těla, až zahájíme útok.“ Corellian mávl rukou ke zbývajícím pašerákům. „Zbytek vyrazí do útoku a vezme si za cíl jeden nebo dva těžký křižníky. Mako vám v pravou chvíli vydá rozkaz. Budeme se muset dostat co nejblíž k jejich zádi a potom jim to hromadnou palbou našít přímo do motorů. Nešetřte municí, naperte do nich všechno, co máte!“

Dav znovu propukl v jásot. Vědomí, že na své straně budou mít Xaverriiny iluze a dobře vyzbrojenou pirátskou flotilu, značně pozvedl bojového ducha pašeráků.

„Tak jo, přátelé,“ řekl Mako, „ještě jedna věc. Jestli to, o co se pokusíme, vyjde, *rychle se odtamtud kliďte!* Ty křižníky vybuchujou s pořádnou silou. Neradili bysme vám, abyste se jednou z nich nechali zasáhnout, jasný?“

„Jasný!“ zahřměli.

„A ještě něco…“ uzavřel Mako. „Jestli to nevyjde…“ Pokrčil rameny. „No, musíme se prostě snažit. *My* se zkrátka nemůžeme jen tak vzdát a odletět pryč.“

Dav, pozorný, ale jeho posledními slovy rázem vystřízlivělý, na něj mlčky hleděl.

Han znovu vystoupil na pódium. „Tak fajn," řekl. „Takovej je plán. Teď si ho projdeme ještě několikrát, dokud vám nepřejde do krve. Dotazy?"

* * *

K Hanově velkému údivu se během následujících několika dní staly ze Sally a Xaverri nejlepší kamarádky. On a Mako měli plné ruce práce s pořádáním opakovaných bojových cvičení pro piloty a posádku z obranné eskadry Nar Shaddaa, takže neměl moc času vysedávat v Shugově garáži, ale kdykoli do ní zašel, našel tam Sallu a Xaverri, jak společně pracují na vzniku iluzionistčina „mistrovského díla".

„Bude to stačit jen na dvou- nebo tříminutové odvedení pozornosti, Solo," varovala Xaverri. „Uvidí ty lodě, jak se na ně řítí, hodně zblízka, a uvidí na svých přístrojových panelech data, která budou odpovídat tomu, co budou vidět na vlastní oči. Chci ale dosáhnout toho, že se ty lodě objeví *blízko*, takže jejich reakce bude otočit všechny lodě, aby mohli zapojit do hry své zbraně na přídi. To je vystaví vašemu útoku na křídle."

Xaverri upila z šálku stim-čaje, který Han uvařil pro Shuga, Sallu, Chewieho, Jarika a ostatní techniky-dobrovolníky, kteří pracovali na tom, aby se Xaverriina iluze stala „realitou". „Ale tyhle lodě budou vypadat jako vážná hrozba, protože budou *blízko*. Během několika minut, až si císařští uvědomí, že nikdo z nich nebyl zasažen výboji, které se zdají z těch lodí vycházet, pochopí, že je to podfuk."

Han přikývl. „Minuta nebo tři je všechno, co potřebujeme, Xaverri. Za tu diverzi budeme vážně moc vděčný. Kontaktovali jsme kapitánku pirátů, kterou si najali Huttové. Dreu Renthal. Její vlajková loď, *Renthal‘s Fist,* bude schovaná ‚za' Nar Shaddaa – na straně měsíce přivrácený k Nal Huttě – společně se zbytkem flotily. Až ty velký lodě obletěj měsíc a potom se otočej čelem ke tvý iluzorní flotile, ona a Mako jim dají pořádně na frak.“

Jarik Solo si unaveně promnul špinavý obličej ještě umazanější rukou. „Hane, jakou má ta žoldácká flotila sílu? Pomůže nám hodně?“

Han přikývl. „To si piš, Jariku. *Renthal‘s Fist* je corellianská korveta. Je těžce modifikovaná a těžce vyzbrojená. Dokonce má na přídi odpalovací zařízení protonovejch torpéd. Jedinej problém je v tom, že těch torpéd nemaj moc. Renthal si nemůže dovolit minout.“

„A kolik dalších lodí?“ vyzvídala Xaverri.

„Renthal má taky velkoobjemovou nákladní loď, *Golden Dreams,* která je upravená, aby mohla přepravovat stíhačky. Je to středně velkej transport SoroSuub. Velkej koráb. Nemá ale moc štítů. Vyšle svoje Z-95 Headhuntery, a potom se bude držet vzadu a nechá *Renthal's Fist,* aby vedla útok. Pak je tu ještě *Too Late Now* a *Minestra. Too Late Now* je ukořistěná imperiální hlídková loď. Renthal nahradila jednu laserovou věž iontovým dělem, takže by doufejme mohla vyřadit nějakej z těch velkoobjemovejch křižníků z provozu. *Minestra* je lehká korveta Rendili StarDrive. Slušná loď, modifikovaná tak, že vedle laserovejch věží má ještě iontový děla a třaskavý střely.“

„To zní jako celkem slušná síla,“ řekla Xaverri. „Ale já samozřejmě stěží poznám rozdíl mezi iontovým dělem a třaskavou střelou.“

„Když jsem začínala s pašováním, taky jsem sotva rozeznala jedno od druhýho,“ řekla Salla a zasmála se. „Ale když s nima na tebe začnou císařský hlídky *střílet*, naučíš se to fakt rychle.“

Obě ženy se na sebe usmály. Han se pořád nemohl přenést přes to, jak rychle se spřátelily. Popravdě řečeno tak trochu žárlil. Salla a Xaverri k sobě měli v mnoha ohledech blíž, než kdy měla kterákoli z těch dvou žen *k němu.* Zajímalo ho, jestli o něm spolu někdy mluvily. Že by si vyměňovaly poznatky?

Při tom pomyšlení zrudnul. Jarik mu poskytl vítané rozptýlení. „Poslyš, Hane… můžu s tebou na chvíli mluvit?“

Han jediným loknutím dopil zbytek stim-čaje a vstal. „Jasně, Jariku. Chceš jít do Shugova kanclu, abysme byli z dohledu?“

„Jo,“ řekl mladík. „Kdybysme si chtěli promluvit tady, někdo by nás moh přejet antigravitačním zdvihačem nebo tak něco!“

Ve vesmírné garáži se to hemžilo jako v úlu. Všude kolem nich dávali pašeráci své lodě do kupy, v několika případech je modifikovali, aby se pokusili z jejich motorů vymáčknout dodatečnou rychlost, nebo přidávali dodatečný čtyřhlavňový laser nebo odpalovací zařízení střel.

Han a Jarik prošli kolem Sallina *Rimrunneru* a zamávali Shugovi, který si zvedl obličejový kryt, aby si otřel zpocený obličej. Han se zastavil, přiložil si ruce k ústům a zavolal na hlavního mechanika: „Vypadá to

dobře, Shugu! Ty a Salla určitě přichystáte císařskejm nemilý překvapení!“

Když zrovna nepomáhali Xaverri vytvořit její mistrovskou iluzi, upravovali Salla a Shug s pomocí Rika Duela *Rimrunner* a instalovali na záď dvojici kamuflovaných odpalovacích zařízení třaskavých střel. Sallina pašerácká loď byl lehký frachťák CorelliSpace třídy *Gymsnor-4* a jako prakticky každá pašerácká loď v branži byla silně modifikovaná. Samotná loď vypadala spíš jako pár ptačích křídel nebo – pokud jste chtěli Sallu urazit a vysloužit si od ní ránu pěstí do nosu – jako mynock. *Rimrunner* byla rychlá a mrštná loď a Salla byla vynikající pilotka. Han si toho od ní v nadcházející bitvě hodně sliboval.

Věděl, že Salla bude v mnohem výhodnější pozici než on, aby mohla napáchat na imperiálních lodích vážné škody. *Bria* byla slušná lodička, ale zdaleka ne tak rychlá jako *Millennium Falcon* nebo *Rimrunner*. Měla také mnohem lehčí výzbroj.

Když Han a Jarik došli do Shugovy kanceláře, museli z židlí odklidit hromady zamaštěného náčiní, aby si mohli sednout. Jakmile si udělali pohodlí, Han vzdychl. „Jsem rád, že si chceš promluvit, chlapče. Připadá mi, že je to za celej den poprvý, co sedim. Organizace tyhle bitvy dává mně a Makovi dost zabrat.“

„Jo, taky jsem měl spoustu práce,“ řekl Jarik. „Když jsem nepomáhal paní Xaverri, dělal jsem s Chewiem na *Brie* nebo se Shugem na *Rimrunneru.*“

„Shug mi řek, že z tebe bude dobrej mechanik, Jariku,“ řekl Han. „A stává se z tebe slušnej pilot a střelec. Jsem rád, že se mnou poletíš. Chewie je dobrej,

ale dva střelci jsou víc než dvakrát tak dobrý jako jen jeden.“

„Hane… o tom… o tomhle jsem si chtěl s tebou promluvit.“ Přes Jankovu hezkou tvář přelétl stín. „Já… já jsem nikdy předtím v žádný bitvě nebyl.“ Polkl. „Včera v noci jsem usnul, když jsem čistil zuhelnatělý usazeniny na *Brie,* a… a měl jsem takovej sen. Vlastně noční můru.“

„Jo? O čem?“

„Zdálo se mi, že jsme bojovali proti císařskejm a –“ polkl – „Hane… zničili nás. Měl jsem na mušce jednu TIE a – a byl jsem jako zaraženej. Nevystřelil jsem. A potom jsem uviděl zelenej pruh laserovýho výboje, jak letí přímo na mě, a nemoh jsem udělat absolutně nic. Zdálo se mi, že jsem… umřel.“

Jarikův obličej se zkřivil. Zachvěl se. „Hane… mam strach. Nevim, jestli na to mám. Co když to zvorám a všechny nás zabiju, podobně jako se mi to stalo v tom snu?“

„Jariku,“ řekl Han, „kdyby ses *nebál,* dělal bych si o tebe starosti. Když jsem šel poprvý do skutečnýho boje, byl jsem vyděšenej tak, že jsem se pod přilbou málem pozvracel. Naštěstí jsem byl už připoutanej v kokpitu a ve vakuu, takže jsem věděl, že kdybych to udělal, udusil bych se a umřel. Takže jsem to dokázal potlačit. Potom na mě někdo vystřelil, a aniž jsem nad tim nějak přemejšlel, začal jsem střílet po něm. Výcvik prostě… nade mnou převzal vládu.“

„Fakt?“ Jarik se tvářil, jako by nevěděl, jestli ho má Hanovo vyprávění uklidňovat nebo ne. „Ale Hane… všichni řikaj, že jseš statečnej. To je první věc, kterou o tobě každej řekne – ‚Ten má ale odvahu!‘ Mně nikdy

nikdo neřek, že mam odvahu. Co když jsem zbabělec? Proč bych měl riskovat, že vás všechny zklamu?“

Han si mladíka změřil dlouhým pohledem. „Jariku, čelíš něčemu, čemu musíme čelit všichni. Tady na Nar Shaddaa nejsme žádní civilisti. Žijeme mimo zákon a to je už ze svý podstaty nebezpečný. Zbabělci na Nar Shaddaa nepřežijou. Sežerou je zaživa.“

„No jo, umim si poradit s vibronožem nebo v pěstnim souboji,“ připustil Jarik. „Ale to neni to samý jako bejt rozstřílenej na atomy. Bum, a je po tobě.“

„Chlapče, viděl jsem, jak ti to jde a můžu ti jen říct, že si myslím, že na to máš. Jasně, občas se skutečně stane, že lidi v bitvě ztuhnou strachy. Ale proto jsme Mako a já všechny honili do lodí na všechny ty bojový cvičení.“

Han pokrčil rameny. „To samý jsme dělali, když jsem byl ještě u císařskejch. Cvičíš a cvičíš, a to proto, že *každej* může ztuhnout, když se octne ve skutečným boji. I válečný veteráni. Když máš ale ten dril v krvi, je tu šance, že i když se ti to najednou zastaví *v hlavě*, tvoje ruce a tělo pojedou *dál*. Přejdou na autopilota a budou dál dělat to, co máš nacvičený, i když jim tvůj mozek nebude pár vteřin dávat instrukce.

Ale pokud jsi dával při cvičeních pozor a víš, co máš dělat – a chlapče, ty *víš*, co máš dělat, viděl jsem tě –, potom se tvůj mozek znova chytne. Ten strach tam bude pořád, ale dokážeš ho překonat, obejít. Už tě nebude zpomalovat. Prostě jen dál dělej, co musíš. A budeš v pohodě.“

Jarik si olízl rty. „Ale… co když ne? Možná by sis měl sehnat jinýho střelce, Hane. Než tě zklamat, to bych radši umřel.“

„Jestli to ode mně chceš, udělám to,“ řekl Han. „Ale radši bych měl tebe. Znám tě, pracujeme spolu. Cvičili jsme spolu. Ale rozhodnutí je na tobě. Jen mi dej potom vědět, jo?“

Mladík přikývl. „Díky. Já… já si to promyslím.“

Han vstal a když procházel kolem Jarika, poplácal ho po rameni. „Vyspi se trochu, chlapče. Všechny nás to dost vyčerpává.“

Jarik se na Corelliana unaveně usmál. „Tak jo, Hane.“

* * *

Lando Calrissian nesnášel, když se umazal, ale pomalu si na to začínal zvykat. Připravit *Millennium Falcon* na těžký boj byla špinavá a umolousaná práce, ale někdo to udělat musel. Shug mu minulý týden pomohl nainstalovat „novou“ dělovou věž na pravobok *Falconu*, za kokpit těsně nad výstupní rampu. Ale pořád mu ještě zbývala spousta práce. Věděl, že Han, Chewie a Salla by mu rádi pomohli, ale měli plné ruce práce buď s vypomáháním Xaverri a se sestrojováním její holografické iluze, nebo s přípravou svých vlastních lodí.

Lando došel k závěr, že Han a Xaverri jsou věcí minulosti. Zatímco mladý hráč utahoval hydroklíčem šrouby na ložišti nového čtyřhlavňového laseru, přistihl se, že na Xaverri myslí. Rozhodně to byla pozoruhodná žena, inteligentní, přitažlivá, švihácky oblečená, měla smysl pro humor – všechno to byly vlastnosti, které Lando shledával neodolatelnými. Zajímalo ho, jestli by měla zájem začít s ním tam, kde s Corellianem skončila.

Bylo jasné, že se jí lumpové a lotři líbí, jinak by si s Corellianem nikdy nic nezačala.

Možná bych si moh zkusit nechat narůst knír, pomyslel si Lando. *Mohlo by mi to dodat takový… světácký… vzezření.* Koutky úst mladého hráče se zvedly. Až bude po všem, třeba bude mít Xaverri zájem s ním cestovat.

Lando uvažoval o tom, že by se vrátil do systému Oseon. Měl v hlavě pár výdělečných plánů, které chtěl zkusit uskutečnit. A potřeboval si vybrousit své už tak značné zkušenosti v sabaccu. Asi za šest měsíců se měl v Oblačném Městě na Bespinu konat velký turnaj v sabaccu. Bude se tam hrát o vysoké sázky. Lando si strašně moc přál se tohoto mistrovství zúčastnit. Potřeboval ale nashromáždit značnou sumu peněz, aby se kvalifikoval, a nejjednodušší a nejrychlejší způsob byl zamířit zpátky na Oseon. Poměry tam byly uvolněnější…

A bylo by velice příjemné, usoudil Lando, kdyby mu na cestách dělala společnost půvabná dáma.

Problém byl snad jen v jediné věci… byla Xaverri pořád do Hana zamilovaná? A co by Han říkal na to, kdyby se jeho bývalá přítelkyně dala dohromady s jeho nejlepším kámošem?

No, opravil se Lando, s jeho nejlepším *lidským* kámošem. Hanův nejlepší přítel byl nepochybně Chewbacca…

Pohroužený do fantazií, jak s Xaverri večeří a popíjí víno v nejluxusnějších letoviscích systému Oseon, se Landovi povadlo praštit se hydroklíčem do kloubů na druhé ruce. Zaklel a chtěl si poraněné prsty strčit do úst, ale ruku měl tak špinavou, že od toho upustil.

„Pane?“ ozval se Vuffi Raa, který se vynořil zpod *Falconu.* Malý droid držel v každé z pěti končetin s chapadlovitými prsty různé nástroje. Jeho jediné červené oko vzhlíželo k Landovi. „Pane, co se stalo?“

Lando, který si stále nepřál nic jiného, než moct si cucat pochroumaný kloub, zaskřípal zuby: „Vuffi Raa, kolikrát jsem ti řikal, abys mi neříkal ‚pane’!“

„Pětsetdvaašedesátkrát, pane,“ odpověděl droid bryskně.

Lando podrážděně zavrčel. „Jen jsem se praštil do kloubu na prstě, to je všechno, ty mrňavá hromado šrotu. Bude to dobrý. A teď zpátky do práce. Musíme mít *Falcon* schopnej letu ještě dneska v noci. Mako svolává další cvičení.“

„Jak si přejete,“ řekl Vuffi Raa.

„Hej, Vuffi Raa?“ zavolal na něj Lando.

Malý droid, který se už chystal znovu zalézt pod loď, se zarazil. „Ano, pane?“

Tentokrát Lando přešel ten titul bez povšimnutí. „Jseš si jistej, že zvládneš *Falcon* během týhle bitvy řídit?“

„Značně to zatíží mé obvody, pane, protože jak víte, jsem naprogramován, abych neubližoval živým – a zejména inteligentním – tvorům. Jelikož však budete střílet vy, věřím, že řízení zvládnu. Jen mi nesmíte nařídit, abych narazil do jiného plavidla. Pak nebudu schopen vyhovět.“

„To doufám!“ prohlásil Lando. „Tak jo, ty malej vysavači, zpátky do práce.“

„Ano, pane.“

* * *

Han a Mako neřekli prakticky nikomu, na kdy přesně Greelanx útok naplánoval. Někteří členové pašeráckého „vrchního velení“ věděli, že Han a Mako časový harmonogram celé operace znají, ale přijali rozhodnutí obou bývalých císařských, že bude lepší, když to většina pašeráků vědět nebude.

Lando, Shug, Salla, Rik Duel, Modrá a Jarik… ti všichni si uvědomovali, že až jednou vyrazí na jedno z těch cvičení, bude to doopravdy. Zbytek pašeráků o tom neměl ponětí.

Han a Mako si museli při cvičení svých vojáků počínat opatrně. Nechtěli, aby se pašeráci začali nudit a polevili ve své horlivosti, k čemuž by mohlo dojít, kdyby je drilovali příliš. Na druhou stranu věděli, že jejich pašerácká eskadra výcvik hodně potřebuje. Klíčovým faktorem pro reálnou možnost porazit imperiální flotilu bylo, že se pašeráci budou držet bitevního plánu, který Mako a Han sestavili.

Pašeráci z Nar Shaddaa byli všichni drsní individualisté, kteří nebyli zvyklí pracovat jako součást velké, organizované skupiny. „Je to jako snažit se sehnat do stáda vro-kočky,“ stěžoval si Han Xaverri unaveně. „Pořád si myslej, že věděj všechno líp, a chtěj zpochybňovat každý zatracený rozhodnutí, který vydáme. Děsný!“

„Ano, ale když jste naposledy svolali cvičení formací,“ poznamenala Xaverri, aby ho povzbudila, „dostali se na svá místa a provedli simulovaný útok za třetinu času, který jim to trvalo, když jste je to nutili udělat poprvé.“

„Jo,“ souhlasil Han se zřetelným nedostatkem nadšení. Povzdechl si. „Ale začínám z toho šedivět.“

Usmála se a předstírala, že mu podrobně prohlíží kštici. Vlasy měl od návštěvy u admirála Greelanxe pořád ještě krátké. „Kdepak," oznámila po chvíli, „žádné šediny nevidím."

Unaveně jí úsměv oplatil. „No, tak mi teda vlasy šedivěj zevnitř." Pohladila ho po ruce. „Nedělej si starosti, Solo. Zvládneme to."

„To doufám," řekl. „A Xaverri, zlato?"

„Ano?"

„Chci ti poděkovat, žes přiletěla a pomohla nám. Bez tebe bychom neměli šanci."

Šibalsky se na něj usmála. „Nenechala bych si to ujít za nic na světě. Už jen proto, že jsem se seznámila se Sallou, to za to všechno stálo."

„Jo, všim jsem si, že jste se vy dvě hodně skamarádily," řekl Han mrzutě. „Takže… o čem si to vlastně povídáte, když pracujete spolu a smějete se?"

Tlumeně se zasmála. „Solo, ty jeden egoistický vesmírný vandráku! Ty si myslíš, že mluvíme *o tobě,* že jo?"

Han zavrtěl hlavou. „O mně? Samozřejmě že ne!"

„Ale ano, myslíš si to!" Zasmála se, když viděla, že je v rozpacích. „Přiznej se, Solo!"

Han to tvrdošíjně odmítal přiznat. V duchu si ale kladl otázku, jestli bude moci se Sallou navázat tam, kde skončili, až bude po všem. Viděl, jak Lando hází po Xaverri i Salle očima, a věděl, že by neváhal pokusit se Sallu sbalit, kdyby si myslel, že je volná.

Jestlipak na něm Salle skutečně záleželo? Tak jako Xaverri a Brie? To nevěděl. O takových věcech spolu nikdy nemluvili. Bavili se, bylo jim fajn a dobře spolu vycházeli. Žádná diskuse o vnitřních pocitech nebo

společné budoucnosti ale nikdy nepřišla na pořad jednání. Han měl za to, že o tom měli takovou nevyslovenou vzájemnou dohodu.

Ostatně, co vůbec k Salle cítil *on?*

Han si nebyl jistý. Většinu času měl příliš mnoho práce, než aby o tom nějak hlouběji přemýšlel. Určitě věděl, že nebyl připravený ke stejnému kroku jako Roa…

Jak tam tak v Shugově garáži seděl, přešel k němu Chewie a zavrčel připomenutí. Han vzhlédl. „Ach! Instruktáž? Úplně jsem ztratil pojem o čase!“

Rychle s Wookieem spěchal zpátky do velké posluchárny Hradu šance. Byl čas na další zkoušku, aby se ujistili, že každý pašerák chápe úlohu, kterou má on, ona či ono sehrát v jejich strategii…

O dvě hodiny později, když pašeráci jeden za druhým odcházeli z posluchárny, dohonil Han Shuga Ninxe. Míšenec šel vedle Sally Zend. Když je Han dostihl, Salla popadla Hana za paži a stiskla ji. Potom ho políbila na tvář. „Byl jsi skvělej,“ řekla. „Pořád jsi skvělej, Hane. Přísahám, že jseš rozenej vůdce.“

Corellian, kterého to tak trochu přivedlo do rozpaků, se široce usmál. „Kdo, já?“

Vyšli ven a Shug se zeptal: „Na kdy je naplánovaný další cvičení?“

„Nevim,“ zalhal Han. „Tohle bude svolávat Mako. Je *Rimrunner* připravenej? Jsou holoprojektory na místě? Dopravní bóje připravený?“

„Připravený,“ potvrdil Shug. „Řeknu ti, Hane, že až tohle všechno skončí a jestli nebudu mrtvej, budu spát celej tejden.“

Salla svého přítele šťouchla pěstí do ramene. „Takhle nemluv, nosí to smůlu!“

„Našla sis zadního střelce?“ zeptal se Han.

„Jo, Rik se dobrovolně přihlásil, že si vezme ty záďový odpalovače střel na starost,“ řekla Salla. „Tvrdí o sobě, že je dobrej střelec.“

„Má pravdu,“ řekl Han. „Ale… nenechávej ho na svý lodi o samotě, nepůjčuj mu peníze a ani mu nedávej bezpečnostní kódy k ničemu, co má pro tebe cenu, jo?“

Salla se zazubila. „Jo, už nás před nim varovali. Svrběj ho prsty i mezi svejma, co?“

„To je ještě mírně řečeno,“ řekl Han. „Říkal jsem ti, že máme nějaký dobrý zprávy?“

„Ne, jaký?“

„Mako měl původně v plánu vést obranu z *Renthal‘s Fist.* Ale před pár dnama jsme zjistili, že máme štěstí. Hádej, kdo byl poslední dobou tak zaměstnanej mateřstvím, že zapomněl poslat pilota, aby vzal její loď zpátky na Nal Huttu? A hádej, kdo se svejm oblíbenejm pilotům nedovolal, protože komunikační linky mezi Nal Huttou a Nar Shaddaa jsou poslední dobou tak přetížený?“

Salle se na tváři pomalu rozlil úsměv. „Takže *Dragon Pearl* je pořád ještě tady?“

„Jo. A na rozdíl od svýho synovce Jabby ji Jiliac svědomitě udržuje ve stavu bojový připravenosti. Má na palubě šest Headhunterů. Zkontrolovali jsme je. Všechny v perfektním stavu. Máme do nich i piloty. Plus posádku střelců pro Maka a přemluvili jsme Modrou, aby ji řídila. Její loď je moc pomalá, než aby nám k něčemu byla, ale Modrá je dobrá pilotka, moc dobrá na to, aby zahálela. Takhle se Mako bude moct soustředit na taktický displeje a udrží si o všem přehled.“

Shug tiše hvízdl. „Ta jachta hodně pomůže. Nemá sice nijak silnej trup, ale má slušnou výzbroj a dobrý štíty.“

„Ale jestli přijde k úhoně, Jiliac si pověsí něčí kůži na zeď jako dekoraci…“ přemítala Salla. „Ale myslim, že to budeme muset risknout. Budeme potřebovat všechnu palebnou sílu, kterou seženeme.“

„No, kdo na palubě *Dragon Pearl* nakonec bude, držíme v tajnosti,“ řekl Han. „A jestli si Mako bude muset vzít dlouhou dovolenou v Pašeráckym tahu, než to Jiliac přejde, říká, že je na to připravenej.“ Zakřenil se. „Modrá mu slíbila, že mu pobyt… zpestří.“

Shug potřásl hlavou a Salla si odfrkla. „To se vsadim!“

* * *

Roa, oblečený v tlakové pilotní kombinéze, stál na permabetonu přistávací plochy a hleděl na krásnou světlovlasou ženu, která před ním stála se slzami v očích. „Nedělej si starosti, Lwyll,“ řekl. „Neměj strach. Budu opatrnej.“

„Prosím…“ řekla, svírajíc svýma rukama jeho paže, „prosím tě vrať se mi, Roo. Bez tebe by život nestál za nic.“

„Přísahám ti, že se vrátim,“ slíbil starý pašerák. „*Lwyll* je dobrá loď. Dá na mě pozor, stejně jako bys dala ty. Proto jsem ji pojmenoval po tobě.“

Sehnul se k ní a políbil ji. „Mimo to, tohle je jenom další cvičení, miláčku. Přišlas mě políbit na rozloučenou už osmkrát a vždycky jsem se za půl hodiny nebo tak nějak vrátil. Tohle bude to samý.“

Přikývla, ale z očí jí skanula slza a stekla jí dolů po tváři. „Miluju tě, Roo.“

„A já miluju tebe, Lwyll. Vrátim se, miláčku. Začnu žít spořádaným životem. A vezmeme se. Všechno bude v pořádku, uvidíš.“ Přikývla. „Tak jo. Radši už bys měl jít.“

„Jasně. Nerad bych dorazil na cvičení pozdě!“

Roa vytáhl s úsměvem od ucha k uchu svou podsaditou postavu do kokpitu *Lwyll*, modifikované výzvědné lodi třídy *Redthorn*. Byla rychlá a obratná, ale jen lehce vyzbrojená, protože nesla pouze dopředu mířící trojité lasery. Malá loď vypadala jako zašpičatělý válec s krátkým trojúhelníkovitým křídlem. *Lwyll* byla skoro stejně rychlá jako stíhačka TIE, ale v soubojích měla jednu obrovskou výhodu – měla štíty.

Roa pohlédl dolů na svou nastávající, jak stojí na permabetonu a mává mu. Široce se na ni usmál a potom povzbudivě zdvihl palce.

Zkontroloval přístroje, připoutal se a nasadil si přilbu. Aby dosáhl co nejvyšší rychlosti a co největšího výkonu zbraní, rozhodl se vzdát se systémů podpory života.

Zatlačil na rychlostní páku, potom zapnul trysky na spodní části trupu a navedl loď na stoupání vysoko, stále výš a výš, až do nebes. Pohlédl dolů a snažil se rozeznat Lwyllinu zářivou hlavu, ale v té dálce se mu ztratila.

Rychle zamířil na přidělené souřadnice. Byl jeden z mála pilotů, kterým nebyl přidělen partner. Jeho úkolem bylo využít vysoké rychlosti *Lwyll*, aby sledoval pohyb imperiální flotily. Byl pro něj vyhrazen zvláštní kanál, kterým podával hlášení přímo Makovi.

Když atmosféra kolem něj prořídla a nebe změnilo barvu z modrošedé na kobaltovou modř a potom na hvězdami posetou čerň, Roa se uvolnil. Létání vždycky miloval a *Lwyll*, rychlou a citlivě reagující, bylo radost řídit.

Zamířil na určené souřadnice. Obletěl Nar Shaddaa a během několika málo minut letového času jich dosáhl. Když se blížil ke svému stanovišti, čekal, že každým okamžikem ve sluchátkách zazní Makova slova, která už předtím tolikrát slyšel: „Všem lodím, vraťte se na základnu. Tohle je cvičení. Všechny lodě se po skončení cvičení vrátí na základnu…“

Jak předpokládal, za pár vteřin zaslechl stárnoucí pašerák Makův hlas: „Pozor pozor. Teď poslouchejte, vy vesmírný vandráci. Je to tady. Císařský se objevili na našich senzorech. Je to tady. Tohle neni cvičení. Opakuju, tohle *neni* cvičení. Už je to doopravdy, děťátka. Připravte se na střet s nepřítelem.“

Roa vytřeštil oči. *Co? To neni cvičení?*

Makův hlas se vytratil a Roa, napjatý strachy, sledoval, jak císařská plavidla vyskakují z hyperprostoru…

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Bitva o Nar Shaddaa

První věc, kterou admirál Winstel Greelanx spatřil, když se *Imperial Destiny* po provedeném mikroskoku vynořil z hyperprostoru, byla malá výzvědná loď, jak bere nohy na ramena a zoufale se žene co nejdál od nich. Admirál se suše pousmál. *Předpokládám, že něco podobného uvidím dnes ještě mnohokrát…*

To pomyšlení ho deprimovalo. Bude velice obtížné nechat se od této dezorganizované sebranky porazit. Jak to jenom při samotné galaxii zvládne?

„Pane, eskadra se vynořila z hyperprostoru," informoval ho jeho zástupce, velitel Jelon.

Zvyk převzal vládu a Greelanx začal automaticky vydávat rozkazy. „Vydejte eskadře rozkaz zaujmout bojové postavení."

Greelanx věděl, jak to probíhalo, a neobtěžoval se to sledovat. Sedm velkých lodí se seřadilo do Greelanxem určeného bojového klínu s *Destiny* na hrotu. Za ním byly dva velkoobjemové křižníky, *Arrestor* a *Liquidator*, následované *Peacekeeperem* a *Pride of the Senate.* Dva zbylé velkoobjemové křižníky, *Enforcer* a *Inexorable*, formaci uzavíraly. Dreadnaughty vypustily své stíhačky TIE, které se rozlétly klín obklopit.

Vigilance a *Outpost*, průzkumné lodě třídy *Carrack*, se přesunuly před eskadru a vypustily své průzkumné

TIE. Šestnáct obvodových lodí, celní korvety třídy *Guardian*, už bylo seřazeno v obloukové obchvatové formaci, připraveno zadržet každého, kdo by chtěl z Pašeráckého měsíce utéct.

Všechno proběhlo rychle a hladce, bez jediného zádrhele. Greelanxbvi velitelé měli celý plán bod po bodu pečlivě nacvičený.

„Admirále, eskadra zaujala postavení dle rozkazu," oznámil Jelon pouhých několik minut poté.

„Výborně. Vydejte eskadře rozkaz, ať pokračuje podle plánu."

„Ano, admirále."

Eskadra se sunula vpřed určenou rychlostí. Rekognoskační lodě se k Nar Shaddaa blížily na plný výkon, linie obvodových plavidel běžnou rychlostí a velké lodě na plný výkon.

Greelanx se díval ven z průzoru na můstku, potom pohlédl na dálkové skenery a spatřil, že měsíc Nar Shaddaa je obklopen stovkami, možná tisíci kusů trosek. Skrze ten marast nebudou moci jeho velké lodě proplout, zejména pokud budou pašeráci klást odpor. Až se dostanou do blízkosti měsíce, bude muset v jejich přímočarém postupu nařídit změnu, aby se plujícím troskám širokým obloukem vyhnuli.

Greelanx stál s rukama za zády a na taktickém „opakovacím" displeji sledoval miniaturní tečku představující to malé, panikou zachvácené plavidlo, které viděl předtím. Když se malá výzvědná loď přiblížila k obíhajícím troskám, dvě další malé lodě, na první pohled frachťáky, se k jejímu panickému úprku připojily.

Admirál si povzdechl. Jeho bitevní plán stanovil, že celá akce má být ukončena do patnácti minut. Raději by

se měl dát do práce a přijít na to, jak dosáhnout porážky…

* * *

Zhruba první minutu měl Roa co dělat, aby nezpanikařil a neuprchl do hyperprostoru. Pohled na imperiální flotilu, jak se vynořuje z hyperprostoru, jím silně otřásl. I když teoreticky vzato věděl, že bude imperiální eskadra čítat desítky lodí, z nichž některé budou tak velké, že všechny lodě, se kterými kdy letěl, vedle nich budou vypadat jako trpaslíci, nebyl připravený na to, že jim málem vletí přímo do chřtánu.

Aniž věděl, že něco takového dělá, otočil se a maximální rychlostí zamířil zpátky k Nar Shaddaa. Přinutil se několikrát zhluboka nadechnout a potlačit strach. Zatímco *Lwyll* hnala pryč, vzpomněl si, co tak dlouho nacvičoval. *Ohlásit se. Musim ohlásit kontakt. Jsem přece výzvědná loď, ne?*

Aktivoval komunikátor na speciální kódované frekvenci, kterou mu vyhradili. „Obranná centrálo, tady je *Lwyll*. Centrálo, ozvěte se.“ Makův hlas v jeho přilbě řekl: „Rozumíme, *Lwyll*. Zahlíds je?“

„Potvrzuju, centrálo.“ Roa přelétl pohledem senzory a záďový taktický displej. „Rozvinuli se a jsou na postupu.“

„Dobrý, pamatuj si, že přesně to chceme. Jenom je veď dál dovnitř. Trochu uber rychlost, Roo, jestli můžeš, aniž by ses prozradil. Posílám *Elegant Interlude* a *Star Traveler*, aby ti pomohli vlákat jednu z těch průzkumnejch lodí tam, kde ji chceme mít.“

„Rozumím, centrálo.“

Roa trochu zpomalil a dával si pozor, aby to dělal postupně. Děsilo ho, jak kvapně se ty křižníky třídy *Carrack* přibližovaly. *Rychlý lodě!* Byl rád, že mu Mako poslal ty dvě lodě na pomoc. Obě byly rychlé a Danith Jalay a Renna Strego byli zkušení kapitáni.

Roa se usadil do hlouběji sedadla a soustředil se na svůj úkol.

* * *

Mako Spince sledoval na můstku *Dragon Pearl* senzory a taktické údaje a téměř se neodvažoval mrknout. *Pearl* byla moc velká na to, aby se mohla mezi plovoucími vraky a troskami opravdu schovat tak jako některé menší lodě, ale nařídil Modré, aby ji dostala do takového postavení, že ji imperiální lodě třídy *Carrack* nezahlédnou dřív, než budou tam, kde je chtěli mít.

Mako spatřil, že jeden Carrack, *Outpost,* změnil kurs, aby se dostal na odlehlou stranu Nar Shaddaa, zatímco druhý, *Vigilance,* dál pokračoval do pasti. To dávalo smysl, jelikož Greelanx nemohl vědět, kde se s ním pašeráci utkají. Jakmile pašeráci zahájí útok, zůstane *Outpost* spíš čekat na místě, než aby se zapojil do boje – bude připravený podávat hlášení o pašeráckých lodích, které se pokusí před imperiálním útokem utéct, a možná na ně i zaútočí.

Ten druhý Carrack, který se podle svého identifikačního signálu jmenoval *Vigilance,* pokračoval v cestě k jejich pozici.

Ještě kousek, pomyslel si Mako a otřel si zpocené dlaně do kalhot. *Ještě kousek…*

* * *

Falan Iniro byl Corellian a jeho přátelé mu často říkali, že je horkokrevný a impulzivní. Iniro na takovou kritiku často odpovídal slovy, že rychlost, s jakou jednal, byla většinou kladná vlastnost, která mu umožňovala snáz získat nejvýhodnější zakázky, nejlepší náklad, nejlepší karty v sabaccu.

Teď se na palubě své modifikované lehké nákladní lodě třídy YT-1210 jménem *Tumáš!* Iniro rozčiloval, že musí pořád čekat. *Kruci,* pomyslel si, *co to má bejt?*

Bylo to frustrující, muset se takhle schovávat ve stínu ztroskotalé nákladní lodi, být přichycený k jejímu boku magnetickou svorkou. Iniro znovu pohlédl na přístrojovou desku a tentokrát cosi upoutalo jeho pozornost. Blížilo se k nim něco opravdu *velkého.* Bylo to blízko, strašně blízko.

To musí bejt jeden z nich, pomyslel si Iniro. Na okamžik zatoužil po tom, aby byl nainstaloval nové senzory, ty moderní s lepší identifikační schopností. Nahlas řekl svému střelci, Rodianovi jménem Gadaf: „Hele, Gadafe, mam něco na senzorech. Připrav se k palbě."

„Rozumím, kapitáne," řekl Rodian. „Jsem připravenej."

Několik ostatních pašeráků mělo poznámky, že je *Tumáš!* příliš lehce ozbrojený na to, aby mohl proti imperiálním lodím obstát, ale Falan Iniro byl přesvědčený, že jeho pilotní dovednosti – které byly značné – víc než vynahradí to, že měl jen jediný laser umístěný ve střelecké věži na vršku lodi.

„Jen bych si přál…“ donesl se k němu zadumaný Rodianův hlas.

„Co?“

„Abysme měli čas zkalibrovat mířidla na tomhle laseru, šéfe. Musim to pořád kompenzovat. Pořád střílí trochu doprava.“

Inira to vůbec nedojalo. „To vykompenzuješ snadno, Gadafe. Já se tim laserem trefím pokaždý.“

„Jo, já vim, šéfe,“ řekl Rodian. „Ani já si nevedu špatně.“

„Hm…“ Iniro se rozčileně vrtěl. *Kdy už konečné dostaneme ten zatracenej rozkaz?*

Potom podle Inirových senzorů prolétla ta velká věc – ať už to bylo cokoli – skoro těsně kolem jeho lodi. *No tak, no tak! Na co ještě –*

Iniro celý ztuhl, když ve sluchátkách zaslechl hlas. Hlas Maka Spince, zkreslený vzdáleností a překážejícím kosmickým smetím, ale stále srozumitelný. „První útočná skupino, tady je obranná centrála. Připravte se –“

Iniro hlasitě zavýskl a vzápětí si uvědomil, že tak docela nezachytil to poslední slovo. Bylo to „útočit“, nebo snad ne? Byl si tím docela jistý.

Na okamžik ho napadlo, že zapne komunikátor a požádá je: „Centrálo, opakujte,“ ale neudělal to. Ostatní by se mu vysmáli a při útoku by zůstal pozadu!

„Vpřed!“ zařval a odpojil magnetickou svorku.

Když Iniro vylétl zpoza vesmírného vraku, spatřil, že ho následují dvě další lodě. Jenom dvě? Kde byli ve jménu Xendorovejch přisluhovačů ostatní?

Iniro neměl čas lámat si nad tím hlavu, protože se takřka okamžitě ocitl pod útokem. Byl to nějaký druh stíhačky TIE.

Štít na přídi zasáhl výboj. Iniro štít vyrovnal a ucítil, jak se loď otřásla, když Gadaf po té TIE vystřelil. Úplně vedle, moc doleva.

Kompenzoval až moc, pitomec jeden! blesklo Inirovi hlavou. Stočil *Tumáš!* do prudkého obratu a přesměroval do pohonu všechnu energii. „Gadafe, sejmi ho!“ zařval.

Vyšlehl červený výboj, který uhýbající a otáčející se stíhačku TIE jen těsně minul.

Iniro zaklel a pustil se do pronásledování. Tady uprostřed vesmírného smetiště to nebylo nic jednoduchého. Musel neustále otáčet loď na bok nebo se uchylovat k jiným, mnohem drastičtějším manévrům, aby do něčeho nenarazil.

„Čistá rána… za okamžik!“ vykřikl Iniro. „Připrav se!“

Přesně jak slíbil, byli v příštím okamžiku stíhačka TIE a *Tumáš!* v jedné linii a mezi nimi nebylo nic. Vakuum prořízl další červený výboj a tentokrát se zabodl přímo doprostřed průzkumné TIE!

Stíhačka v okamžení vzplanula, žlutá a potom bílá exploze rostla a rostla…

A pak byla ta TIE pryč a ve vakuu po ní zbyly jen poletující jiskry žhnoucích trosek a popela…

Než ale Iniro mohl to vítězství oslavit, padl mu zrak na taktický displej. Ta *velká věc* se řítila na něj! Za chvíli to bude přímo nad ním!

Kapitán Iniro se zuřivě otáčel v pilotním křesle, mačkal ovládání, zoufale se snažil uhnout, snažil se to zahlédnout. Koutkem oka to spatřil. *Xendorovi přisluhovači, je tak –*

Falan Iniro už tu myšlenku nestačil dokončit. Těžké turbolasery křižníku třídy *Carrack* zalily malý frachťák

zeleným ohněm a zničili *Tumáš!* rychleji, než člověk stačil mrknout.

O deset sekund později už po něm nezbyl ani vesmírný prach.

* * *

Několika vteřin poté, co následoval Falana Inira v *Tumáš!* z úkrytu, Niev Jaub poznal, že udělal strašlivou chybu. Drobný Sullustan byl ve své malé, lehké (a samozřejmě modifikované) nákladní lodi *Bnef Nile,* a když viděl, jak *Tumáš!* vyrazil z úkrytu, usoudil, že Makův povel přeslechl, a druhé plavidlo následoval. V okamžiku, kdy se ocitl „venku“, si Jaub všiml, že s nimi byla pouze jedna další loď. Evidentně se ukvapili a útok ještě nezačal.

Jaub na okamžik zauvažoval, že se pokusí otočit loď a znovu se schovat, ale na to bylo už příliš pozdě. Zelený výboj ze stíhačky TIE mu div neožehl vousky. Jaub poslal svůj malý frachťák (jenž poněkud připomínal jednoho z krunýřovitých plazů, kteří obývali jeho domovský svět) v úhybném manévru do prudkého náklonu napravo.

Na rozdíl od většiny obránců Nar Shaddaa byl Jaub poctivý obchodník, který měl toho času náhodou práci na Pašeráckém měsíci, kam dodával exotické potraviny do jednoho kdysi elegantního hotelového kasina. Na Nar Shaddaa žila početná komunita Sullustanů a malý tvor měl mezi nimi příbuzné a přátele. Když tedy Mako vyhlásil výzvu o pomoc, Jaub usoudil, že je jeho povinností na ni odpovědět. Nemohl dopustit, aby jeho

rodina a přátelé přišli k újmě, aniž by se jim pokusil pomoct!

Co teď? přemýšlel, když vystřelil po stíhači TIE. *S těmi piloty se nemůžu měřit! Vždyť jsem z těch zbraní ještě nikdy ani nevystřelil, když nepočítám cvičnou střelbu!*

Ale teď už nebylo cesty zpět. Do boje se zapojil lehký křižník třídy *Carrack.* Jaubovy už beztak dost velké oči se ještě rozšířily, když spatřil, jak *Tumáš!* probodl zelený zášleh turbolaserové palby.

Zděšeně sledoval, jak se Corellianova loď vypařila.

Kdyby si byl Jaub jistý, že by kterékoli z těch lodí mohl uniknout, pokusil by se o to. Věděl však, jak si stojí. Usoudil, že to jediné, co teď může udělat, je snažit se zůstat naživu a s trochou štěstí se trefit. Mako přece musí vydat povel ke skutečnému útoku každou chvíli!

Jaub s lodí znovu cukl, když kolem něj s řevem prolétla další TIE, která se vynořila jakoby odnikud. Úhybný manévr ho zavedl na dostřel turbolaserů toho lehkého křižníků. Sullustanský pilot vypískl čirou hrůzou, když jeho plavidlo olízl okraj zelené střely.

Jsem v pořádku, nedostal mě, nedostal mě, nedostal… ach, bohové… dostal mě… hnalo se SuIIustanovi hlavou.

Jeho ukazatele energie klesaly. Ten výboj se o něj sotva otřel, ale zřejmě ho připravil o záďové štíty a vyřadil z provozu motory. *Bnef Nile* se dál řítila kupředu v moci setrvačnosti, ale její motory nepracovaly.

Jaub vyzkoušel manévrovací trysky a zjistil, že pořád fungují. Nemohl přibrzdit ani zrychlit, ale mohl loď otočit.

Ohlédl se a spatřil dvě TIE, jak se k němu zezadu rychle blíží. Během několika sekund ho dostihnou a rozstřílejí na atomy.

Carrack se s tím očividně spokojil a rozhodl se neplýtvat energií těžkých turbolaserů na jeden malý, zmrzačený frachťák. Velká imperiální loď plula se vznešeným klidem dál, kousek za a rovnoběžně s Jaubovou dráhou letu.

Vteřiny… zbývají mi jen vteřiny. Tak ať za to stojí, pomyslel si Jaub. Nepovažoval se za nijak výjimečně statečného, ale Sullustané byli známí jako praktický druh.

Jaub prudce otočil loď, pořádně se opřel do ovládání manévrovacích trysek a úmyslně poslal *Bnef Nile* do neovladatelného výkrutu. Hvězdy a vesmírné smetí za průzorem kroužily, až se mu při tom pohledu zhoupl žaludek.

„Bnef nlle všem!“ vykřikl, když se řítil k boku toho lehkého křižníku.

„Bnef nlle“ znamenalo v sullustanštině „hodně štěstí“.

Jaub si zprvu myslel, že to nedokáže, že se plavidlo třídy *Carrack* pohybuje příliš rychle – ale pak v poslední vteřině poznal, že do pravobočních štítů té velké lodi opravdu narazí.

Zaplavil ho pocit radosti a pak už nebylo nic než oheň…

* * *

„Zatracený pitomý *idiotii* Proč nepočkali na můj povel?“ křičel Mako a upřeně sledoval taktickou obrazovku. *Proč vystartovali předčasně?*

Možná mu špatně rozuměli. Mako řekl: „Připravte se ustoupit,“ a sotva to dořekl, tyhle tři zbrklé frachťáky vyrazily z úkrytu. Potom sledoval obrazovku a chrlil ze sebe příval nadávek v několika jazycích, když viděl, jak dvě zbloudilé lodě vybuchují.

Alespoň že ten druhej maník, ať už to byl kdokoliv, svým skonem něčeho dosáhl. A dokonce i ten hlupák, co celou tuhle patálii začal, sejmul jednu průzkumnou TIE.

Třetí plavidlo teď uhánělo zpátky k nim se stíhačkou TIE v patách. „No skvělý!“ vykřikl Mako. „Zaveď je přesně tam, kde jsme schovaný! Jestli tohle přežiješ, osobně si tě najdu a *uškrtim!*“

„Mako, on to koupí, jestli něco neuděláme,“ řekla Modrá napjatě.

„Měl bych toho pitomce nechat, aby za svoji chybu zaplatil,“ zavrčel Mako, ale posledním letmým pohledem na taktickou obrazovku se přesvědčil, že křižník třídy *Carrack* je tak hluboko v oblaku trosek, že se už nebude moci rychle otočit a dostat se z dosahu. *Už je dostatečně blízko*, pomyslel si.

„No dobře,“ oznámil Mako Modré a posádce střelců, „poletíme mu zachránit tu jeho bezcennou kůži.“

Přepnul spojení a řekl: „Tak jo, zahajujeme útok! První útočná skupino, vyrazte do útoku, chlapci a děvčata! Postarejte se o ty TIE a já se vydám proti tomu Carracku. Buďte připravený mě podpořit! Toho cucáka dostaneme!“

Modrá už vyváděla *Dragon Pearl* z úkrytu. Prchající frachťák je zahlédl a jako děcko běžící se schovat pod máminu sukni provedl otočku směrem k nim. Modrá vydala povel střelecké posádce a šest silných turbolaserů

huttské jachty vyslalo zelené výboje zkázy, které se zabodly do stíhačky TIE.

Rozprskla se v efektním výbuchu. „Mrhání energií," zabručel Mako. „Ty pitomý stíhačky nemaj ani štíty."

Pearl se nyní přibližovala k lehkému křižníku, který si teprve teď začínal uvědomovat, že je ohrožován. „Modrá, vypusť ty Headhuntery!" zařval Mako.

„Už jsem to udělala před dvěma minutama!" křikla na něj. „Přestaň mi do toho kecat!"

Vigilance se otočila čelem k jachtě a obě plavidla se pustila do sebe.

Carrack měl v boji pochopitelně výhodu. Měl mnohem silnější plášť než jachta, měl lepší štíty a více zbraní. Byl taky rychlejší, ale ne o moc.

Makova posádka však měla nad *Vigilance* dvě velké výhody. Modrá byla zvyklá se mezi troskami kolem Nar Shaddaa pohybovat, zatímco kormidelník lehkého křižníků ne. Huttská jachta byla také menší, a tudíž mnohem pohyblivější.

Modrá té výhody využívala do poslední kapky, vrhala se střemhlav do útoku a napínala každičký nýt, velké lodi, aby se vyhnula odvetné palbě.

Když to s Makem hodilo na podlahu, protože po jednom zásahu na vteřinu vypadla umělá gravitace, poučil se a připoutal se do křesla. Spatřil v průzoru barevné světelné odrazy od laserových a turbolaserových výbojů odrážejících se od štítů, ale *Vigilance* ze svého velitelského stanoviště neviděl.

Měl obavy, že by *Vigilance* mohla být jedním z těch nových, vylepšených modelů, které byly vybavené tažnými paprsky, ale podle všeho nebyla.

Huttská jachta se zas a znovu otřásala pod údery. „Ztrácíme štít na pravoboku," oznámila Modrá stručně. „Další zásah na to samý místo a –"

PRÁSK!

Pearl se hrůzostrašně otřásla jako nějaké zraněné zvíře, mučené spáry dravce. Modrá sprostě zaklela. „Pal! Naperte to do nich!"

Jiliačina jachta se zachvěla, když turbolasery znovu vypálily. A znovu.

Mako zoufale toužil zvednout se a podívat se na vlastní oči, co se děje, ale loď sebou škubala tak prudce, že by to mohlo být nebezpečné. To poslední, co teď ještě potřeboval, byla zlomená ruka – nebo zlomený vaz.

PRÁSK-PRÁSK!

„Kruci," řekla Modrá. „Ztratili jsme tři turbolaserový děla."

PRÁSK!

„Teď už čtyři."

„Modrá, co se to sakra *děje?*" zařval Mako přes hluk další salvy. „Poškodili jsme je vůbec?"

„Jo," zavrčela. „Poškodili. Pal, hoši! A ještě!"

Mako, který už to napětí nedokázal déle vydržet, si rozepnul bezpečnostní pás a potácel se po houpající se palubě, aby se podíval, co se děje.

„Jeho štíty na levoboku slábnou," řekla mu Modrá. „Naše štíty na pravoboku jsou fuč." Manévrovala huttskou jachtou tak, aby k *Vigilance* směřoval relativně nepoškozený štít na přídi.

„Motory jsou pomalý," řekl Mako. Cítil, jak se loď při pohybu namáhá.

„Mně to povídej," odsekla Modrá.

Pearl vystřelila znovu a znovu a pak –

Mako hlasitě zavýskl, když místo toho, že by se turbolaserový výboj rozstříkl o štít, spatřil velkou zčernalou skvrnu, které se objevila na pancéřovaném trupu toho lehkého křižníku. „Jeho štíty na levoboku jsou dole!“

„Ty naše na pravoboku taky,“ odsekla vztekle Modrá.

„Ale teď ho *máme,* holka! Odpoutat od nepřítele!“

Mako pelášil zpátky ke svému komunikačnímu stanovišti. „Tak jo, poslouchejte! *Too Late Now! Minestro!* Volá vás obranná centrála. Ohlaste se, přepínám!“

Mako oslovoval dvě plavidla žoldáků, která, jak věděl, byla umístěna na těchto souřadnicích. *Too Late Now* bylo zajatá a modifikovaná imperiální hlídková loď a *Minestra* zajatá imperiální lehká korveta. Obě plavidla se nyní honosila znakem „ohnivého sparu“, který je identifikoval jako piráty.

„Tady *Minestra,* rozumíme, Mako,“ řekl hlas.

„*Too Late Now,* nápodobně.“

„Teď poslouchejte, lidi, máme dobrý zprávy! Právě jsme *Vigilance* sundali štít na levoboku!“

„Už jsme na cestě, abysme ji dodělali,“ řekl kapitán *Minestry*. „Mako, viděli jsme, jakou jste dostali nakládačku. Měli byste odtamtud zmizet, než se objevěj další císařský.“

„S největší radostí,“ řekla Modrá a *Dragon Pearl* se žalostně pomalu začala belhat pryč. Mako pohlédl na diagnostické senzory a zaklel. *Štít na pravoboku na nule, podsvětelný motory vážně poškozený, proraženej trup a místy nám uniká atmosféra. Jiliac bude pěkně zuřit, až to uvidí…*

Mezitím dorazily obě pirátské lodě a společně s frachťáky se spojily proti zraněné *Vigilance.* Slétly se na ni jako mrchožrouti na vrávorající kořist. Mako viděl, jak Carrack přijímá jeden zásah za druhým, až to nakonec jeho trup nevydržel a v jeho levoboku se objevila velká zející díra. Pašeráci se zaměřili na jeho motory a potom můstek a během několika minut se Carrack bezmocně vznášel v prostoru. Začaly z něj startovat únikové moduly – část posádky opouštěla loď.

Mako se zeširoka usmál. „Vedli jste si skvěle, lidi! Tak jo, moje loď je ze hry, aspoň do doby, než dostaneme pár škod pod kontrolu, takže mířím k iluzornímu bodu napřed. A držte se, chlapi. Ty obvodový lodě dorazej každou chvíli!“

* * *

Admirál Greelanx upíral pohled na velitele Jelona. Hlášení jeho podřízeného mu vyrazilo dech. „Říkáte, že *Vigilance* je vyřazena z bitvy? Kapitán Eldon je mrtvý?“

„Ano, admirále. Je mi líto, pane.“

„A co jeho TIE?“

„Všechny zničeny, pane.“

Greelanx byl příliš disciplinovaný, než aby začal hlasitě nadávat, ale udělal to aspoň v duchu. „Dejte rozkaz obvodovým lodím, ať vyrazí plnou rychlostí. Vyšlete dvě eskadry TIE, ať je doprovodí. Dejte jim pokyn, ať zaútočí na nepřítele podle uvážení.“

„Ano, pane!“

Greelanxe na okamžik napadlo, že by do boje zapojil i druhý Carrack, *Outpost*, ale pak to zavrhl. *Outpost* by mohl později potřebovat k rozprášení zbývajících

nepřátel. Nechtěl riskovat své jediné zbývající průzkumné plavidlo.

Ukážeme těm mizerným kriminálníkům, zač je toho loket, pomyslel si Greelanx rozhněvaně a na okamžik úplně zapomněl, že by měl tuhle bitvu prohrát…

* * *

Kapitán Soontir Fel hleděl na malou holografickou postavu admirála Greelanxe, jak zdánlivě stojí na komunikačním panelu dreadnaughtu *Pride of the Senate*, a cítil se, jako by ho někdo udeřil pěstí do žaludku. „Eldon je mrtvý?“

Greelanx krátce přikývl. „Bohužel ano.“

„Chápu, pane. Mohu něco říct, admirále?“

„Prosím.“ Greelanx byl cokoli, jen ne vstřícný.

„Snad bychom ty pašeráky měli brát trochu víc… vážně, pane. Evidentně *jsou* schopní vést koordinovaný útok, ne jen nahodile střílet.“

„Beru váš komentář na vědomí, Fele. Greelanx konec.“ Malá holopostava se vytratila.

Soontir Fel stál chvíli bez hnutí s hlavou skloněnou. Kapitán Darv Eldon byl spolužák z Akademie. Skoro deset let byli blízcí přátelé. Jeho smrt ho zasáhla jako rána vibronožem.

Polkl a narovnal ramena. Čas truchlit bude mít později. Teď bylo jeho povinností zabít tolik pašeráků, kolik dokáže…

* * *

Pro Hana Sola to byl zprvu velice zvláštní pocit, střílet po stíhačích TIE, místo aby řídil jeden z nich. Jakmile Mako vyslal do útoku první útočnou skupinu, Han, spolu s Chewiem a Jarikem ve střeleckých věžích umístěných na křídlech *Briy,* vyrazil spolu s ní a napadl několik TIE. Dosud sejmuli dvě a Han právě proplouval mezi troskami a hledal další.

Bria měla oslabený štít na zádi, což znamenalo nebezpečí pro její motory, pokud by do toho místa dostala další silný zásah, ale jinak byla, z velké části díky Hanovým pilotním schopnostem, nepoškozená.

Han byl jedním z mála pašeráků, kteří letěli bez partnera. Mako ho chtěl nechat volného, aby měl flotilu na očích, aby se mohl bez přítěže vydat tam, kde ho bude potřeba. Han poznal, že Makovo rozhodnutí bylo dokladem jeho špičkových pilotních schopností, což ho těšilo.

Zalétl pohledem k levé střelecké věži na křídle *Briy* a spatřil Jarika sedícího v pohyblivém sedadle a se sluchátky s mikrofonem na hlavě. Chlapec si zatím nevedl moc dobře. Byl příliš horlivý, nervózní a dařilo se mu minout všechno, na co zamířil. Han začínal nabývat přesvědčení, že ho neměl povzbuzovat, aby do toho šel s nimi.

Chewbacca si vedl podstatně lépe. Podařilo se mu zasáhnout jednu stíhačku TIE a poslat ji do neovladatelné vývrtky. Vzápětí narazila do velkého kusu trosek a explodovala.

Han dostal svým dvojitým laserem na přídi další TIE.

Ze sluchátek zazněl Makův hlas. „Poslouchejte! Ty obvodový lodě zrovna dorazily a útočej jako divý! Zůstaňte všichni ve střehu!“

Han se zrovna rozhodl vyrazit na lov jedné z těch obvodových lodí, když tu na ně náhle zaútočila stíhačka TIE a zuřivě střílela z laserů.

„Chewie, Jariku!“ vykřikl Han. „Proberte se!“ Automaticky se vyhnul střelám a vypálil ze zbraně na přídi.

Úplně mimo. Han zaklel.

Hnala se k nim další TIE, dychtivá chytit *Briu* do křížové palby. Han za ní poslal výstřel, prudce strhl loď stranou a spatřil, jak se TIE zakymácela. Trefil ji!

Druhá TIE znovu zaútočila a tentokrát ji Chewbacca měl přímo na ráně, pálil, pálil –

Hanovi ve sluchátkách znenadání vypukl wookieský řev plný zuřivosti a frustrace. *Zasáhli ho!* bylo to první, co mu prolétlo hlavou, a zatajil dech, ale když se ohlédl vpravo, viděl Chewieho, jak poskakuje v pohyblivém sedadle, řve, nadává a máchá kolem sebe svými dlouhými, chlupatými pažemi, evidentně rozzuřený – ale nezraněný.

Co ho to popadlo? divil se Han a pak se podíval znovu a spatřil, co se přihodilo.

Chewie v tlapách svíral ovládací páky *Briina* děla, ze kterých volně visely dráty. Ve svém zápalu dostat tu TIE zapomněl krotit svou velkou wookieeskou sílu a vytrhl ovládací páky z usazení!

Teď pro změnu začal nadávat Han. „Chewie, ty jeden chlupatej troubo! Podívej se, cos udělal!“

Chewbacca Hanovi do sluchátek vztekle zavrčel, že moc dobře ví, co udělal. Han nikdy předtím svého přítele neslyšel použít takové výrazy.

Buch! Výstřel stíhačky TIE udeřil do štítů uprostřed lodi.

Hej, Solo! Soustřeď se na lítání, nebo jseš mrtvej! Han potřásl hlavou a uvědomil si, že od této chvíle bude muset pravou stranu lodi považovat za vyřazenou a co nejvíc ji chránit.

Promluvil do mikrofonu u sluchátek: „Jariku, teď mě poslouchej! Chewie v pravý střelecký věži ulomil ovládací páky! Teď je úkol vyřídit ty TIE *na tobě!“*

Jarikův hlas byl slabý a roztřesený. „N-n-n-na mně?“

„Jo, na tobě! A teď dělej! Už zase nalítává!“

* * *

Jarik se hrbil v pohyblivém sedadle levé střelecké věže a byl ochromený strachy. *Moje nejhorší noční můra se naplnila! Všechny nás zabiju!*

Přinutil se narovnat. Otočil se s dělem a pátral po té TIE. Zaměřovací mřížka mu visela před očima. Dokáže vůbec něco zaměřit? To nevěděl. Doposud všechno totálně zpackal.

Kde je, kde je –

Najednou ji viděl. Támhle byla, nalétávala obloukem shora, což jí mělo umožnit se přetočit a potom vystřelit na *Briinu* příď.

Nedokážu to… co když to nedokážu? křičel v duchu Jarik, ale jeho ruce se pohybovaly tak nějak samy a tělo

je následovalo, když se v sedadle otočil. Tady byla zaměřovací mřížka, tady byla ta TIE a najednou –

– se oba obrazy slily v jeden.

Jarikův palec bezděky stiskl spoušť.

Vyšlehl červený paprsek a zasáhl TIE doprostřed jejího malého trupu. Stíhač ve velkolepém tichu vybuchl. Jarik zůstal sedět a ohromeně zíral. *To jsem udělal já?* V uších mu zazněl Hanův hlas. „Skvělá rána, chlapče! Teď si to zopakujeme!“

Jarik „Solo“ se zazubil a projela jím vlna uspokojení a pýchy. „Oukej, Hane!“

Zkontroloval nabití zbraně a pak, když *Bria* vyrazila pryč, začal pátrat po okolí po dalších cílech.

* *

Salla Zend na palubě *Rimrunneru* zkontrolovala svou pozici a rychle vyhlédla průzorem ven, aby se ujistila, že její partner je na správném místě také. Protože *Rimrunner* se svou rychlostí *Millennium Falconu* vyrovnal, byla přidělena do dvojice k Landovi a jeho malému, podivnému droidímu pilotovi.

Jednu věc nemohla Salla Vuffi Raaovi upřít. Nikdy předtím ještě neslyšela o droidovi, který by byl schopen řídit loď, ale soudila, že Vuffi Raa je nějaký speciální typ z úplně odlišného koutu galaxie. Rozhodně to nebyl žádný obyčejný astromech. Už od chvíle, kdy do bitvy vyrazili, s ní Vuffi Raa nejen držel krok, ale dokonce ji příležitostně i překonal!

Promluvila do mikrofonu u sluchátek: „Máš na senzorech nějakou z těch obvodovejch lodí, Vuffi?“

„Dosud ne, paní Sallo,“ odvětil malý droid. „A jmenuji se Vuffi Raa, prosím.“

„Žádnej problém, Vuffi Raa,“ opáčila. „A cože to vlastně znamená?“

„V jazyce těch, kdo mě naprogramovali, je to číslo, paní Sallo.“

„Hmm.“ Salla prováděla vizuální prohlídku trosek, kterými prolétala. Zatím žádné obvodové lodě neviděla, ale senzory jí ukazovaly velkou skupinu plavidel pohybující se skrz „mrak“ trosek obklopující Nar Shaddaa. Byla to jen otázka času. „Lando, zůstaň u těch zbraní ve střehu. Vidim ty císařský slimejše všude.“

„Rozumím, Sallo,“ řekl Lando.

„Riku, Shugu? Můžou tady bejt každou vteřinu. Jste připravený, hoši?“

„Připravený, Sallo,“ odpověděl Shug.

„Jsme připravený, krásná pani,“ řekl Rik Duel způsobem, o kterém se naivně domníval, že je okouzlující.

Salla udělala obličej a zakoulela očima. „Jdi s tim do háje, Riku. A dávej pozor. Teď neni čas bejt roztomilej.“

„Hele, Sallo, neni to moje vina, že mam oči!“ předstíral Rik zraněný tón. „Ten šmejd Solo tě nedocení, víš. Zasloužíš si někoho lepšího, než toho corellianskýho všiváka. Jseš pěkná ženská a on –“

„Zavři zobák, Riku,“ štěkla Salla, které to škádlení začínalo vadit. „A zklidni hormony. Ty tvoje kecy jsou už fakt otravný.“

„Ale Sallo –“ zaprotestoval nesmírně ublíženě, „jsem do tebe šíleně zamilovanej už od chvíle, co –“

„Paní Sallo!“ přerušil ho Vuffi Raa. „Útočí!“

Salla mrkla na senzory a na identifikační kód lodi. Byla to *Lianna Guard*, lehký imperiální celní křižník třídy *Guardian!* Změnila dráhu letu, aby se s blížící se lodí čelně střetla, a udělalo na ni dojem, když viděla, jak rychle ji Vuffi Raa následoval.

Vzápětí se na ně *Lianna Guard* s vervou vrhla a zahájila palbu z laserových děl. Salla schytala menší zásah, ale štíty to odrazily. Imperiální plavidlo bylo rychlé a stejně pohyblivé jako frachťáky – byla to ostatně celní hlídková loď, navržená, aby pašeráky chytala.

Shug vystřelil z laserového čtyřčete, ale dočista minul, protože císařský pilot uhýbal. *Je fakt dobrej!* blesklo Salle hlavou. *Ale dostaneme ho. Jsme v početní převaze.*

Salla byla tak zaměstnaná potyčkou s *Lianna Guard*, že si nevšimla tří malých teček na senzorech, které se neuvěřitelně rychle blížily. Vuffi Raa vypískl: „Paní Sallo! Stíhačky TIE!“

Salla dostala zásah do přídě, ale štíty to vydržely. Shug teď bez přestání střílel a stejně tak i Lando. Jednu TIE zasáhli a okamžitě explodovala. Salla nevěděla, kdo ji dostal.

Uhybnej manévr! Salla otočila *Rimrunner* na bok, ale zásah přesto dostala. Její štíty ten nápor unesly, ale frachťák se silně otřásl.

„Sejměte ty TIE!“ křičela.

„*Snažim se!*“ ozvali se Lando a Shug současně.

Salla vztekle zaklela. *Kde ta* Lianna Guard *je?* V tom zmatku toho Guardiana úplně ztratila. *BUM!*

Rimrunner se opět otřásl. Salla zápasila s poskakující lodí, aby ji udržela pod kontrolou, a jen těsně se vyhnula srážce s obrovským vrakem. Byli zasaženi do

boku a štíty byly v tom místě oslabené. Podle síly té rány to muselo být od hlídkové lodi, ne od TIE.

„Johóóóoó!“ ozval se ze sluchátek Landův křik a Salla spatřila, jak zničil další TIE.

Dva na dva. Mnohem lepší poměr!

Tak jo… kde je ta *Lianna Guard?* Landovi za zády? Ne! Vyloupla se přímo za ní!

Lando řekl naléhavě: „Uhni, Sallo!“

„Ani za nic!“ zařvala. „Na tohle jsem čekala! Riku, ty kůže líná, *sejmi ji!*“

* * *

Kapitán Lodrel, velitel imperiálního celního křižníků *Lianna Guard*, se zlověstně pousmál, když jeho loď prudce přilétla k zádi toho frachťáku ve tvaru mynocka. *Mám tě!* pomyslel si samolibě a otevřel ústa, aby vydal povel ke zničení bezmocného plavidla.

Než ale Lodrel stačil promluvit, všiml si, že se vzadu na té nákladní lodi děje něco divného. Na zádi plavidla se právě odkryla dvě zamaskovaná palebná stanoviště!

Místo aby vykřikl „Pal!“, zaječel Lodrel: „Úhybný manévr!“

Ale to už se k němu blížily dvě třaskavé střely. *Hej! To není fér!* pomyslel si Lodrel dotčeně.

Bylo to to poslední, co si pomyslel.

* * *

„Juchůůůůůůů!“ vykřikla Salla, když na svých zadních senzorech spatřila, jak exploze rozmetává hlídkovou loď na atomy. „Dostali jsme ji! Krásná rána, Riku!“

„Znamená to, že dostanu pusu, až se vrátíme na základnu?“ vyptával se hlas ve sluchátkách.

„Ani omylem,“ řekla Salla vesele. „Ale zaplatím ti pití!“

„Blahopřeji, paní Sallo,“ řekl Vuffi Raa tím svým afektovaným, přehnaně kultivovaným hlasem.

„Skvělej výkon, Sallo!“ křičel Lando. „V tom zmatku jsem na ty odpalovací zařízení úplně zapomněl. Shugu, jseš machr!“

„Jo, Shugu, jsme ti všichni zavázaný,“ přitakala Salla.

„To byla ale legrace,“ smál se Shug. „Chcete si to zopakovat?“

„Jasně!“ řekli Salla a Lando unisono.

* * *

Mako Spince vydechl úlevou, když poraněná *Dragon Pearl* dosáhla iluzorního bodu a relativní ochrany větších lodí žoldácké flotily Drey Renthal. Pohlédl na senzory a neustále naslouchal hlášení svých lodí.

Pašeráci si proti císařským obvodovým plavidlům vedli dobře. Přesto ale měli ztráty, přicházeli o lodě, o které si nemohli dovolit přijít. Mako kontroloval jednu loď za druhou a mračil se přitom. *Dneska ztrácím hodně přátel*, pomyslel si smutně. *Tolik dobrejch lodí zničenejch, tolik lidí mrtvejch…*

Provedl kontrolu stavu. Téměř pětadvacet procent jeho pašeráckých lodí… ztraceno. I kdyby tuhle bitvu vyhráli, pašerácké podnikání na Nar Shaddaa to zasáhne na dlouhou, předlouhou dobu.

Ale císařšští pravděpodobně přišli o polovinu stíhaček TIE a téměř padesát procent svých obvodových lodí.

Tou hlavní otázkou zůstává, pomyslel si Mako, *kdy Greelanx vytáhne se svejma velkejma loděma.* Veliká plavidla se přibližovala stabilním tempem, ale pořád zůstávala mimo dosah.

Mako nervózně pohlédl na senzory a spatřil dvě obvodová plavidla, jak se slétají na pašeráckou loď. *Ale ne!*

Makovi se ve sluchátkách ozval hlas plný paniky. „Obranná centrálo! Můžete mi poslat pomoc? Jsem poškozenej a –“

Hlas vystoupal do zoufalého výkřiku a náhle ustal. Mako viděl, jak bod na jeho senzorech zhasl. Tiše a bezmocně zaklel.

* * *

„Veliteli Jelone,“ řekl admirál Greelanx, „dejte zbylým TIE rozkaz rozvinout se a zaútočit podle uvážení.“

„Ano, pane.“

Velké imperiální lodě byly nyní ve vzdálenosti pět set kilometrů od pásma trosek nad Nar Shaddaa. Greelanx upil trochu stim-čaje a pak znovu pohlédl na senzory. Spatřil zbývajících dvanáct stíhaček TIE, jak se ženou do bitvy.

„Veliteli, vydejte pokyn sestavě velkých lodí, ať zaujme kurz k přechodu na vyšší oběžnou dráhu. Těm troskám se vyhneme.“

„Ano, pane.“

„A vydejte formaci rozkaz k přechodu na plnou rychlost. Zahajujeme útok.“

„Ano, pane!“

Greelanx znovu zkontroloval stav své eskadry. Tvrdošíjnost těch pašeráků na něj udělala dojem. Očekával, že touhle dobou už se obrátí na útěk. Oni však stále ještě bojovali a působili jeho obvodovým plavidlům značné škody.

Přesto přese všechno nebude jednoduché prohrát. Pašeráci bojovali statečně, to jistě, ale ty malé frachťáky se jeho velkým lodím zdaleka nemohly rovnat. Greelanx si povzdechl. Existovala možnost, že bude muset nařídit jedné své lodi něco, co by zaručeně zajistilo její zničení.

Admirál polkl další doušek čaje a cítil se, jako by se mu kolem hrdla svírala neviditelná pěst. Své vojáky už v minulosti na smrt posílal, a to mnohokrát, ale nikdy ne *úmyslně*. Nebyl si jistý, jestli to dokáže…

Ale měl snad na výběr?

* * *

Dali se do pohybu! Přecházej na, útočnou rychlost! uvědomil si Mako, když se díval na senzory. Nastavil komunikátor na speciální soukromou frekvenci. „Hane, tady je Mako. Slyšíš mě?“

„Jo, Mako,“ ozval se hlas jeho přítele, zkreslený, ale srozumitelný. „Slyším. Co se děje?“

„Greelanx se dává do pohybu se svejma velkejma loděma. Chystám se nařídit ústup. Moh bys pro mi prokázat jednu laskavost?“

„Jasně.“

„Ty a Chewie budete během ústupu dělat zadní voj. Drž se vzadu a ty vesmírný povaleče naháněj, jo? Drž si je na očích, Hane. Nenech je letět moc pomalu, ale drž je, aby neletěli moc rychle. Chceme, aby jim císařský byly hned v patách.“

„Provedu,“ řekl Han. „Jak si vedeme?“

„Celkově ne zas tak špatně. Ale přišli jsme o pár přátel.“

„Vim. Viděl jsem vraky,“ řekl Han sklíčeně.

„Mako konec.“

Mako naladil další vyhrazenou frekvenci. „Kapitáne Renthal?“

„Tady Renthal.“

„Chystám se nařídit ústup. Připravte se.“

„Jsme připravený. Odvolám *Minestru.*“

„A co *Too Late Now?*“

„Zničený.“

„Ach…“

„Renthal konec.“

Mako nastavil komlink na otevřenou frekvenci. „Chlapci a děvčata, tady obranná centrála. Vedli jste si dobře, přátelé. Teď je čas tenhle večírek opustit. Všem plavidlům, zahajte ústup po přidělených vektorech. Vzpomeňte si na cvičení. Opakuju, vašim úkolem je stáhnout se po přiděleným vektoru. Začínáme teď. Obranná centrála končí.“

* * *

Xaverri stála v uzavřené části vesmírné garáže Shuga Ninxe zabraná do taktického displeje, na kterém dostávala údaje vysílané z *Dragon Pearl.* Sledovala, jak

se pašeráci otočili čelem vzad a prchají před blížícími se velkými imperiálními loděmi a zbylými obvodovými loděmi. Vypadalo to, jako by se její přátelé hnali ve zděšeném, neuspořádaném houfu, ale ve skutečnosti šlo o pečlivě koordinovaný a nacvičený ústup pod palbou. Mako a Han s nimi znovu a znovu nacvičovali, jak daleko se mají před imperiálními plavidly držet – provokativně na dostřel jejich zbraní, takže „opozdilci" museli neustále provádět úhybné manévry, aby se vyhnuli sestřelení, kdyby měli císařští náhodou štěstí.

Kouzelnice si v očekávání olízla rty a myslela na to, že tohle je její velká šance, šance zlikvidovat víc císařských najednou, než se jí kdy znovu naskytne.

Tak je to správně, honilo se jí hlavou, když sledovala, jak se klín lodí posouvá blíž a blíž k souřadnicím iluzorního bodu. *To je ono, poleťte, pronásledujte je, ano, pronásledujte je rovnou do pasti…*

Nehybná jako Togorian na lovu upírala na taktický displej intenzivní pohled, až ji začaly pálit oči a musela zamrkat.

Když se jí zrak vyjasnil, byly tam! Celý klín velkých lodí se nacházel přímo na souřadnicích iluzorního bodu!

Xaverri vstoupil na tvář úsměv – dravČÍ výraz, který v sobě neměl nic příjemného. Zapnula komlink a naladila zvláštní frekvenci. „Mako, tady je Xaverri."

„Tady Mako. Slyšim tě, Xaverri."

„Aktivuju iluzi… *teď*," řekla a ukončila spojení. Potom schválně pomalu zmáčkla na své konzoli velké červené tlačítko, to nadepsané NEDOTÝKEJ SE, POKUD NEJSI XAVERRI!

„Teď zemřete," zašeptala.

* * *

Imperial Destiny obletěl podle rozkazu kolem Nar Shaddaa v širokém oblouku, aby se vyhnul plujícím troskám, které Pašerácký měsíc obklopovaly. Když se tak dělo, admirál Greelanx konečně spatřil Nal Huttu, obrovskou dokonce i ze vzdálenosti 123 000 kilometrů. Jeho vlajková loď vedla útok proti prchajícím pašerákům, jeho velké lodě pluly ve vzorné formaci se zbývajícími stíhači TIE a obvodovými loděmi po stranách.

Greelanx stál na můstku a pozoroval, jak svou kořist dohánějí. Viděl červené a zelené stopy imperiálních laserů a turbolaserů, které pálily po různorodé směsici frachťáků, a znovu si kladl otázku, jak se mu má podařit zinscenovat realistickou porážku a ústup.

Pašeráci bojovali udatně, to jim musel Greelanx nechat, ale pohled na jeho velké lodě je evidentně vyděsil, polekal je tak, že z nich veškerý bojový duch rázem vyprchal.

Teď utíkali jako hejno corelliankých vreltů před smečkou psovců.

„Admirále Greelanxi,“ ozval se naléhavým hlasem operátor senzorů. „Pane, senzory něco zaznamenávají, ale odkud to – Útočí na nás, pane!“

Greelanx mrkl na senzory a pak vyhlédl průzorem ven. Vytřeštil oči.

Ze směru Nal Hutty se na ně řítily stovky pašeráckých lodí různých velikostí – včetně několika corellianských korvet! *Žoldnéři,* blesklo Greelanxovi hlavou. *Pašeráci nic tak velkého nemají!*

„Odkud se vzaly?“ dožadoval se Jelon od operátora senzorů vysvětlení. „Jak to že jste je nezachytil?“

„Pane, museli právě odstartovat z Nal Hutty! Soustředil jsem se na sledování pašerácké flotily, podle rozkazu, veliteli!“

Greelanx se zamračil. Jeho instinkty, vypilované desítkami let služby u Imperiální flotily, v něm vzbuzovaly pochyby, jestli to není nějaký trik.

„Komplexní senzorový průzkum!“ štěkl.

„Provedu!“

Operátor senzorů vzápětí zobrazil výsledky průzkumu. Greelanx si je pozorně prostudoval. *Huttové museli držet ty žoldnéře v záloze a pak je v zoufalství vyslali,* usoudil.

Greelanx si odkašlal. „Veliteli Jelone, vydejte sestavě a našim stíhačům pokyn, ať provedou obrat o sto deset stupňů kolem osy Y a utkají se s těmi novými loděmi. Až ten manévr dokončí, mohou pálit podle uvážení!“

* * *

Mako Spince vítězoslavně zavýskl, když viděl, jak se objevila přízračná flotila a jak se imperiální lodě začínají otáčet. *„Jo!* Skočili na to!“ Zapnul komunikátor. „Kapitáne Renthal!“

„Vidim,“ řekla úsečně. „Doteď jsem nevěřila, že by to mohlo fungovat, ale musim uznat… Útočim plnou rychlostí!“

„Jděte do nich!“

* * *

Na Makovu žádost zůstal Han Solo při ústupu, když se proplétali troskami, vzadu za ostatními pašeráky. Jakmile obletěli Nar Shaddaa, nařídil jim Han rozpustit formaci a vylétnout z trosek. Takhle bude mít Greelanx na prchající pašeráky nerušený výhled a bude pokračovat v pronásledování rovnou do přichystané pasti.

Když se Han konečně vynořil z pásma vraků, zjistil, že ve skutečnosti zůstal za imperiální flotilou. Viděl ji před sebou a zvažoval, že by se ji pokusil maximální rychlostí obletět, aby se mohl zapojit do útoku, který byl naplánovaný na souřadnicích iluzorního bodu.

Před sebou na senzorech spatřil dvojici plavidel a překvapilo ho, když si přečetl jejich identifikaci a zjistil, že ten zbloudilý pár jsou Salla a Lando v *Rimrunneru a Falconu.*

Hana napadlo, jestli někdo z nich neutrpěl těžký zásah a nepotřebuje pomoc. Aktivoval komunikátor a řekl: „Obranná centrálo, tady Han. Mako, ozvi se.“

Teď, když byl Han z roje trosek venku, byl Makův hlas čistší. „Tady Mako, Hane. Císařský už skoro dosáhli iluzorního bodu.“

„Mako, mam na senzorech Sallu a Landa a všichni tři jsme za císařskou flotilou.“

„Jo, řek jsem jim, aby se moc nehnali. Myslel jsem, že bys moh potřebovat pomoc, kdybys narazil na nějaký zbloudilý obvodový plavidla,“ řekl Mako.

„Fajn, takže jsou v pořádku?“

„Pokud vim, tak jo.“

„Spoj mě s nima, prosim tě.“

„Jasně.“

Aby udrželi frekvence co nejméně zatížené, šla s výjimkou stanovených párů, jako byli Lando a Salla,

veškerá komunikace přes Maka. Za chvíli už Han slyšel Landův hlas. „Hane, kamaráde!“

„Lando, jsem za tebou a přemejšlim, jak se dostat přes tu císařskou flotilu, abych se moh vrátit do akce.“

„Zrovna jsme se Sallou uvažovali o tom samým. Nechci propásnout šanci připsat si další sestřely těch císařskejch obvodovejch lodí. Salla a já už jsme jich pár dostali,“ řekl Lando pyšně.

„Tři lehký křižníky třídy *Guardian*“ přidala se Salla.

„No ne, gratuluju!“

„Pane.“ Precizní tón Vuffi Raa byl nezaměnitelný. „Přejete si, abych nás otočil, abychom mohli s kapitánem Solem letět zpět do akce?“

„Jo, Vuffi Raa, proč ne… Jo, a neříkej mi pane.“

„Ano, pane.“

Han teď byl ke svým přátelům dost blízko na to, aby viděl, jak se v dálce rozdělili a zamířili k němu. Han se tlumeně zasmál. „Lando, kdes při samotný galaxii k tomu droidovi přišel?“

„To je na dlouhý povídání.“

Za chvíli už tři plavidla letěla ve formaci. Han byl strašně rád, když zjistil, že jsou jeho přátelé v pořádku. Byl to dobrý pocit, když takhle letěli všichni tři spolu, sjednocení proti císařským.

Han znovu zapnul komunikátor. „Tak vážený, jak se dostaneme přes tu flotilu zpátky k iluzornímu bodu?“

Chewie, který opustil nepoužitelnou střeleckou věž a odebral se do kabiny, aby sloužil jako kopilot a obsluha zbraní na přídi, najednou naléhavě zanaříkal a ukázal na senzory.

Han se podíval a spatřil, jak klín pronásledujících velkých lodí zpomaluje a začíná provádět těžkopádný obrat, přičemž celou dobu zůstával ve vzorné formaci.

„Jeď, Xaverri!“ vykřikl a zapnul komunikátor.

„Hej, Lando, Sallo! Mrkněte na svý přední senzory!“

Imperiální lodě teď byly těsně z dohledu. Han si strašně moc přál, aby je mohl dostihnout a napáchat nějaké další škody.

„Oni ji viděj!“ řekl Lando. „Jak to že my ne?“

„Protože jsme za ní,“ řekl Han. „Má to co do činění s úhlem světelnejch paprsků. Je to složitý, ale věřte mi. Císařský viděj, jak se přímo na ně řítí velká flotila!“

Imperiální flotila pokračovala v obratu. *To je hrozný, trčet tady vzadu mimo veškerý dění!* pomyslel si Han.

Když viděl směr, kterým se flotila otáčí, dostal Han najednou nápad. Zapnul komunikátor. „Lando, Sallo! Jsme k tomu klínu dost blízko, abysme mohli províst dvousekundovej skok hyperprostorem přímo doprostřed tý iluze. Jestli těsně před skokem lehce pozměníme svůj vstupní vektor, ocitneme se tam, odkud můžeme vyrazit spolu s těma přízrakama! Pojďte, dáme Xaverriině flotile nějakou skutečnou palebnou sílu!“

„Hane!“ protestovala Salla. „Jestli sis toho nevšim, jsme přímo uprostřed gravitační studny!“

„Jsme dost blízko místu, kde se obě tělesa vyvažujou,“ nedal se odbýt Han. „To zvládneme, lidi! No tak! Za mnou!“

Lehce upravil svůj letový vektor a s potěšením zaznamenal, že ho *Rimrunner* a *Falcon* následují.

„Fajn, jsme připravený!“ řekl Han napjatě. „Teď ten mikroskok!“

„Hane, poslouchej, ta iluze bude účinkovat jen několik minut!“ protestoval Lando. „Ten kurz do tý doby z navigačních počítačů nevytáhneme ani náhodou!“

„S tim jsem počítal,“ řekl Han. „Jenom řekni tomu svýmu šikovnýmu droidovi, ať propočítá mikroskok a nasměruje nás přímo do první linie tý flotily. Ty čísla může nahrát do našich navigačních počítačů přes komunikátor. Že jo, Vuffi Raa?“

„Jsem droid druhé třídy, ovšemže mohu takový elementární výpočet provést,“ řekl Vuffi Raa, uražený, že se o jeho schopnostech vůbec pochybuje. „Ale kapitáne Solo, musím vás upozornit, že to, co navrhujete, s sebou nese značné riziko.“ Podle tónu, který droid použil, si Han dovedl živě představit, jak se mu už jen nad tím nápadem kroutí chapadla.

„Lando, no tak! Řekni mu, ať to udělá!“

Han i přes komunikátor uslyšel, jak si Lando povzdechl. „Tak jo, ty bláznivej Corelliane. Vuffi Raa, ty jeden mechanickej zázraku, udělej, co Han říká!“

Za chvíli Vuffi Raa oznámil tichým hlasem: „Kurs zadán.“

„Šlápněte na to!“ zařval Han a náležitě podpořil svá slova činem. Hvězdy kolem něj se na kratičký okamžik protáhly do pruhů a potom se najednou řítil nejvyšší rychlostí přímo proti imperiální flotile!

Rozhlédl se ze strany na stranu a spatřil, že Lando a Salla s ním stále zůstávají ve formaci. A za nimi a po jejich stranách se táhla Xaverriina iluze. Teď už ji Han viděl, a i když očekával něco *velkého,* skutečnost ho ohromila.

„A je to!“ vykřikl. „Díky, Vuffi Raa!“

Jak se přízračná flotila blížila k imperiální sestavě, spustily po nich velké lodě palbu. Han si okamžitě uvědomil, že být součástí iluze s sebou přináší jednu obrovskou výhodu. S tolika loděmi, po kterých se dalo střílet, existovala slušná šance, že žádné ze tří skutečných plavidel nebude zaměřeno.

Přesto se rychle připravil na úhybné manévry. „Jariku, jseš připravenej?“ zavolal.

„Připravenej, Hane!“

„Chewie, jseš u těch dvojitech laserů připravenej?“

„Hrrrrrrnnnnnnnnn!“

Han si vybral cíl – dreadnaught úplně nalevo, který k němu byl nejblíž. „Jdu po tom dreadnaughtu přímo před sebou,“ řekl do komunikátoru. Pohlédl na identifikaci plavidla. „*Peacekeeper*.“

„Zůstaneme s tebou,“ řekl Lando. „Můžeme se navzájem krejt.“

„Skvělý!“ Han se ohromně bavil. „No neni to paráda, lidi?“

„Hane, co máš za lubem?“ zeptala se Salla znepokojeně.

„No, jen jsem myslel, že bych moh prosvištět kolem můstku *Peacekeeperu* a zamávat kapitánovi,“ řekl Han rozjařeně. „Jen taková malá přátelská návštěva…“

„Hane!“ zaprotestovala Salla. „Byla bych radši, kdybysme to všichni přežili!“

„Bláznivej Corellian…“ utrousil Lando.

„Hele,“ řekl Han, „čeho se bojíte? Vždyť mě znáte!“

* * *

Kapitán Reldo Dovlis, velitel imperiálního dreadnaughtu *Peacekeeper,* znechuceně zakroutil hlavou. „Zastavte palbu!“ štěkl. „Není skutečná. Nemůže být. Naše střely nezničily jedinou loď. A žádný z jejich výstřelů nám nezpůsobil sebemenší škody. Jen mrháme časem a energií.“

Jeho operátor senzorů k němu vzhlédl. „Senzory stále ukazují, že to, co vidíme, je skutečné, pane,“

„Pak senzory lžou,“ odsekl podrážděně Dovlis. Pečlivě prohlédl taktický displej a spatřil několik lodí, jak se rychle blíží k zádi *Peacekeeperu.* „Zezadu se k nám blíží lodě,“ řekl. „Otočte nás, abychom proti nim mohli použít turbolaserové baterie na přídi. Zaměřte zbraně. Připravte se zahájit palbu na můj povel.“

Velká loď se pomalu začala otáčet. Dovlis ostře sledoval blížící se plavidla a s ulehčením zaznamenal, že po nich stihne vypálit několik salv. Vzhledem k jejich velikosti by to mělo –

Jeho kormidelníkovi se z hrdla vydralo přidušené vyjeknutí a *Peacekeeper* se zachvěl. O přední štít dreadnaughtu se rozpleskl červený laserový výboj.

O zlomek vteřiny později se kolem prohnala loď, tak blízko průzoru na můstku, že dokonce i Dovlis zaječel a přikrčil se. Ta loď, oprýskaný frachťák SoroSuub, provedla bezvadný looping a vracela se k dalšímu náletu.

Nejsou to všechno jenom přeludy! uvědomil si Dovlis. „Otočit!“ křičel. „Palte na tu loď!“

Peacekeeper se znovu začal otáčet. Dovlisovi se znovu naskytl pohled na pašeráckou flotilu a prudce vydechl, když viděl, jak blízko už byla. „Zaměřte ta plavidla!“ rozkázal kapitán. „Pal!“

* * *

Posádce Maka Spince se podařilo narychlo provést na *Dragon Pearl* pár oprav, takže teď huttská jachta měla částečně funkční štít na pravoboku a trhliny v trupu byly utěsněny. Její podsvětelná rychlost byla pořád snížená, ale Mako byl ochoten přijmout riziko a vzít ji zpátky do bitvy. Kapitán Renthal mu přidělila jeden Y-wing jako doprovod a malý a silný letoun teď letěl po jeho boku, připravený držet nepřátele od oslabeného pravoboku v uctivé vzdálenosti.

Mako přelétl pohledem taktické a senzorové displeje a spatřil, že se dostali na dostřel svému cíli, imperiálnímu velkoobjemovému křižníku *Liquidator*. Záď lodi pořád směřovala k útočícím pašeráckým a pirátským lodím a byla stále zranitelná vůči útoku. „Mako," řekla Modrá, „jsme na dostřel."

Mako se na krásnou pašeračku podíval a kývl. „Skvělý! Nechám Y-wing províst první nálet a pak si do něj taky zastřílíme. Dej rozkaz střelcům, ať zaměřej jeho levej zadní deflektor, přímo nad strojovnou. Chceme ho zasáhnout na stejný místo jako ten Y-wing."

„Jasně," zamumlala jeho pilotka a předala rozkaz.

Mako byl za ten Y-wing, který jim pomáhal krýt pravobok, vděčný. Nejenže byla rychlá a moderní malá stíhačka vybavená lasery, ale také nesla protonová torpéda, která se ještě budou doopravdy hodit.

Zapnul komunikátor a promluvil k pirátskému střelci na palubě Y-wingu: „Tady Mako. Připravený?"

„Připravený!"

„Tak do toho!"

Mako sledoval Y-wing na svých senzorech. Malý letoun provedl nálet, a než změnil kurz, vpálil do určeného cíle čtyři protonová torpéda. „Fajn, Mako," řekl střelec, když se jeho loď obracela, aby se znovu připojila k jachtě, „štíty jsou buď dole nebo visej na vlásku. Jste na řadě."

„S radostí!"

Mako se otočil k Modré a kývl na ni. Modrá zvýšila rychlost na maximum (což stále ještě nebylo nic moc) a za nepřetržité palby z turbolaserů si to namířila na *Liquidator*.

Už po prvním úderu Mako poznal, že štíty velkoobjemového křižníku jsou dole. Střelci na *Pearl* svůj cíl opakovaně zasypávali střelami ze dvou zbývajících turbolaserů, než se těžkopádné imperiální plavidlo vůbec mohlo otočit, aby proti nim mohlo použít své těžké příďové zbraně.

Zanedlouho byl pravý bok a strojovna imperiální lodi rozstřílenou troskou. *Liquidator* se pomalu bezmocně otáčel ve vesmíru a unikal z něj vzduch.

* * *

Kapitán Drea Renthal se ve svém velitelském křesle zaujatě předklonila. *Konečně se taky dostanu do akce!* Vést své lodě do bitvy bylo vzrušující, ale ne jako *tohle.* Teď útočila se svou vlastní lodí a chystala se ničit.

Jejím cílem byl další velkoobjemový křižník, *Arrestor*. Tyhle lodě byly zastaralé, nemotorné a nedostatečně chráněné. Ve srovnání s *Arrestorem* byla *Renthal's Fist* silně vyzbrojený, elegantní nástroj zkázy. Kromě dvou dvojitých turbolaserů ve vrchní a spodní střelecké věži měla její corellianská korveta čtyři dvojité laserové věže po stranách určené proti stíhačkám a na

přídi pod můstkem dvojici odpalovacích zařízení těžkých protonových torpéd.

Ale jak Han předpovídal, její zásoba torpéd byla omezená. Renthal měla jenom čtyři. Sháněla se *extrémně* těžko.

Ale jak se blížila k *Arrestoru*, byla Renthal odhodlaná každé z nich maximálně využít.

Když se přiblížila na dostřel, oslovila své střelce: „Připravte se k odpálení torpéd jedna a dva. Zaměřte protivníkovu záď. Ráda bych vyvolala přetížení reaktoru!“

„Ano, pane!“

Renthal se usmála. Líbilo se jí, když jí říkali „pane“.

Jak *Renthal's Fist* prolétala kolem, vykřikla: „Pal!“

Její loď se lehce zachvěla, jednou, podruhé, a protonová torpéda se v zášlehu modrého plamene vyřítila k cíli.

První torpédo vyřadilo štíty křižníku. Druhé se zabořilo do trupu a poškodilo ho.

„Turbolasery, pal!“ poručila Renthal a otočila loď k dalšímu náletu.

Arrestor se teď otřásal pod náporem palby. Turbolaserové výboje se zavrtávaly stále hlouběji do jeho útrob a hledaly srdce – reaktor, který poháněl jeho motory.

Renthal nikdy tak úplně nezjistila, co ji varovalo. Možná instinkt, vyvinutý dvěma desetiletími bojů. Prudce otočila loď a nejvyšší možnou rychlostí vyrazila pryč.

Arrestor za jejími zády explodoval jako nějaká křehká stíhačka TIE.

Renthal se andělsky usmála. *No ne, to byla ale zábava!*

Mako zajásal, když viděl, jak pět Renthaliných Y-wingů útočících na záď dreadnaughtu *Peacekeeper* zaměřuje zranitelnou strojní sekci a zasypává ji salvami protonových torpéd.

Dreadnaughty byly mnohem houževnatější než neohrabané velkoobjemové křižníky, ale Mako byl přesvědčený, že tenhle mají šanci dostat.

Han, Salla a Lando zřejmě provedli nějaký typicky ztřeštěný kousek, aby *Peacekeeper* zaměstnali, než Y-wingy dorazí. Mako rozeznal na displeji tečky, které označovaly jejich lodě, jak sledují Y-wingy a čekají, až se ta protonová torpéda vypořádají se štíty, aby proti tomu velkému plavidlu zbytečně neplýtvaly střelivem.

Y-wingy kropily imperiální dreadnaught střelami a Mako se přistihl, že v duchu počítá. *Dvě salvy po dvou torpédech od pěti Y-wingů… to dělá dvacet zásahů torpéd!*

Vypadalo to jako hodně, ale Mako kdysi prošel výcvikem na palubě imperiálních dreadnaughtu a věděl, jak mají tyhle staré lodě tuhý kořínek. *Támhle letí první salva… deset torpéd… deset zásahů…*

Mako provedl z hlavy hrubý výpočet a dospěl k výsledku, že záďové štíty *Peacekeeperu* už by na tom teď měly být dost špatně.

Když Y-wingy dokončily druhý nálet, v místech, kde se v trupu na pravoboku nacházely masivní motory dreadnaughtu, se začaly objevovat zčernalé díry.

Teď, když byly štíty dole, zaútočili ostatní pašeráci na záď dreadnaughtu jako utržení ze řetězu. Mako

poznal, že imperiální kapitán se snaží plavidlo otočit, aby po nich mohl střílet, ale loď už byla pomalá a reagovala špatně.

A pak najednou přišel jasný záblesk z pravoboku a vzápětí záře motorů *Peacekeeperu* zhasla.

Mako tiše hvízdl. *Myslim, že je v pěkný bryndě…*

* * *

„Pane! Reaktor na pravoboku překročil kritickou mez! Bezpečnostní okruhy ho odpojily!“ hlásil Reldu Dovlisovi jeho zástupce. „Nemáme žádnou energii do motorů, pane!“

Dovlis otáčel hlavou ze strany na stranu. Začínal propadat zoufalství. Bez energie do motorů nemohli uniknout. Lodě pašeráků byly příliš malé, než aby mu v krátké době mohly způsobit vážnější škody, ale časem by mohly jeho loď rozsekat na kousky, nechráněnou zadní částí pravoboku počínaje, a postupně by se propracovávaly k můstku, kousek po kousku by ničily štít, zavrtávaly se svými malými lasery do jeho lodi…

„Musíme ty motory znovu nastartovat, nebo je s námi konec,“ řekl Dovlis a věděl, že má pravdu. „Vypojte bezpečnostní okruh. Potřebujeme energii!“

„Ale kapitáne –“ Tvář mladého muže byla popelavá strachy. Dovlis mu to nemohl mít za zlé. S reaktory nebylo radno si zahrávat. Ale měl snad jinou možnost? Všechna ostatní imperiální plavidla se potýkala s nepřítelem – nebylo pravděpodobné, že by prosba adresovaná Greelanxovi přinesla pomoc včas.

Dovlis počítal se skutečností, že bezpečnostní okruhy reaktoru byly nastavené tak, aby se spustily

dlouho předtím, než skutečně hrozila exploze. Upřel na svého podřízeného ledový pohled. „Dostal jste rozkaz, veliteli.“

„Ano, pane!“

Kdybychom jen mohli zažehnout motory na dostatečně dlouhou dobu, abychom se dostali blíž k ostatním lodím! pomyslel si Dovlis. Bezmocně plující *Peacekeeper* by jinak byl postupně stažen gravitací Nar Shaddaa.

Dovlis slyšel, jak se motory jeho lodi zažehly a zasténaly námahou. Až ho zabolelo u srdce nad tím, co jí byl nucen provést. Ale závisely na tom životy jich všech.

Peacekeeper se napjal, škubnul sebou a potom se pomalu začal plazit kupředu –

– a vzápětí se v křeči otřásl, když motor na pravoboku explodoval. Motor na levoboku byl však stále v chodu a nerovnoměrný tah dreadnaught vrhl do závratných otáček!

„Vypnout motory!“ křičel Dovlis, ale velitel už jeho rozkaz očekával. *Peacekeeper* se teď tiše otáčel kolem své osy, pořád a pořád dokola.

Umělá gravitace díky nouzovým energetickým článkům stále fungovala. Ale ty k pohonu manévrovacích trysek lodi nestačily. Nemohli se žádným způsobem z té rotace vymanit. Kdyby znovu zažehli motory na levoboku, jen by je to roztočilo ještě víc, rychleji.

Reldo Dovlis v čiré hrůze sledoval, jak se za průzorem točí hvězdy, potom povrch Nar Shaddaa, díky planetárnímu štítu mlhavý, potom hvězdy, potom měsíc…

Dělej něco! křičel na něj jeho vnitřní hlas. *Stahuje nás měsíční gravitace! Asi za minutu narazíme do*

energetického štítu Nar Shaddaa! A to teprve bude exploze! Hvězdy… měsíc… hvězdy… měsíc…

Točí se, rotují, točí se, rotují, jsou naprosto bezmocní to zastavit…

Hvězdy… měsíc… hvězdy… měsíc… hvězdy… měsíc, teď už velice blízko…

Dovlis se ze všech sil snažil zachovat si důstojnost. Byl koneckonců imperiální důstojník. „Napadá někoho něco, co by mohlo pomoci?“ zeptal se a snažil se udržet hlas pod kontrolou.

Posádka můstku na něj mlčky hleděla. Zákon gravitace byl v tomto případě stejně krutý a neúprosný jako ty vyhlášené císařem.

Hvězdy… měsíc… hvězdy… měsíc, už tak blízko…

Hvězdy… měsíc…

A pak už byl jen měsíc, který po nich sahal, stahoval je do svého štítu. A pak už nebylo vůbec nic…

* * *

Jeden z pašeráků, kteří se střemhlav vrhali na umírající *Peacekeeper*, aby si po něm vystřelili, byl Roa. Měl hodně povznesenou náladu. Předtím se obával, jestli už nezačíná stárnout, ztrácet glanc, ale dnes se v soubojích utkal se dvěma stíhačkami TIE a vyšel z nich jako vítěz.

Hej, ještě na to pořád mam! pomyslel si a prudce se s *Lwyll* vrhl za rotujícím dreadnaughtem. Jen pro ten pocit stočil *Lwyll* střemhlav pod padajícího císařského, pak ji prudce zvedl a cítil, jak se ho zmocnily síly gravitace, tak silný to byl tah –

– a v ten okamžik *Peacekeeper* narazil do štítu Nar Shaddaa.

I když Roa stoupal, tlaková vlna ho vrhla kupředu. Narazil do řídící páky takovou silou, že se o ni odřel. Část jeho přístrojového panelu se rozbila a glasinové střepy se mu jako malé nože zabodly do paží a hrudníku.

Když velká loď explodovala, zničila část planetárního štítu a hořící trosky to nasálo dolů do horních vrstev atmosféry. A spolu s nimi i Rou.

Náraz tlakové vlny ho omráčil a on se usilovně snažil přijít k plnému vědomí. Nebylo to snadné. Vlny temnoty se přes něj přelévaly jako moře v černé noci.

Ale Roa byl bojovník. Nevzdával svůj zápas otevřít oči, zamrkat, zvednout hlavu.

Za pár vteřin už byl znovu schopen se soustředit a uvědomil si, kde je a co se s ním děje. Padal jako kámen, pořád dolů. Řítil se špinavou atmosférou Nar Shaddaa.

Roa zamrkal. Měl něco v očích. Krev? Nejspíš.

Potřásl hlavou a projela jím bolest. Každý pokus se pohnout mu působil utrpení. Přístrojový panel byl v troskách, ale některé části byly pořád ještě rozsvícené a funkční. Jeho pilotní kombinéza už nebyla vzduchotěsná, ale už se nenacházel ve vakuu…

Přinutil se rozhýbat se, převzít ovládání lodi; chopil se řízení. Začal se s malým výzvědným letounem prodírat atmosférou a dělal všechno pro to, aby provedl měkké přistání.

Nebo klidně i tvrdé přistání.

Jakékoli přistání!

Lwyll se statečně snažila reagovat na jeho příkazy. Roa zvedl příď vzhůru a nabral pod křídla vzduch. Střemhlavý pád se zpomalil.

Vyzkoušel brzdné a manévrovací trysky a ty líně zareagovaly. Pořád ještě sice padal, ale už to byl relativně řízený pád.

Pod sebou spatřil přistávací plošinu. Pomocí manévrovacích trysek se mu podařilo *Lwyll* dotlačit nad ni, až si byl jistý, že na ní přistane a že nepřepadne přes okraj dolů do propasti mezi budovami…

Permabeton se k němu řítil rychle…

Až moc rychle!

Zápolil s gravitací, jako by zápolil s lidským protivníkem v nějakém zápasu, s vypětím všech sil.

Jak se permabeton neodvratitelně řítil vzhůru k němu, zoufale napnul všechny síly…

Okamžik nárazu si nepamatoval.

Za jak dlouho zamrkal a vynořil se z bezvědomí? Za několik vteřin? Minut? Hodin?

To Roa nevěděl a ani ho to nezajímalo. Tělo ho bolelo na stovce míst najednou, ale strach mnohem pudovější, než jaký kdy zažil, ho rázem přivedl k plnému vědomí.

Zápach spáleniny. *Lwyll* hořela. Mohla každým okamžikem explodovat a všechen ten zápas o přistání by byl k ničemu…

Roa ignoroval řezání úlomků glasinu, které měl v sobě stále zabodnuté, zvedl ruku a stiskl tlačítko, které mělo vystřelit kryt kokpitu. Nemotorně si rozepnul bezpečnostní pásy. Podařilo se mu vytáhnout se nahoru a pak napůl přepadl přes okraj kabiny. Slabě zakopal nohama a snažil se sebrat síly k tomu, aby je přehoupl přes okraj.

Náhle ho uchopily čísi ruce a zvedly ho. Slyšel broukání hlasů, tlumené přilbou.

Zvedli ho a odnášeli.

Slyšel kroky dusající po permabetonu. Spěchající, běžící kroky. Cloumali s ním a natřásali ho skoro tak silně, jako když ho zasáhla ta exploze.

Mírně pozvedl hlavu a pohlédl zpátky na *Lwyll,* jen aby spatřil, jak jeho milovaná lodička vybuchuje.

Ale jsem pořád naživu, pomyslel si mlhavě. *Jsem naživu a pořád mám skutečnou Lwyll…*

A s tou myšlenkou se propadl do bezvědomí.

* * *

Na člověka, kterému se splnilo jeho přání, byl admirál Winstel Greelanx navýsost nešťastný. Hleděl na své taktické obrazovky a senzory, viděl ztráty, které jeho eskadra utrpěla, a byl rozlícený k nepříčetnosti.

Jak se ti pašeráci opovažují? Jak se *opovažují?*

Jeden dreadnaught úplně zničený. Křižník třídy *Carrack* dobrý leda tak do šrotu. Z jednoho velkoobjemového křižníku bezmocný vrak, další se stal součástí trosek a vesmírného prachu kolem Nar Shaddaa…

Greelanx potlačil touhu sebrat své jednotky a pokračovat v bitvě. Stále ještě disponoval značnou útočnou silou, zvlášť proti těm pašerákům. Ještě existovala slušná šance, možná víc než půl na půl, že by mohl dosáhnout vítězství a vykonat zadané rozkazy.

Ale nemohl to udělat. Hledal způsob, jak ospravedlnit ústup, a teď se mu jeden nabízel.

Otočil se k veliteli Jelonovi. „Vydejte našim lodím rozkaz, ať spořádaně ustoupí. Až se odpoutají od

nepřítele, dejte jim rozkaz, aby se shromáždily na souřadnicích pro skok do hyperprostoru.“

Jelon civěl na svého velícího důstojníka s neskrývaným překvapením. „Ústup, pane?“

„Ano, ústup,“ řekl Greelanx ostře. „Nejsme schopni splnit dané nařízení pro systém Y‘Toub. Uznávané taktické moudro velí ke spořádanému ústupu, dokud stále ještě máme nad situací nějakou kontrolu.“

Greelanx by neomlouval své rozkazy podřízenému o nic víc, než by byl ochoten vystoupit z přetlakové komory bez skafandru, ale v duchu už sestavoval oficiální hlášení a zkoušel si, jak budou jednotlivé fráze znít.

Jelon se postavil do pozoru a předpisově zasalutoval. „Ano, pane!“

* * *

Ústup? podivoval se v duchu kapitán Soontir Fel v němém úžasu. *Ústup? Vždyť můžeme ještě pořád zvítězit!*

Nebylo by to jednoduché, ale stále to bylo uskutečnitelné. Fel si tím byl jistý. Jednoduše nemohl uvěřit tomu, že je Greelanx takový slaboch.

„Spořádaně se stáhnout,“ zopakoval velitel Jelon. „Tak zní admirálův rozkaz.“

Fel svou hodností Jelona převyšoval, a to mu dodalo odvahu promluvit otevřeněji, než by se odvážil před admirálem. „Ale venku jsou pořád neodvolané TIE. Nemůžeme je opustit!“

„Admirál očekává, že eskadra provede skok do hyperprostoru na určených souřadnicích v čase, který specifikoval,“ řekl Jelon škrobeně.

Fel pevně stiskl rty. „Fel konec," řekl stroze a malý holografický obraz Jelona zmizel.

Soontir Fel se otočil ke svému zástupci. „Veliteli Tonive, vysílejte na nouzové frekvenci rozkaz všem stíhačům TIE, aby se shromáždily na *Pride.* Nabereme jich tolik, kolik uneseme, dokud nebudou naše hangáry a doky plné. Zároveň se odpoutáme a stáhneme."

„Jakou rychlostí, pane?"

„Rychlost jedna čtvrtina, veliteli."

„Jedna čtvrtina, pane?"

„Slyšel jste."

„Ano, pane!"

Fel schválně nařídil tak směšně nízkou rychlost, aby dal co největšímu množství stíhaček TIE šanci dostat se na palubu jeho plavidla. Technicky vzato rozkaz uposlechl – Greelanx opomněl rychlost specifikovat –, ale v podstatě se mu stavěl na odpor.

Upřímně řečeno, Soontiru Felovi byly v tuhle chvíli rozkazy úplně ukradené. Ty piloty TIE jen tak opustit nehodlal!

O pět minut později byly hangáry pro stíhačky zaplněny regulérními dvanácti TIE a dok pro raketoplány obsahoval další tři. Senzory nezachytily žádné další TIE, které by mohli vyzvednout, a tak Fel nařídil, aby *Pride* přešla na plnou rychlost a dohnala zbytek eskadry.

O minutu později se na komunikačním panelu zhmotnila malá holografická projekce admirála Greelanxe. „Kapitáne Fele!"

Pro Fela nebylo obtížné zůstat klidný. Ještě pořád byl příliš rozzlobený, než aby se zalekl. „Ano, admirále?"

„Vy jste se úmyslně protivil mým rozkazům!"

„Vyzvedl jsem naše stíhače, admirále. A jejich piloty. Považoval jsem to za… důležité.“

Greelanxův miniaturní obraz se naježil. „Kapitáne, tohle vaše rozhodnutí by mohlo mít za následek, že o své velení přijdete. Sepíšu podrobné hlášení.“

Fel polkl, ale jeho pohled se nezachvěl. „A já samozřejmě sepíšu *své* podrobné hlášení,“ řekl. „V souladu se stanovami mám v úmyslu předložit všechna fakta týkající se této bitvy tak, jak jsem jich byl svědkem.“

Greelanx na Fela dlouho upřeně hleděl. Ani jeden z nich neuhnul pohledem.

Nakonec admirál přikývl. „Jak si přejte, kapitáne.“ Miniaturní obraz zmizel. Soontir Fel klesl do křesla a potlačil chuť schovat hlavu do dlaní. Stály mu životy těch pilotů za zmařenou kariéru? Bylo docela dobře možné, že to brzy zjistí.

Povzdechl si. Život občas dokázal být pořádně komplikovaný. Ale pak ho napadla jedna věc, která mu značně zvedla náladu… *Alespoň jsem nemusel provést bázi delta nula… to taky za něco stojí…*

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Rozloučení

Čtyřiadvacet hodin poté, co Han a Chewie s *Briou*, až na ovládání střelecké věže a oslabený záďový štít nad krytem motoru nepoškozenou, bezpečně přistáli na Nar Shaddaa, stanuli Han a Xaverri na větrem ošlehané přistávací plošině vedle výsuvné rampy *Phantasmu.* Salla a Chewie je většinu cesty vyprovázeli, ale teď diskrétně ustoupili do pozadí a poskytli jim tak soukromí, aby se mohli rozloučit.

Han hleděl na Xaverri, která byla už zase oblečená ve svých barevných, elegantních šatech, a zavrtěl hlavou. „Nesnáším loučení," řekl nešťastně. „Nikdy nevim, co mam říct, a tohle je horší než obvykle. Jak bych jen moh najít správný slova, kterejma bych ti poděkoval, Xaverri? Tvoje iluze nás zachránila. Bez tebe bysme to nedokázali."

Usmála se na něj a její tmavé oči byly plné citu. „No tak, Solo… tohle bych si nenechala ujít ani za všechny kredity v galaxii. Jen bych si přála, abych se v tu chvíli mohla ocitnout na můstku některých těch imperiálních lodí, abych viděla jejich reakci."

Han se zasmál. „Museli bejt ošklivě překvapený, to je jistý." Z náhlého popudu ji vzal za ruce a pak se najednou ocitli ve vášnivém objetí. „Budeš mi chybět," zašeptal jí do vlasů. „Zrovna když jsem si myslel, že

jsem se smířil se životem bez tebe, budu se o to zase muset snažit od začátku. To neni fér, Xaverri.“

Když se od něj kousek odtáhla, objala ho kolem krku a vášnivě políbila na ústa. „Neměj strach,“ řekla s úsměvem, „Salle to vadit nebude. Je to velkorysá dáma.“

„To je,“ souhlasil. „Jsme si hodně podobný.“

Xaverri přikývla. „Doufám, že spolu budete šťastní, Solo. Dávejte na sebe pozor, jo?“

Han přikývl. „Ty taky.“

„Budu, Solo. Nezapomeň na mě…“

„Nikdy,“ řekl a hrdlo se mu stáhlo. „Nikdy na tebe nezapomenu, Xaverri.“

Xaverri se uvolnila z jeho sevření a on ji nechal jít. Vyběhla po rampě do své lodi, aniž se ohlédla…

* * *

Tři dny po bitvě o Nar Shaddaa (jak se jí začalo říkat) se Han, Chewie, Salla a Lando zúčastnili Roovy svatby. Stárnoucí pašerák se díky prodlouženému pobytu v nádrži s bactou už skoro uzdravil a Lwyll ve svých elegantních svatebních šatech jen zářila.

Bylo všeobecně známo, že čtveřice pašeráků měla hlavní zásluhu na zvrácení průběhu bitvy ve prospěch Nar Shaddaa. Han a jeho přátelé byli hvězdami večera. Procházeli se, popíjeli, ochutnávali předkrmy, potřásali si rukama a ze všech stran přijímali gratulace.

Lando přešel k Roovi, vzal ho kolem ramen a řekl: „Jestli tomu rozumím správně, je zanechání pašeráckýho řemesla jednou z podmínek týhle svatby, Roo.“

„To je pravda.“

„No, to potom budeš potřebovat poctivý zaměstnání. Chtěl bys pracovat pro mě?“

„V čem jako?“

Lando se zasmál. „Netvař se tak podezřívavě! Ved bys můj bazar se staršíma loděma. Chci se vydat na delší výlet zpátky do Centrality a potřebuju někoho spolehlivýho, aby mi na bazar dohlížel.“

Roa vypadal, že o tom hluboce přemýšlí. „No… jasně! Myslim, že to by se mi líbilo. Díky, Lando. Takže… proč se vlastně vydáváš do světa? Máš něco v plánu?“

„Vuffi Raa a já máme namířeno zpátky do Centrality, protože mam takový tušení, že bych moh přepravou nákladu na těch zapadlejch světech rychle vydělat jmění. No a –“ usmál se Lando a promnul si rašící knírek, „když to nevyjde, pořád jsou tu ještě kasina v oseonskym systému. Potřeboval bych si vypilovat svý sabaccový dovednosti. Když nehraješ, vyjdeš ze cviku. Tady na Nar Shaddaa nejsou hry nic moc, co se výše sázek týče. Potřebuju nějaký skutečně vysoký hry, abych se připravil na jednu pořádnou hru.“

Han, který zrovna procházel kolem, se zastavil, když slyšel, co Lando říká. „Sabacc? Pořádná hra? O co jde? Čí sabacc potřebuje vypilovat?“

Lando se zasmál. „Můj. Když se mi povede dát dohromady vklad, přihlásím se do velkýho klání v sabaccu, který se za šest měsíců pořádá na Bespinu. Základní sázka je deset tisíc kreditů.“

„Deset tisíc kreditů!“ Han tiše hvízdl. „To je teda hodně vysoká hra.“

Lando se na svého přítele usmál. „Poslouchej, ty sám jseš docela slušnej hráč, Hane. Možná bys měl uvažovat o tom, že bys dal dohromady vlastní vklad.“

Han zavrtěl hlavou. „V žádným případě!“

„Proč ne?“

„Na můj vkus je to až moc vysoká hra!“ řekl Han. „Kdybych dokázal schrastit deset tisíc kreditů, dal bych to na vlastní loď.“

„Jo, ale moh bys vyhrát dost peněz, aby sis nějakou koupil,“ opáčil Lando.

„Takový štěstí nemam,“ řekl Han.

„Ale no tak, Hane,“ naléhal Lando, „vždyť bys ty kredity moh dát dohromady.“ Ohlédl se po Chewbaccovi. „Chewie by ti je půjčil, že jo, Chewbacco? Je to tvůj nejlepší přítel, ne?“

Chewbacca vydal dostatečně výmluvné zabručení a důrazně zavrtěl hlavou.

Han se zasmál. „Zas tak dobrej, aby kvůli mně riskoval deset tisíc kreditů, teda neni, Lando!“

* * *

Durga Hutt se zlomený žalem skláněl nad svým rodičem vedle jeho repulzorových sání a sledoval, jak se lékařští droidi a huttský lékař Grodo zoufale snaží Aruka zachránit. Ale i on poznal, že jejich úsilí je odsouzeno k nezdaru.

Aruk zkolaboval před několika minutami. Prudce oddychoval bolestí, zvracel, sténal a škubal sebou v zoufalých křečích. Durga se nikdy předtím necítil tak bezmocný jako teď, když viděl, jak jeho rodič zápasí o život a o každý nádech.

Aruk Hutt byl vždycky silný, silný a umíněný. Trvalo čtyři hodiny, než zemřel, čtyři mučivé hodiny plné utrpení. Durga celý ten čas trávil u něj. Doufal, že jeho rodič znovu přijde k vědomí, ale to se nestalo.

Byla to úleva, když namáhané srdce besadiiského lorda svůj zápas konečně vzdalo, ale i když byl Durga rád, že byl jeho rodič vysvobozený ze strašlivé bolesti, byl zničený. Ztratil rodiče a zároveň nejbližšího přítele.

Svíral Arukovu bezvládnou ruku, díval se na pramínek zelených slin vytékající z ochablých, mrtvých úst, a aniž tušil jak, věděl, že to byla vražda.

Kdo to udělal?

Kdo jiný než Desilijic by mohl z Arukovy smrti těžit?

Následující dny byl Durga příliš zničený, než aby mohl normálně fungovat. Skoro přestal jíst a vlekl se jako tělo bez duše. Odmítl nechat svého rodiče pohřbít. I když lékařské testy obsahu Arukova žaludku naznačovaly, že nebyl použit žádný jed, že huttský lord zemřel přirozenou smrtí, Durga byl přesvědčen, že v tom bylo něco nekalého. Dal Arukovo masivní tělo zmrazit a rozhodl se, že najme tým specialistů soudního lékařství z Imperiálního Centra, aby provedl důkladnou pitvu, jakmile se věci trochu uklidní.

V besadiiském kajidicu to vřelo. Vynořily se dvě frakce, produrgovská a protidurgovská. Durga podnikl kroky k upevnění své moci. Kontaktoval neslavně proslulý zločinecký syndikát Černé slunce, vlastněný a ovládaný mocným princem Xizorem, kterému vysvětlil, jak by si jejich organizace mohly být vzájemně prospěšné…

V následujících třech týdnech zahynuli tři mocní besadiištící lordi – dva při havárii raketoplánu a jeden se utopil, když jeho říční člun narazil do skály, která nebyla zanesena na mapě, a potopil se.

Poté se protidurgovská frakce podstatně utišila.

Zatímco Durga čekal, až z Imperiálního Centra dorazí forenzní specialisté, sestavil si seznam možných podezřelých. Určitě někde existovala nějaká stopa, která dokazovala, kdo to udělal – a taky *jak.*

Durga se rozhodl, že začne s finančními výkazy. Jako Hutt penězům a zisku rozuměl. Prověří finance každého člena klanu Desilijic, potom bude pokračovat u Besadii a pak u ostatních klanů. Bude hledat určitou logiku. Ve financích vždy existovala logická struktura, pokud jste věděli, kde ji hledat…

Pomalu, den za dnem, nacházel mladý huttský lord sílu přenést se přes smrt svého rodiče.

Za tohle někdo zaplatí, přísahal každé ráno, kdy spočinul pohledem na hologramu Aruka, který visel na zdi v jeho komnatách. *Draze zaplatí.…*

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Odplata

Tentokrát ten nafoukaný administrativní pobočník Hanovi pokynul, aby vstoupil do soukromé pracovny admirála Greelanxe, bez řečí. Hanovi bylo jasné, že je jeho příchod dychtivě očekáván. Corellian se nevesele usmál a vešel dovnitř. Předpokládal, že i on by rád viděl člověka, který mu přináší celé jmění…

Admirál stál před proskleným průzorem a mrzutě se díval ven. Když Han vešel, otočil se a kývl na pozdrav, ale neusmál se. „Přinesl jste je?“ zeptal se.

„Ano, pane, mám je tu všechny, přesně, jak jste si přál,“ řekl Han. Opatrně odhrnul věci na Greelanxově pracovním stole a na vyprázdněné místo vysypal obsah malého váčku.

Greelanx pohlédl na třpytící se jmění v nevysledovatelných drahokamech různých druhů a rozzářily se mu oči. „Huttové umějí držet slovo,“ řekl. „Ale snad vám nebude vadit –“ Ukázal na ně klenotnickou lupou.

„Jen si poslužte,“ řekl Han.

Admirál strávil několik následujících minut zkoumáním několika největších a nejkrásnějších drahých kamenů – gallinorských duhových kamenů, drahokamů corusca a kraytích perel různých velikostí a barevných odstínů. „Předpokládám, že jste neměl problém

raketoplán na určeném místě najít,“ řekl admirál, „jelikož jste tu přesně na čas.“

„Ne, pane, všechno bylo tak, jak jste řekl.“

Greelanx, který si stále držel lupu u obličeje, vzhlédl. Jeho pravé oko se skrze čočku jevilo obrovské. „Jak se hodláte dostat z mé lodi?“ zeptal se, jako by byl jen mírně zvědavý.

Han pokrčil rameny. „Mám partnera, který mě vyzvedne.“

„Dobrá. Mladý muži, ty kameny jsou přesně takové, jaké jsem určil. Vyřiďte prosím svým huttským pánům, že jsem spokojen.“

Han přikývl, ale neodpustil si: „Nejsou to moji páni. Jen pro ně pracuju.“

„Jak chcete,“ řekl Greelanx. Zaváhal a potom pokračoval: „Víte, nevěřil jsem, že to dokážete. Ani s tím plánem bitvy.“

„Vím,“ odvětil Han. „Ale bylo to buď to, nebo zemřít. Bojovali jsme o své životy. Vy jste bojoval pro kredity. V tom je velký rozdíl.“

„Ta holografická iluze byl vynikající taktický tah.“

Han se usmál a mírnou se uklonil. „Děkuju.“

Greelanxe to zřejmě zaskočilo. „To jste udělal vy?“

„Ne, na to jsem měl odborníka. Ale byl to můj nápad.“

„A.“ Admirál jako by se chvíli rozmýšlel a pak s náznakem melancholie v hlase řekl: „Vy mnou opovrhujete, mladý muži, nemám pravdu?“

Han na něj překvapeně zíral. „Vůbec ne. Jsem schopen pro kredity udělat spoustu věcí, aniž by mě tížilo svědomí.“

„Ale některé věci byste určitě neudělal.“

Han nad tím zapřemýšlel. „Ano, to je pravda.“

„Nu, já –“

Greelanx se zarazil, protože se najednou otevřely dveře a v nich stanul jeho pobočník. Oči měl dokořán a zračil se v nich strach. „Admirále! Pane!“

„Co je?“ odsekl Greelanx rozzlobeně.

„Pane, právě mě informovala obsluha hangáru… před chvílí přistál! Zřejmě na neplánovanou inspekci. Teď je na cestě sem, aby si s vámi promluvil!“

Greelanx se zhluboka nadechl a pokynul pobočníkovi, aby odešel. „Předpokládám, že jsem s tím za těchto okolností měl počítat,“ zamumlal a přispěchal ke stěně. Za diplomem za zásluhy byl ve zdi vestavěný trezor. Greelanx před ním chvíli bez hnutí postál, aby skenovacímu přístroji umožnil sejmout obraz své sítnice. Dvířka se otevřela. Admirál popadl dvě hrsti klenotů, vhodil je dovnitř a potom se vrátil ke stolu, smetl zbývající drahokamy do dlaně a uložil je dovnitř také.

Celou dobu, co se tohle dělo, tam Han stál, naprosto zmatený admirálovým chováním.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Nemáme čas,“ řekl Greelanx a zavřel trezor. „Musíte počkat tady. Nesmí vás vidět. Kdyby vás viděl –“ Admirál se kousl do rtu a prudce otevřel druhé dveře, které vedly do pracovny jeho sekretáře. Místnost byla prázdná a temná. „Sem dovnitř. Nesmíte vydat ani hlásku. Ani hlásku, rozumíte?“

„Ne,“ řekl úplně zmatený Han. „Nerozumím.“

Greelanx se neobtěžoval s odpovědí. Popadl Hana za paži, strčil ho dovnitř a zavřel dveře.

Han stanul v tmavé kanceláři a přemýšlel, co se to sakra dělo. O kom to mluvil? Vypadalo to, jako by

Greelanx čekal nějaké monstrum z trojrozměrného dobrodružství pro děti!

Han, který byl napůl v pokušení vyrazit ven a říct prostě „sbohem“, přešel po špičkách ke dveřím. Zjistil, že mechanismus dveří úplně nezapadl. Slyšel Greelanxe, jak se pohybuje po místnosti, a pak nějaká slabá bouchnutí a zašustění.

Dává si do pořádku věci na stole, uvědomil si Han.

Potom se ozvalo zavrzání, když Greelanx dosedl do svého luxusního křesla potaženého plazí kůží. Han si ho dovedl živě představit, jak se usilovně snaží působit nenuceně.

Mechanismus dveří vedoucích do vnější kanceláře zasyčel. Han zaslechl těžké, rytmické kroky a šelest, který mohl pocházet od nějaké tkaniny. Měl na sobě nově příchozí dlouhé šaty? Že by plášť?

Potom se ozval další zvuk, který Corellian poznal – hlasitý, syčivý dech uměle stimulované respirace, jehož majitel nebyl schopen dýchat sám. Dýchací maska… návštěvník nosil dýchací masku.

Zvuk toho hlasitého, syčivého dýchání byl tak nějak zlověstný. Han polkl a ani nedutal.

Greelanx promluvil záměrně radostným, přívětivým tónem, který měl znít nenuceně, ale místo toho zněl vystrašeně. „Můj pane, taková nečekaná čest! Vnější okraj je poctěn vaší přítomností. Patrně chcete vykonat inspekci. Pochopte, že jsme zcela nedávno prošli bitvou, takže –“

„Greelanxi,“ řekl hluboký, mechanicky zesílený hlas, při kterém Hanovi naskočila husí kůže, „jste stejně hloupý jako chamtivý. Domníval jste se snad, že se vrchní velení o vaší zradě nedozví?“

Greelanx se teď už vzdal veškerých pokusů svůj strach skrýt. „Můj pane, prosím! Vy to nechápete, dostal jsem roz –“ hlas se mu zlomil v přidušený výkřik. Hanovi se rozšířily oči. Teď by ty dveře do Greelanxovy pracovny neotevřel ani za všechny dračí perly v galaxii.

Ticho, až na to pronikavé, hlasité dýchání. Ticho, protahující se na dlouhé vteřiny. Potom… těžké *buch,* jak něco dopadlo na hustý koberec. Hlas řekl: „Ach, ale já to naprosto chápu, admirále.“

Znovu zazněly těžké kroky, prošly kolem dveří, za kterými se ukrýval Han. Nezastavily se. Pak se ozval zvuk aktivovaného mechanismu dveří.

Ticho.

Han čekal dobrých pět minut, než se odvážil dveře otevřít a vykouknout ven. Nijak zvlášť ho nepřekvapilo, když našel Greelanxe ležet rozvaleného na koberci. Zkusil nahmatat puls; žádný neucítil, což také nebylo nijak překvapivé.

Překvapivé však bylo, že na těle nebylo ani stopy po násilí. Jelikož Han neslyšel výstřel z blasteru, předpokládal, že návštěvník použil vibronůž. Zkušený zabiják by s ním dokázal zabít s minimem prolité krve a bez odporu.

Ale na Greelanxově těle nebyla po ničem takovém ani stopa…

Han tam stál a shlížel na admirálův posmrtný výraz, který byl ztuhlý v masce čiré hrůzy. Otřásl se. *Kdo byl ten chlap?*

Han přešel ke zdi a zběžně prohlédl trezor, ale bylo to, jak očekával – kvalitní přístroj, aktivovaný sítnicí. A i kdyby měl Greelanxovi vydloubnout oko z důlku – což

by bylo pěkně nechutné –, admirál byl mrtvý už příliš dlouho. Obraz sítnice by se už nedal sejmout.

Musim vypadnout… dospěl Han k rozhodnutí. Vrátil se, překročil Greelanxovu nataženou ruku a pak se zarazil, když do něčeho kopl a ta věc se odkutálela po koberci.

Han se zastavil a s rozjásaným pocitem to popadl. Kraytí perla! Malá, ale na pohled se zdála bez kazu. Opalizující černá. Vzácná barva.

Han ukryl klenot do vnitřní kapsy a vyběhl ven.

Za deset minut dokončil přípravy k úniku. Stál u průlezu do jednoho z únikových modulů a spěšně zkratoval ovládání odpalovacího mechanismu. Potom stiskl tlačítko a průlez záchranného člunu se s tichým zasyčením otevřel.

Ztuhl, když uslyšel něčí krok. Pak se ozval známý hlas: „Ani hnout, Hane. Otoč se… pomalu.“

Han to udělal a spatřil, jak podle hlasu očekával, svého starého přítele Tedrise Bjalina.

Stál tam a mířil na Hana blasterem. „Co tu děláš? Zahlédl jsem tě na chodbě a viděl jsem, jak vcházíš do admirálovy kanceláře. Proč jsi byl u admirála? O co tu jde?“

Budou si myslet, že jsem Greelanxe zavraždil já, uvědomil si Han. *Nejdřív mě zastřelej a až potom se budou ptát!*

„Hele, Tedrisi, jen klid,“ řekl a křivě se přitom usmíval. Pomalu, opatrně udělal jeden krok vpřed. „Vim, že bys nedokázal zastřelit starýho kamaráda.“

„Stůj a ani se nehni, Solo,“ řekl Bjalin, ale ruka svírající blaster nebyla tak úplně jistá. Bývali

koneckonců blízcí přátelé. „Co děláš v té uniformě? Pro koho –“

„Hele, brácho, jestli máš otázky, pojď někam stranou a probereme to,“ řekl Han. „Můžu ti dát odpověď na všechno –“

A uprostřed věty Han skočil po Tedrisovi a použil na něj jeden *velice* špinavý corellianský trik z pouličních rvaček. Bjalin klesl na zem, zůstal ležet na podlaze s vyraženým dechem a v očích měl ukřivděný pohled. Han se sehnul a zmocnil se přítelova blasteru.

Pak poklekl vedle svého přítele na jedno koleno. „Teď mě poslouchej, Tedrisi,“ řekl tiše. „Neumřeš, i když se teď na chvíli nebudeš cejtit moc příjemně. Chci, abys něco věděl. *Já jsem to neudělal.* Jasný? Jenom si to potom pamatuj. A víš co, Tedrisi? Jseš moc dobrej člověk na to, abys dál zůstával u týhle všivý, řeznický Imperiální flotily. Nech si ode mě poradit a vypadni, dokud můžeš.“

S těmi slovy Han Tedrise omráčil a pak překročil jeho bezvládné tělo. Rychle Bjalina odtáhl do jednoho z ostatních záchranných člunů a ujistil se, že se průlez neuzavřel, takže se člun nemohl žádným způsobem nechtěně vystřelit.

Potom se protáhl průlezem do únikového modulu, který zkratoval. Vzápětí v něm byl odpálen do volného vesmíru. Narafičil to tak, aby to vypadalo jako náhodné odpálení. Což za daných okolností nebylo nic překvapivého. *Destiny* koneckonců nedávno prošel bitvou…

Chvíli se obával, že by císařští mohli jeho člun zachytit, ale neudělali to. Han soudil, že Greelanxova vražda zaměstnávala pozornost všech na palubě.

Chewie ho vyzvedl o hodinu později, zatímco se volně vznášel v prostoru a stále si lámal hlavu s tím, co se Greelanxovi stalo.

Wookiee nabral Hanem ukradený únikový modul do *Briina* nákladového prostoru a kňučel a bručel, že odtud musejí vypadnout, a to rychle, protože se kolem potulovaly průzkumné stíhačky TIE.

Han souhlasil. Rychle s Chewiem zamířil na můstek. Byli v půli cesty, když uslyšeli *BUCH!* Za pár vteřin následovala další rána, která byla natolik silná, že je oba srazila na podlahu.

„Chewie, jsme pod palbou!“ zařval Han. „Běž do střelecký věže!“

Han rychle vklouzl do pilotního křesla a spatřil dvě průzkumné TIE, jak se otáčejí k dalšímu náletu – a pak si na palubní desce všiml blikajícího červeného světla. „Chewie! Přetížení reaktoru! Zasáhli nás přímo do toho oslabenýho štítu! Musíme opustit loď!“

Vyskočil a rozeběhl se ke střelecké věži, potom Wookieeho popadl a začal ho tahat ven. Chewbacca zavrtěl hlavou a zaprotestoval, ale Han na něj zaječel: „Poběž, ty troubo! Tahle loď *vybuchne!“*

Opět se ocitli v nákladovém prostoru. Wookiee váhal do imperiálního únikového modulu vlézt, ale Han na tom trval. „Copak to nechápeš, Chewie? S *Briou* je konec! Tohle je naše jediná šance! A teď vlez do toho modulu a nasaď si tu dejchací masku!“

Jakmile byl Chewie bezpečně uvnitř, Han si rychle navlékl skafandr a pak otevřel dokořán vnější vrata nákladového prostoru. *BUCH! BUCH-BUCH!*

Vzdejte to, vzkázal Han v duchu těm TIE, zatímco k únikovému modulu připevňoval antigravitační jednotku a

pak ho přesunul k otevřeným vratům. *Beztak jsme odepsaný…* Zaklepal na průzor a posunkem ukázal, co má v plánu. Chewie, který měl teď na obličeji respirátor, přikývl.

Potom Han jediným plynulým pohybem posunul modul k otvoru a Chewie ve stejný okamžik otevřel průlez a vtáhl ho dovnitř.

Celé to trvalo možná šest sekund. Ne dost dlouho, aby explozivní dekomprese stačila tuhou wookieeskou kůži roztrhat. V další vteřině byl průlez uzavřen a zajištěn a záchranný člun se znovu naplnil vzduchem.

Jen co modul opustil vrata nákladového prostoru, *Bria* vybuchla.

Tlaková vlna roztočila malý únikový modul kolem osy. Han, který napůl očekával, že na ně jedna ze stíhaček TIE zaútočí, se napjal, ale přesně jak doufal, exploze jejich útěk zamaskovala.

Únikový modul byl velmi, velmi stísněný. Hanovi se podařilo sundat si přilbu a potom tam se on a Chewie jednoduše krčili takřka jeden druhému v náručí a upřeně se dívali jeden na druhého. Pak se ohlédli na žhnoucí trosky, které bývaly jejich lodí.

„Landovi se to nebude líbit," řekl Han smutně. *Bria* byla rozhrkaná a náladová loď, ale tak trochu si na ni zvykl.

Chewie tiše zabručel ve wookieeštině. Han se na něj podíval a pokrčil rameny. „Co budeme dělat teď? To nevim o nic víc než ty, brácho. Tohle je obydlenej systém, takže by nás ovládání člunu mělo navíst na měkký přistání někde poblíž, odkud můžeme chytnout nějakej transport…"

Chewie zanaříkal. „Aha, ty myslíš, co budeme dělat bez lodi?“ Han si povzdechl. „Tak to je vážně dobrá otázka, brácho…“

* * *

Je mrtvý, pomyslel si Teroenza nevěřícně, když hleděl na zprávu z Nal Hutty. *Vyšlo to. Nemůžu uvěřit, že je Aruk skutečně mrtvý!*

Na kratičký okamžik pocítil nepatrné hryznutí viny, ale tu rychle přehlušilo nadšení. S Arukem z cesty a s přísunem kreditů od Desilijicu mu teď už nic nemohlo zabránit, aby celý ylesijský podnik naprosto ovládl. Durga byl zpátky na Nal Huttě a měl plné ruce práce, jak se snažil ovládnout Besadii. Kibbick byl, jak všichni věděli, idiot.

Teroenza si představil svou sbírku. Pak si ji představil, jak bude vypadat už zanedlouho. Nechá si postavit zvláštní budovu, kam ji uloží!

A pak sem přivede svou družku. Už žádné osamělé dny a noci. Budou se společně čvachtat v bahništích, budou bohatí, jak se jim předtím ani nesnilo…

Teroenza strávil nějakou dobu nasazováním odpovídajícího truchlivého výrazu a poté odešel, aby vyhledal Kibbicka a sdělil mu, že jeho strýc zemřel…

* * *

Moff Sarn Shild seděl o samotě ve svém honosném domě na Tethu a snažil se přijít na to, co se přesně pokazilo. Útok na Nal Huttu byl evidentně obrovskou

chybou. Greelanx – Greelanx selhal a teď byl za podezřelých okolností nalezen mrtvý.

Shild byl, s výjimkou droidů, v domě úplně sám. Všichni živí sluhové odešli. Kam, to nevěděl. Bria… ta odešla také, už to bylo několik dní, co zmizela.

Ani se nerozloučila…

Včera císař povolal Shilda zpátky na Imperiální Centrum, kde měl ve věci toho nešťastného útoku na systém Y'Toub stanout před vyšetřovací komisí. Palpatinova zpráva dávala jasně najevo, že císař je *velice* nespokojen.

Shild seděl o samotě a snažil se to všechno pochopit. Ještě před několika málo dny byl na vrcholu slávy. Teď už si ani nemohl vzpomenout, *proč* to všechno udělal. Skoro jako kdyby byl posedlý nějakou podivnou cizí bytostí.

Hleděl na svůj ornamentální pracovní stůl. Před ním ležel blaster a vedle něj lahvička jedu. Shild se zhluboka nadechl. Nedělal si žádné iluze. Cesta na Imperiální Centrum by jen oddálila nevyhnutelné.

Cokoliv bude lepší než čelit Palpatinovu hněvu.

Ale co by měl použít – blaster, nebo jed?

Shild nad tím chvíli přemýšlel, ale nemohl se rozhodnout. Nakonec se v zoufalství uchýlil ke vzpomínce z dětství. Přesouvaje prst z jednoho prostředku smrti (a úniku) na druhý, začal odříkávat: „Enyky benyky kliky bé, co z toho si vezmeme…“

Epilog

Byl to zvláštní pocit, být po všech těch letech zase zpátky doma, pomyslel si Han, když se o šest měsíců později znovu ocitl na Corellii. Ulice byly důvěrně známé i cizí, uklidňující i hrozivé zároveň. Na jeho domovské planetě se mu přihodily špatné věci, mnoho špatných věcí…

Ale možná, jen možná by se na něj teď mohlo usmát štěstí. Han procházel ulicí a přitom poklepával rukou po kapse, která ukrývala malou dračí perlu a malou zlatou sošku s rubínovýma očima. Byl to palador, vyhynulý corellijský živočich. Han si tuhle sošku, kterou před lety ukradl z Teroenzovy sbírky, uschoval na svém domovském světě na bezpečném místě.

Teď hodlal jak sošku tak dračí perlu prodat. Měl za to, že dohromady to hodí tak deset tisíc kreditů. Za deset dní se bude na Bespinu pořádat velký sabaccový turnaj…

Han s úlevou zjistil, že obchod Galidona Okanora byl stále na svém místě. Okanor platil nejlépe, třebaže, jako všichni překupníci s kradeným zbožím, rád smlouval.

Deset tisíc kreditů, pomyslel si Han. *Nikdy bych si nepomyslel, že budu jednou tak zoufalej, abych je všechny riskoval v jediný vysoký sabaccový hře… zvlášť když budu hrát proti takovýmu páskovi jako Lando.…*

Ale vlastní loď mít *musel*. A nenapadal ho žádný jiný způsob, jak dát dohromady tolik kreditů, aby si mohl jednu koupit.

Han se zastavil před vchodem do Okanorova obchodu a zhluboka se nadechl. *Tak do toho…*

Potom, svíraje ve zpocené dlani své sny a naděje, otevřel dveře a vkročil dovnitř…